

Ришел Миџ

Огнено сърце

РИШЕЛ МИЙД ОГНЕНО СЪРЦЕ

Превод: Стамен Стойчев

chitanka.info

„Огнено сърце“ е най-вълнуващата книга от излезлите досега от поредицата.

Романтик Тайм Магазин

В четвъртата книга за първи път разказвачите са двама — Сидни и Ейдриън. Ако искате да надзърнете в объркания и налудничав свят на Ейдриън Ивашков, това е най-добрият начин. Ще можете да надникнете в неговите тайни мисли и чувства и да проследите все по-заплитащата се и интригуваща история през неговия поглед. Разказвачите (Сидни и Ейдриън) ще се редуват във всяка следваща глава.

Толкова се вълнувам от новия си проект. Е, Всъщност... след като разказвач вече е и Ейдриън, ще бъде невероятно забавно! Мисля, че ще Ви хареса!

Пулсът Ви ще препуска лудо и часовете ще се нижат неусетно, потопени във вълнуващия свят на четвъртата книга от поредицата „Кръвни връзки“, бестселър на „Ню Йорк Таймс“, в който нито една тайна не е сигурна.

Ришел Мийд

На Никол и Алексис.

БЛАГОДАРНОСТИ

„Огнено сърце“ е нова авантюра за мен, тъй като за пръв път истински проследявахме приключенията на двама герои в света на мороите. Това беше вълнуващ проект за работа, който не бих могла да осъществя без подкрепата на много, много хора. Дължа огромна благодарност на моето семейство и приятелите, особено на моите прекрасни съпруг и син, за непрестанната им любов и подкрепа. От все сърце благодаря и на невероятния издателски екип, заради чиято всеотдайна работа тези книги видяха бял свят: изключителния ми литературен агент Джим Маккарти от „Дистел и Годрич“, както и Джесика Алмон, безкрайно търпеливата ми редакторка от „Рейзърбил“. И накрая изказвам благодарността си на моите прекрасни читатели, които постоянно ме вдъхновяват да пиша. Сега сме в средата на поредицата и вие знаете, че нашите герои ще бъдат изправени пред още много трудности и перипетии, но вие не ги изоставяйте! Усилието си струва!

ГЛАВА 1

ЕЙДРИЪН

Няма да лъжа. Когато влязох в стаята и видях гаджето си да чете книга с имена за бебета, сърцето ми едва не спря.

— Не съм специалист — подех, подбирайки думите внимателно. — Е, всъщност съм. И съм напълно сигурен, че трябва да направим определени неща, преди да започнем да четем това.

Сидни Сейдж, гореспоменатото гадже и светлината на живота ми, дори не вдигна глава, макар че върху устните ѝ се мярна лека усмивка.

— Това е за посвещаването — заяви спокойно, сякаш говореше, че ще лакира ноктите си или ще пазарува от бакалията, а не ставаше дума за присъединяването ѝ към вещерско сбирще. — Трябва да имам „магьосническо“ име, което те ще използват по време на сбирките.

— Добре. Магьосническо име, посвещаване. Просто още един обикновен ден, а? — Не че точно аз имах право да се изказвам по въпроса, имайки предвид, че съм вампир, с удивителни, но доста сложни способности да лекувам хората и да им въздействам с внушението.

Този път си спечелих широка усмивка. Сидни вдигна глава. Следобедните слънчеви лъчи, струящи през прозореца на спалнята ми, затанцуваха в очите ѝ, които заискриха с кехлибарена светлина. Разшириха се от изненада, когато забеляза трите кутии, които носех.

— Какво е това?

— Революция в музиката — обявих благоговейно и ги оставих на пода. Отворих най-горната и извадих стар грамофон. — Видях обява, че някакво момче ги продава в кампуса. — Отворих кутията, пълна с плочи, и извадих „Слухове“ на Флийтуд Мак. — Сега вече мога да слушам музика в най-чиста форма.

Сидни не изглеждаше впечатлена; доста изненадващо, като се има предвид, че тя смята моя класически форд „Мустанг“ от 1967 — който кръсти Ивашкинатор — за нещо като светилия.

— Сигурна съм, че дигиталната музика е не по-малко чиста. А това си е чисто пилеене на пари, Ейдриън. Мога да кача в телефона си всички песни от тези плочи.

— Можеш ли да качиш в телефона си и останалите шест кутии с плочи, които са в колата ми?

Тя примигна удивено, сетне ме стрелна с предпазлив поглед.

— Ейдриън, колко плати за всичко това?

Подминах въпроса ѝ.

— Хей, все още разполагам с достатъчно пари за вноските за колата. — Поне не трябваше да плащам наем за апартамента, тъй като бе платен предварително, но оставаха още много други сметки. — Освен това вече разполагам с по-голям бюджет за подобни удоволствия, след като една персона ме накара да откажа цигарите и ме лиши от някой и друг час на блаженство.

— По-скоро от цял щастлив ден — подхвърли дяволито любимата ми. — Грижа се за здравето ти.

Приседнах на леглото до нея.

— Също както аз се грижа за теб и за пристрастеността ти към кофеина. — Бяхме сключили сделка, формирайки наша собствена група за подкрепа. Аз отказах цигарите и сведох алкохола до едно питие на ден. Тя заряза маниакалната си диета и броенето на всяка калория и вече пиеше само по едно кафе на ден. Изненадващо, но на Сидни ѝ бе много по-трудно да намали кафето, отколкото аз алкохола. В онези първи дни дори обмислях сериозно дали да не я вкарам в някоя рехабилитационна клиника за зависими от кофеина.

— Моето не беше пристрастеност — промърмори тя с горчива нотка в гласа. — По-скоро е... стил на живот.

Тя се засмя, а аз привлякох лицето ѝ към моето за целувка и като е магическа пръчка целият свят изчезна. Нямахше именици, плочи, навици. Съществуваха само тя и устните ѝ. По един необикновен начин успяваха да бъдат едновременно меки и пламенни. Всички останали я смятаха за скована и студена. Единствено аз знаех истината за страстта и неудържимата жажда, стаени в душата ѝ — е, аз и Джил, момичето, което може да прониква в съзнанието ми заради телепатичната връзка между нас.

Докато полагах Сидни върху леглото, в ума ми се мярна онази мимолетна мисъл, която никога не ме е напускала, колко забранено и

нередно е това, което правехме. Хората и морите дамири са престанали да се смесват, когато моята раса се е скрила от света през Средновековието. Направили сме го заради безопасността си, решавайки, че е по-добре човешките същества да не знаят за съществуването ни. Сега, моите хора и нейните (онези, които знаят за морите) смятат подобни отношения за грешни, а някои кръгове дори за извратени и гнусни. Но на мен не ми пука. Не ме е грижа за нищо, освен за нея и колко силно ме подлудяват докосванията ѝ. В същото време присъствието ѝ усмиряваше бурите, бушуващи в мен.

Това не означаваше, че парадирахме с връзката си. Всъщност любовта ни беше строго пазена тайна, която изискваше много криене и промъкване и внимателно обмислено планиране. Дори и в момента часовникът тиктакаше. Сегашната ни среща беше част от ежедневното ни разписание. През последния час в училище Сидни имаше извънкласно занятие, което се водеше от една доста снизходителна учителка, благодарение на която тя можеше да си тръгне по-рано и да дотича при мен. Така двамата имахме на разположение един скъпоценен час да се целуваме и галим или да разговаряме — обикновено се отдавахме на ласките, още по-трескави и настойчиви заради постоянното напрежение, тегнещо над нас — а след това тя се връщаше в частното училище, точно когато приключваха занятията на досадната ѝ сестра Зоуи, която мразеше вампирите и се боеше от тях.

Някак си Сидни имаше вграден, вътрешен часовник, който я предупреждаваше, че е време да тръгва. Мисля, че това беше част от вродената ѝ способност да мисли наведнъж за сто неща. Но не и аз. В тези моменти мислех само как да сваля блузата ѝ и дали този път ще преодолее сутриена. Досега няхах подобен успех.

Тя се изправи, страните ѝ пламтяха, а златистата ѝ коса бе разрошена. Беше толкова красива, че душата ме заболя. Винаги съм мечтал отчаяно да я нарисувам в тези моменти и да увековеча този поглед в очите ѝ. Те сияеха с мекота, която съм зървал и друг път, с абсолютната и пълна уязвимост на някой, който обикновено е толкова съдържан и аналитичен за всичко останало в живота си. Ала при все че рисувам що-годе прилично, беше отвъд уменията ми да я пресъздам върху платното.

Тя облече блузата си и я закопча, скривайки ярката тюркоазена дантела с консервативното одеяние, което използваше като броня. През

последния месец Сидни бе обновила изцяло сутиените си и макар да ми беше тъжно да ги гледам как изчезват под дрехите, се чувствах щастлив да зная, че те са там, тези тайни цветни петънца в живота ѝ.

Когато тя приближи до огледалото на тоалетката ми, аз призовах частица от магията на духа, за да зърна аурата ѝ, енергията, която се излъчваше от всички живи твари. От магията в гърдите ми се надигна прилив на удоволствие и тогава я видях, онази сияеща светлина, която я заобикаляше. Беше типична за нея — жълти отблясъци, характерни за аналитичните умове, преплетени с тъмновиолетовия цвят на страстта и одухотвореността. Кратък миг и аурата ѝ избледня, както и смъртоносната възбуда от въздействието на магията на духа.

Тя приглади косата си и сведе поглед.

— Какво е това?

— Хм? — Застанах зад нея и обвих ръце около кръста ѝ. Тогава видях какво държеше в ръка и замръзнах: копчета за ръкавели с проблясващи рубини и диаманти. И изведнъж топлината и радостта, които до този миг ме изпълваха, бяха изместени от познатия студен мрак. — Преди няколко години леля Татяна ми ги подари за рождения ден.

Сидни вдигна едното, огледа го с око на познавач и се усмихна.

— Струва цяло състояние. Това е платина. Продай ги и ще разполагаш с доживотна издръжка. Ще можеш да си купиш всички плочи, които желаш.

— По-скоро ще спя в кашон, отколкото да ги продам.

Тя долови промяната в мен и се извърна. В очите ѝ се четеше безпокойство.

— Хей, само се шегувах. — Ръката ѝ докосна нежно лицето ми. — Няма нищо. Всичко е наред.

Но не беше наред. Светът внезапно се превърна в жестоко, безнадеждно и пусто място след смъртта на моята леля, кралицата на морите и единствената ми роднина, която никога не ме е съдила. Буца заседна в гърлото ми, стените сякаш се прихлупиха над мен, когато си припомних за жестокото ѝ убийство; пред очите ми се заредиха онези кървави снимки, които разнасяха наоколо, докато се опитвах да открият убиеца ѝ. Нямаше значение, че този убиец бе заловен и осъден на смърт. Това нямаше да върне леля Татяна. Тя си бе отишла, в други

места, където не можех да я последвам — поне засега — а аз бях тук, самотен, незначителен и объркан.

— Ейдриън.

Гласът на Сидни бе спокоен, но твърд, и аз бавно се изтръгнах от отчаянието, връхлетяло ме толкова бързо и с такава сила — мрак, който се усилваше с годините, колкото повече използвах магията на духа. Това бе цената да притежаваш подобна сила и тези внезапни промени в настроението ми напоследък зачестяваха. Впих поглед в очите ѝ и светът отново се обля в светлина. Все още скърбях за леля си, но Сидни беше тук, моята надежда и опора. Не бях сам. Не бях неразбран. Преглътнах, кимнах и я дарих с плаха усмивка, докато тъмната ръка на духа бавно отслабваше хватката си. Засега.

— Добре съм. — Видях съмнението в очите ѝ и я целунах по челото. — Наистина. Трябва да вървиш, Сейдж. Зоуи ще започне да се чуди къде си, а и ще закъснееш за срещата си с вещерското сборище.

Няколко минути тя се взира загрижено в мен, сетне лицето ѝ малко се проясни.

— Добре. Но ако се нуждаеш от нещо...

— Зная, зная. Ще се обадя по телефона на любовта.

Това върна усмивката ѝ. Напоследък се бяхме сдобили с тайни предплатени мобилни телефони, които алхимиците — организацията, за която Сидни работеше — нямаше да могат да проследят. Не че проверявах редовно телефона ѝ, но със сигурност щяха да го направят, ако решат, че се случва нещо подозрително, а ние не желаехме да следят есемесите и телефонните ни разговори.

— А и тази нощ ще дойда — додадох аз.

Тя отново стана сериозна.

— Ейдриън, не. Това е твърде рисковано.

Още една от способностите на владеещия магията на духа бе да се явява в сънищата на другите или по-точно да ги създава. Това бе удобен начин да поговорим, след като не разполагахме с много време, за да го правим в реалния свят — а и защото напоследък, докато бяхме будни, не посвещавахме много време на разговори — но както винаги, когато използвах духа, това застрашаваше здравия ми разум. Сидни много се притесняваше, но за мен беше дреболия, щом можех да бъда с нея.

— Без възражения — предупредих я. — Искам да съм в течение на нещата. Зная, че и ти желаеш да си наясно какво става с мен.

— Ейдриън.

— Няма да остана дълго — обещах ѝ.

Тя се съгласи неохотно, изобщо не изглеждаше доволна — и аз я изпратих до вратата. Докато прекосяхахме дневната, се спря пред малкия аквариум, поставен близо до прозореца. Усмихна се, коленичи и потропа по стъклото. Вътре имаше дракон.

Не, не съвсем. Всъщност се наричаше калистан, но ние рядко използвахме това наименование. Обикновено му викахме Хопър. С помощта на магия Сидни го бе призовала като помощник, от някакво демонично царство. Най-често помощта му се състоеше в това да изяде всичката храна в апартамента ми. Двамата със Сидни бяхме обвързани с него и заради доброто му здраве се редувахме да бъдем с него. Но откакто Зоуи пристигна, моят апартамент се превърна в негова постоянна резиденция. Сидни вдигна капака на аквариума и позволи на малкото златисто, люспесто същество да скочи в дланта ѝ. То се взря в нея с обожание, напълно разбираемо за мен.

— Вече доста време си в тази форма — рече тя. — Готов ли си за почивка?

Хопър можеше да съществува в живата си форма или да бъде превърнат в малък кварц, подобен на статуетка. Това помагаше да се избегнат неудобните въпроси, когато наоколо имаше други хора, но само тя можеше да променя формата му.

— Да. Той не спира да ми яде боите. А и не искам да се звери насреща ми, докато те целувам за довиждане.

Тя го погъделичка леко по брадичката и изрече заклинанието, което го превърна в парче опушен кристал. Така животът определено беше по-лесен, но здравето му изискваше от време на време да придобива отново живата си драконовска форма. А и освен това малкото приятелче бе започнало да проявява подчертана привързаност към мен.

— Ще го взема за малко — заяви Сидни и го пхна в чантата си. Дори и да не беше жив, близостта ѝ пак щеше да му действа добре.

Освободен от втрещения поглед на малките кръгли очички на Хопър, аз я дарих с дълга целувка за сбогуване, която не ми се искаше да свършва. Взех лицето ѝ в шепи.

— План за бягство номер седемнайсет — обявих. — Да избягаме и да отворим сергия за продажба на сокове във Фресно^[1].

— Защо във Фресно?

— Звучи ми като място, където хората пият много сок.

Тя се ухили и отново ме целуна. Плановете за бягство бяха нашата обичайна шега, винаги доста пресилени и номерирани на случаен принцип. Обикновено ми хрумваха в момента. Но най-тъжното беше, че това бяха най-добрите планове, с които разполагахме. И на двама ни беше болезнено ясно, че трябва да живеем за настоящето, защото бъдещето бе твърде несигурно.

Трудно беше да се прекъсне тази втора целувка, но Сидни най-после отдръпна устни от моите, а аз я изпратих с поглед, докато вървеше към вратата. Когато я нямаше, апартаментът като че ли ставаше по-тъмен.

Донесох останалите кутии от колата и се зарових в съкровищата си. Повечето от албумите бяха от шейсетте и седемдесетте, имаше малко и от осемдесетте. Не бяха подредени, но нямах и намерение да ги пренареждам. След като Сидни превъзмогне убеждението си, че те са напразно пилеене на пари, няма да устои на природата си и ще ги подреди по изпълнители, жанр или цвят. Включих грамофона в дневната и извадих наслуки един албум. Оказа се „Machine Head“ на Дийп Пърпъл.

Разполагах с няколко часа преди вечеря, затова заставах пред статива и се взрях в бялото платно, опитвайки се да реша как да се справя с настоящата си задача по рисуване с маслени бои за напреднали: автопортрет. Не беше нужно да се постигне точна прилика. Можеше да бъде абстрактен. Можеше да бъде всякакъв, само да изобразява мен. Не знаех какво да правя. Можех да нарисувам всеки друг, когото познавам. Навярно не бих могъл да уловя точно онова възторжено изражение на Сидни, докато я държа в прегръдките си, но можех да нарисувам аурата ѝ или цвета на очите ѝ. За мен нямаше да бъде трудно да нарисувам замисленото, деликатно лице на моята приятелка Джил Мастрано Драгомир, младата принцеса на мороите. Със същата лекота изпод четката ми щяха да се появят яркочервени рози като дар за моето бивше гадже, което разби сърцето ми, но при все това аз продължавах да ѝ се възхищавам.

Но себе си? Не знаех как да пресъздам себе си. Може би беше просто творческа криза. Може би не се познавах. Докато се взирах в платното, объркването и безсилието ми нарастваха и трябваше да се преборя с желанието да отида до зарязания напоследък шкаф с напитки и да си наляя едно. Алкохолът невинаги помагаше да се издигнеш до висините на изкуството, но обикновено даваше вдъхновение. Почти усетих вкуса на водката. Можех да я смеси с портокалов сок и да се преструвам, че съм здрав и всичко е наред. Пръстите ми потрепнаха и краката ми едва не ме понесоха към кухнята — но устоях. Искреността в очите на Сидни прогаряше съзнанието ми и аз се съсредоточих отново върху платното. Мога да направя това и трезвен. Обещах ѝ, че ще пия само по една чаша на ден и спазвах дадената дума. И засега това единствено питие ми бе нужно в края на деня, преди да си легна. Не спях добре. Никога, през целия си живот, не съм имал добър сън, затова използвах всичко, което можеше да ми помогне.

Ала решението ми да остана трезвен не ми донесе вдъхновение и към пет часа платното все още оставаше празно. Станах и разкърших схванатото си тяло. Усетих как мракът се завръща. Изпитвах повече гняв, отколкото тъга, примесен с разочарование, че не успях да се справя. Преподавателите ми по изобразително изкуство твърдяха, че притежавам талант, но в моменти като този се чувствах като безделник и неудачник, за какъвто повечето хора винаги са ме смятали. Ставаше още по-потискащо, когато се замислех за Сидни. Тя знаеше абсолютно всичко и можеше да преуспее във всяка област, която пожелаеше. Като оставим настрана проблемът, че съм дампир, а любимата ми — човек, не спирам да си задавам въпроса какво бих могъл да ѝ предложа. Аз дори не мога да произнасям половината от нещата, които я интересуваха, камо ли да ги обсъждам. И ако някога успеем да водим що-годе нормален живот заедно, тя ще работи и ще плаща сметките, а аз ще седя у дома, ще чистя и ще готвя. Но и за това не ме бива. Ала ако иска, когато се прибере вечерта у дома, да завари един неотразим красавец със секси прическа, то аз вероятно нямаше да я разочаровам.

Знаех, че тези страхове се усилваха от духа. Не всички бяха реални, но ми беше трудно да се отърся от тях. Зарязах рисуването и излязох, надявайки се да се разсея в настъпващата вечер. Слънцето залязваше на хоризонта, а вечер през зимата в Палм Спрингс можеше

да се излиза само по тънко яке. Това бе любимото време за мороите, когато светлината не е толкова силна, за да ни причинява неудобство. Ние можехме да издържаме на дневна светлина, за разлика от стригоите — неживи вампири, които убиват, за да пият кръв. Слънчевата светлина ги убиваше, което беше преимущество за нас. Нуждаехме се от всичко, което можеше да ни помогне, в борбата срещу тях.

Подкарах към Виста Азул, предградие само на десет минути от центъра на града, където се намираше „Амбъруд“ — подготвителното частно училище с пансион, където пребивавах Сидни и останалите от нашата пъстроцветна група. Сидни обикновено бе шофьорът на бандата, но тази вечер съмнителната чест се бе паднала на мен, тъй като тя трябваше да отиде на тайната среща с вещерското сборище. Когато пристигнах, тайфата ме чакаше на тротоара пред женското общежитие. Наведох се през седалката до мен и отворих вратата.

— Скачайте на борда! — подканих ги.

Те се натикаха вътре. Сега бяха пет, ако не броим мен, а когато Сидни беше тук, достигахме щастливото число седем. При пристигането ни в Палм Спрингс бяхме само четирима. Джил — причината да се намираме тук — се настани до мен и ми се усмихна сияйно.

Ако Сидни беше главната успокояваща сила в живота ми, Джил бе втората. Тя бе само на петнайсет, със седем години по-малка от мен, но от нея се излъчваха мъдрост и благодат. Сидни беше любовта на живота ми, но Джил ме разбираше, както никой друг не можеше. И нямаше как да не е така с телепатичната връзка помежду ни. Тази връзка бе създадена, когато миналата година използвах магията на духа, за да я спася — когато казвам „спася“, имам предвид точно това. Джил беше мъртва, за по-малко от минута, но при все това мъртва. Приложих цялата сила на духа, за да сътворя истинско чудо на изцелението и да я върна, преди да се пресели завинаги в света на мъртвите. Това чудо ни свърза с връзка, която ѝ позволяваше да усеща и вижда емоциите и мислите ми — но това не важеше за мен.

Хората, върнати към живота по този начин, се наричаха „Целунати от сянката“ и само това бе достатъчно, за да обърка всяко хлапе. А в добавка Джил имаше нещастие да бъде една от двете последни потомки на отмираща моройска кралска фамилия. Това бе

последната разтърсваща новина в живота ѝ, а сестра ѝ Лиса — кралица на мороите и моя добра приятелка — се нуждаеше от живата Джил, за да се задържи на трона. Онези, които се противопоставяха на либералното управление на младата кралица, естествено желаеха смъртта на Джил, за да се позоват на древния закон на мороите, според който монархът трябва да има поне един жив член на семейството, за да остане на трона. И така на някому бе хрумнала съмнително блестящата идея да скрият Джил в град насред пустинята. Ама сериозно, кой вампир би искал да живее тук? Това определено бе въпросът, който много често си задавах.

Тримата бодигардове на Джил се настаниха на задната седалка. Всички бяха дампири — наполовина хора, наполовина морои, от времето, когато нашите две раси са се смесвали със свободна любов, без бракове. Те бяха по-силни и по-бързи от нас, останалите, което ги правеше идеални воители в битките срещу стригои и убийци на моройските крале. Еди Кастъл на практика беше водач на групата, здрав и надежден като скала, който охраняваше Джил от самото начало. Анджелина Дос, червеноросо и буйно момиче дампир, не беше толкова надеждна и непоклатима. И като казвам „не толкова надеждна“, имам предвид, че изобщо не можеше да се разчита на нея. При все това беше като истински ураган, когато се стигнеше до битка. Нийл Реймънд, най-новото попълнение в групата, беше висок, благопристоен и скупен. По причини, които не проумявах, Джил и Анджелина изглежда смятаха сериозното му и сковано поведение за признак на благороден характер. Фактът, че бе учил в Англия и имаше британски акцент, явно покачваше нивото на естрогена им.

Последният член на групата още стоеше на тротоара, явно не желаейки да влезе в колата. Зоуи Сейдж, сестрата на Сидни.

Тя се наведе напред и погледът ми срещна кафяви очи, почти същите като на Сидни, но не толкова златисти.

— Няма място — промърмори тя. — В колата няма достатъчно място за всички.

— Не е вярно — уверих я. Като по команда Джил се приближи към мен. — Тази седалка може да побере трима. Дори последният собственик е сложил допълнителен колан. — Макар че в модерните времена така бе по-безопасно, Сидни едва не бе получила инфаркт заради промяната в оригиналното купе на мустанга. — А и нали сме

роднини? — За да можем да общуваме по-лесно, в „Амбъруд“ се подвизавахме като братя, сестри или братовчеди. Но когато Нийл пристигна, алхимиците решиха да не го представят за поредния роднина, тъй като щеше да изглежда донякъде абсурдно.

Зоуи се втренчи за няколко секунди в празното място. При все че седалката бе достатъчно дълга, пак щеше да седи почти сгушена до Джил. Зоуи беше в „Амбъруд“ вече от месец, но все още бе пълна с предубеждения и предразсъдъци към вампирите и дампирите. Познавах ги добре, защото някога и Сидни напълно ги споделяше. Това бе нелепо, тъй като мисията на алхимиците беше да запази света на вампирите и на свръхестественото в тайна от хората, за които се опасявах, че няма да могат да ги възприемат. Алхимиците вярваха, че ние сме извращения на природата, дяволски изчадия, които е най-добре да се избягват и да се държат по-далеч от хората, за да не ги опетним със злото. Те ни помагаша неохотно, но бяха много полезни в ситуации като тази с Джил, когато се налагаше да водят дискретни преговори с властите и училищната управа. Алхимиците бяха ненадминати в подобни дела. Това беше първоначалната мисия на Сидни — да облекчи доброволното изгнание на Джил, тъй като алхимиците не искаха да избухне гражданска война сред мороите. Зоуи бе изпратена наскоро като стажантка от алхимиците и се бе превърнала в трън в задника и огромна пречка за нашата тайна любов със Сидни.

— Не си длъжна да идваш, ако те е страх — казах аз. Едва ли можех да изрека нещо, което повече да я мотивира. Тя копнееше да стане супер алхимик, най-вече за да впечатли баща си, който, съдейки по многото истории, които бях чувал за него, беше голям задник.

Зоуи пое дълбоко дъх и се овладя. Без да промълви нито дума, се качи в колата до Джил и затръшна вратата, като максимално се свря в нея.

— Сидни трябваше да остави сува — измърмори тя след малко.

— Между другото, къде е Сейдж? Ъ, искам да кажа старшата Сейдж — уточних, когато потеглихме от улицата пред училището. — Не че не ми харесва да ви развеждам с колата, приятелчета. Трябва да ми купиш малка черна фуражка, сладкишче. — Смушках Джил, която на свой ред ме ръгна. — Можеш да сътвориш нещо подобно в кръжока по шев и кройка.

— Тя изпълнява поръчка за някакъв проект на госпожа Теруилиджър — отвърна Зоуи с неодобрителна нотка в гласа. — Постоянно върши нещо за нея. Не разбирам защо проучванията по история отнемат толкова много време.

Зоуи не подозираше, че проектът, в който бе ангажирана Сидни, е посвещаването ѝ във вечерското сборище на учителката ѝ. Човешката магия все още беше странна и мистериозна за мен — и абсолютна анатема за алхимиците — но Сидни очевидно притежаваше вродена магическа дарба. Нищо чудно, след като всичко ѝ се отдаваше с такава лекота. Тя бе преодоляла страховете си от магията, също както и страховете си от мен, и напоследък с настървение изучаваше магии под ръководството на откачената си, но симпатична наставница Джаци Теруилиджър. Би било слабо да се каже, че подобни занимания няма да допаднат на алхимиците. Всъщност би могло да се спори кое ще ги вбеси повече: изучаването на магиите или любовното ѝ увлечение по един вампир. Щеше да е комично, ако не се тревожех, че коравосърдечните фанатици сред алхимиците могат да сторят нещо ужасно на Сидни, ако някога я заловят. Ето защо присъствието на Зоуи, която се бе залепила почти неотлъчно за нея, правеше напоследък всичко толкова опасно.

— Защото Сидни е такава — обади се Еди от задната седалка. В огледалото за обратно виждане зърнах усмивката му, макар че погледът му постоянно бе остър и напрегнат, докато оглеждаше всичко наоколо за дебнещи опасности. Двамата с Нийл бяха обучени за пазители — дампирска организация на най-смелите и опитни бодигардове, защитаващи морите. — На нея ѝ се струва недостатъчно да се посвети дори сто процента на една задача.

Зоуи поклати недоволно глава. Изглежда, не оцени шегата, за разлика от нас, останалите.

— Това е само един тъп предмет. Трябва просто да вземе изпита.

Не, помислих си. Тя изпитва необходимост да учи. Сидни учеше усърдно не само заради мисията си. Правеше го, защото ѝ доставяше удоволствие. За нея нямаше да има по-голяма радост от тази да се потопи в мъчителната и досадна атмосфера в колежа, където можеше да научи всичко, което искаше.

Но вместо това тя следваше семейната традиция, готова винаги да се отзове на поредната задача, възложена от алхимиците. Имаше

диплома за завършено средно образование, но се отнасяше към повторното си обучение също така сериозно, както и към първото, жадна да научи колкото се може повече.

Някой ден, когато всичко това свърши и Джил ще бъде в безопасност, ще избягаме от всичко. Не знаех къде, не знаех как, но Сидни щеше да се погрижи за подробностите. Щеше да избяга от гнета на алхимиците и да стане доктор по история Сидни Сейдж, докато аз... Е, аз все ще върша нещо.

Усетих една малка ръка да докосва моята и за миг се извърнах. Видях Джил да ме гледа съчувствено със сияещите си нефритени очи. Знаеше за какво си мисля, знаеше за фантазиите, на които често се отдавах. Усмихнах ѝ се вяло.

Прекосихме града, сетне се отправихме към предградията на Палм Спрингс, където се намираше къщата на Кларънс Донахю, единственият морой, достатъчно глупав, за да живее в тази пустиня, преди аз и приятелите ми да пристигнем миналата есен. Старият Кларънс беше симпатичен чудак, който посрещна приятелски необичайната ни група от морои и дампири, отвори гостоприемно вратите на дома си за нас и ни позволи да използваме неговата захранваща — икономката Дороти. За разлика от стригоите, ние, мороите не убиваме за кръв, но се нуждаем от нея поне два пъти седмично. За щастие, на света имаше много хора, готови с радост да ни предоставят своята, в замяна на живот, прекаран в блажената еуфория на ендорфините, които се освобождаваха при ухапване от вампир.

Открихме Кларънс в дневната, седнал удобно в голямо и дълбоко кожено кресло. Държеше лупа в ръка и четеше някаква стара книга. Когато влязохме, вдигна сепната глава.

— Дошли сте в четвъртък! Каква приятна изненада.

— Петък е, господин Донахю — осведоми го мило Джил и се наведе да го целуне по бузата.

Той я погледна с обич.

— Така ли? Не беше ли тук вчера? Е, няма значение. Сигурен съм, че Дороти ще ви се зарадва.

Дороти, неговата икономка на средна възраст, наистина изглеждаше много доволна. Тя бе ударила джакпота, когато двамата с Джил пристигнахме в Палм Спрингс. Старите морои пият много по-малко кръв от младите и при все че Кларънс все още понякога я

даряваше с опиянението на ендорфините, редовните ни посещения с Джил бяха за нея източник на постоянна наслада.

Джил забърза към Дороти.

— Да вървим ли?

Възрастната жена кимна нетърпеливо и двете напуснаха стаята, за да се уединят. Върху лицето на Зоуи се изписа отвращение, но не каза нищо. Като видях изражението ѝ и как седна по-далеч от останалите, както някога правеше Сидни, едва сподавих усмивката си.

Анджелина напрано подскачаше върху дивана.

— Какво има за вечеря? — Тя имаше особен южняшки акцент, тъй като бе отраснала в затънтена планинска комуна, състояща се от морои, дампери и човешки същества — единствените, за които знаех, че живеят в смесени бракове. Всички останали от съответните им раси се отнасяха към подобни бракове с ужас, примесен с неволно възхищение. Колкото и да бе привлекателна тази откритост в отношенията им, дори и в най-безумните ми фантазии не ми бе хрумвало да отида да живея сред тях заедно със Сидни. Мразех лагерите.

Никой не ѝ отговори. Анджелина огледа всички присъстващи.

— Е? Защо тук няма нищо за ядене?

Дампирите не пият кръв и се хранят с обикновена храна, като хората. Моройте също се нуждаят от подобна храна, макар и в много по-малки количества. Изискваше се доста енергия, за да се поддържа активния метаболизъм на дампирите.

Тези редовни сбирки се бяха превърнали в нещо като семейни вечери, на които се консумираше не само кръв, но и обичайна храна. Беше много приятно да се преструваме, че водим нормален живот.

— Тук винаги е имало храна — изтъкна тя недоволно, в случай че някой не е забелязал. — Хареса ми индийската храна, която ядохме онзи ден. Масала или нещо подобно. Но не съм сигурна дали си струва да ходим в заведението, докато не започнат да я наричат с американски имена. Така не е много любезно.

— Обикновено Сидни се грижи за храната — поясни Еди, без да обръща внимание на познатата и забавна склонност на Анджелина да се отплесва.

— Не обикновено — поправих го аз, — а винаги.

Погледът на Анджелина се насочи към Зоуи.

— Защо не купи нещо за ядене?

— Защото това не е моя работа! — вирна глава Зоуи. — Ние сме тук, за да поддържаме прикритието на Джил и да сме сигурни, че тя ще остане незабелязана. Но работата ми не включва задължението да ви храня, приятелчета.

— В какъв смисъл? — попитах. Знаех прекрасно, че въпросът ми е гаднярски, но не можах да се сдържа. Нужно ѝ бе малко време, за да схване двойния смисъл. Отначало пребледня; после лицето ѝ пламна негодуващо.

— Нито в единия, нито в другия! Аз не съм ви слугиня. Нито пък Сидни. Не разбирам защо тя винаги се грижи за вас. Би трябвало да се занимава само с нещата, които са нужни за оцеляването ви. Поръчването на пица не е едно от тях.

Престорих се, че се прозявам, и се отпуснах на облегалката на дивана.

— Може би тя смята, че ако сме добре нахранени, вие двете няма да ни се струват толкова апетитни.

Зоуи беше твърде ужасена, за да отговори, а Еди ми метна изпепеляващ поглед.

— Достатъчно. Не е толкова трудно да се поръча пица. Аз ще го направя.

Джил се върна точно когато той затваряше телефона, а върху лицето ѝ играеше развеселена усмивка. Очевидно вече знаеше за размяната на реплики. Телепатичната връзка не беше постоянна, но явно днес беше силна. След като проблемът с храната се реши, помежду ни изненадващо се възцари приятелско разбирателство — е, като се изключи Зоуи, която само ни наблюдаваше и чакаше. Отношенията между Анджелина и Еди бяха неочаквано сърдечни и дружелюбни, въпреки неотдавнашната любовна история помежду им, завършила катастрофално. Анджелина бе продължила напред и сега се преструваше на увлечена по Нийл. Дори и Еди да бе наранен, не го показваше, но това бе съвсем типично за него. Според Сидни той тайно бе влюбен в Джил, още нещо, което идеално прикриваше.

Аз бих одобрил любовта им, но Джил, също като Анджелина, се преструваше, че е влюбена в Нийл. И за двете момичета това беше игра, но никой — дори Сидни — не ми вярваше.

— Харесва ли ти това, което поръчахме, или искаше нещо друго?
— обърна се Анджелина към Нийл. — Не каза нищо.

Той поклати глава с обичайната си невъзмутима физиономия. Черната му коса беше много късо подстригана. Сдържаният му строг вид несъмнено би се понравил на алхимиците.

— Не мога да си губя времето, за да споря за незначителни неща, като перони и гъби. Ако бяхте учили в училището ми в Девъншир, щяхте да ме разберете. Когато бях във втори курс, ни зарязаха сами наред блатото, за да си търсим храна и да се научим как да оцеляваме. Ако прекарате три дни само на клони и трева, изобщо няма да обсъждате храната си.

Анджелина и Джил заахкаха и заохкаха възхитено, сякаш това бе най-мъжкарският и геройски подвиг, за който бяха чували някога. Изражението на Еди илюстрираше мислите ми — чудех се дали този тип е сериозен или е просто самороден гений, ръсещ мъдрости, от които направо да си припаднеш.

Мобилният телефон на Зоуи иззвъня. Тя погледна дисплея и скочи разтревожено на крака.

— Татко е. — И без да се обърне, отговори на обаждането, докато излизаше забързано от стаята.

Не бях от тези, които обикновено ги връхлитат всякакви лоши предчувствия, но по гръбнака ми пробягаха ледени тръпки. Бащата на сестрите Сейдж не беше някой сърдечен и дружелюбен тип, който ще се обади, за да побъбри с дъщеря си в работно време. Още повече, когато знаеше, че Зоуи изпълнява специална мисия на алхимиците. Ако се бе случило нещо, то засягаше и Сидни, а това ме безпокоеше.

Почти не обръцах внимание на разговора и броях минутите до завръщането на Зоуи. Когато тя най-сетне се появи, пребледнялото ѝ лице издаваше, че съм бил нрав. Нещо лошо се бе случило.

— Какво има? — попитах с тревога. — Сидни добре ли е? — Твърде късно осъзнах, че не би трябвало да проявявам специална загриженост за Сидни. Дори приятелите ни не знаеха за нас. За щастие, вниманието на всички бе приковано към Зоуи.

Тя поклати бавно глава, с разширени и невярващи очи.

— Аз... Не зная. Става дума за родителите ми. Развеждат се.

[1] Град в Калифорния. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

СИДНИ

Наистина не бях очаквала тайното посвещаване във вечерско сбирнище да започне с чаено парти.

— Ще ми подадеш ли малко бишкоти, скъпа?

Бързо грабнах порцелановата чиния от масичката за кафе и я подадох на Мод, една от старшите вещици в групата, нашата домакиня за вечерта. Седяхме в кръг, на сгъваеми столове, в безукорно подредената ѝ дневна. Учителката ми по история, госпожа Теруилиджър, беше до мен и дъвчеше сандвич с краставичка. Бях прекалено нервна, за да кажа нещо, и просто си пиех чая, докато останалите бърбеха на безобидни теми. Мод ни бе поднесла билков чай, така че нямаше защо да се притеснявам, че ще наруша „кофеиновата сделка“ с Ейдриън. Не че щях да възразя срещу едно извинение да пийна чаша черно кафе.

Бяхме общо седем и при все че вечерските посестрими приемаха произволен брой кандидатки, достойни за тази чест, всички изглеждаха особено доволни от простото число седем. Според Мод това било на късмет. От време на време Хопър надигаше глава, а сетне се втурваше да се крие под мебелите. Тъй като на вещиците не им пукаше от калистаните, реших тази вечер да го оставя да се щура свободно наоколо.

Една от тях заговори за предимствата и недостатъците на зимното посвещаване, в сравнение с лятното и мислите ми започнаха да блуждаят. Чудех се какво ли става в дома на Кларънс. От септември насам аз отговарях за воденето на Джил при нейната захранваща и се чувствах донякъде странно (и малко тъжна) да съм тук, докато те са всички заедно и си прекарват добре. Внезапно ме бодна угризение, като се сетих, че не се бях погрижила за вечерята им. Ейдриън беше само техният шофьор за вечерта и аз забравих да го предупредя. Дали Зоуи щеше да се нагърби със задължението да им купи храна? Вероятно не. Постарах се да потисна изблика на майчинските си

инстинкти, каращи ме да се тревожа, че всички те ще измрат от глад. Все някой щеше да осигури храна.

Мислите за Ейдриън извикаха сладките спомени от днешния ни следобед. Дори и след часове още усещах целувките му по кожата си. Поех дълбоко дъх, изплашена, че бъдещите ми посестрими ще отгатнат, че точно в момента магиите бяха последното, което ме вълнуваше. Всъщност тези дни всичко ми се струваше незначително, с изключение на миговете, когато лежах полугола в прегръдките на Ейдриън. След като цял живот се възхвалявам за стоическата си победа на духа над тялото ми, бих удивена, че толкова разумна и трезвомислеща личност като мен може така бързо да бъде обсебена от физическите наслади. Понякога се опитвах да го определя рационално като естествена животинска реакция. Но се налагаше да погледна истината в лицето: гаджето ми беше умопомрачително секси, независимо дали беше вампир, или не, а аз не можех да държа ръцете си далеч от него.

Осъзнах, че някой ми е задал въпрос. Пропъдих неохотно спомените за Ейдриън, как разкопчава блузата ми, и се извърнах към бъдещата ми посестрима. Отне ми един миг, за да си спомня името ѝ. Трина, да, така се казваше. Беше на около двацет и пет, най-младата тук, ако не броя себе си.

— Извинете? — попитах.

— Казах, че вършиш някакви неща с вампирите, нали? — усмихна ми се тя.

О, вършех доста неща с един конкретен вампир, но очевидно не това имаше тя предвид.

— И така може да се каже — отвърнах уклончиво.

— Алхимиците много старателно пазят тайните си — засмя се госпожа Теруилиджър.

Две от вещиците кимнаха разбиращо. Другите само ме огледаха с любопитство. Магическият свят на вещиците нямаше допирни точки с вампирския. Повечето от тях, и от двете страни, дори не подозираха за взаимното си съществуване. Някои от присъстващите дори не бяха чували за мороите и стригоите, което бе доказателство, че алхимиците си вършеха добре работата. От това, което научих, вещиците предостатъчно се бяха сблъскали с мистични и свръхестествени явления, за да приемат, че по земята бродят пиещи кръв създания, а

организации като тази на алхимиците се стараят да опазят в тайна съществуването им.

Вещиците приемаха свободно паранормалното. Алхимиците не бяха толкова широко скроени. Организацията, по чиито правила бях възпитана, смяташе, че хората не бива да се занимават с магии, за да опазят светостта на душите си. Някога и аз смятах, че създания като вампирите не могат да ни бъдат приятели. Това беше по времето, когато още вярвах, че алхимиците никога не лъжат. Сега обаче зная, че в нашата организация има хора, които лъжат както хората, така и мороите, и които са способни на всичко заради егоистичните си интереси, независимо кой ще пострада. Сега, когато очите ми прогледнаха за истината, повече не можех да се подчинявам сляпо на алхимиците, при все че на практика още работех за тях. Това още не означаваше, че съм готова да въстана срещу тях (като моя приятел Маркълс), тъй като някои от първоначалните им принципи все още са правилни и достойни за уважение.

В действителност, сега работех за себе си.

— Знаеш ли с кого трябва да поговориш — ако тя пожелае да разговоря с теб? С Инес. Тя се е сблъсквала с онези чудовища — неживите вампири. — Отново говореше Мод. Тя веднага бе разпознала златната лилия на бузата ми, която ме идентифицираше (за тези, които знаеха какво означава) като алхимик. Татуировката беше пропита с вампирска кръв и други съставки, благодарение на която много бързо се лекувахме и ставахме по-издръжливи, а магията ни възпираше да обсъждаме свръхестествените явления с непосветените в света на магиите. Или поне доскоро така действаше моята татуировка.

— Коя е Инес? — попитах.

Това предизвика сподавен смях сред останалите.

— Навярно най-великата от нас — поне в тази част на страната — обясни Мод.

— В тази част на света — поправи я госпожа Теруилиджър. — Скоро ще навърши деветдесет и е виждала неща, които повечето от нас дори не са и сънували.

— А защо не е тук? — попитах.

— Тя не е част от никое официално вещерско сбирание — обясни ми друга вещица на име Алисън. — Сигурна съм, че някога е била, но работи самостоятелно. Е, поне откакто аз зная за нея. Сега ѝ е трудно

да се среща с другите и живее усамотено в някаква стара къща край Ескондидо. Много рядко я напуска.

Тутакси си спомних за Кларънс.

— Мисля, че познавам един мъж, с когото много добре ще си пасне.

— В миналото е влизала в схватки с доста стригои — рече замислено Мод. — Навярно владее магии, които могат да ти бъдат от полза. О, какви истории ни е разказвала за стригоите. Била е много войнствена. Помня как ни сподели, че един от тях се опитал да изпие кръвта ѝ. — Тя потръпна, но очевидно не е могъл и тя успяла да го неутрализира.

Ръката ми застина, докато вдигах чашата с чая.

— Какво имаш предвид с думите, че стригоят не е могъл да изпие кръвта ѝ?

— Не помня подробностите — сви рамене Мод. — Може би е притежавала някаква защитна магия.

Сърцето ми заби учестено, когато ме завладя един стар, мрачен спомен. Миналата година бях заловена от жена стригой, която също искаше да пие от кръвта ми. Ала не можа да го стори, защото, както твърдеше, кръвта ми имала „лош вкус“. Била ужасна, не ставала за пиене. Причината за това все още си оставаше пълна загадка за мен. Разрешаването ѝ бе загърбено от алхимиците и мороите, когато се появиха други, по-неотложни грижи. Но аз не бях забравила за тази мистерия. Остана скътана в едно ъгълче на съзнанието ми, един постоянен въпрос: какво беше особеното в мен, което я бе отвратило.

Госпожа Теруилиджър, свикнала да отгатва израженията ми, ме изгледа внимателно и се досети отчасти за мислите ми.

— Ако искаш да поговориш с Инес, мога да ти уредя среща. — Присви устни в лека усмивка. — Макар че не мога да ти гарантирам, че ще узнаеш нещо полезно от нея. Тя е много... избирателна за това, което споделя.

Мод изсумтя.

— Не бих използвала точно тази дума, но ти се изрази по-учтиво. — Погледна богато украсения часовник на дядо си и остави на масата чашата си. — Е, ще започваме ли?

Обзе ме страх и мигом забравих за Инес, дори и за Ейдриън. За по-малко от година се бях отдалечила на километри от доктрината на

алхимиците, ръководила и насочвала целия ми живот дотогава. Вече не се притеснявах да се сближавам с вампири, но понякога отново ме връхлитаха предупрежденията да стоя по-далеч от мистериозното. Налагаше се да се овладеея и да си напомня, че магията е пътят, който твърдо съм избрала да следвам, и че може да е лоша, само ако се използва за лоши цели. Членовете на Стелата, както се наричаше тази група, се бяха заклели да не използват магиите си за лоши сили — освен ако не се наложи при самоотбрана или за да защитават околните.

Извършихме ритуала в задния двор на Мод — просторен парцел с палми и кокичета. Навън температурата беше около десет градуса, меко време в сравнение със студовете в края на януари в другите части на страната. В Палм Спрингс бе достатъчно да си облечен с тънко яке — или в конкретния случай с пелерина. Госпожа Теруилиджър ми бе казала, че няма значение с какво ще съм облечена, тъй като ще ми дадат дреха, необходима за ритуала. Оказа се, че това е пелерина, съшита от шест парчета от кадифе, с различни цветове. Като я наметнах на раменете си, се почувствах като амбулантна търговка от детска приказка.

— Това е нашият подарък за теб — обясни госпожа Теруилиджър. — Всяка от нас е ушила по едно парче. Ще носиш тази пелерина на официалната церемония. — Другите бяха наметнати с подобни пелерини с различен брой парчета, в зависимост от това колко техни посестрими са присъствали на посвещаванията им.

Небето бе ясно, осеяно със звезди, а пълната луна блестеше като брилянтна перла на фона на черното небе. Най-подходящото време за правенето на добра магия.

Забелязах, че дърветата в двора бяха посадени в кръг. Вещиците образуваха още един вътрешен кръг, пред каменен олтар, украсен с тамян и свещи. Мод зае водещото място пред олтара и ми даде знак с ръка да коленича в средата, пред нея. Лек ветрец полъхна около нас и при все че досега винаги съм асоциирала тайнствените ритуали с гъсти, широколистни и тънещи в мъгли гори, извисяващите се палми и свежият въздух ми се сториха най-подходящи.

Беше ми трудно да се убедя и доста дълго се колебах дали да се присъединя към тях, а госпожа Теруилиджър поне сто пъти ме увери, че няма да полагам клетва за вярност пред някакво първобитно божество.

— Ти се вричаш на магията — обясни ми тя. — Да я изучаваш ревностно и да използваш познанията ѝ за благо на света. По-скоро това е обет на учен. Нещо, което не би трябвало да ти е чуждо.

И така се оказа. Коленичих пред Мод, докато тя извършваше ритуала. Посвети ме в елементите, като за първия от тях — огъня — обиколи около мен със свещ в ръка. После напръска челото ми с вода. Ронещите се от ръцете ѝ листенца на теменужки символизираха земята, а виещият се дим на тамяна призоваваше четвъртия елемент — въздуха. Според някои традиции за този елемент се използваше острие и аз се зарадвах, че за тяхната общност това не важеше.

Също както при вампирските магии, елементите бяха сърцевината на човешките магии. Но също както при мороите, нямаше преклонение пред магията на духа. Тя бе наскоро открита и само шепа морои я владееха. Когато попитах госпожа Теруилиджър за магията на духа, тя не успя да ми отговори задоволително. Най-доброто ѝ обяснение беше, че човешката магия е почерпена от външния свят, където съществуват физическите елементи. Духът, свързан със същността на живота, пламти във всички нас, следователно вече ни е присъщ. Той оставаше мистерия за тези, които владееха както човешката, така и вампирската магии, а последиците от него — плашещи и непредвидими. Тъкмо заради това често прекарвах безсънни нощи, разтревожена за неспособността и нежеланието на Ейдриън да се въздържа от използването на магията на духа.

— Произнеси клетвите си — рече Мод, когато свърши с елементите.

Клетвите бяха на италиански, тъй като конкретно това вечерско сбирание водеше началото си от Средновековен Рим. Повечето от това, в което се заклет, съответстваше на всичко казано от госпожа Теруилиджър — обещание да използвам магията разумно и да подкрепям моите посестрими. Отдавна бях научила наизуст тези клетви и сега ги изричах без никакво напъване.

Усетих енергията, разгаряща се в мен, приятното трептене на магията и живота, които се излъчваха около нас, беше сладко и ободряващо и аз се зачудих дали това изпитвах и онези, които владееха магията на духа. Като свърших, вдигнах глава и се огледах. Светът ми стори по-ярък, по-чист, изпълнен с много повече чудеса и красота, отколкото обикновените хора можеха да възприемат. И повече

от всякога повярвах, че в магиите няма зло, освен ако сам не го причиниш.

— Кое ще бъде твоето име сред нас? — попита Мод.

— Йоланта — отвърнах незабавно. На гръцки означаваше „пурпурно цвете“ и ми хрумна, когато си спомних колко често ми говореше Ейдриън за пурпурните искри в аурата ми.

Тя протегна ръце към мен и ми помогна да се изправа.

— Добре дошла сред нас, Йоланта. — После, за моя изненада, ме прегърна топло. Останалите разкъсаха кръга — знак, че ритуалът е свършил — и всяка една също ме прегърна, като госпожа Теруилиджър се случи последна. Тя ме задържа по-дълго от другите в прегръдката си и най-удивителното, случило се тази вечер, бяха сълзите в очите ѝ.

— Избрана си за велики дела — рече моята наставница развълнувано. — Толкова се гордея с теб, повече, отколкото ако ми беше дъщеря.

— Дори и след като изгорих къщата ви? — попитах.

Типичното ѝ шеговито изражение се завърна.

— Може би тъкмо заради това.

Засмях се и сериозното ми настроение се замени с празнично. Върнахме се в дневната, където Мод вместо чай поднесе вино с подправки, след като вече бяхме приключили с магическия ритуал. Аз не пих, но от нервността ми нямаше и следа. Чувствах се щастлива и волна. И което бе по-важно, докато седях там и слушах разказите на останалите, имах усещането, че съм неделима част от тях — при това много повече, отколкото някога от алхимиците.

Телефонът в чантата ми звънна точно когато двете с госпожа Теруилиджър се канехме да тръгваме. Търсеше ме майка ми.

— Извинете — казах на посестримите си, — трябва да се обадя.

Госпожа Теруилиджър, която бе изпила повече вино от всяка от останалите, ми махна да не се притеснявам и си наля още една чаша. Аз бях нейният шофьор за вечерта, така че нямаше как да тръгне без мен. Вдигнах телефона на път за кухнята. Не бях много изненадана, че се обажда мама. Двете бяхме много близки и тя знаеше, че е най-удобно да ме търси вечер. Но когато заговори, долових напрежение в тона ѝ. И разбрах, че не се обажда, за да си побъбрим.

— Сидни? Говори ли със Зоуи?

Шестото ми чувство тутакси ми подсказа, че нещо не е наред.

— От днес следобед не съм. Нещо лошо ли се е случило?

Мама пое дълбоко дъх.

— Сидни. Двамата с баща ти се разделяме. Ще се разведем.

За миг светът се залюля около мен и аз се облегнах на кухненския плот за опора. Преглътнах мъчително.

— Разбирам.

— Толкова съжалявам — продължи тя. — Зная колко тежко ще го преживееш.

Замислих се над думите ѝ.

— Не. Не съвсем. Искам да кажа, предполагам. Ами, не мога да кажа, че съм изненадана.

Веднъж тя ми бе споделила, че на младини баща ми бил подобър и сговорчив. Трудно ми бе да си го представя, но все трябва да е имало причина да се омъжи за него. С течение на годините баща ми бе станал студен и неотстъпчив, отдаден докрай на каузата на алхимиците с преданост, която засенчваше всичко останало в живота му, дори дъщерите му. Беше груб и суров, прекалено праволинеен и аз отдавна бях осъзнала, че за него съм по-скоро инструмент за постигане на големи цели, отколкото дъщеря.

От друга страна майка ми беше топла, сърдечна и забавна, винаги готова да покаже привързаността си към нас и да ни изслуша, когато се нуждаехме от подкрепата ѝ. Често се усмихваше. При все че напоследък не бях виждала усмивката ѝ.

— Зная, че на двете с Карли ще ви бъде трудно и ще страдате — продължи тя, — но това няма да повлияе много на ежедневието ви.

Замислих се над точно подбраните думи. На двете с Карли.

— Но Зоуи...

— Зоуи е непълнолетна и дори да работи като алхимик, според законите тя остава под опеката на родителите си. Или на единия от тях. Баща ти възнамерява да иска пълно попечителство, за да я остави там, където се намира сега. — Последва продължителна пауза. — Но аз съм решила да се боря с него. И ако спечеля, ще я върна тук, за да живее нормален живот с мен. Ако това е възможно.

Останах зашеметена, неспособна да си представя битката, за която тя се готвеше.

— Непременно ли трябва да бъде всичко или нищо? Не може ли да имате съвместни родителски права?

— Това ще означава той да има пълно попечителство. Баща ти ще упражнява контрол върху нея, а аз не мога да му позволя да завладее психиката ѝ. Ти вече си голяма. Можеш сама да вземаш решения и дори да си избрала своя път, ще го следваш по различен начин от нея. Ти си ти, а Зоуи прилича повече на...

Тя не довърши, но аз вече знаех отговора. Тя приличаше повече на него.

— Ако се сдобия с родителски права и я доведа у дома, ще я изпратя в нормално училище и може би ще съумея да ѝ осигуря поне донякъде живот на обикновена тийнейджърка. Ако вече не е твърде късно. Ти вероятно ще ме намразиш за това — задето искам да я изтръгна от вашата кауза.

— Не — отвърнах отривисто. — Мисля. Мисля, че идеята е страхотна.

Ако вече не е твърде късно.

Чух я как леко се задави и се зачудих дали не се бори със сълзите си.

— Трябва да се явим в съда. Никой няма да споменава алхимиците, дори и аз, но ще има обширна дискусия кой е по-подходящ родител и анализ на характерите. Зоуи ще трябва да свидетелства. Както и вие двете с Карли.

И тогава разбрах защо мама каза, че ще ни бъде трудно.

— Вие искате да изберем един от двама ви.

— Аз искам от вас единствено да кажете истината — заяви мама твърдо. — Не зная какво ще поиска баща ви.

Аз обаче знаех. Ще поиска от мен да очерня майка си, да заявя, че е неподходяща за родител, че е само една домакиня, чието хоби е да поправя автомобили, но изобщо не може да се сравнява с един сериозен академичен учен като него, който е осигурил на Зоуи най-доброто обучение и културни познания. Ще поиска да го направя за доброто на алхимиците. Ще го поиска от мен, защото винаги постигаше желаното.

— Аз те обичам и ще приема всеки твой избор. — Смелата нотка в гласа на майка ми разби сърцето ми. Тя щеше да се сблъска с нещо много по-голямо и страшно от обикновен развод. Връзките на алхимиците се простираха много надалеч и надълбоко. А в правовата

система? Много вероятно. — Просто исках да си подготвена. Сигурна съм, че баща ти също ще пожелае да говори с теб.

— Да — съгласих се мрачно. — Не се съмнявам, че ще иска. А ти добре ли си? — Като оставя настрана Зоуи, разводът щеше изцяло да промени живота на майка ми. Може би техният брак се е превърнал в нещо болезнено, но двамата бяха заедно двайсет и пет години. Да обърнеш гръб на всичко това изисква огромна пренастройка, независимо от обстоятелствата.

Усетих, че тя се усмихва.

— Добре съм. Отседнала съм при една приятелка. И взех с мен Цицерон.

Мисълта, че е откъснала семейния котарак, ме накара да се засмея, въпреки сериозния разговор.

— Е, поне си имаш компания.

Тя също се разсмя, ала в смеха ѝ прозвуча несигурна нотка.

— Освен това приятелката ми се нуждае от малко ремонт по колата, така че всички сме щастливи.

— Е, радвам се за теб, но ако се нуждаеш от нещо, пари или каквото и да е друго...

— Не се тревожи за мен. Само се грижи за себе си. И за Зоуи. Сега това е най-важното. — Поколеба се, преди да продължи: — Напоследък не съм говорила с нея. Тя добре ли е?

Добре ли беше Зоуи? Според мен отговорът зависеше от това какво се разбира под определението „добре“. Зоуи беше във възторг, че изучава професията на алхимиците от толкова ранна възраст, но беше надменна и студена с приятелите ми — също като всички останали в нашата организация. Освен това беше една постоянна и заплашителна сянка, надвиснала над живота ми.

— Тя е супер — уверих мама.

— Добре. — Облекчението в гласа ѝ беше почти осезаемо. — Радвам се, че си с нея. Не зная как ще приеме всичко това.

— Сигурна съм, че ще те разбере.

Разбира се, беше лъжа, но нямаше начин да призная истината пред мама: Зоуи щеше да се бори с нея, да рита и да пици, на всяка крачка по трудния път на развода.

ГЛАВА 3

ЕЙДРИЪН

Независимо дали щеше да ѝ се обади някой от родителите ѝ, или щеше да го научи от шокираната Зоуи, бях сигурен, че Сидни ще знае за предстоящия развод, когато я посетя в съня ѝ.

Малцината владеещи магията на духа, които познавах, бяха добри лечители, но никой от тях не можеше да създава сънищата така умело, както аз. Хубаво беше да зная, че съм много добър в нещо, а и изненадващо, то не изискваше големи усилия — само лек и стабилен прилив на енергия, а не вихрено изригване както при лекуването. Единственият недостатък беше, че за разлика от посещаваното от мен лице, аз всъщност не спях — по-скоро медитирах — и ако сънят продължеше по-дълго, накрая се чувствах доста изтощен. Но тъй като поначало не спях добре, мисля, че нямаше кой знае каква разлика.

Около полунощ създадох съня, в който двамата със Сидни се материализирахме в едно от любимите ѝ места — двора на музея по антична история в Малибу. Тя тутакси изтича към мен, а очите ѝ горяха трескаво.

— Ейдриън.

— Зная — прекъснах я и улових ръцете ѝ. — Бях там, когато позвъниха на Зоуи.

— Тя разказа ли ти за всички отвратителни подробности?

Вдигнах вежди.

— Нима има и друго по-отвратително от самия развод?

Сидни продължи да говори за предстоящата кръвопролитие битка за родителските права. При все че разбирах майка им, която искаше Зоуи да води доколкото е възможно нормален живот, трябва да призная, че моите причини да се надявам тя да спечели битката бяха доста егоистични. Изчезването на Зоуи от Палм Спрингс щеше да облекчи дяволски много живота на двама ни със Сидни. Но знаех, че Сидни е загрижена, задето семейството ѝ се разпада, а за мен най-

важното беше тя да е щастлива. Една част от разказа ѝ привлече по-силно вниманието ми.

— Наистина ли мислиш, че баща ти е способен да повлияе и на съдията, като се възползва от авторитета си сред алхимиците? — попитах я. Никога не се бях замислял за това, но не изглеждаше чак толкова невероятно. Алхимиците можеха да създават нови самоличности, да вкарат група дампири и морои в частно училище, без никой да ги усети, и да скрият от пресата трупа на стригой.

Тя поклати глава и приседна на ръба на фонтана.

— Не зная. Може би няма да се наложи, ако Зоуи остане непреклонна в желанието си да живее с баща ни. Наистина не зная как се процедира при тези съдебни изслушвания.

— А ти какво смяташ да направиш? — запитах я. — Какво ще кажеш ти в съда?

Тя посрещна спокойно тревожния ми поглед.

— Няма да злословя за никой от родителите ми, това е сигурно. Но за кого ще се застъпя? Трудно е да се каже. Трябва да си помисля. Споделям възгледите на майка си и дори вярвам в тях. Но ако застана на нейна страна, Зоуи ще ме намрази завинаги — да не говорим за разрива с баща ми и алхимиците. — Малка, горчива усмивка пробяга по устните ѝ. — Когато тази вечер се прибрах в стаята, Зоуи дори не ме попита какво мисля. Просто предположи, че всичко е решено — че ще бъда на страната на татко.

— Кога ще приключи всичко това?

— Няма да е скоро. Още няма насрочена дата в съда.

Тя замълча, а аз си казах, че може би е време да сменя темата.

— Как премина посвещаването? Имаше ли голи танци и животински жертвоприношения?

Този път усмивката ѝ бе по-топла и открита.

— Не. Само чай и прегръдки.

Разказа ми накратко за ритуала. Не можах да се сдържа и се разсмях, когато ми описа как Джаки наблегнала на виното. Колкото и да се опитвах да го изкопча от нея, Сидни не ми каза тайното си име във вещерското сборище.

— Предполагам, че не е било Джета? — попитах с плаха надежда. Когато ми се налагаше да използвам псевдоним, си избирах името Джет Стийл, защото беше толкова безлично.

— Не — засмя се тя. — Определено не.

След това тя пожела да ѝ разкажа как съм прекарал вечерта, естествено разтревожена, че в нейно отсъствие всички са останали гладни. Дълго разговаряхме. При все че ми бе трудно да се съсредоточава заради съвършените ѝ устни и деколтето на блузата ѝ, установих, че ми харесват тези разговори по време на сънищата. Със сигурност не възразявах срещу нашите следобедни срещи, но всъщност отначало се влюбих в нея заради интелекта ѝ.

Както винаги, от нас двамата тя бе отговорната и не забравяше да следи за времето.

— О, Ейдриън, време е за лягане.

Наведох се към нея.

— Това покана ли е?

Тя леко ме отблъсна.

— Знаеш какво имам предвид. Когато си изтощен, никога не си в добра форма.

Това бе учтив начин да ми каже, че когато съм преуморен, съм по-уязвим към атаките на духа към здравия ми разум, с което не можех да не се съглася. Притесненият ѝ поглед издаваше недоволството ѝ, задето използвам магията на духа, за да създам този сън.

— Ще можеш ли утре да се измъкнеш? — Уикендите винаги бяха по-трудни за срещите ни, защото Зоуи се влачеше след нея като сянка.

— Не зная. Ще видя какво мога да направя. О, Господи.

— Какво?

Тя притисна ръка към челото си и изохка.

Хопър. Забравих го в къщата на вещиците. По време на партито търчеше наоколо, но толкова бях разстроена след разговора с майка ми, че побързах да си тръгна заедно с госпожа Теруилиджър.

Улових ръката ѝ и я стиснах.

— Не се тревожи. Хопър ще е добре. Бурна нощ в града, в компанията на по-възрастна жена. Мисълта направо стопля сърцето ми.

— Така се радвам, че си горд баща. Проблемът е как да го върнем у дома. Може би ще успее да се измъкна и да се видим по-късно утре, но не смятам, че ще имам достатъчно време да отида и да го прибера. Освен това мисля, че и госпожа Теруилиджър ще е заета.

— Хей! — нацупих се, леко възмутен. — Как така с лека ръка предполагаш, че щом вие двете с Джаки не можете да го направите, значи всичко е загубено? Аз ще го спася. Ако той пожелае да тръгне.

Тя засия.

— Би било страхотно! Но нали си зает с проекта по живопис?

Предлагах ѝ толкова дребна услуга, която в действителност нямаше да ми струва никакво усилие, но сърцето ми се стопли, когато видях колко много означава това за нея. Сидни толкова често бе принудена да се държи отговорно, да се грижи за всяка подробност, че според мен за нея беше смайващо, че някой друг може да изпълни някоя нейна поръчка.

— След това ще имам достатъчно време. Но неволната домакиня на нашия немирник няма ли да се ужаси, ако на прага ѝ цъфне един вампир?

— Не. Само не се престаравай с бащинската си роля. — Целуна ме леко, но аз ловко я притеглих и се постарах целувката да бъде много, много по-дълга. Когато накрая се отдръпнахме един от друг, и двамата бяхме останали без дъх.

— Лека нощ, Ейдриън — пожела ми тя многозначително.

Схванах намека и сънят се разсея.

Обратно в апартаента, се утеших с единствената чаша, позволена ми за деня, надявайки се по-скоро да заспя. Но нямах този късмет. В доброто старо време обикновено се нуждаех от три чаши, преди да изпадна в пиянско забвение. Сега пръстите ми стискаха бутилката с водка, докато водех ожесточена душевна борба дали да изпия още една чаша, или да се въздържа. Алкохолът ми липсваше. Ужасно много. Освен блаженството от опиянението, алкохолът можеше за известно време да притъпи духа и макар магията да бе приятна зависимост, беше прекрасно да си отдъхна за кратко от нея. През годините алкохолното самолечение и тютюнът потискаха отрицателните последствия от магията на духа, но след геройското ми отказване от цигарите и това ново споразумение за алкохола, духът отново взе да надига глава.

Изминаха няколко минути и аз отдръпнах ръка, стискайки я в юмрук. Добрах се до леглото, рухнах върху него и зарових лице във възглавницата. От нея се разнасяше едва доловим мирис на жасмин и карамфил от парфюма, който наскоро подарих на Сидни. Като цяло тя

не си падаше по парфюмите, твърдейки, че химикалите и алкохолът са вредни за здравето. Но нямаше как да възрази срещу природно чистата смес, с която се бях сдобил, особено след като узна цената ѝ. Беше твърде прагматична, за да позволи нещо подобно да бъде прахосано.

Затворих очи, изпълнен с желанието сега Сидни да е с мен — дори не за секс, а заради спокойствието и насладата от присъствието ѝ. Имайки предвид опасността от кратките ни следобедни срещи, нямаше изгледи скоро да бъдем заедно за цяла нощ, което беше много жалко. Определено щях да спя много по-добре, ако тя беше до мен в леглото. Положението беше доста обезсърчително, тъй като тялото ми наистина бе изтощено, ала възбуденото ми съзнание отказваше да намери покой.

Накрая, след час и половина, заспах, но само четири часа покъсно ме събуди будилникът. Останах в леглото, вперил мътен поглед в тавана, докато се питах дали мога да отменя срещата, която насрочих с една състудентка, за да работим върху проекта. Ама наистина, къде ми е бил умът? Осем сутринта, в събота? Може би бях по-близо до лудостта, отколкото се опасявах.

Добре че поне щяхме да се срещнем в едно кафене. За разлика от прекрасната ми любима, аз няхах ограничения за кофеин и си поръчах най-голямата чаша кафе, която можеха да ми сервират. Кафеджията ме увери, че има още много от самия еликсир. От другия край на салона колежката ми ме гледаше развеселено, докато приближавах към масата ѝ.

— Е, привет, слънчице. Радвам се да видя сияещите ти очи и готовността ти да започнеш деня.

Вдигнах предупредително ръка, докато сядах на стола.

— Задръж така. Ще ми е нужна поне още една чаша от това, преди да започнеш да ми се струваш чаровна и остроумна.

Тя се ухили.

— Едва ли, аз винаги съм такава, денем и нощем.

С Роуина Кларк се бяхме запознали в първия ден от общите ни занятия по мултимедии.

— Имаш ли нещо против да ти правя компания? — попитах, докато се настанявах край масата ѝ. — Предполагам, че най-добрият начин да се изучава едно изкуство е да седиш до истински шедьовър. — Може и да бях влюбен, но все пак си оставах Ейдриън Ивашков.

Роуина ме измери с безразличен поглед.

— Нека да уточним нещо. От километър надушвам лиготиите, а освен това харесвам момичета, а не момчета, така че ако не можеш да понесеш да ти говоря без преструвки, по-добре да отнесеш някъде другаде остроумията си и гела за коса. Не съм дошла в този колеж, за да търпя красавци като теб. Тук съм заради мъглявата вероятност да си изкарвам прехраната като дипломиран художник и надеждата след занятията да изпия една халба „Гинес“.

Приближих стола си към масата.

— Предчувствам, че двамата ще се разбираме отлично.

Така и стана, сбlijихме се достатъчно, за да станем партньори в проекта за скулптури на открито. Скоро щеше да ни се наложи да преместим работната си площадка в кампуса, по преди това трябваше да довършим скицата, която започнахме по-рано тази седмица в кръчмата, след часовете. Бях се лишил от ежедневното си вечерно питие, за да изпия една бира с нея и макар че слабият алкохол нямаше голям ефект върху мен, Роуина я хвана доста бързо. Скицата ни така и остана недовършена.

— Да не би да си купонясвал снощи до късно? — попита ме тя сега.

Отпих щедра глътка от кафето си, чувствайки се донякъде виновен, че на Си дни щяха да ѝ потекат слюнките, ако можеше да ме види отнякъде.

— Просто си легнах късно — прозях се. — И така, докъде сме стигнали?

Тя измъкна нашата скица, надраскана на салфетка от бара, и прочете: „Пъхни скицата тук“.

— Хм — промърморих, — многообещаващо начало.

След като един час обсъждахме идеите си, решихме да сътворим модел на монолита от „2001: Космическа одисея“, а след това да го покрием с рекламни слогани и интернет сленг. Честно казано, филмът на Стенли Кубрик ми се беше сторил скучен, но Роуина не спираше да се прехласва какъв символ бил на напредъка на човешката еволюция и как нашият дизайн ще се превърне в иронично потвърждение на това докъде е изпаднало съвременното общество. Аз участвах в проекта най-вече защото си мислех, че нямаше да изисква много усилия. Винаги съм се отнасял сериозно към рисуването, но това беше само един урок от задължителната учебна програма.

Посветихме голяма част от деня на доставката на материалите за проекта. Роуина бе взела назаем пикапа на свой приятел и ние отидохме в един магазин за строителни материали с надеждата да намерим там голяма, правоъгълна бетонна плоча за нашия монолит. Провървя ни, дори открихме още няколко по-малки блока, които да послужат за фундамент.

— Може да направим пръстен — обясни Роуина, като прибра разсеяно непокорните, боядисани в бледолилаво кичури зад ушите си. — А после ще нарисуваме различните стадии на еволюцията. Например маймуните, пещерните хора и всичко останало чак до някой хипстър^[1], пишещ есемеси на джиесема си.

— Не сме произлезли от маймуните — възразих ѝ, докато нагласявахме правоъгълната бетонна плоча. — Най-ранният предшественик на човека се нарича австралопитек. — Не бях напълно сигурен къде се вписва в този процес еволюцията на вампирите, но със сигурност не си го измислях.

Роуина пусна плочата и ме изгледа удивено.

— По дяволите, откъде знаеш това?

— Онзи ден споменах нещо за маймуните, а гаджето ми, хм, ми каза едно-две неща по въпроса. — „Едно-две неща“ всъщност означаваше едночасова лекция по антропология.

Роуина се засмя и вдигна един от по-малките блокове. И те бяха доста тежки, но за преместването им не се изискваха усилията на двама души.

— Много бих искала да се запозная с митичното ти гадже, само за да се убедя, че на този свят има някой, които може да те изтрайва. Мога да доведа Каси и да излезем заедно да пийнем по чаша.

— Тя не пие — заявих припряно. — А и е на осемнайсет. Е, почти на деветнайсет. — При тези думи си спомних, че рожденият ден на Сидни е в началото на следващия месец, февруари, а аз не ѝ бях купил подарък. Всъщност след инвестицията ми за виниловите грамофонни плочи, бях почти на червено, докато баща ми не ми изпрати следващия банков превод в средата на месеца.

— Значи младо гадже, а? — подсмихна се Роуина.

— Хей, няма нищо незаконно.

— Не искам да зная нищо за гнусния ти сексуален живот. — Тя повдигна следващия бетонен блок. Можем да отидем при Ени или

някъде другаде. Ако не я доведеш в най-скоро време, че реша, че си я измислил.

— Не бих могъл да си я измисля, дори и да се бях опитал — заявих помпозно. Но вътрешно ми стана малко тъжно. Идеята за двойна среща с Роуина и приятелката ѝ никак не беше лоша. Не се съмнявах, че Сидни ще се разбере с Роуина, дори само за да се обединят срещу мен и да ме дразнят безмилостно. Но и дума не можеше да става за публични появи, освен ако не излезем за една вечер в града със Съхранителите.

Отнесохме бетонните си придобивки в кампуса на колежа „Карлтън“ и се заехме с тежката работа по преместването им във вътрешния двор, предоставен за използване на нашия клас. Там работеха неколцина наши състуденти, които ни помогнаха за пренасянето на голямата бетонна плоча и така облекчиха значително задачата ни. При все че не беше толкова тежка, колкото монолита от филма за космическата одисея, все пак си оставаше дяволски трудна за повдигане. Остана ни да пренесем по-малките блокове и дока работехме с Роуина, се умълчахме. И двамата бяхме уморени и се радвахме, че приключвахме с работата за следобеда. Рисуването оставаше за утре. Предметът беше специалност и на Роуина, и ние искахме да бъдем бодри и отпочинали, за да вложим повечето от силите си в този проект. Случи се хладно време, но небето беше ясно и нищо не ме опазваше от лъчите на слънцето. Точно заради това предпочетох да работя по-рано, за да избегна вредната за мен силна светлина по пладне. Скоро щях да съм свободен. Ще спася Хопър от онази вещица, а сетне ще се прибера у дома с надеждата Сидни да успее да се измъкне и да дойде при мен.

След като всички блокове бяха домъкнати в двора, Роуина се зае с прецизното им подреждане. Тази част от работата не ме вълнуваше, затова се заех да пиша есемес на Сидни по телефона на любовта, в което ѝ съобщавах, че цялото ми изкуство е нищожно и бледнее пред сиянието на красотата ѝ. Тя веднага ми отговори: „Каква досада! И аз те обичам“ — гласеше следващият ми есемес.

— Можем да направим ето това — заяви Роуина, като нагласи три от по-малките блокове един върху друг. — Минимонолити.

— Както искаш.

Тя обаче явно размисли и започна да вдига най-горния блок. Не бях напълно сигурен какво стана след това. Струва ми се, че ръката ѝ леко и се измести. Но каквото и да беше, блокът се изхлузи от пръстите ѝ и падна тежко, затискайки ръката ѝ върху тухлената настилка на двора.

Писъкът ѝ отекна наоколо и аз се хвърлих към нея със скорост, която би впечатлила дори Еди Кастъл. Грабнах блока и го повдигнах, но вече знаех, че беше прекалено късно. Усетих част от фините пипала на духа и разбрах, че си е счупила някои кости. И в тези секунди на хаоса аз се задействах. Беше затиснатата дясната ѝ ръка, а ако бе счупена, тя нямаше да може да рисува до края на семестъра. Роуина умееше да създава върху платното такива нежни и сложни акварели, за каквито аз можех само да мечтая. За нищо на света нямаше да позволя талантът ѝ да бъде застрашен. Мигновено изстрелях към нея импулс от магията на духа. Впрегнах собствената си жизнена енергия, за да изцера премазаните ѝ кости. Лечението обикновено предизвиква бучене в ушите и едно особено изтръпване у лекувания и по изуменото ѝ изражение разбрах, че тези признаци не са ѝ убегнали.

— Какво направи? — ахна тя.

Фокусирах погледа си и ѝ изпратих импулс за внушение.

— Нищо — рекох. — Само отместих блока. За теб беше твърде травмиращо и объркано преживяване.

За миг очите ѝ се изцъклиха, след което тя само кимна.

Освободих се от магията. Внезапно възцарилата се мен празнота бе единственото доказателство колко много от силите си съм изразходвал за лечението и внушението. Изтръпването ѝ бе преминало и Роуина притисна ударената си ръка до гърдите. Колегите ни дотичаха при нас.

— Мамка му! — възкликна един от тях. — Добре ли си?

— Не зная — потръпна Роуина. — Не чувствам. Искам да кажа, че ме боли. Но не както в първия миг.

— Трябва да отидеш на лекар — настоя едно от момчетата. — Може да имаш нещо счупено.

Роуина трепна и аз предположих, че я обземат същите страхове, които изпитах и аз. Знаех, че няма да има никакви трайни увреждания, но трябваше да продължа с играта, защото прегледът при лекар бе най-логичната постъпка.

— Дай ми ключовете си. Аз ще шофирам — казах й. — Медицинският пункт в кампуса още не е затворен.

Веднага ни пуснаха при лекаря, защото не беше шега да ти се стовари върху ръката петнайсеткилограмов бетонен блок. Но след прегледа и огледа на рентгеновата снимка лекарят само сви рамене.

— Всичко е наред. Може би тежестта не е била толкова голяма, колкото сте си мислели.

— Блокът беше доста тежък — рече Роуина, но лицето й просветна от облекчение. Дори ми се стори, че зърнах блясък от сълзи в очите й, когато ме погледна. — Предполагам, че ти просто си успял много бързо да подхванеш блока.

Нямаше никакви признаци, че помни изблика на изцеляващата ми енергия.

— Защото съм смел мъжкар — заявих тържествуващо.

Пуснаха я да си върви и на излизане ни пресрещна гаджето й Каси. Роуина беше симпатична, но Каси беше поразителна красавица. Прегърна страстно Роуина, а аз поклатих печално глава.

— Как, за Бога, успя да я плениш? — попитах Роуина.

Тя ми се ухили над рамото на Каси.

— Нали вече ти казах: денем и нощем съм чаровна и остроумна.

Уговорихме се утре да довършим проекта и аз се запътих към апартаментата. Отдавна не бях използвал толкова голямо количество от магията на духа и бях обзет от незапомнено опиянение. Приказно ярък и цветен, светът преливаше от живот. Все едно плавах във въздуха, когато влязох вътре. Как можеше магията на духа да е нещо лошо, когато ме караше да се чувствам толкова възхитително? Бях по-жив от всеки друг път. Грабнах наслуки една плоча от кутиите. „Пинк Флойд“. Не, не подходеше за сегашното ми състояние. Смених я с плоча на „Бийтълс“ и с подновена жар се заех с автопортрета си. Или по-скоро автопортретите. Защото не можех да се спра. Умът ми гъмжеше от идеи и ми бе невъзможно да избира само една. Цветовете се нанасяха устремно и яростно върху платното, докато експериментирах с различни идеи. Единият автопортрет представляваше абстрактно отражение на аурата ми, каквато ми я бяха описвали Соня и Лиса. Другият беше по-точно и реалистично мое изображение, поне дотолкова, доколкото можех да го възпроизведа по снимката,

запомнена в мобилния ми телефон, като се изключи това, че се нарисовах в червено и синьо. И продължих в същия дух.

Но капка по капка енергията ми започваше да се изчерпва. Движенията на четката се забавяха и накрая се отпуснах на дивана, изтощен и изцеден. Втренчих се в творенията си — пет различни автопортрета, всичките съхнеци в момента. Стомахът ми се разбунтува и се опитах да си спомня кога за последен път се бях хранил. Не изядох ли някакъв мъфин с Роуина? Май ставах злояд като Сидни. Пъгнах една пица в микровълновата. В главата ми се стрелкаха различни мисли.

Рожденият ден на Сидни. Как можах да го забравя? Е, не бях го забравил. Датата 5 февруари беше като жигосана в ума ми. По-скоро ме тормозеше мисълта е какво да ѝ купя подарих. Извърнах се и се взрях ужасено в разпръснатите кутии и стари плочи. Внезапно ги намразих, задето бях похарчил толкова много пари за тях. Сидни имаше право, че това бе хубава покупка. Какво можех да ѝ купя вместо тези безполезни плочи? Представих си дузина рози, доставени анонимно и общезитието ѝ. Може би две дузини. Или дори три. Също толкова привлекателна ми се стори идеята за диамантена гривна за тенис, стегната върху тънката ѝ нежна китка. Нещо фино и изискано, разбира се. Тя никога не би приела нещо грубо и натруфено.

Мисълта за диамантите ме накара да се сетя за копчетата за ръкавели на леля Татяна. Не обърнах внимание на писукането на микровълновата фурна, оповестяващо за стоплената пица, и се втурнах в спалнята. Копчетата за ръкавели още бяха там — искряща феерия в червено и бяло, проблясваща на светлината на полилея. „Продай ги и ще разполагаш с доживотна издръжка“ — беше се пошегувала Сидни. И то не само с издръжка или с пари за наема на колата. Можех да ѝ купя подарък. Или няколко подаръка. Рози, гривна, романтична вечеря.

Не. Никаква вечеря, никаква публична поява. Мисълта се стовари отгоре ми като тежък камък, докато чертаех съвместното ни бъдеще. Дали изобщо някога щяхме да имаме такава? Що за връзка беше нашата, ако се улавяхме единствено за тези откраднати, трескави мигове? Сидни беше прекалено трезвомислеща, за да се примири вечно с това положение. Накрая щеше да осъзнае, че е време да сложи край. Да ме остави да си ида. Върнах копчетата за ръкавели в

кутийката. Знаех, че никога няма да ги продам. Сега вече се озовах в пълен плен на мъчителни душевни терзания.

Това се случваше след подобни силни изблици на магията на духа. Едва можех да се надигам от леглото, когато спасих живота на Джил. Цената за използването на толкова голямо количество жизнена енергия беше твърде висока и разумът рухваше от висините, до които се бе издигнал. Е, поне моят. Лиса не бе страдала от такива драматични възходи и падения.

Цената при нея се свеждаше до непресекващ мрак, който я държеше в плен за няколко денонощия, унила и меланхолична, докато накрая не изчезнеше. А при Соня се наблюдаваха и двете последици.

„Моят малък, умислен художник“, често ми казваше леля Татьяна с лека насмешка, когато ме налягаха тези мрачни настроения. „Какво се върти днес в главата ти?“ Но говореше с топлота, сякаш бе нещо очарователно. Все едно чувах гласа ѝ сега, сякаш я виждах, застанала до мен. Поех дъх на пресекулки, затворих очи и се напрегнах, за да прогоня видението. Тя не беше тук. Целунатите от сянката можеха да виждат мъртъвците. Лудите можеха само да си ги въобразяват.

Изядох пицата, опрян на кухненския плот, като си повтарях отново и отново, че това настроение ще премине. Знаех го. Винаги преминаваше. Но, о, колко мъчително бе очакването.

Като приключих, се върнах в дневната и се втренчих в картините. Това, което преди малко ми се струваше прекрасно и вдъхновяващо, сега ми изглеждаше плиткоумно и тъпо. Срамувах се от тези цапаници. Събрах ги и ги захвърлих като боклук в ъгъла, една върху друга, без да мисля за разкъсаните платна или незасъхналите бои.

После нападнах шкафа е алкохола.

Почти бях пресушил бутилката с текила, проснат върху леглото, заслушан в грохота на „Пинк Флойд“, когато два часа по-късно вратата на спалнята се отвори. Усмихнах се, като зърнах Сидни. Носех се по опияняващите води на текилата, която бе притъпила духа и разсеяла донякъде онзи ужасен мрак. Не можех да кажа, че бях жизнерадостен и кипящ от сили и енергия, но вече не исках да се свра в някоя дупка. Бях победил духа, а когато видях красивото лице на Сидни, се изпълних с въодушевление.

Тя ми се усмихна, но в следващия миг, само с един зорък поглед, оцени ситуацията. От усмивката ѝ не остана и помен.

— Ох, Ейдриън — беше всичко, което промълви.

Надигнах бутилката.

— Някъде по света днес е Sinco de Mayo^[2], Сейдж.

Огледа набързо стаята.

— И Хопър ли празнува с теб?

— Хопър? Защо, за Бога. — Млъкнах за няколко секунди. — Аз. Уф. Май го забравих.

— Зная. Мод е изпратила есемес на госпожа Теруилиджър с молба някой да отиде да го прибере.

— Мамка му. — След всичко, което се бе случило с Роуина, моят подопечен дракон беше последното, за което можех да мисля. — Съжалявам, Сейдж. Напълно го забравих. Но съм сигурен, че е добре. Той всъщност не е истинско дете. Както вече ти казах, навярно се чувства отлично там.

Но сериозното ѝ изражение не се промени, дори стана още по-мрачно. Пристъпи към мен, взе бутилката с текила и отиде до прозореца. Твърде късно схванах какво се канеше да направи. Сидни отвори прозореца и изля навън остатъка от съдържанието на бутилката. Изненадан, скочих на крака.

— Това е много скъпа напитка!

Тя затвори прозореца и се извърна към мен. Изражението ѝ ме стресна. Не беше гневно. Не беше тъжно. Беше. Разочаровано.

— Ти ми обеща. Ейдриън. Пиенето на алкохол в компания не е проблем. Но самолечението с бутилката е проблем.

— А ти откъде знаеш, че е било самолечение? — не се сдържах, макар че не исках да ѝ противореча.

— Защото те познавам и са ми ясни признаците. Освен това понякога проверявам запасите ти от бутилки. Тази вечер си изпразнил бутилката, а това е много повече от едно питие за разтоварване.

Едва се сдържах да не изтъкна, че формално погледнато, по-скоро тя бе изпразнила бутилката.

— Не зависеше от мен — промърморих, при все че съзнавах колко неубедително звучах. Толкова зле, колкото и мантрата на Анджелина „аз не съм виновна“. — Не и след това, което стана.

Сидни остави празната бутилка на шкафа и приседна до мен на ръба на леглото.

— Разкажи ми.

Обясних ѝ за Роуина и за ръката ѝ и за останалите събития, случили се до края на деня. Трудно ми бе да разказвам последователно, защото не спирах да се отклонявам и да се оправдавам. Спестих ѝ признанието си за отчаянието, обзело ме заради подаръка за рождения ѝ ден. Когато най-сетне замлъкнах, Сидни ме погали нежно по бузата.

— Ох, Ейдриън — повтори тя, този път с тъга в гласа.

Отпуснах ръка върху нейната.

— Какво можех да направя? — прошепнах. — Сякаш историята с Джил се повтаряше. Е. Не беше толкова зле. Но Роуина се нуждаеше от мен, а аз можех да ѝ помогна. И после, когато тя се усети, че става нещо странно, ѝ внуших да го забрави. Какво друго можех да сторя? Да я оставя със счупена ръка?

Сидни ме привлече в прегръдката си и за дълго остана смълчана.

— Не зная. Искам да кажа, ясно ми е, че не е било възможно да не ѝ помогнеш. Ти си такъв. Но ми се иска да не го беше правил. Не. Не се изразих правилно. Радвам се, че си го направил. Наистина. Само ми се щеше да не беше толкова. Сложно. — Поклати глава. — Не ме бива за това.

— Ти мразиш това, нали? Когато не знаеш какво да направиш?
— Отпуснах глава на рамото ѝ и долових лекото ухание на парфюма ѝ.
— И заради това мразиш и мен.

— Обичам те — рече тя протичко. — Но се тревожа за теб. Замислял ли си се някога за... Искам да кажа, нали Лиса известно време вземаше антидепресанти? Те не ѝ ли помогнаха?

Вдигнах рязко глава.

— Не. Не мога да направя това. Не мога да се изолирам от магията по този начин.

— Но тя сега е по-добре, нали? — настоя Сидни.

— Тя... Да. Може да се каже, че е добре. — Нямах проблеми с „лечението с течности“, но се отвращавах от хапчетата. — Тя наистина се чувстваше по-добре. Не изпаднаше в депресия. Не се самонараняваше. Но ѝ липсваше магията и затова спря да взема хапчетата. Не знаеш какво е това, онзи неудържим порив на духа. Имаш чувството, че си в хармония с всяко живо същество на този свят.

— Може би разбирам по-добре, отколкото допускаш — възрази тя.

— Но това не е всичко. Лиса спря хапчетата, защото се нуждае от магията, за да помогне на Роуз. Какво ще стане, ако и на мен магията отново ми потрябва? А какво ще стане, ако ти пострадаш или умираш? — Сграбчих раменете на Сидни. Нуждаех се да разбере отчаянието ми и колко много тя означава за мен. — Какво ще стане, ако имаш нужда от мен, а аз не мога да ти помогна?

Тя свали ръцете ми от раменете си и ги пое в своите. Лицето ѝ сега беше спокойно.

— Тогава все някак си ще се справим. Това правят повечето хора на този свят. Ще разчитаме на късмета. Предпочитам да си спокоен и щастлив, вместо да жертваш здравия си разум заради малко вероятната възможност да ми падне бетонен блок на главата.

— А ти би ли гледала безучастно, ако можеше да помогнеш някому?

— Не. Именно заради това се опитвам да ти помогна. — Но аз бях наясно с противоречията, които я измъчваха; разбирах тревогата ѝ.

— Никакви хапчета — отсякох категорично. — Това повече няма да се повтори. Ще се старая да бъда по-твърд. Да бъда по-силен. Само ми повярвай, че мога сам да се справя.

Тя се поколеба. За миг ми се стори, че ще продължи този спор, но накрая кимна примирено. Придърпа ме на леглото и ме целуна, макар да знаех, че никак не ѝ се нрави вкуса на текилата. Целувката беше едновременно нежна и страстна и укрепи връзката между нас, онова изгарящо усещане, което никога не ме е напускало, че тя е създадена за мен и аз за нея. Обсипах я с целувки, искаше ми се да направя много повече от това. Само ако можех да потъна в нея, никога нямаше да ми трябват нито алкохол, нито каквито и да било хапчета.

Но въпреки учестения ѝ пулс и топлината в очите ѝ, тя не позволи да стигнем по-далеч от обичайното. И както обикновено, аз не я притисках. Тя може и да не беше съгласна с политиката на алхимиците, но както и преди, се придържаше към много от техните порядки — консервативно облекло, никакво пиене. Не бях наясно дали позволяваха секс преди сватбата, но след като мнозина от тях бяха силно религиозни, нямаше да се изненадам, ако и тя спазваше това ограничение.

— Трябва да тръгвам — пророни Сидни накрая. — Излязох уж само да купя паста за зъби. Достатъчно скучно занимание, за да съм сигурна, че Зоуи няма да изяви желание да дойде с мен.

Отметнах непокорните златисти кичури от лицето ѝ.

— Утре вечер сме у Кларънс, нали?

— Този път няма да пропусна сбирката — кимна тя.

Изпратих я до външната врата. Тя погледна отново картините, които бях съсипал, но не каза нищо и запази неутрално изражение.

— Говорех сериозно — уверих я. — Ще се опитам да се справя.

— Зная — кимна тя.

Ала предишното разочарование в очите ѝ продължаваше да ме терзае.

— Мога да бъда силен — додадох.

Сидни се усмихна и се надигна на пръсти, за да ме целуне на раздяла.

— Ти вече си силен — промърмори, преди да изчезне в нощта.

[1] Представител на субкултурата, на възраст между 17 и 30 години, с независим начин на мислене. — Б.пр. ↑

[2] Национален празник на Мексико в чест на победоносната битка срещу французите при Пуебло на 5 май 1862 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

СИДНИ

Сълзите ми рукнаха едва когато се отдалечих достатъчно от Ейдриън и седнах в колата. Потеглих към „Амбъруд“ със замъглени очи и мокри бузи. Чувствах се толкова безполезна, както отдавна не ми се бе случвало. Да забрави за Хопър не беше най-лошото на този свят, но какво ще стане следващия път? Духът караше тези, които владеят магията му, да вършат безумни неща. Наранявах се. Самоубивах се. Това ме плашеше и аз исках да контролирам ситуацията, преди тя да започнала да контролира нас. И както отбеляза Ейдриън проникателно, именно това ме изяждаше отвътре: безпомощността да взема незабавно решение. Не беше чувство, което често изпитвах.

Не можех да попреча на духа да унищожава Ейдриън. Не можех и да го съдя заради инстинктивния му стремеж да помага на другите. Сърцето ми се късаше от мъка, като си мислех за добротата, пламтяща в него, която само малцина виждаха. Можех единственото да бъда до него и да го подкрепям да черпи от силата, която бях сигурна, че притежава. Навярно нямаше да успее да победи духа завинаги, но знаех, че може да прояви по-силна воля и да се противопостави на старите навици. Трябваше да съществува по-здравословни начини да оцелее и аз не се съмнявах, че притежава достатъчно самоконтрол, за да ги открие и да не се върне към стария си начин на живот. Просто исках и той да повярва в това.

Паркирах колата в гаража на „Амбъруд“, след като най-добросъвестно потърсих удобно място между други два правилно паркирани автомобила. Честно казано, толкова ли е трудно за останалите шофьори да паркират между линиите? Моята мазда беше още нова и лъскава и аз се ужасявах някой да не я одраска или удари. Предишната ми кола, кафяво субару комби, което наричах Лате, се взриви зрелищно с пяна — жест на любезност от страна на зла вещица, която преследваше госпожа Теруилиджър. А откакто в Палм Спрингс пристигнаха Нийл и Зоуи, алхимиците наредиха заместителят

на Патето да бъде седемместен автомобил. Тази мазда CX-9, която кръстихме Живака заради цвета ѝ, беше най-готиният сув кросоувър, който успях да открия. Ейдриън ми каза, че съм на крачка да се превърна в грижовна майка от предградията, която кара миниван.

Когато се прибрах в стаята си в общежитието, вече бях спокойна, но не успях да сподавя няколко хлипания във възглавницата си. Зоуи, която мислех за заспала, заговори в тъмното:

— Заради мама и татко ли си разстроена?

— Да — излъгах аз.

— Не се тревожи — посъветва ме тя. — Няма да ме разделят с него.

Престорих се на заспала.

На сутринта отново бях изпълнена с увереност, най-вече, защото имах задача за вършене. Госпожа Теруилиджър, както винаги вярна на думата си, ми бе уредила да посетя по обяд Инес — вещицата, която посестримите ми от Стелата възприемаха с насмешка, примесена с притеснение. Що се отнася до Зоуи, тя знаеше, че отивам в Сан Диего, за да правя някакво проучване в библиотеката на университета.

— Защо постоянно си някъде по задачи с нея? — попита Зоуи. Стоеше пред огледалото и прибираще дългата си кестенява коси на конска опашка.

— Тя е мой преподавател и това е част от извънкласното ми занятие. — Ровех се из чекмеджетата, търсейки какво да облека, и ръката ми попадна на пурпурната тениска със сребристо сърце в келтски стил, с пламъци, обхванали единия му край. Ейдриън я бе изрисувал за мен, нещо като шега, но тя стана една от най-драгоценните ми притежания. — Освен това бях изучила достатъчно добре останалите учебни предмети с мощта ни. Това е най-интересното ми занятие.

— Предполагам. — Не прозвуча особено убедено, но после внезапно лицето ѝ засия. — Нали ще им кажеш това в съда? Колко качествено е образованието, което ни осигури татко? Това ще има голямо значение.

— Не се съмнявам, че ще има. — Усмихнах се сковано, затворих чекмеджето с тениската и се насочих към гардероба, та да потърся нещо по-официално. Не знаех много за Инес, но щом беше на почтена възраст, навярно трябваше да ѝ засвидетелствам по-голямо уважение.

Затова избрах тясна черна пола в бяла блуза на черни точки, с дълги ръкави. Единственият ми аксесоар бе малкият дървен кръст, подарен ми от Ейдриън и украсен с нежни сребристи цветя, грамофончета, ръчно изрисувани от него.

Зоуи се намръщи.

— Обличаш се така само заради някаква си библиотека?

— Тази библиотека е много престижна — отвърнах уклончиво. — Ще се върна навреме, за да ви закарам при Кларънс, но ако не успея, Еди ще ви заведе. Ще пътуваме до Сан Диего с колата на госпожа Теруилиджър, така че оставям Живака на ваше разположение.

— Слава Богу! — възкликна тя и потръпна. — Не можеш да си представиш какво означава да си в колата на Ейдриън. И на всичкото отгоре бях принудена да седя точно до Джил.

След като вече близо месец споделях една стая със Зоуи, установих с изненада, че съм се сдобила с имунитет срещу коментарите ѝ. Открих, че за всички ще е по-добре, ако просто не реагирам, дори когато коментарите ѝ бяха твърде крайни даже според стандартите на алхимиците.

— И да не забравиш този път да спреш на отиване и да вземеш нещо за вечеря.

— Не е наша работа да се грижим за храната им — опита се тя да протестира.

— Наша работа е да заведем Джил при Кларънс и животът на всички да върви гладко и без сътресения. Тези „семейни вечери“ са добър начин за всички; да се отпуснат и да общуват в приятна обстановка. Не е кой знае какво да купиш нещо за вечеря. Може би нещо китайско — добавих с решителен тон. — Отдавна не са хапвали китайски специалитети. — Спомних си, че онзи ден Ейдриън спомена, че му се е прияло кунг пао пиле по сечуански.

— Някога не си ли искала да имаш по-готина кола? — попита Зоуи неочаквано.

Засмях се.

— Искала съм, разбира се, но в момента мисията определя избора на колата ни. Не знаех, че те вълнуват такива неща.

Тя седна на леглото си и върху устните ѝ заигра закачлива усмивка.

— Хей, и аз съм израснала там, където и ти. Помниш ли, когато мама поправяше онзи ягуар в нашия гараж? На онова му се вика готина кола.

— Разбира се, че помня. — Внезапно в гърдите ми се надигна прилив на нежност, когато я погледнах. — Но ти на колко беше тогава? На осем? Или на девет?

— Достатъчно голяма, за да пожелаая да я карам. Нощем се прокрадвах тайно в гаража и сядах вътре. Мислех си, че никой не ме е усетил, но май мама е знаела през цялото време. — Познатата ми оперена усмивка разцъфтя на лицето ѝ и дъхът ми секна. Баща ми нямаше пълен контрол върху нея. Дали имаше шанс тя да не обърне гръб на мама? И съдебното изслушване за принудително отдаване на родителските права да приключи с взаимно споразумение?

Съществуваше ли вероятност Зоуи някога да започне да възприема мороите и дампирите като обикновени хора? До този момент, когато съзирах понякога в нея сестрата, която помнех и обичах, никога не ми бе хрумвало, че е възможно да разколебая мнението на Зоуи. По много въпроси. Откакто тя бе пристигнала, аз постоянно бях нащрек с нея. Изказвах се предпазливо, най-често кимах одобрително и често цитирах правилата на алхимиците. Дали имаше начин да ѝ повлияя? Това би било повече, отколкото можех да се надявам. Знаех, че е твърде рано да правя каквито и да било опити, всяка прибързана дума можеше да съсипе този непринуден момент помежду ни. Затова отложих решителния разговор за по-късно и си придадох невъзмутимо изражение.

Скоро след това госпожа Теруилиджър дойде да ме вземе с червения си фолксваген костенурка, надянала слънчеви очила с големи рамки, имитиращи леопардова кожа. Пет минути след началото на пътуването ни тя спря пред едно кафене.

— Все още ли продължаваш с глупавото въздържание от кофеин? — попита ме учителката ми.

— Да, но днес още не съм изпила полагаемото ми се сутрешно кафе. — Тъкмо заради това се бях въздържала досега, тъй като много добре знаех, че тя ще спре на някое подобно място. От дългото очакване ръцете ми потрепваха.

Тя спря на паркинга и кимна към вратата на кафенето.

— Добре свършена работа.

Проследих погледа ѝ и ахнах, като видях Ейдриън, нехайно облегнат на фасадата на сградата, с по една висока чаша с кафе във всяка ръка. Ухили ни се и бавно закрачи към нас.

— Това е Ейдриън — избъбрих глупаво.

— Да, знаех, че ще ни чака тук — обясни ми госпожа Теруилиджър. — Тази сутрин ми се обади и попита дали може да дойде с нас. Инес познава мороите, така че не очаквам да възникне някакъв проблем. Всъщност това може да отвлече малко вниманието ѝ, което ще бъде в наш интерес. Благодаря, скъпи.

Последните ѝ думи бяха към Ейдриън, който ѝ подаде чашата с кафе през левия преден прозорец.

Той се настани на задната седалка и ми подаде другата чаша. В гърдите ми се надигна вихър от емоции. Събитията от миналата нощ ме бяха извадили от равновесие, чувствах се объркана и неспокойна, но сега, като го видях на дневна светлина, с ясни очи, с дръзка и безгрижна усмивка, се изпълних с надежда, че наистина ще успее да се справи с всичко и ще спази обещанието си. Нима би могло да бъде другояче? Излъчваше увереност, преливаше от чар и изглеждаше толкова възхитително, че ме покори, преди да успея да осъзная какво се случва. Нямахше следа от пиянството или отчаяние. Изглеждаше способен на всичко и в този миг имах нужда да го повярвам. Толкова много неща ме потискаха и ми тежаха, толкова много — включително и нашето общо бъдеще — които изглеждаха невъзможни. Да имам този уверен и несломим Ейдриън до себе си ме изпълни с радост, която рядко можех да си позволя. Върховете на пръстите ни се докоснаха, когато поех чашата, и сякаш ме прониза електрически ток. За няколко секунди той не откъсна от мен втренченият си поглед, сетне усмивката му се смекчи и от дръзка стана някак си по-сериозна. Знаех, че бе способен да чуе всичко, което не се осмелявах да изрека на глас.

— Не трябваше ли да рисуваш монолита си? — попитах, когато отново излязохме на магистралата.

— Роуина промени графика. Така ще имам време да ти купя подарък — обясни ми той.

— Ясно. В момента го пипнах!

Нещо блестящо и люспесто се покатери забързано по крака ми, за да се сгуши на топка в скута ми. Докато стисках внимателно чашата

в едната си ръка, с другата потупах Хопър по главата. Пресметнах набързо наум.

— Трябва да си станал още на разсъмване, за да отидеш да го вземеш и да се върнеш. Колко часа съм ти се събраха?

Бляскавият образ на Ейдриън във възторжените ми представи леко помръкна. За него липсата на сън беше враг номер едно.

— Предостатъчно за авантюра като тази. Нямах ли в Ескондидо гигантска статуя на Мъфлер Ман? Ще имаме ли време да се снимаме в подножието ѝ?

— Едва ще ни стигне за посещението ни, камо ли за подобни развлечения — пресякох въодушевлението му, като се замислих за разочарованието на Зоуи. Но бърбенето и ентусиазмът на Ейдриън внасяха свежест и правеха пътуването много по-забавно и приятно. Дори мога да кажа, че и госпожа Теруилиджър нямаше нищо против компанията му, при все че колкото повече приближавахме заветната ни цел, толкова по-тревожна ставаше тя.

— Както вече споменах, не съм сигурна доколко може да ни бъде полезна Инес — обясни тя. — Прекалено е ексцентрична и подвластна на моментните си настроения. Ако ѝ допаднеш, може и да ти поразкаже това-онова. Ако ли не — госпожа Теруилиджър вдигна рамене, — тогава ще разполагаме с време да се снимаме където пожелаете.

— Страхотно! — възкликна Ейдриън, но като зърна кръвнишкия ми поглед, побърза да добави: — Но, разбира се, че тя ще те хареса.

Като стигнахме покрайнините на града, госпожа Теруилиджър спря, но не за поредното кафе, а за букет тъмночервени рози, които, когато се върна в колата, тикна в скута ми, за ужас на Хопър.

— Дръж ги в теб — каза ми тя. Подчиних се мълчаливо и се възползвах от удобния момент да превърна Хопър в лъскава кристална статуетка. През последните дни бе разполагал с повече от достатъчно време за развлечения.

Живеещата в самота вещица ме бе навела на мисли за Кларънс, затова сега се удивих, когато спряхме пред приятна къща в съвременен испански стил, напълно различна от древен готически замък. Още по-странен ми се видя спряния отпред пикап „Ел Камино“ с една спаднала гума. Очаквах нещо по-необикновено и ексцентрично,

съдейки по разказите на другите вещици, затова тази нормална гледка донякъде ме разочарова.

И тогава прекрачихме входната врата.

Напомняше ми за светилище на рози и покривчици. Всяка повърхност вътре бе застлана с тях. В това отношение обстановката тук не приличаше на тази в дома на госпожа Теруилиджър. Въпреки че предишната къща и вещите и мебелите на преподавателката ми бяха напълно унищожени в пожара, тя бе успяла само за месец да наблъска новото си жилище с всякакви ненужни дреболии. Ала докато нейните вещи бяха пръснати в пълен безпорядък, защото нямаше желание да ги подрежда, целият хаос тук, изглежда, беше съзнателно режисиран. Като произведение на изкуството. Имаше вази с копринени рози, всяка внимателно подредена точно в центъра на плетени на една кука дантелени покривчици, статуетки на кученца с рози в уста се мъдреха върху бродирани покривчици, изящен чаен сервиз, украсен с розички, се кипреше върху хартиени салфетки. И това бе едва началото. Навсякъде наоколо цареше старинна атмосфера, сякаш се бях пренесла в края на деветдесетте години на деветнайсети век.

Ейдриън стоеше зад нас и можех да се закълна, че го чух да мърмори:

— Има нужда от още зайци.

— Здравей, Инес — обърна се госпожа Теруилиджър към домакинята. Изведнъж осъзнах, че никога досега не бях виждала учителката си толкова изнервена в нечие присъствие. — Както винаги, изглеждаш прекрасно.

Инес Гарсия беше дребна и крехка жена, като фея от приказките. Бялата ѝ коса беше вързана на дълга опашка на тила. От шията ѝ висяха очила на дълга верижка от сини мъниста. Джинсите ѝ бяха с невероятно висока талия. Не се изненадах, че ги бе комбинирала с блуза, щампована с рози. Лицето ѝ носеше отпечатъци на преживените деветдесет години, но тъмните ѝ очи гледаха така остро, че не беше нужно да търся обяснение за неловкостта на госпожа Теруилиджър.

— Не ме занасяй, Джаклин Теруилиджър! Зная защо си тук. Искаш нещо. Това е единствената причина, заради която напоследък наминава някой. Никакви любезности, никакъв чай. Само искам, искам, искам.

Госпожа Теруилиджър преглътна и ме избута напред.

— Инес, това е Сидни Мелроуз. Погледни какво ти е донесла.

Отне ми минута, за да си спомня за розите и ги подадох с притеснена усмивка. Инес ги пое предпазливо и помириша всяка една, преди да ни кимне одобрително.

— Влизайте.

Влязохме в преддверието и тогава тя видя Ейдриън.

— Виж ти, виж ти, кого сте ми довели. Можете да си спестите парите за цветята и просто да доведете него. Отдавна не съм се забавлявала с красив млад морой.

— А аз отдавна не съм срещал жена, която толкова много да цени розите, също като мен — отвърна подобаващо Ейдриън, както винаги съобразителен и чаровен. — Не че ги познавам изтънко. Обаче съм длъжен да отбележа, че никога досега не съм виждал толкова изумителен вкус за украса. Почитателка сте на розовото, нали? Казах им, когато купувах цветята, но кой да ме слуша? Не, те настояваха розите да са тъмночервени.

Инес присви очи и изгледа госпожа Теруилиджър критично.

— Каква игра играеш, че си довела тук един от тях? На практика те никога не са търсили помощта ни.

— Не става дума за него — обясни госпожа Теруилиджър, — а една моя ученичка и помощничка.

Инес се замисли за това, докато подреждаше розите в една маза (изрисувана с рози), след което ни покани да седнем във всекидневната ѝ в бледомораво. Уханието на рози бе почти задушавашо и аз преброих поне три включени освежителни и издуха, отговорни за тази потискаща атмосфера. Инес се настани в дълбоко кресло, тапицирано с кадифе и в първия миг на изненада си казах, че поне по него нямаше рози, докато не видях, че дървената част също бе резбована с рози.

— Така — промърмори Инес, докато ме оглеждаше втренчено, а аз се настанях внимателно на дивана, до госпожа Теруилиджър. Ейдриън седна на един стол, приличащ на трон. — Ученичка и помощничка, а? А аз си мислех, че просто посвещавах свободното си време на форумите за природна храна и агитирах за ползата от семената на чиа^[1]. — Очите на парицата неочаквано се разшириха и аз се досетих, че беше видяла татуировката на лявата ми буза. Леко се подсмяхна. — Става все по-интересно. Ти се оказа по-смела, отколкото те мислех, щом си взела при себе си една от тях.

— Тя е много силна — промърмори госпожа Теруилиджър с почти оправдателен тон.

Инес цъкна с език и взе чашата си. Ухаше на Ърл Грей и се надявах да ни предложи по чаша.

— Мислиш ли, че не го зная? Разбрах го още когато отворих вратата. И как се справяш? Не те ли тревожи, девойче, че общуваш с дявола? Или в каквото там вярвате вие, алхимиците? — Тя погледна към Ейдриън. — Но явно си преодоляла отвращението си към свръхестественото, щом като си пътувала в една кола с момчето, което чисти басейна на Джаклин.

Знаех, че Инес познава света на вампирите. Нали в крайна сметка точно заради това сега бяхме тук — да научим за стълкновенията ѝ със стригои. От вещерското сборище узнах също, че някои вещици имат делови отношения с вампирите и ги приемат като нещо съвсем нормално. Но при все това за мен беше напълно непознато преживяване да бъда с някой извън нашия кръг, който толкова непринудено общува с мороите.

— Тези ръце не са създадени за физически труд — осведоми я Ейдриън.

— По-тихо, момче — скастри го тя, — иначе няма да си ми толкова симпатичен и забавен.

Прокашлях се.

— Не общувам с дявола, госпожо. — А само с един дързък, но дяволски привлекателен вампир. — Занимавам се предимно с преводи на книги за магии и изучавам самоотбрана.

— Благодарение на обучението и старателните упражнения, тя е отлична ученичка — настоя госпожа Теруилиджър.

— Ученичка? Пфу! — Инес махна презрително с ръка. — Повече ми прилича на вятърничава хлапачка, която се мисли за бунтарка, като прави нескопосани магии. Няма значение колко е силата ѝ, щом като не умее да се съсредоточи и да се посвети сериозно на занаята. Имаш ли си гадже, девойче? Разбира се, че си имаш. Това само влошава положението. Няма начин да задържиш вниманието им и да ги накараш да работят сериозно, когато целият им ум е зает със задната седалка на колата. По мое време нямаше такива проблеми. Просто ни изпращаха при възпитателките ни и ни заключваха. Никакви момчета. Никакви изкушения. Ако изгубиш девствеността си, момиче, ще се

лишиш от половината от магическите си способности. Нещо, за което сигурно си се замисляла, Джаклин. — Старицата най-сетне млъкна, за да си поеме дъх и отпие поредната глътка от чая. Престорих се, че оглеждам внимателно чашата ѝ, защото знаех, че ако погледна Ейдриън, ще избухна в смях. — Не, в наше време няма смисъл да си правим труда да се занимаваме с хлапета, не и с всичките им есемеси, тв риалити и енергийни напитки. Не мога да отрека, че е облечена елегантно и с вкус, но това не е достатъчно, за да ме накара да си губя времето с някакво девойче.

— Но вие дори не знаете какво искам — изтърсих аз. — А и не съм толкова млада. След две седмици ставам на деветнайсет.

Инес завъртя очи.

— Водолей? Става все по-зле и по-зле.

Госпожа Теруилиджър си бе възвърнала донякъде увереността и срещна без да трепне втрещения поглед на Инес.

— Тя е изключително дисциплинирана и много напреднала и обучението. Отнася се много сериозно към това и вече се присъедини към Стелата.

Последното поне се оказа изненада за Инес и тя ме изглежда по друг начин, сякаш с нараснало внимание — макар и далеч не одобрително.

— Е, предполагам, че това все пак е нещо.

— Дотук беше само за загарявка — подметна Ейдриън.

Стрелнах го предупредително с поглед. Не исках да ми „помага“ по този начин.

— Моля ви, госпожо, нуждая се от вашите съвети. Научих, че неведнъж сте се срещали със стригои. Дори сте имали схватки с неколцина от тях. Искам да узная повече за това.

Тя не изглеждаше впечатлена от молбата ми.

— Хм, това ли е всичко? Очаквах, че някоя като теб ще знае повече от мен.

— Не и за магическите средства — уточних аз. — Как се борихте с тях?

— По същия начин, както се борят и всички други. С колове, огън или обезглавяване. Не че мороите ни дадоха много колове, но в миналото успях да подпаля няколко стригои. Нужно е само едно хубаво заклинание, за да призовеш мощна огнена топка.

Това не беше кой знае какво разкритие.

— Да. Това заклинание ми е добре познато.

Инес изгледа госпожа Теруилиджър с насмешка.

— Твоята къща не беше ли наскоро подпалена? Мили Боже, само не ми казвай, че вътре сте правили експерименти с огнени топки.

Учителката ми се размърда неловко.

— Не. Тази история сигурно си я чула от Алисия де Гро. — Гласът ѝ леко потрепери. — Беше ученичка на Вероника.

— Онази, която се отдаде на злото.

— Да. Сидни я победи и ми спаси живота.

Инес отново прикова поглед в мен по начин, подсказващ, че може би не бях пълна загуба на време и аз побързах да се възползвам от това.

— Моля ви, госпожо. Моля ви да ми помогнете. Приличате на човек, който цени високо знанието и обучението. Ще ви бъда много благодарна, ако споделите с мен поне малко от мъдростта си.

— А защо да ти помагам? — попита тя, но можех да се закълна, че беше заинтригувана. Ласкателството наистина вършеше работа. — Ти не можеш да ми предложиш в замяна някакво виешо познание.

— Да, но ме бива за други неща. Помогнете ми и аз ще... Ще ви поправа колата, паркирана отпред. Ще сменя гумата.

Предложението ми я слиса.

— Но ти си с пола.

— Предлагам това, което мога да свърша. Ръчна работа в замяна на мъдрост.

— Не вярвам, че можеш да го направиш — заяви тя след няколко минути на размисъл.

Скръстих ръце.

— Това беше доста грубо.

— Имаш петнайсет минути — отсече своенравната ни домакиня.

— И десет ми стигат.

Естествено, Ейдриън реши да „надзирава“ работата ми.

— Ще побеснееш ли, ако ти кажа колко е горещо това? — попита той и коленичи до мен, като внимаваше да не се изцапа.

Нямах време за подобни любезности, докато оглеждах резервната гума, която не изглеждаше кой знае колко по-добра от спуканата.

— Предполагам, че имаш предвид времето. — Започвах да се потя, което никак не ми помагаше.

— Наистина ли мислиш, че тази кола е толкова важна за нея, че да се съгласи да ти помогне? Нещо ми подсказва, че последното ѝ пътуване е било с карета, теглена от два коня.

Отворих кутията с инструменти в багажника на колата на госпожа Теруилиджър. Зарадвах се, че бяха добре комплектувани и съвместими.

— Не става дума за колата. Това беше тест, целящ да докаже, че не съм някаква „вятърничава хлапачка“. Мисля, че ѝ доставя удоволствие като гледа как другите ѝ играят по свирката. Надявам се, че сръчността ми с гумата ще спечели доверието ѝ.

Той замълча и минута или две ме наблюдава как работя.

— Вярно ли е това, което тя каза? Че девствеността влияе на магията?

— Само за някои магии — отвърнах. — При други това не е толкова важно. Някои от вещиците в Стелата са омъжени, а госпожа Теруилиджър все още е доста страховита.

Ейдриън не каза нищо, но не ми беше трудно да отгатна мислите му. Питаше се дали това може да повлияе върху възгледите ми за секса. Честно казано, това беше само един от многото фактори, които преценявах, когато обмислях дали да премина на следващото ниво в отношенията си с него. Това, че беше вампир, беше най-малката ми грижа. Но други неща — далеч по-неясни, като достигането до важен прелом, както и по-конкретни, като мисълта, че Джил ни наблюдава — определено ми тежаха. Известна роля играеше и магията, но не толкова важна.

Едно от нещата, които най-много ми влияеха, беше непреодолимият стремеж да съм предпазлива. Връзката ми с него беше чисто безразсъдство и част от мен искаше да го компенсира чрез въздържание в другите аспекти. Това още не означаваше, че не исках да правя секс с него. Исках. Дори имах една тайна, за която дори Ейдриън не подозираше: бях започнала да взимам противозачатъчни ханчета. Бях ли решила категорично да се любим? Не, все още не. Но тъй като категорично по природа бях предпазлива, реших, че е най-добре да бъда подготвена. Само че не бях сигурна как ще реагира той, ако узнае.

Ейдриън ми помогна да се изправа, когато свърших точно на деветата минута. Съвсем недвусмислено ми даде да разбера, че ме намира за възхитителна, при все че бях мръсна и потна. Върнахме се вътре и заварихме Инес и госпожа Теруилиджър удобно разположени в бледоморавата всекидневна с климатика. Поколебах се дали да се върна на дивана, ала вместо това реших да седна на пода, пред Инес.

— Отне ти доста дълго време — отбеляза тя. Огледа ме и кимна.
— Хайде, действай. Задавай въпросите си.

Нямах намерение да изпускам шанса си.

— Научих, че сте били нападната от стригои, госпожо — че те се опитали да пият от кръвта ви, но не са могли. Защо? Какво се е случило?

— О, не беше само „опит“ — поправи ме Инес. Докосна отстрани гърлото си. — Точно тук ме ухапа онова чудовище. Но иначе си права. Стригоят не успя да изпие много, когато усети вкуса на кръвта ми. Когато разбра, че не може да я изсмуче докрай, изпадна в ярост и се опита да ми прекърши врата, но аз го замерих с огнената топка. — Докато говореше, очите ѝ блестяха трескаво, сякаш битката на живот и смърт отново се разиграваше пред очите ѝ. — Странни са тези вампирски ухапвания. В някои отношения са удивително приятни. Да, удивително приятни, но смъртоносни.

— Да, зная — съгласих се и отново я изненадах. — Един стригой се опита да пие от кръвта ми, но не можа.

— Заради нашата магия — кимна Инес. — Когато я използваш, тя оставя следи в кръвта ти. Джаклин не те ли е учила на това?

— Хм, да — подех аз. — Но какво значение има това за стригоите?

— Магията е живот. Стригоите нямат живот, затова когато се натъкнат на него — както на кол, омагьосан от мороите — това ги поражда в самата им същност. Пробождане с кол в сърцето ги убива. Кръвта на една вещица просто им е неприятна.

— Но аз не... — Млъкнах, защото осъзнах, че макар преди нападението на стригоите да не бях правила магии, вече бях започнала да се подготвям за някои заклинания по заръка на госпожа Теруилиджър. За тях се изискваше елементарна, неосъзната магия — но това очевидно се е оказало достатъчно, за да бележи кръвта ми и така да спаси живота ми. Приех това за достоверно и продължих: —

Но ако кръвта на владеещия магията е неприятна за стригоите, защо пият моройска кръв? Би трябвало магията да се усеща още по-силно, защото те по рождение са заредени с нея, а не я учат като нас.

Инес изглеждаше доволна от въпросите ми.

— Именно защото магията им е присъща по рождение. Тя е втъкана в кръвта им и затова не причинява такъв шок на стригои. Докато нашата магия... — старата вещица затърси най-подходящите думи — буквално обвива кръвта ни, тъй като ние я извличаме от окръжаващия ни свят. Нещо подобно се случва при омагьосания кол. Кол, зареден с магията, се превръща в по-мощно оръжие срещу неживите.

Едва смогвах да следвам мисълта ѝ.

— Изглежда, има доста нюанси при използването на външните и вътрешните магии.

— Меко казано. — Инес едва не ме удостои с искрена усмивка. — И става още по-сложно, когато сравняваш моройската и човешката магии. Понякога действат по един и същи начин, но в други случаи са съвършено различни. И разбира се, съществува и проблемът с взаимното противодействие на магиите.

— Те си противодействат една на друга?

Нещо в тези думи ме накара да настръхна.

Инес стисна юмруци и ги блъсна един в друг.

— Външна, вътрешна. Две страни на вълшебната монета.

— Понякога се сблъскват. Ето например твоята татуировка. Алхимиците използват вампирска кръв, за да я пропилят с внушение, нали?

— Да — кимнах предпазливо. — За да не обсъждаме свръхестественото с хора извън нашата организация. — И за да ни попречат да вършим други неща — додадох наум.

— Е, това не важи за теб. Гарантирам ти, че татуировката ти е престанала да действа, когато си започнала да използваш магиите.

Светът около мен внезапно замря, толкова силно ме поразиха думите ѝ.

— Не. Това е невъзможно. Искам да кажа, предполагам, че навярно е възможно, но се заклевам, че не усещам никаква промяна в мен. Или поне не тогава. — След това нещата доста се промениха.

Погледът на Инес сякаш ме прикова към пода.

— Някога опитвала ли си да направиш нещо? Пробвала ли си да разкажеш на обикновените хора за вампирите?

— Не.

— Тогава откъде знаеш?

— Не зная, но предполагах, че магията в татуировката все още е силна, докато...

— Докато какво? — настоя тя. Дори госпожа Теруилиджър ме гледеше изпитателно.

Миналия месец се запознах с един бивш алхимик, Маркърс Финч, който се беше разбунтувал срещу алхимиците и бе избягал от тях. Също като мен той смяташе, че алхимиците са прекалено жестоки спрямо вампирите, но дори стигна още по-далеч, като заяви, че няколко групи сред алхимиците си сътрудничат с ловците на вампири. Маркърс настояваше, че е открил начин да развали магията в нашите татуировки и така да ни освободи от внушението, което усилваше лоялността ни към организацията на алхимиците и ни заставяше да пазим в тайна света на свръхестественото. Аз предприех първата от двете стъпки за разваляне на татуировката: инжектиране на новото „развалено“ мастило в татуировката ми, което нарушава хармонията и в моите елементи — което пък на свой ред прекъсва всички внушения, направени от алхимиците. Втората стъпка включваше „подпечатване“ на златната лилия със специално мастило, тъмносиньо като индиго, с което Маркърс трябваше да се снабди в Мексико. Той твърдеше, че без тази втора стъпка алхимиците ще могат да възстановят внушението. Аз обаче не приех предложението на Маркърс да замина с него за Мексико, заявявайки, че ще рискувам и няма да подпечатам татуировката си с тъмносиньото или индиговото мастило. Не исках да напусна Ейдриън, Джил и останалите от групата ни, защото знаех, че ако въстана открито срещу алхимиците, никога повече няма да мога да се завърна към предишния си живот в Палм Спрингс.

Докоснах бузата си и заговорих, като много внимателно подбирах следващите си думи.

— Тази татуировка е пропита с елементите на вампирската магия. Ако двете магии са в конфликт, какво ще се случи, когато елементите, създадени чрез човешката магия, се добавят към татуировката? Коя магия ще надделее?

Явно никоя от двете вещици не бе очаквала този въпрос. Инес се намръщи.

— В теб ли? Със сигурност човешката магия. Както се казва, поне в случай като твоя. Твоята човечност ще подсили това, което вече е било заложено там.

— Тогава излиза, че каквито и заклинания да са били използвани в мастилото с вампирска магия, те ще бъдат неутрализирани от новите мастила с човешка магия.

— Да.

Светът около мен отново се разлюля, ала този път не му обърнах внимание. Бях пред прага на откритие с необятно значение. Само трябваше да уловя същността му. Усещах я почти физически на върха на пръстите си.

— За да се задържи магията на мороите в тялото, е нужна материална съставка — започнах аз. — В дадения случай мастилото е пропито с кръв. За да се задържи човешката магия в тялото, също е необходимо някакво мастило. Ще се изисква ли човешка кръв?

— Не — отсече Инес мигновено. Смръщи и без това сбръчканото си чело. — Кръвта е добър проводник на заклинания, направени с моройска кръв, защото магията на мороите е стабилно свързана с телата им. След като черпим нашата магия от външния свят, е по-добре да я стабилизираме с някакви физически съставки. Нещо, взето от природата.

— Например?

Инес изгледа госпожа Теруилиджър с нещо, което подозирах, че е рядък израз на уважение.

— Трудно е да се каже. Може би с компонент, извлечен от някакво растение?

Госпожа Теруилиджър сви устни, докато обмисляше току-що чутото.

— Бих казала, че по-скоро трябва да е извлечен от камък или минерал.

Сърцето ми запрепуска.

— Син камък?

— Не мисля, че в тази ситуация цветът е от значение — поклати глава тя. — Определени видове вещества са способни да задържат определени видове магии по-добре от другите. Искаш ли откровеното

ми мнение? Ще се наложи да се заловиш здравата за геологията. Обръщай внимание на кристалната структура и прецени какъв тип най-добре ще задържа магиите, които искаш да направиш. Това е скучно и досадно занимание. Но на теб навярно ще ти допадне.

— А къде ще открия подобна структура? — възкликнах аз обезсърчено.

— Има стотици книги по тези въпроси — заяви Инес с тон, подсказващ, че би трябвало да зная това. Въздъхна дълбоко и за пръв път от началото на срещата ми се стори неуверена. Накрая лицето ѝ се озари, явно бе взела решение. — Ако се закълнеш да не направиш нещо глупаво с тях, може да ти услужа с някои от моите книги.

Плеснах с ръце.

— Това би било. Страхотно! Благодаря. Много ви благодаря.

— Стига си дрънкала — скастри ме тя. — Казах „може“. Но още нищо не съм ти дала. Това са изключително ценни книги, предавани в семейството ми от поколение на поколение. Моите магически корени датират от дълбока древност.

— Разбрах, госпожо — кимнах аз.

Тя се поколеба още малко.

— Ако ги намериш, можеш да ги вземеш назаем. Те са на тавана. — Тръсна глава към капандурата в другия край на салона.

Веднага се надигнах, а Ейдриън понечи да ме придружи.

— Само не и ти, красавецо — предупреди го тя. — Искам тя да се справи сама. Книгите са в кашон с надпис „Омагьосващи механизми“.

Той ме изгледа състрадателно, но аз поклатих глава.

— Няма проблеми. — Добре поне, че бях с обувки с нисък ток. Със сигурност щях да успея да се придвижа из тавана.

Така и се оказа. Но не беше лесно. Помещението тънеше в прахоляк и беше много задушно. Кашонът с „Омагьосващи механизми“ беше затиснат под пет също толкова тежки кашона. Когато половин час по-късно най-сетне успях да смъкна новопридобитото си съкровище по таванската стълба, развеселените лица на Ейдриън и госпожа Теруилиджър тутакси ми подсказаха как изглеждам. Инес кимна одобрително.

— Мисля, че ми харесваш — процеди тя замислено. — Трябва пак да ме навестиш. Ти наистина си интересна.

По-късно, когато вече пътувахме към Палм Спрингс, лицето на госпожа Теруилиджър излъчваше смесица от радост и недоверие.

— Проумяваш ли какво успя да постигнеш? Тя не само че ни зае книгите си — които между другото никога не дава — но и почти получи нещо като персонална покана, нещо, което досега не ми се е случвало да чуя от устата на Инес. — Поклати глава и се разсмя. — Никога няма да престанеш да ме удивляваш, Сидни. Искаш ли да оставиш книгите у дома? — Там съхранявах част от своята постоянно нарастваща колекция от магьоснически книги. Откакто Зоуи беше дошла, не смеех да ги оставям в стаята си в общежитието.

— Ще ги държа при Ейдриън — отвърнах машинално. Учителката ми не каза нищо и аз се запитах дали не направих грешка. Госпожа Теруилиджър ми бе задавала малко въпроси за личния ми живот, независимо дали ставаше дума за любовния ми живот или за задълженията ми като алхимик, но не бе нито глупава, нито разсеяна. Може би вещиците възприемаха вампирите спокойно и без предразсъдъци, но аз се чудех дали тя подозира какви са истинските ми отношения с Ейдриън и дали ги осъжда.

Ейдриън се наведе леко напред от задната седалка.

— Толкова труд само за някакви книги. Предполагам, че вече кроиш някакъв гениален план?

Откъснах поглед от омачканата си и изцапана пола и отново се отдадох на въодушевлението, обзело ме по-рано, кога го думите на Инес запалиха сигнална лампа в главата ми.

— Не зная дали е гениален, или не — отвърнах, — но мисля. Ми, мисля, че ще успея да създам копие на мастилото на Маркъс.

[1] Зърнена култура, използвана от спортисти и диетолози, основна част от храната на маите и ацтеките. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

ЕЙДРИЪН

Тези дни Сидни прекара много часове в моето легло. Жалко, че не съм с мен.

Не разбрах много как разговорът с Инес наведе Сидни на мисълта да създаде антиалхимично мастило за татуировки, но никога не съм претендирал, че мога да отгатна какво се твори в главата ѝ. След като се зае с търсенето, нашият любовен час се превърна в изследователски. Тя не можеше да работи в присъствието на Зоуи и при все че Джаки доста често позволяваше на Сидни да се занимава с каквото пожелае, времето им също беше ограничено. Така че нашите романтични забегки минаха на заден план.

Ще излъжа, ако кажа, че не ми липсва старата схема, но в същото време исках тя да изобрети това мастило. Независимо че никак не харесвах Маркърс Финч, подкрепях стремежа му да сложи край на влиянието на алхимиците и опитите им да контролират съзнанието на хората. Сидни бе решила да не заминава с Маркърс и да не завърши процеса на разваляне на татуировката си, тъй като още не бе готова да приеме скитническия му начин на живот; освен това вярваше, че може да постигне повече, ако остане свързана с алхимиците. Това бяха благородни основания, но аз знаех, че другата — може би най-важната причина — беше, че тя не искаше да се раздели с мен.

Всъщност кого се опитвах да измамя? И аз не исках тя да ме изостави. В същото време непрекъснато страдах от угризения на съвестта, че по моя вина тя остава уязвима за опресняване на татуировката ѝ. Знаех също, че заради всеки откраднат миг, когато бяхме заедно, тя рискуваше да си навлече гнева на алхимиците. Макар Инес да твърдеше, че Сидни вече притежава имунитет срещу нови татуировки, и двамата искахме щатната ѝ лилия да бъде подпечатана, в случай че се случи най-лошото. Но не ставаше дума само за Сидни. Тя знаеше, че ако успее да открие лесно за производство мастило, което

да неутрализира татуировките на алхимиците, ще придобие огромна власт.

Всъщност тези изследователски следобеди не бяха толкова лоши. Аз замъкнах боите и платната в спалнята и се трудех усилено над проклетия автопортрет, докато тя седеше на подлото с кръстосани крака, с лаптопа отпред, заобиколена от книгите си. Понякога така се увличаше в работата, че не забелязваше как аз зарязвах рисуването и само я съзерцавах. Може да звучи налудничаво, но за мен имаше нещо невероятно секси в комбинацията от замисленото ѝ изражение и небрежната поза, когато повдигаше крак и се навеждаше напред, за да прочете някакъв магически текст. Мороите избягваха слънцето, но докато наблюдавах как я осветяваха слънчевите лъчи, не се съмнявах, че хората са създадени за слънцето.

— Болеит е — заяви тя решително един ден.

Извърнах се от платното, върху което се мъдреше само една зелена линия.

— Като индийските мюзикъли?

— Болеит, а не Боливуд^[1]. — Потупа екрана на лаптопа си. — Това е този тъмносин минерал, чието най-голямо находище Ел Болео се намира в Мексико. В книгите на Инес изчетох всичко относно механизмите за правене на магията. Описанията са с почти научен подход. Съставът на различните минерали и растения в природата влияе върху вида на отделните елементи на заклинанието, които могат да задържат магията. Кубичната структура на кристалите на болеита и изометричната система го правят отлично средство за потискане на четирите елемента, при това се задържа в кожата и неутрализира всяка ново добавена моройска магия. Специфичното тегло и идеалното цепене на този минерал на слоеве са допълнително предимство.

Единственото, което проумях от изложението, бяха думите „идеално цепене“^[2], които ме наведоха на мисълта за една друга идеална цепка, но не можех да се отърся от усещането, че не говорим за едно и също.

— Хм, тогава какво е заключението?

Тя отметна глава назад, със сияещи очи.

— Не става дума само за минерала. Маркъс очаква с пътуването до Мексико да се сдобие с материал, който сам по себе си неутрализира действието на златното мастило. Но тук се крие нещо

повече. Готова съм да се обзаложа, че неговият татуировчик владее магиите и омагьосва болейта, преди да го смеси е мастилото. Бунтовниците сред алхимиците всъщност използват човешка магия, без да го осъзнават.

Това вече го разбрах. Оставих четката и взех оставената наблизко висока чаша с вода.

— Излиза, че ти можеш да направиш същото? Да омагьосаш минерала и да създадеш от него мастило, с което да подпечаташ татуировката си?

— Не съм сигурна. Ще ми е нужна помощта на госпожа Теруилиджър, за да си изясня какво заклинание да подбера. Тук не пише какво точно бих могла да използвам, така че ще се наложи сами да го измислим. Никога досега не съм правила нещо подобно. — Намръщи се. — Още по-сериозен проблем е добиването на достатъчно количество болейт за производството на новото мастило. Напълно съм сигурна, че няма да открием този минерал в околностите на Палм Спрингс. Еwentуално мога да го поръчам по интернет, или да потърся по-лесно достъпен заместител. Нещо от групата на халидите, което да притежава подобни свойства.

— И тогава ще бъдеш двойно защитена. — Това за мен бе най-важното в цялата история, а не толкова объркващия геологически жаргон.

— Да, ако успея да се справя. И ако Инес се окаже права, че вече съм защитена. — Лицето ѝ светна от вдъхновение. — И ще мога да спестя на Маркърс много сериозни неприятности. Той само си губи времето с тези пътувания до Мексико. Ако успея да произведа заместител на индиговото мастило, той ще се teme с местното му производство и така ще може да помогне на доста хора. Да се надяваме, че някой ден ще се появи, за да мога да споделя с него откритието си.

Аз само свих рамене.

— Защо да чакаме? Ще го открием в съня му. Не че наистина умирам от желание да прекарвам нощите си с него, но ще е по-поносимо, ако и ти присъстваш.

Лицето ѝ мигом се скова.

— Не. Никакви сънища.

— Необходимо е. Нали току-що каза, че може да си на прага на огромен пробив. Колкото и да ми е противна прическата му, Робин Худ Финч е твоят контакт с нелегалната съпротива. Длъжна си да се свържеш с него и да действате заедно.

— И ще го направя — заяви тя решително. — Следващия път, когато го видя. Той винаги се връща. Не е необходимо да прахосваш магията на духа за това.

— Не я прахосвам. Сънят може да е сладка награда, като юрта, Сейдж.

— Тъкмо за това ти говорих по-рано. Ти не можеш да се въздържаш от подобни неща — точно заради това те обичам. Но рискът си остава.

— Така ли? Някои хора — изключвам себе си, разбира се — могат да възразят, че цялата тази твоя мастилена мисия е невероятен риск. Ти смяташ, че непокорството ще вбеси алхимиците? А какво ще стане, ако узнаят, че е подклаждано от магия? Да не говорим какво ще направят, ако разберат за мен. — Размахах чашата с вода пред лицето ѝ, за да засиля ефекта от думите си. — Ти адски рискуваш, любов моя. Ако алхимиците узнаят дори за едно от тези твои прегрешения...

— Тогава какво? — попита тя предпазливо. — Смяташ, че трябва да спра?

— Не, разбира се, че не — успокоих я с повече увереност, отколкото изпитвах. Част от мен искаше тя никога да не се подлага на опасности, но това беше невъзможно. Или поне не и нашата реалност. — Защото зная, че не можеш. Това е работата ти. А сънищата, създадени с магията на духа? Те пък са моята работа. — Кимнах към лаптопа и книгите. — Не ме бива за всички тези проучвания и магически заклинания, но ми позволи да направя нещо подобно. Позволи ми да почувствам, че и аз допринасям с нещо за нашето дело.

Очите ѝ се разшириха.

— О, Ейдриън, ти и без това имаш такъв голям принос. Ти... Ти нямаш представа какво правиш. Ти си най-голямата радост в живота ми. Най-голямата радост, която съм имала.

— Тогава всичко е решено — заключих. — Ще проведем конферентен разговор в съня.

Любовта и възторгът ѝ секнаха.

— Почакай. Как така е решено? Как така преминахме от моето любовно обяснение към решението за съня?

— Това е логиката на Ейдриън Ивашков. Не се опитвай да я проумееш. Просто я приеми.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

Кимнах сериозно.

— Това е така, защото не си свикнала да живееш спонтанно и непредсказуемо. Докато при мен неочакваното е очаквано. Нищо вече не може да ме изненада.

В очите ѝ заиграха лукави пламъчета.

— О, не съм толкова сигурна. Обзалагам се, че мога да ти кажа нещо, което никога не си подозирал.

— Пробвай.

— Ако успея да те изненадам, ще се откажеш ли от съня?

— Нека да чуем с какво можеш да ме изненадаш.

Тя се поколеба няколко секунди. Въпреки закачливия блясък в очите ѝ, долових леко притеснение.

— Ами. Вземам противозачатъчни.

Тъкмо отпивах вода и се задавих. Отне ми няколко мига, докато се изкашлям, преди да изграча немощно:

— Какво?

Тя сви рамене, невероятно спокойна, сякаш наметът за секс не беше нищо особено. И да, нямаше никакво съмнение. Бях изненадан. По-точно сащисан. Не биваше да се съмнявам в способностите ѝ.

— Ще е нужно известно време, преди хапчетата да започнат да действат, затова си казах, че трябва да съм подготвена, просто за всеки случай.

— За всеки случай? — повторих, все още напълно смаян.

Нервността ѝ много бързо бе изместена от задоволството и от моя смут.

— Хайде стига, нима ще ми заявиш, че не мислиш за това?

— О, повярвай, през цялото време само за това си мисля. Но не знаех, че и ти мислиш. Искам да кажа, предположих, че когато работата опре до секса, алхимиците са тъпкани с принципи за непорочност, брак и грях. И така нататък.

— При повечето е така — съгласи се тя. — Но аз? Моите принципи за любовта и секса са съвсем простички и се свеждат до

следното: да правиш секс, когато има истински, дълбоки чувства и желание за обвързване. Един лист хартия невинаги означава това. А що се отнася до греха... Не зная. Когато сексът се превръща в нещо евтино. Ако го правиш с хора, на които не държиш. Когато е без значение.

Не знаех какво да ѝ отговоря, защото в моя живот сексът беше евтин, нещо като средство за разпускане. Трудно можех да си спомня имената на половината момичета, с които бях спал. Сидни беше напълно наясно с това, но не осъждаше поведението ми. Вместо това побърза да заговори за нещо друго — тема, която повече се очакваше от нея.

— И разбира се, отговорността е огромна. На пазара се предлагат милион видове хапчета, така че се наложи да съпоставя всичките данни. — И тогава, колкото и да бе невероятно, тя извади от чантата си диаграма, озаглавена „Сравнение на оралните контрацептиви“. Беше написана на ръка, но никога нямаше да се досетите за това — толкова съвършени бяха пиниите и толкова спретнат бе почеркът ѝ. Диаграмата бе с изобилие от цветни маркировки, както и с колони, запълнени с трудноразбираеми термини като естрадиол и андрогенност.

Зяпах диаграмата с провиснала челюст, макар да знаех, че всичко това е типично за Сидни, която познавах и обичах.

— Ти се работила над това?

— Всъщност отдавна я подготвих. Не ми отне много време. — Погледна диаграмата и въздъхна. — При всички препарати се наблюдават странични ефекти. Имам предвид, че при повечето хора няма никакви проблеми, но понякога се стига до нежелани последствия, за които трябва да се внимава. Много от тях са свързани с напълняването.

Изучавах я внимателно, осъзнавайки каква голяма жертва е било това за нея. Независимо от новите ѝ здравословни навици, знаех, че тя постоянно се тревожеше за фигурата си, което беше смешно, имайки предвид колко страхотно изглеждаше.

— Удивен съм, че си поела този риск. Много добре знаеш, че съществуват различни начини за безопасен секс, при които не са нужни лекарства.

— Зная — съгласи се тя и остави диаграмата. — Но ние няма защо да се тревожим за болести, а този метод е един от най-

ефективните. Мога да контролирам процеса. Моят лекар ми предписа хапчета, които съдържат минимални количества от веществата, оказващи влияние върху теглото.

Станах и седнах на леглото до нея.

— Обещай ми, че ако забележиш, че започваш да пълнееш, веднага ще престанеш да ги взимаш. Не искам да се опитваш да компенсираш увеличаването на теглото с някаква шантава диета.

Погледите ни се кръстосаха.

— Мислиш, че мога да го направя?

— Предпочитам да не рискувам да го разбера.

— И да рискуваш да не правиш секс?

— Сега не правя секс и се чувствам отлично — заявих великодушно. — Макар че... Хм, питам само от научна любознателност, кога мислиш, че ще...

Сидни се засмя и ме целуна леко по устните.

— Не зная. Когато съм готова. — Внезапно лицето ѝ помръкна. — А и трябва да мислим за Джил.

— Ах... — въздъгнах, защото нямаше какво друго да кажа.

Джил. Джил, която можеше да надзърта в моя свят и да вижда всичко, което правя — включително и това, което вършех със Сидни. Знаех, че това силно притесняваше моята любима.

— И нямах право да я упреквам. Да имаме неволен свидетел на най-интимните ни ласки не беше нещо, което се харесваше и на мен, особено когато този свидетел беше сладката и невинна Джил. Не че тя е останала все така сладка и невинна, след като пребиваваше в съзнанието ми. Подозирах, че именно Джил повече от всичко останало пречеше на физическата ми близост със Сидни. Имаше някои неща, които Сидни, макар и неохотно, бе приела, че Джил знае. Но имаше други, които не можеше да позволи.

Не можех да измисля нито доводи, нито утешителни думи. Не знаех как да избегна този проблем, а в никакъв случай нямаше да притискам Сидни да направи нещо, което ще ѝ причини неудобство и притеснение. Оставаше ми единствено да се надявам, че двамата с Джил ще усъвършенстваме самоконтрола да се блокираме взаимно. Моето бивше гадже, Роуз, имаше същата телепатична връзка с Лиса и те накрая добиха тази способност, ала това им отне няколко години. Можех ли да чакам толкова дълго заради Сидни? Взрях се внимателно

в нея, докато държах ръката ѝ и отговорът тутакси изплува. Да. Да, можех.

Дарих я с усмивка, която се надявах да ѝ подейства окуражаващо.

— В такъв случай ще видим какво ще стане. Ако всичко е наред и няма странични ефекти...

— Страхотно. Ако ли не, ще спреш да ги вземаш. В крайна сметка това е едно хапче, а не обвързване за цял живот. А междуременно има много други начини, да не те оставя да скучаеш.

Тя се усмихна и тутакси ми олекна на сърцето.

— Предполагам, че каквито и да са тези „други начини“, едва ли ще са подходящи за Джил.

— Остави книгите си за малко и ще ти покажа.

[1] Жаргонно име на Мумбай, център на индийската киноиндустрия (водеща в Азия), от Бомбай и Холивуд. — Б.пр. ↑

[2] Непреводима игра на думи: cleavage — цепене, разцепване, сцепване, но и цепка на бюст. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

ЕЙДРИЪН

След като Сидни си тръгна, продължих да мисля за Джил, най-вече защото бях планирал да вечерям днес с нея. Тези вечери бяха нещо, което организирах от време на време. Джил може и да знаеше всичко за моя живот, но аз също исках да съм в течение на събитията в нейния. Освен това, въпреки всичките ни групови вечери, беше много приятно да излезем само ние двамата. Е, почти двамата. В някои случаи Джил си тръгваше от училище заедно със Сидни, но всички предпочитаха да я придружава някой вампир. Знаех, че понякога Джил го намираще за потискащо, но това беше едно от малкото правила, с които бях съгласен. Присъствах, когато я нападнаха онези наемни убийци. Видях бликналата кръв и гърдите ѝ да застинат неподвижно. Онези страховити картини още ме стряскаха нощем. Проклет да съм, ако позволя онзи ужас да се повтори.

Затова Еди също присъстваше на нашите вечери, но аз нямах нищо против. Той е свестен тип, преживял не малко травми и душевни мъки. Това бе част от него, която го правеше по-силен и благодарение на която можеше да продължи напред. Еди беше истински и здраво стъпил на земята, за което го уважавах и ценях.

Само че днес на тротоара до Джил не беше Еди.

— По дяволите — промърморих вкиснато.

Като видя реакцията ми, Джил се намръщи. Макар да уважаваше преценките и чувствата ми, по този въпрос тя твърдо ми се противопоставяше.

— Здравей, Ейдриън — поздрави ме весело, като се качи в колата. — Нийл реши тази вечер да дойде с нас.

— Да, виждам. — Той се настани на задната седалка, като ми кимна кратко в огледалото за обратно виждане. — Да не би Кастъл да има любовна среща?

— Не. Просто си помислихме, че ще е забавно за Нийл да поизлезе малко. — С това Джил всъщност искаше да каже, че тя си е

помислила, че за нея ще е забавно да излезе с Нийл. Нямах нужда от телепатичната връзка, за да го разбера.

— Освен това аз имам една година повече практика от Еди — додаде Нийл. — Така че всъщност аз би трябвало да придружавам винаги Нейно височество, когато излиза навън.

Джил обикновено се дразнеше от титлата си, но когато Нийл я използваше, добиваше вид на предан средновековен рицар, който кара сърцето ѝ да препуска лудешки.

— Кастъл е попадал в няколко доста трудни ситуации — припомних аз. — А ти с колко стригои и наемни убийци си се сблъскавал? — Наблюдавах го в огледалото за обратно виждане и при все че си бе лепнал маската на корав пазител, видях как се размърда неловко.

— Веднъж бях част от многочислена стража, охраняваща гина кралска фамилия, когато ни нападнаха двама стригои — каза той.

— Хм, двама стригои срещу многочислена група пазители?

Брей, каква жестока битка ще да е била.

С периферното си зрение зърнах как Джил ме изгледа сърдито.

— Нийл е видял и преживял много, а подготовката му е отлична.

Като пристъп на великодушие реших да спра с издевателството си над престореното ѝ увлечение по него. Поне засега. Вниманието ми много скоро се насочи към друга предстояща пречка — да намеря място за паркиране в центъра. Едно се освободи точно когато минавах покрай гръцкия ресторант, който ги бях харесал за днешната вечеря.

— Ейдриън Ивашков отново пожъна победа — обявих гордо.

Вътре не ни се наложи да чакаме дълго и когато сервитьорката ни поведе към запазената за нас маса, минахме покрай витрината с десертите.

— Хм, имат прясна баклава — отбеляза Джил със съвършено невинно изражение.

— Така изглежда — потвърдих със същия сладък тон. — Може да си вземем за вкъщи. — Баклавата беше една от любимите сладости на Сидни. Може би заради това избрах да дойдем тук, а може би не.

Продължих, мечтаейки за чаша узо, и попитах Джил за часовете ѝ по плуване. Всички ученици в „Амбъруд“ бяха задължени да се включат в някаква спортна дейност след часовете. За нея плуването се оказа най-добрият вариант, понеже плувците винаги тренираха в

закрития плувен басейн, а и тя бе специализирала магия с елемента вода. Лично аз никак не бях запален по спорта, макар че харесвах купоните в чест на мачовете за Суперкупата, особено ако не се налагаше да гледам мачовете. Посетих няколко от плувните занятия на Джил и реших, че си струваше да изтърпя изпадналите в захлас родители, за да стана свидетел на успехите ѝ.

Дори сега лицето ѝ грееше от щастие, докато ми разказваше за новия си личен рекорд. Трябва да призная, че това беше приятно разсейване от ураганите тревожни мисли, бушуващи в главата ми. Тя доста трудно се бе приспособила към живота в „Амбъруд“ и аз се радвах да видя, че има нещо, което ѝ харесва. Но приятните мигове рязко приключиха, когато тя се извърна със сияещи очи към Нийл.

— Нийл пък е в отбора по борба. Наистина е фантастичен. Най-добрият от всички. Побеждава във всички състезания.

Облегнах се назад. Вече не изпитвах угризения, задето се заяждам с него, след като Джил продължаваше да го възхвалява.

— Е, разбира се, че ще ги побеждава. Всеки вампир е по-силен от човека. Такава му е природата.

Нийл се замисли над думите, докато дъвчеше шишчето си.

— Предполагам, че е вярно — промърмори накрая.

— Не мисля, че е честно — продължих. — Искам да кажа, те вземат предвид категорията на теглото, но няма как да се следи нещо подобно. Ти се състезаваш с хора, които не са ти достойни съперници, тъй като са по-слаби.

Джил ме изгледа предупредително.

— Така е, но той нищо не може да направи, след като спортните отбори в „Амбъруд“ не са делят на отбори за хора и за вампири.

— Винаги можеш да се престориш, че губиш в борбата — подметнах аз.

Той пребледня.

— Да изгубя нарочно? Не мога да го направя! Това противоречи на моя етичен кодекс.

— А как се вписва в твоя етичен кодекс една победа над човешки същества, които по никакъв начин не могат да те победят? — парирах. — Ако питаш мен, това може да се определи като морална трансгресия. — Искаше ми се Сидни да бе тук, защото тя щеше да оцени по достойнство моята употреба на трансгресия^[1]. — Но това си

е твоят живот. Не те осъждам и честно казано — усмихнах се леко, — аз винаги се държа лошо от морална гледна точка. Това е един от малкото ми недостатъци.

Ала дори и Нийл не бе толкова наивен, че да се хване на това. Само присви очи и процеди:

— Нещо тук ми убягна. Разкажи ми нещо повече за твоите морални възгледи.

Махнах с ръка.

— О, няма да ни стигне времето. Но знаеш ли с кого би трябвало да поговориш по въпроса? С Кастъл. Той е наясно как трябва да се постъпва правилно. Престори се, че си е изкълчил глезена, за да отсъства от мачовете през по-голямата част от баскетболния сезон, за да не противоречи на Етичния състезателен кодекс за хора. Ето кой притежава истински морал.

При все че още не можех да преценя какъв е интересът на Нийл към Джил, не се съмнявах, че той гледа на Еди като на съперник в живота. Еди не стигаше чак до подобни крайности, ала в него също имаше състезателна жилка. Предполагам, че в „Амбъруд“ можеше да има само един водещ дампир.

— Да се лъже също не е благородно — възрази Нийл разпалено.

— Не, но смирението е. — Въздъхнах замечтано за Еди, както често го правеше Джил за Нийл. — Той предпочита да преглътне унижението да не участва в играта, вместо да пожъне слава, която не заслужава.

Това май се оказа прекалено много за Нийл, ако се съдеше по гневния блясък в очите му.

— Нийл — заговори Джил припряно, — можеш ли да отидеш до бара и да ми поръчаш баклава за вкъщи? С орехи и шамфъстък.

Джил наистина бе моя достойна ученичка. Обикновено тук не поръчваха често баклава с шамфъстък и затова не я излагаха във витрината с десертите. Карайки Нийл да чака, докато изровят една порция, Джил ни осигуряваше известно време насаме.

— Толкова си злобен! — нахвърли се тя отгоре ми, веднага щом Нийл се отдалечи. Дампирът не откъсваше поглед от нас, докато чакаше, но поне не ни чуваше.

— Можеш да имаш нещо по-добро, принцесо сладкишче. — Размахвах вилицата си, за да подчертая всяка дума. — Освен това този

Биг Бен е женен за службата си. Никога няма да е твой. Намери си някой моройски принц и забрави за дампирите. Те носят само неприятности. — Аз ли не го знаех. — Освен това можеш да заблуждаваш всички останали, но аз зная, че не си влюбена в него.

— Сериозно? Да не би телепатичната връзка да е станала двупосочна?

— Не е нужно. — Потупах се по главата. — Мога да виждам аурите. А и те познавам много добре. Каква игра играеш? Защо се преструваш, че уж се интересуваши от него?

Тя въздъхна.

— Защото се надявам, че ще се заинтересувам от него.

— Искаш да кажеш, че ако го изиграеш достатъчно добре, ще успееш да убедиши себе си?

— Нещо такова.

— Това са глупости. А щом го казвам аз, да знаеш, че е сериозно обвинение.

Тя ме изрита под масата.

— Ако успея да се влюбя в Нийл, тогава може би ще спра да... — Гласът ѝ заглъхна за миг. — Може би ще престана да мисля за Еди.

Преглътнах жлъчните коментари, които се трупаха неспирно в ума ми и сега напиреха на езика ми.

— Не мисля, че става така. Дори съм сигурен, че няма да се получи.

— Длъжна съм да направя нещо, Ейдриън. Жалко, че по-рано не разбрах какво чувствам към Еди. Бях толкова глупава и изпуснах шанса си. Сега Сидни твърди, че е прекалено обсебен от чувството за чест и дълг и дори не може да си помисли, че една принцеса може да падне до неговото ниво.

— Това звучи като нещо, което той би казал — съгласих се. Всъщност никога не съм чувал историята непосредствено от Еди, но Сидни е негов душеприказчик и беше наясно с чувствата му. Преди време Еди е бил влюбен в Джил, макар че горещо го отричал. Никой от нас не знаеше дали чувствата му са оцелели след ромansa с Анджелина, но нещо ми подсказваше, че дори и да беше така, възгледите на Еди за кавалерството не са се променили.

— Може би, вместо да се опитваш да се накараши да се влюбиши в друго момче, просто трябва поговориши открито с Еди и да си изясните

всичко — предложих ѝ аз.

— Както направихте вие двамата със Сидни? — попита Джил лукаво. — Май и при вас не мина особено добре.

— Не и навремето. — Да се нарече реакцията на Сидни на първото ми любовно признание „не особено добра“ беше проява на любезност. — Но виж ме сега, летя на крилата на любовта.

Джил си върна игривата усмивка.

— Трябва да сготвиш вечеря на Сидни. За рождения ѝ ден.

Това бе един от малкото случаи, когато беше хубаво да имаш подръка някой, който е наясно с живота ти. Спестявах се куп обяснения, които иначе ми тежаха. Досетих се, че с рязката смяна на темата Джил ми подсказва, че не желае повече да обсъждаме личния ѝ живот.

— Това не е истински подарък. Тя заслужава повече.

— Диаманти и рози? Джил поклати глава. — Точно ти би трябвало да я познаваш по-добре. Тя не е материалистка и не са нужни скъпоструващи жестове. Далеч по-романтично ще бъде интимна вечеря в домашна обстановка.

— И катастрофално. Знаеш по-добре от всички, че не умея да готвя.

— Именно това ще я трогне още повече. Тя обича да прави всичко сама — и да се учи. Научи се да приготвяш някакво простичко блюдо и ще пожънеш голям успех. Несъвършенството печели любов и симпатия.

Имаше смисъл в думите на Джил, но на мен ми беше трудно да го призная. Голяма част от свалките ми — дори и онези само за една нощ — включваха „скъпоструващи жестове“. Купища цветя. Меню със седем блюда и подходящо вино. Това не можеше да се сравнява с приготвянето на спагети от кутия.

— Ще си помисля за предложението ти — предадох се аз.

Това още повече въодушеви Джил.

— Може би, ако атмосферата е достатъчно романтична, то вие двамата ще успеете да.

Вдигнах ръка.

— Не, сладкишче. Не продължавай.

— Но ти я желаеш — настоя новоизлюпената ми съветница в любовните дела. — И тя те желае. Иначе нямаше да начертае онази

диаграма.

— Не съм сигурен за това. Онази диаграма е от нещата, които тя би направила в свободното си време за забавление. Както и да е. Двамата с нея невинаги сме съгласни за всичко, но за едно нещо мненията ни съвпадат напълно: ти не бива да бъдеш замесена в нашия сексуален живот, така че няма смисъл да обсъждаме това.

Тя подпря лакът на масата и отпусна брадичка на ръката си. Вълнистите ѝ светлоруси коси се люшнаха напред и обрамчиха лицето ѝ като воал. Идеална поза за рисуване.

— Чувствам се ужасно. Моя е вината, че любовният ви живот е в руини. Ако не беше тази връзка...

[1] Трансгресия може да означава нарушение на морални норми, но в Библията конкретно се тълкува като неспазване на някоя от Десетте Божии заповеди. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

СИДНИ

Не знаех колко дълго съм спала, преди да се пренеса в съня на Ейдриън, създаден от магията на духа. Пред мен се появи вътрешният двор на вила „Рети“ с високите колони, а слънчевите лъчи искряха в огромния фонтан. В тези сънища слънцето не влияеше на Ейдриън. Озърнах се наоколо и го видях, облеган на една колона, пъхнал ръце в джобовете. Наблюдаваше ме с онази негова закачлива усмивка. За миг бях омаяна от него и начина, по който слънчевите очи осветяваха скулите и косата му. Беше толкова красив, че дъхът ми секна. Ейдриън Ивашков можеше да засенчи класическите скулптури, пръснати в градините около вилата.

Сетне си спомних, че той не биваше да е тук.

Приблжих към него, улових го за яката на ризата и го притеглих към себе си.

— Хей! Какво става тук? Мислех си, че се съгласихме повече да няма сънища.

— Ти се съгласи. Всъщност аз никога не съм приемал онази изненадваща договорка.

— Но аз. — Млъкнах. В ума ми, като на запис, се превъртя предишния ни разговор, когато го смаях с новината за противозачатъчните. Всъщност той не каза, че ще спре да създава сънища, ако го изненадам. — Ти ме изигра.

— Никой никого не е изиграл. Ако все пак има някой изигран, това съм аз, след онази мъчително дразнеща новина за противозачатъчни хапчета. Сега как очакваш да живея спокойно? — Дари ме с дълга целувка, преди да продължи: — Сладкишчето даде ли ти баклавата?

— Да, но не си въобразявай, че този сън ще ги се размине безнаказано.

Той отново ме целуна.

— Вече ми се размина.

Накрая успяхме да откъснем устни един от друг, но ръката на Ейдриън остана обвита около кръста ми. Слънчевите лъчи искряха с кестеняви отънъци в кестенявите му коси, а бледата му кожа, която някога ми изглеждаше плашеща и някак си неземна, сега ми се струваше великолепа. Чертите му внезапно се стегнаха.

— Готова ли за срещата с Робин Худ? — попита той.

Споменаването на Маркърс тутакси ме изтръгна от плътските помисли и ми напомни за моето откритие — и опасната ситуация, в която се намирахме. Ейдриън беше ненадминат в уменията да ме отвлича от тежките грижи.

— Не бива да правиш това — предупредих го.

— Вече започнах — обяви той жизнерадостно. — Хайде да го довършим.

Пусна ме и съсредоточи поглед в далечината. Напрежението в зелените му очи издаваше силната му концентрация, докато се опитваше да стигне до Маркърс в света на сънищата. Вероятността от неуспех беше много голяма. Възможно бе в момента Маркърс да е буден. Или може би Ейдриън не го познаваше достатъчно добре. Ейдриън Ивашков беше най-добрият в създаването на сънища от всички владеещи магията на духа, които ни бяха известни, но някои неща не бяха подвластни дори на него.

И все пак, след почти цяла минута в напрегната тишина, съзрях нещо проблясащо в другия край на двора. Бавно започна да се очертава мъжка фигура и внезапно Маркърс изникна пред нас. Изглеждаше както винаги, с дълга до раменете руса коса и ярка, индигова татуировка, прикриваща вече избледнялата лилия на алхимиците. Изражението му бе объркано и недоумяващо и аз отлично разбирах защо се чувства така. Когато Ейдриън за пръв път ме призова с магията на духа, помислих, че е обикновен сън, но сетне постепенно усетих, че нещо не е наред.

— Радвам се да те видя отново, Маркърс — казах аз.

Той се намръщи и огледа ръцете си, стисна ги, сякаш очакваше да бъдат безплътни.

— Всичко това реално ли е?

— Достатъчно реално — увери го Ейдриън.

— Този сън е създаден от магията на духа — обясних му аз.

За миг Маркър застина невярващо, сетне в очите му проблесна удивление.

— Леле. — Огледа се наоколо. — Къде сме?

— В Малибу — осведомих го, с което го изумих още повече. — А ти къде се намираш? В Мексико?

Той откъсна поглед от сградите около нас.

— Да, но скоро ще се върнем. Амилия и Уейд вече имат нови татуировки, а аз получих сведения за неколцина бунтовници в Аризона, които се нуждаят от помощта ми. Сега чакаме един приятел, който ще ни помогне да преминем границата. Връщането винаги е по-трудно.

Маркър беше начело в черния списък с най-издирваните лица от алхимиците. Всеки, изтръгнал се от здравата им хватки, се смяташе от тях за опасен престъпник и изменник, още повече такъв, който вербуваше други алхимици за каузата си. Алхимиците имаха много контакти и той трябваше да е извънредно внимателен, особено в строго охраняваните гранични зони. Изглежда, изведнъж го осени прозрението, че ставащото не е посещение на любезност.

— Какво става? Добре ли си? — Сякаш очакваше да чуе обратното. При цялата си ексцентричност, той съвсем основателно се тревожеше от оставането ми в редиците на алхимиците.

— Колкото и да е изненадващо, съм добре. Сдобих се с нещо, което може да ти бъде полезно. — Позволих си една драматична пауза, точно в негов стил. — Струва ми се, че ще успея да създам мастило, което да подпечатва татуировките.

Челюстта му увисна.

— Това... Това е невъзможно.

— Така ли? — изсмя се Ейдриън. — Тя проникна в строго охранявана зона на алхимиците, тръгна по следите ти и те откри. Мислиш ли, че не е способна да повтори това, което прави случаен младок, когато си изкопал отнякъде?

Маркър нямаше какво да отговори, само впери отново втренчения си поглед в мен.

— Ти си се сдобила с индигово мастило?

— Не точно. Не мога да се сдобия с минерала, който съм сигурна, че използва твоя човек, но мисля, че се сещам за няколко други, които могат да се използват за тази цел.

— „Мислиш“? — повтори той.

— Минералът не е най-важното. Е, може би има някакво значение. Цялата работа е в процеса на създаването на мастилото. Това е същественото и аз вече зная как може да се получи. — Това не беше напълно вярно. Разбрах принципите, но още не ги бях проверила на практика. Надявах се Маркърс да не настоява да го запозная с подробностите, защото, при все че приемаше спокойно необикновените и трудноразбираеми явления, не бях сигурна къде ще се впиша аз със своята магия.

Няколко минути той осмисля току-що чутото, сетне се усмихна печално.

— Ако някой може да направи подобно нещо, това ще си ти.

— Помисли какво означава това — заговорих, развълнувана от напредъка си. — Ако пуснем мастилото в масово производство, ще можеш да спечелиш повече хора за каузата. И няма да ти се налага да пътуваш. Ще спестиш много време и ще можеш да постигнеш много повече.

Ейдриън, който внимаваше да стои по-далеч от мен, се разсмя.

— Не мисля, че Маркърс има нещо против пътуванията. Плажове и „Маргарити“, нали?

Маркърс го изгледа свирепо.

— Това изобщо не е най-важното. А и тъкмо ти ли ще ме критикуваш?

Помежду им внезапно се възцари враждебно напрежение. Веднъж двамата се бяха сбили, заради онова недоразумение, когато Маркърс случайно ме удари. Ейдриън реагира доста буйно и макар накрая да прие, че е било грешка, знаех, че инцидентът още му тежеше.

— Я се съсредоточете, момчета — скастрих ги. — Нямаме време за разпавии.

През следващите няколко мъчителни секунди погледите им останаха приковани един в друг, но накрая Маркърс се извърна и към мен и отпусна дланите си. Не бях забелязала, че е стиснал юмруци.

— Кога ще си наясно дали си успяла?

Отличен въпрос. Бях научила доста от краткото си проучване, но все още трябваше да изяснявам редица въпроси. Освен това имах нужда от повече време далеч от Зоуи, за да поработя на спокойствие.

Въпреки че все още успявах да я залъжа, че работя над проектите на госпожа Теруилиджър, знаех, че Зоуи започваше да смята, че отсъствам прекалено често. Може и да не подозираше, че се занимавам с магии, но оставаше опасността да съобщи на баща ни, че отделям повече време за фалшивото ми обучение, отколкото за истинските задачи.

— След седмица, а може би две — заявих с по-голяма увереност, отколкото всъщност изпитвах.

Маркърс се намръщи, а после кимна бавно.

— Смятам, че ще се върнем точно по това време. Необходима ми е повече информация от моя човек. Можеш ли да се свържеш с мен следващата седмица, за да ме осведомиш как се развиват събитията?

Аз се поколебах.

— По-добре ще е, ако ти ми позвъниш.

— Няма проблеми — обади се Ейдриън, без да обръща внимание на сърдития ми поглед. — Стига по това време да си заспал, а не да се вихриш на някой щур купон във вила край океана.

И двамата отлично знаехме, че Маркърс обикновено обитава долнопробни места.

— Отлично — заключих аз. — Ще поддържаме връзка.

Ейдриън прие това като сигнал за сбогуване и отпрати Маркърс.

— За мен винаги е удоволствие да общувам с теб.

— Не биваше да правиш това. Но, ами, благодаря ти. Много ми помогна — признах.

Тъй като отново бяхме сами, Ейдриън ме привлече в обятията си.

— За теб съм готов на всичко, Сейдж. Ела утре в апартамента и ще изплатиш дълга си.

Пронизаха ме приятни тръпки, не само заради предложението му, а и заради ръката му, която се плъзна нагоре по бедрото ми, преди да се заиграе с края на блузата ми. В тези сънища всичко беше толкова реално. Адски реално.

— Не мога — признах му. — Утре ще помоля госпожа Теруилиджър да ми помогне.

Разочарованието в очите му бе така мимолетно, че почти повярвах, че само ми се е сторило.

Самодоволната усмивка, която си надяна, сякаш искаше да каже, че всичко на този свят е наред. Така бе устроен Ейдриън и затова

малцина подозираха за хаоса, царуващ в душата му.

— Е, тогава предполагам, че така ще разполагаш с повече време, за да си фантазираш за мен — заяви той. — Защото не се и съмнявам, че точно това правиш, вместо да работиш.

— Разбира се — засмях се. След дългата прощална целувка най-после потънах в истински сън.

Когато на следващия ден се появих в кабинета на госпожа Теруилиджър за извънкласното занятие, тя вече ме очакваше с палто и ключове.

— Първо ще се отбием в „Спенсърс“ — заяви рязко. — Имах един от онези дни.

— Нямаме толкова време — възнегодувах аз. Още повече че посещенията в любимото ми кафене напоследък бяха истинско мъчение за мен.

— Можем да говорим по пътя — отвърна тя.

Наставницата ми спази обещанието си и докато пътувахме, ми обясни някои от прагматичните аспекти на заклинанията и управлението на елементите.

— Изисква се ловкост и съобразителност да се работи с тяхната най-чиста форма — рече тя замислено. — Също като изкуството — едновременно е просто и безкрайно сложно. — Стори ми се, че описва отношенията ми с Ейдриън.

Когато влязохме в „Спенсърс“, донякъде се надявах да заваря зад бара моя приятел Трей Хуарес. Но се сетих, че часовете още не бяха свършили, а не всички можеха да си тръгват по-рано като мен. Разкъсвана между Ейдриън и Зоуи, не ми оставаше много време за Трей. През новия семестър учебните ни програми се промениха и двамата вече нямахме общи занятия. Не знаех дали е добре, или зле да го избягвам. Трей имаше много проблеми в живота си, които отчасти влияеха и върху моя, тъй като бе роден в семейство на ловци на вампири.

Те се наричаха Воини на светлината и твърдяха, че целта им е да унищожат стригоите, но също като алхимиците не обичаха мороите и дампирите. В момента отношенията между Грей и събратята му бяха доста обтегнати и той бе изключен от редиците на Воините, след като неволно ми помогна да осуеят едно безумно ритуално убийство. За

известно време изгнанието го измъчваше, особено заради натиска на баща му. Ала после нещо се промени.

Трей се влюби в Анджелина.

От всички странни неща, в които тя беше забъркана, това ме удиви най-много. Драмата неусетно се усложни, защото по това време тя ходеше с Еди, който пък се бе впуснал в тази връзка, защото бе решил, че любовта му към Джил е невъзможна, тъй като никога няма да бъде достоен за една принцеса. Еди и Анджелина внезапно скъсаха, когато се разбра, че учебните ѝ занимания с Трей се бяха превърнали в любовни.

Тъй като Анджелина бе израснала със Съхранителите, за нея не беше проблем да има гадже от човешката раса. За Трей беше много по-трудно и болезнено, когато осъзна колко много от принципите на Воините нарушаваше, а на всичко отгоре се чувстваше виновен пред Еди. Бях съвсем сигурна, че Трей още пита нежни чувства към нея. Колкото до самата Анджелина, трудно бе да се каже какво изпитва. Изглежда, че също като Джил, тя се бе присъединила към клуба на почитателките на Нийл. Ейдриън твърдеше, че двете момичета се преструват в чувствата си към него, но аз нямах време да се занимават и с този проблем.

Слабо бе да се каже, че приятелите ми живеят в сапунена опера. Пред техните истории отношенията ми с Ейдриън изглеждаха направо скучни.

Единственото хубаво нещо беше, че изглежда, в момента личният живот на всички беше в застой. Противоречивите принципи на Трей го държаха далеч от Анджелина. Принципите и отдадеността на професията отдалечаваха Еди от всички останали. В същото положение беше и Нийл. И докато Нийл се придържаше твърдо към тази своя позиция, Анджелина и Джил нямаха основание за действие. Навярно за всички би било добре да се стигне до „щастлив край“, но аз бях длъжна егоистично да си призная, че моят живот беше много полесен, когато развитието на тази драма забавяше своя ход.

Днес Трей не беше на бара. Там стоеше друг продавач, когото също добре познавах. Казваше се Брейдан и двамата за кратко излизахме заедно. Дори и тогава отношенията ни бяха малко хладни и нереални, а сега — след като изживях сладостните тръпки на страстта с Ейдриън — не можех да си представя как съм могла да си мисля, че с

Брейдан сме имали някаква връзка. Помежду ни нямаше страст, липсваха мигове, в които да ти секне дъхът, и разбира се, никакви докосвания, от които цялата пламвах. Като се оглеждах назад, ясно си давах сметка, че срещите ми с него не са били нищо друго, освен безплатно кафе и наистина завладяващи дискусии за Римската империя.

— Здравей, Сидни — поздрави ме той. И преди се бяхме срещали тук и всичко беше съвсем цивилизовано и спокойно, особено след като Трей ми каза, че Брейдан вече имал нова приятелка.

— Почти толкова умна като теб — бе добавил Трей, — но не толкова готина.

— Как вървят нещата при теб? — усмигнах му се аз на свой ред.

— Добре, добре. Току-що идвам от училище и разбрах, че благодарение на есето си за психосоциалните последици от асоциативните експерименти на Павлов съм спечелил стипендия.

— Взе една чаша. — За теб лате с ванилия, както винаги?

Погледнах печално към чашата.

— Не. Ментов чай.

— Не страдай толкова — обади се госпожа Теруилиджър, след като най-безмилостно си поръча тройна доза капучино. — И без това кофеинът е вреден за теб. — Това беше истина, особено след като покъсно ми предстоеше да се занимавам с магии. — Трябва да си силна.

— Абсолютно вярно — обади се един глас зад мен. — Нищо не изгражда така силно характера, както самоконтролът.

Обърнах се и се изненадах от неочакваната среща.

— Улф? — ахнах. — Вие сте излезли от къщата си?

Малахи Улф, инструктор и собственик на школата по самоотбрана, ме изгледа изпепеляващо с единственото си око.

— Разбира се. А ти как мислиш, че си купувам храната?

— Не. Не зная. Предположих, че си я поръчвате по телефона.

— Някои продукти, да — съгласи се той. — Но ми се налага да идвам тук на крака, за да си купя печено френско кафе на приа. Кучетата го обичат.

Приемах, че е напълно разумно и логично понякога да излиза от бърлогата, която наричаше свой дом, но никога не си бих представяла, че може да цъфне в някое кафене. Преди няколко месеца двамата с Ейдриън изкарахме пълния курс по самоотбрана и колкото и безумна

да изглеждаше цялата авантюра, все пак научихме няколко полезни хватки. Самият Улф имаше стряскащ вид, с дългите си посивели коси и превръзката на едното око.

— Хм — промърмори госпожа Теруилиджър. — Няма ли да ни запознаеш, Сидни?

— Ъ? — Все още бях поразена от гледката — Улф по джинси, а не в обичайните си бермуди. — А, да. Това е Малахи Улф. Той обучаваше мен и Ейдриън на бойни изкуства. Улф, това е моята преподавателка по история, госпожа Джаки Теруилиджър.

— Приятно ми е да се запознаем — откликна тя.

Госпожа Теруилиджър протегна ръка, за да стисне неговата, но вместо това той се поклони почтително и целуна върховете на пръстите ѝ.

— Не, повярвайте ми, удоволствието е изцяло мое.

За мой ужас, тя не отдръпна ръката си, която той продължаваше да държи в своята.

— Вие също сте учител, така ли? — попита го тя. — Стори ми се, че долових сродна душа още щом ви зърнах.

Той кимна тържествено.

— Няма по-възвишена цел от обучението и формирането на младежкото съзнание в името на велики дела.

Помислих си, че това е доста превзето, имайки предвид, че най-малко половината от преподавателските му методи се свеждаха до разказите му за това как се е спасил от пиратите в Нова Зеландия или се борил с ято гарвани с извити зъби. (Когато го опровергах с думите, че в природата не съществува такава птица, той заяви, че властите нарочно крият тяхното съществуване.) Дватамата с Ейдриън се опитахме да съпоставим по време предполагаемите приключения на Улф, защото бяхме сигурни, че не е било невъзможно да се случат така, както той твърдеше.

— Какво ви води тук, дами? — запита Улф и се огледа. — А къде е твоето момче?

— Кой? О, имате предвид Ейдриън? — попитах го небрежно. — Вероятно още има занятия. Той е студент по изобразително изкуство в колежа „Карлтън“.

Улф повдигна вежди.

— Изобразително изкуство? Винаги съм смятал, че е малко смахнат, но нямах понятие, че е чак толкова зле.

— Хей, той е много талантлив! Току-що получи много похвали за мултимедийния проект, който изработи.

— И какво представлява този проект? — Улф никак не изглеждаше убеден.

— Модел на монолита от „Космическа одисея 2001“, като символ на еволюцията на човечеството в света на рекламата и обществените медии.

Презрителното изсумтяване на Улф ми показва ясно какво е мнението му за въпросния шедьовър.

— Проклети колежанчета, преливащи от идеализъм.

— Проектът е блестящ — не се предавах аз.

— Сидни — обади се госпожа Теруилиджър, — това е малко преувеличено.

Дори не успях да измисля отговор на тези предателски думи. Но Улф не си губеше времето.

— Искате ли да видите истинско изкуство? Тогава трябва да посетите изложбата на пристанището в Сан Диего. Пресъздадена е бойна сцена от Гражданската война само от ножове тип Боуи^[1].

Отворих уста да отговоря, но не ми дойде нищо на ум, което да кажа, и я затворих.

Очите на госпожа Теруилиджър светнаха.

— Звучи очарователно.

— Искате ли да видите изложбата с мен? — поинтересува се той.
— Този уикенд отново ще я посетя. За пети път.

Докато си разменяха телефонните номера, аз отклоних поглед към Брейдан, който ни зяпаше сащисано с отворена уста, с пашите чанти в ръце. Поне не бях единствената. Извадих телефона на любовта и изпратих есемес на Ейдриън:

„Натъкнах се на Улф. Той покани госпожа Т. На среща.“

Отговорът на Ейдриън беше точно такъв, какъвто очаквах: „???“

И тогава нанесох последния удар: „ТЯ ПРИЕ.“

Явно Ейдриън още не можеше да премине от символи на думи:
„?!?“

По пътя на връщане в „Амбъруд“ все още бях в шок. Понижението се усложняваше от замечтаното изражение на госпожа

Теруилиджър.

— Госпожо — подех, когато най-сетне си възвърнах дар слово, — смятате ли, че е разумно да излезете с човек като него? Според последното преброяване, той притежаваше единайсет кученца чихуахуа.

— Госпожице Мелбърн — заговори тя високомерно, връщайки се към името, което ми бе лепнала в началото на запознанството ни, — аз не критикувам доста съмнителния ти романтичен избор. Не критикувай и ти моя.

Флиртът с Улф бе глътнал голяма част от днешното ни време, но за нейна чест, тя не пропиля оставащите ни двайсет минути. Събрахме няколко чина един до друг и се надвесихме над една от книгите на Инес, а до нас поставихме малка купа с пръст. Учителката ми посочи една диаграма в книгата, на която бе нарисувана длан с четири малки купчинки от пръст, подредени като върхове на ромб.

— За това няма истински заклинания — отбеляза тя, докато разпръсваше пръстта върху дланта ми според ромбовидната схема. — Този е един от методите, при които се разчита главно на медитацията. В случая не се опитваш да постигнеш някакъв конкретен резултат, а по-скоро се стремиш да се свържеш с есенцията на пръстта. За какво мислиш, като гледаш пръст?

— Да не обличам бяло.

Тъглчетата на устните ѝ се потрепнаха леко, но тя остана съсредоточена.

— Настрой се за транс и мисли за цялата земя на този свят и дори за ролята, която играе в известните ти заклинания.

Познавах добре състоянието на транс, но се оказа по-сложно и трудно да го използвам за връзка с някакво вещество. Все пак затворих очи и се фокусирах върху дишането си, преминавайки в странно състояние, при което усещах съзнанието си ясно и съсредоточено. Пръстта в ръката ми беше хладна и аз си представих влажна, тънеща в мъгла гора, като един от величествените паркове със секвой на север, където дърветата са привързани като котви към земята, а мирисът на влажна почва се разнася навсякъде. Самата пръст невинно присъстваше в магиите, но се използваха много други неща, които тя криеше в себе си: скъпоценни камъни, растения и.

— Отвори очи — рече тихо госпожа Теруилиджър.

Подчиних се и видях слаба светлина около ръката ми, държаща пръстта.

— Опитай се да я преместиш в другата ръка и да я задържиш.

Светлината не е вещество и аз трябваше да я задържа със силата на разума си. Наклоних ръка и я изсипах в другата си длан. Светлината започна да се процежда през пръстите ми, разсейвайки се във въздуха. Затворих ръка, опитвайки се да задържа последните ѝ лъчи.

Вратата на класната стая се отвори и аз подскочих, изгубвайки контрол върху оставащата светлина. Тя изчезна.

— Сидни? — Зоуи пъкна глава през вратата.

— Влезте, госпожице Ардмор — процеди госпожа Теруилиджър хладно, като рязко затвори книгата, без да погледне надолу. — Но ви моля следващия път да почукате.

Лицето на Зоуи пламна от упрека.

— Много се извинявам, госпожо. Просто нямах търпение да видя Сидни. — Не беше толкова обидена, колкото засрамена. И двете бяхме възпитани съгласно строгите правила на етикета и вежливостта. Погледът ѝ се стрелна към чина. Госпожа Теруилиджър се беше погрижила ненадписаната задна корица на книгата да е отгоре, но моите изцапани е пръст ръце се виждаха отлично.

— С какво се занимавате?

Наставницата ми взе книгата и купата и се отдалечи към бюрото си, докато аз изтривах дланите си.

— Станала съм много глупава и сантиментална — оповести госпожа Теруилиджър. — Миналото лято бях на екскурзия в Гърция и взех малко пръст от Партенона. Запазих я като сувенир. Бях запленена от идеята, че държа в ръцете си нещо, което е било свидетел на възхода на една велика цивилизация.

Доста пресилено, но не чак толкова невероятно, колкото използването на пръст, за да извлека магия от земята. Прелитнах и се опитах да се включа и да доразвия историята.

— Да, а ти нали знаеш колко много искам да посетя Гърция, Зо. Чудех се дали, ако докосна тази пръст ще усетя някаква връзка с историята. — Смяхът ми прозвуча доста пресилено. — Но усетих само мръсната пръст.

Моята преподавателка побърза да ме подкрепи, като тихичко се засмя:

— Явно ние двете прекалено се вживяваме в романтичните си фантазии, госпожице Мелроуз. Не е зле някой ден да посетиш Гърция. А засега, това тук просто ще заеме отново мястото си в моята колекция. — Тя постави с благоговение купата с пръст в шкафа. Преди да дойдем, бях видяла да я пълни е пръст от една от цветните лехи в „Амбъруд“.

Зоуи се намръщи, но накрая кимна, а и какво друго ѝ оставаше да стори?

— Добре. Ами... Тъй като часовете свършиха, се чудех дали няма да искаш да дойдеш с мен на покупки? Досега не сме излизали много заедно, а аз имам нужда от нови маратонки за часовете по физическо. Онези, с които дойдох, вече се износиха. И без това тази вечер никой няма да се нуждае от нас.

Подтекстът ми беше ясен. Нямах да ходим при Кларънс и Джил щеше да остане в училище, на безопасно и спокойно място.

Долових с периферното си зрение, че госпожа Теруилиджър ме наблюдава в очакване на отговора ми. Ако заявах, че трябва да довърша с учителката си някакъв проект, тя щеше да ме подкрепи. Но Зоуи имаше право за едно нещо: наистина прекарвахме малко време заедно. Постоянните ми отсъствия не само ме правеха подозрителна в нейните очи, но и влошаваха отношенията ни. В края на краищата тя си оставаше моя сестра и аз я обичах. Исках да се разбираме. Исках всичко да бъде както някога, макар да ми се струваше, че това с всеки изминал ден ставаше все по-малко вероятно. Но една разходка до мола изглеждаше нормална и сестринска, поне външно, въпреки че дълбоко в себе си не го чувствах така.

— Имаш късмет с тази кола — отбеляза Зоуи, когато приближихме мола. Сензорният уред за „мъртва точка“ в колата, показващ наличието на други коли от страната на шофьора или отзад, току-що бе издал мелодичен звук. — Винаги ти сигнализира, когато там има автомобил. По време на шофьорския курс, ние винаги сами трябваше да проверяваме за „мъртви точки“. Но нали се обучавахме на едни трошки.

Не успях да се сдържа и прихнах.

— Винаги си длъжна да проверяваш независимо дали шофираш някоя трошка, или не. Обикновено виждам другите коли, преди системата да ме предупреди.

Тя въздъхна натъжено.

— Жалко, че нямам право да шофирам. Малко преди да тръгна от Юта получих разрешение да се явя на изпит за шофьорска книжка.

— Без присъствието на родителите не можеш да шофираш до тук, само в Калифорния — напомних ѝ аз.

— Аха. — Тя се сви умърлушено на седалката. Приличаше на обикновено девойче, а не на член на древна световна организация, която прикриваше съществуването на свръхестествени същества. — Сигурно някой би могъл да подправи документите, така че да ми станеш официална настойница. Искам да кажа, как иначе ще получа шофьорска книжка? Освен ако някой просто не ми осигури фалшива на името на Зоуи Ардмор. Иначе съм доста добър шофьор.

— Ще трябва да попиташ татко — отвърнах, чувствайки пристъп на вина. Това всъщност не би било трудно да се осъществи, ако се използват някои от връзките на алхимиците. Ако успеем да го уредим, без да го съгласуваме с баща ни, вероятно ще ни смъмрят, а ако го попитаме... Ами, нещо ми подсказваше, че той сигурно ще реши, че в момента не е нужно. — След като татко не е повдигнал този въпрос, навярно можеш просто да се съсредоточиш върху обучението си. Работата ни винаги е с предимство.

Зоуи нямаше как да възрази срещу това.

— Като заговорихме за приоритети — поде тя, след като дълго се взира в другите коли — някога замисляла ли си се, че това, което вършите с госпожа Теруилиджър, не е особено редно?

Потрепнах, макар да знаех, че нямаше как да знае за нашите магии.

— Какво имаш предвид?

— Не зная точно. Просто, ти вече си завършила гимназия. Тук си, за да изпълняваш специална мисия на алхимиците, но изглежда, наистина си много старателна в часовете — особено за тези проекти с нея. Струва ми се дори, че отношенията ви са лични. Държите се като приятелки. Нямаше да е нещо особено, ако беше по време на часовете, но ти винаги изпълня някакви нейни поръчки, които не приличат много на учебни задачи. Няма нищо лошо да търсиш приятелство и да общуваш с хората, но не можеш да го правиш в ущърб на мисията ни. Какво би казал татко по този въпрос?

Застинах неподвижно и дълго обмислях отговора си.

— Имаш право. Трябва да съм по-внимателна. Просто ми е трудно, когато разговаряме за Гърция, защото ужасно ми се иска да отида там. Обичам да слушам историите ѝ. Но това, разбира се, не е оправдание. Предполагам, че просто понякога се отпускам, защото всичко е спокойно около Джил и останалите. Трябва да върша нещо, за да си запълвам времето, а не мога, естествено, да го пилея с тях.

— Можеш да го прекарваш с мен — рече сестра ми с надежда.

Изгледах я продължително и накрая ѝ се усмихнах.

— Така и ще направя. Заедно ще вършим повече неща — няма да си говорим само за мисията. Ще е добре повече да излизаме заедно, както сега. И ще се опитам това да се случва по-често — макар че не искам да изглеждам прекалено незаинтересована в часовете. Не бива да рискувам да си навлека неприятности, задето съм се отпуснала по някой предмет. — Всъщност учителите ме оценяваха толкова високо, че дори можех да пропусна остатъка от семестъра.

Слава Богу, историята, която ѝ пробутах, явно я удовлетвори напълно, тъй като в момента Зоуи изглеждаше възхитена от предстоящото укрепване на сестринската ни връзка. А най-важното бе, че повече не спомена баща ни. И той, като нея, не би заподозрял, че се занимавам с магии, но не би му харесало, ако имам какъвто и да било личен живот.

— След като купим маратонките, можем да хапнем сладолед — предложих, за да скрепя примирието помежду ни. — Да видим дали ще успеем да намерим шоколадов сладолед с орехови ядки.

Тя се ухили при този намек за стария ресторант близо до квартала, в който бяхме отраснали. В менюто винаги пишеше: „Поръчайте от нашия специален сладолед за деня“. Но всеки ден въпросният специалитет беше шоколадов сладолед с орехови ядки. Когато веднъж баща ми го спомена на възрастната собственичка, тя само вдигна рамене и рече: „Досега не съм открила нищо по-специално. Тогава защо да го променям?“ Това се превърна в шега помежду ни, дори в нещо като семейна традиция.

За моя изненада, сладоледът тук беше почти толкова вкусен, колкото някогашния и ние излязохме с фунийките в ръка, за да приседнем на тротоара. Докато се наслаждавахме на леденото лакомство, внезапно ми хрумна една идея.

— Ти сериозно ли говореше за шофирането? — попитах я.

Очите ѝ засияха и това ми подсказа отговора ѝ, преди да го изрече.

— Да! Ще се опиташ ли да ми уредиш шофьорска книжка?

Аз задъвках парченце орех, докато мислите ми препускаха.

— Ами, нали се сещаш, че целта на разрешението да се явиш на изпит за шофьорска книжка, е преди това да минеш часовете по кормуване.

— Но аз нямам нужда да...

Изгледах я със строгия поглед на по-голяма сестра.

— Правилата са си правила и са създадени, за да се спазват. Не мога да уредя да получиш шофьорска книжка по бързата процедура, но ако искаш да се упражняваш, може да стане на някой частен терен — паркинг или нещо подобно. С някой, който е пълноправен шофьор — додадох.

Известно време Зоуи явно се опитваше да се пребори с идеята, но накрая кимна нетърпеливо.

— Става. Ще го направя. Ще бъде забавно.

— Ами — подех предпазливо, — аз може би няма да имам възможност винаги да кормувам с теб — все още имам доста задължения в училище. Но можем да намерим някой друг.

— Кого?

Моментът на истината настъпи. Имах на разположение двама пълноправни шофьори: Еди и Нийл. Момичетата, изглежда, намираха акцента на Нийл за очарователен, но аз не търсех чаровник за Зоуи. Исках някой, който е подръка и е приятелски настроен, за да ѝ докаже, че не всички дампири са дяволски изчадия на мрака.

— Еди — заявих аз.

Очите ѝ щяха да изскочат от орбитите.

— Еди? Но той е...

— Зная, но е отличен шофьор. Е, ако искаш да чакаш, докато намеря свободно време... — Гласът ми заглъхна многозначително. — Разбирам те. Така няма да може много да се упражняваш, но нали за никъде не бързаме.

Възцари се мълчание и аз си доядох сладоледа. Представлението ми беше безупречно; знаех го. Сестра ми нямаше представа, че предложението ми не беше само от сестринска загриженост. Време беше да разбере дали съм толкова умна, колкото се смятах.

От известно време обмислях по какъв начин да накарам Зоуи да започне да възприема дампирите и мороите в различна светлина. Предразсъдъците ѝ бяха яки и непробиваеми като каменни стени, а и знаех, че не бих могла да я принудя да направи — или по-скоро да повярва — в нещо, което не желае. Но шофирането? Това беше нещо, което тя искаше, и ако можех да го представя за нейно решение, тогава може би имаше някакъв шанс да се пропукат твърдите и жестоки правила, с които бе закърмена. Надеждата беше съвсем крехка и мимолетна, но трябваше да опитам. В крайна сметка същото се случи и с мен: поредицата от събитията, които ме принудиха да работя с морои и дампери, ми помогнаха да ги разбера. Това, както и способността ми да разсъждавам самостоятелно.

— Добре — промърмори Зоуи накрая. — Ще го направя. Но ти ще се опиташ ли да присъстваш през повечето време?

— Разбира се — кимнах сериозно.

Тя се отпусна малко и завъртя в ръка остатъка от фунийката.

— Предполагам, че все пак е добре, че той е дампир. Те поне приличат на хора.

— Да — съгласих се, като се постарях да скрия усмивката си. Същото си повтарях, докато пътувах с Роуз Хатауей из Русия. Може би този план беше достатъчно откачен, за да се получи. — Определено приличат на хора.

[1] Джеймс Боуи, легендарен авантюрист и герой от Тексаската революция, живял през XIX век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

ЕЙДРИЪН

Отново работех над онзи тъп автопортрет.

Последният ми опит беше на път за кошчето за боклук, но не заради песимизма, пораждан от магията на духа, а защото просто не струваше. Искам да кажа, че вероятно можех да измисля някакво приемливо обяснение пред преподавателката си за символизма в тази творба. Тя можеше да ми повярва и да получи добра оценка. Но аз знаех истината. Автопортретът не струваше.

Днес се чувствах раздразнителен и докачлив, най-вече защото не спах добре. Въртях се в леглото, но не успях на се унеса в дълбок сън. Всичко изглеждаше още по-зле, защото днес Сидни нямаше да дойде. Беше решила да прекара свободното си време след часовете със Зоуи. Разбрах разумното желание на Сидни да поддържа миролюбиви отношения с по-малката си сестра, но това не облекчаваше болката ми от отсъствието на любимата ми. Поне по график днес, в петък, трябваше да вечеряме при Кларънс, но не беше същото, когато наоколо присъстваха и други хора.

Телефонът звънна и ме изтръгна от сантименталния унес на самосъжалението. Наложих се да търся къде се бе плъзнал между възглавниците на дивана. Успях да го напипам миг преди да се включи телефонният секретар. Останах доста изненадан, когато разбрах кой ме търси.

— Ваше Величество — изрекох с официална вежливост.

— Здравей, Ейдриън. — Можех да се закълна, че в другия край на линията Лиса се усмихна. — Как е при теб?

— О, знаеш как е. Безгрижен и бляскав живот в Южна Калифорния. Палми и кинозвезди. — Надянах лесно безгрижната и насмешлива маска, за да скрия какво наистина ставаше. Ако беше сега при мен, Лиса не би се хванала, но по телефона бях защитен.

— Е, надявам се, че ще можеш да се откъснеш за малко от забавленията, защото. Имам задача за теб.

— Задача? — Подборът на думите ѝ и промяната в тона, ми подсказаха, че става дума за нещо сериозно.

— Още един стригой беше възстановен, върнат към живота.

Леле, изненадите не преставаха да се сипят.

— Кой е той? И кой, по дяволите, го е направил? Ти ли?

— Не — друга личност, владееща магията на духа, за която не знаехме досега. Казва се Нина Синклер и току-що е върнала към първоначалната ѝ същност сестра си Олив.

— Нина. Олив. Разбрах. Давай нататък.

Дори и аз проумях, че това бе сериозно. Единственото, което макар и донякъде се доближаваше до невероятното съживяване на мъртъвци, беше преобразяването на стригои отново в морои или дампири. Беше адски трудно, защото не зависеше само от силата и количеството на използваната магия на духа. Владеещият магията трябваше да укроти стригоя. После трябваше да го прободете, докато правеше магията. Познавахме само трима души, с които това чудо се беше случило. Никак не бяха много и познатите ни владеещи магията на духа, затова откриването на още един беше голям успех.

— Искам да зарежеш всичко и веднага да заминеш при тях — каза Лиса. Не го изрече точно с гласа, който пазеше за тронната зала, но тонът ѝ определено не допускаше възражения. — Трябва да разберем дали може да открием в наскоро спасената жена нещо, което може да ни помогне разрешим загадката защо те не могат отново да бъдат превърнати. Соня е в Европа, а аз не мога да напусна кралския двор. Ти си единственият владеец магията на духа, който най-бързо може да отиде там и да проучи всичко.

Сега осъзнах цялата важност на тази мисия. Стригоите го създаваха по два начина. При първия стригоят изпиваше кръвта на жертвата и после връщаше на него или на нея от своята кръв. Мороите могат да се превръщат в стригои и по собствено желание, ако източат цялата кръв на някой от своите хранващи. Наскоро открихме, че възстановените стригои не могат да се върнат отново в предишното си състояние.

Никой не знаеше дали това явление е уникално за конкретните случаи, или има някакъв начин магията на духа да разпростре тази своя способност и върху други. Не можехме да спрем стригоите да убиват с други средства, ала ако имаше начин да изградим магическа

защита и да спасим останалите от ужаса да бъдат насила превърнати в неживи, това щеше да бъде истинска революция за нашия свят. Дватама със Соня работихме усилено около два месеца, правехме проучвания и провеждахме най-различни експерименти, за да видим дали бихме могли да манипулираме духа и да насочим магията му към процеса на възстановяването. Но не успяхме.

— Да зарежа всичко, така ли? — изрекох с горчивина, която не успях да прикрия. Макар и да знаеше, че уча в колеж, Лиса явно смяташе, че заниманията ми лесно можеха да минат на заден план.

— Зная, че си ангажиран — въздъхна тя. — Нямахте да те моля за това, ако не беше толкова важно. Тя е възстановена съвсем наскоро. Преди по-малко от двайсет и четири часа. Ако има някои остатъчни следи за това, което се е случило при този процес, не бива да губим време. Можем след няколко часа да ти уредим полет до Далас. Роуз и Дмитрий вече потеглиха за там.

— Наистина ли? — Дотук нищо неочаквано, поне засега. Да прекарам уикенда с бившето си гадже и нейния руски богатир беше навярно само една малка загревка за още по-големи бъркотии. — Е, поне той ще обнови каубойското си облекло.

— Много добре знаеш защо и той трябва да присъства — рече Лиса и аз долових развеселени нотки в гласа ѝ.

Знаех, разбира се. Дмитрий Великов беше един от тримата щастливци — е, вече стават четирима — върнати към първоначалната си същност. Той не притежаваше способността да вижда духа, но вътре в него бе останала следа за това какво означава внезапно да се „събудиш“ и да осъзнаеш, че си бил кръвожодно чудовище, съществуващо за сметка на живота на невинни същества. Дори и аз можех да разбера колко объркан може да си в такъв момент. Няколко съвети от този, който е преживял този разтърсващ ужас, най-малкото можеха да бъдат полезни, ако не и нещо повече.

— Разбирам. Естествено, че ще отида, Ваше Величество.

— Не ме наричай така. И не ми обяснявай, че ще го направиш само защото си мой поданик. Надявам се да го сториш, защото си ми приятел и защото това е правилно. — В гласа ѝ се прокрадна умолителна нотка. Сигурно е трудно, помислих си, когато хората те възприемат повече като кралица, а не като нормална личност.

Следващите ми думи бяха напълно искрени.

— Ще го направя поради всички тези причини, братовчедке.

— Отдавна не си ме наричал така — отвърна тя топло.

Ние всъщност не бяхме роднини, но това ласкаво обръщение се използваше често в кралските фамилии.

— Защото отдавна не съм те виждал.

— Да. — Тонът ѝ стана по-тъжен, а аз си помислих съчувствено колко ли е тежко за едно осемнайсетгодишно момиче да носи на плещите си такова огромно бреме като дълга към цяла една нация. — На сватбата не остана време да си поговорим. Как си, Ейдриън? Имам предвид как си в действителност! С Джил. И всичко останало.

— Знаеш как е. — Вече нямаше престорено безгрижие. — В някои дни съм по-добре, в други — по-зле. А ти как си?

Лиса за дълго остана смълчана.

— Все същото. Не осъзнавах колко много ми е помагала Роуз, докато връзката ни не престана да съществува. Тя поемаше голяма част от мрака. Сега целият е в мен. Така е по-добре — додаде тя бързо. — Но все пак е тежко.

— Зная. — Напълно разбих какво изпитание е бремето на духа и можех само да гадая доколко засилва стреса в нейното положение. — С Джил още не сме стигнали дотам. Тя е в безопасност.

— Засега — уточни Лиса. — Мина известно време, преди мракът да започне да се просмуква в Роуз. Ако можете да се блокирате взаимно, това донякъде ще помогне.

И то в много отношения, помислих си.

— Да, работим над това. Но засега без успех.

Помежду ни настъпи мълчание, но не беше неловко. Дори и по телефона се усещаше топлината между нас, разбирателството ни за магията на духа, нещо, което никой друг — с изключение на Соня и онова момиче Нина — не можеше напълно да проумее. Неимоверно висока бе цената, която заплащахме за магията на духа.

— Кралица или не, аз винаги съм тук — заговори Лиса с мек глас. — Ако някога имаш нужда да поговориш за каквото и да е, аз съм насреща, ще те разбере.

Отново се зарадвах, че разговаряме по телефона, защото не се съмнявах, че щях да ѝ излея всичките си терзания и емоционални вълнения за Сидни. И независимо от добросърдечното уверение на Лиса, наистина не вярвах, че тя ще разбере това.

— Същото важи и за мен, братовчедке — уверих я с най-галантния си тон. — Само ми кажи кога и къде да отида и аз по най-бързия начин ще се озова там.

— Ще се погрижим да ти изпратим информация за полета. Ох, за малко да забравя. Трябва да вземеш със себе си един от вампирите.

— Да не би да се ползваш с безплатен билет за придружител или какво?

— Не — засмя се тя. — Просто така е по-безопасно. — Ако Олив е поддържала връзки с други стригои... — ами, никога не се знае дали няма да се навъртат наоколо. Налага се да вземем предпазни мерки. Но ако така ще се почувстваш по-добре, можеш да избереш кого от дампириите да вземеш.

Нямаше какво да избирам. На върха на езика ми беше да кажа „Еди“, когато ме осени вдъхновение.

— Нийл.

— Нийл ли? — Лиса явно се изненада, но нищо не попита. — Добре. Ще се погрижим за това.

Може би, ако отвлека господин Бъкингамския дворец за няколко дни от Палм Спрингс, това ще влее малко разум в главата на Джил и дори на Анджелина. Разбира се, Джил отначало ще ми се разсърди, но после ще ми благодари, когато осъзнае, че трябва да се откаже от Нийл като средство за разтуха и да се изясни с Еди.

Веднага след края на разговора ми с Лиса написах есемес на Сидни по телефона на любовта: „Може ли да поговорим?“ Часовете още не бяха свършили, така че се надявах да не е със Зоуи. Разбира се, тя ми позвъни само след минута.

— Какво има? — попита, без да прикрива тревогата си. — Добре ли си?

— Като изключим факта, че моят свят е студено и самотно място, когато ти не си наблизо? Да, иначе съм добре. Но ме изпращат на неочаквана ваканция. — И набързо ѝ разказах за Нина и Олив.

— Еха! — възкликна тя, когато свърших. — Къде заминаваш?

— Опитай се да отгатнеш. „Звездите нощем са големи и ярки“.

Възцари се мълчание.

— Не знаеш ли тази песен? — попитах я.

— Не.

— Отивам в Тексас. В Далас. Може би ще намеря някоя готина тексаска одежда, която да ти донеса от там. Ботушки с ресни, къса поличка.

— Донеси само себе си — прекъсна ме тя, а в гласа ѝ прозвуча развеселена нотка. Границата между раздразнението и обожанието помежду ни понякога беше доста тънка. — Кога заминаваш?

— Лиса каза, че навярно ще е след няколко часа, което означава, че в най-скоро време трябва да потегля за летището. Тя ще ми съобщи допълнително точния час на полета, а преди това трябва да уреди някой да говори с Нийл. — Сигурен бях, че той няма да бъде удостоен с кралско обаждане. За разлика от някои други личности.

— Ами, бъди внимателен. Но, леле, каква възможност е това! — Буквално чух как тя превключи в интелектуален режим. Всъщност Сидни винаги е на този режим, но понякога това се усещаше по-осезаемо. — Аз като че ли изгубих вяра, че мога да открия начин да бъде предотвратено превръщането на хората в стригои.

— Още нищо не е сигурно — напомних ѝ. — Може да се окаже, че няма какво да се види. Или аз може да не съм способен да го открия. — Започнах да осъзнавам цялата тежест, стоварила се изненадващо върху плещите ми. Това бе загадка, която вълнуваше някои от най-великите и ярки умове през последните няколко месеца. Сега се бяхме натъкнахме на много сериозна следа, но точно аз ли трябваше да я проверявам? Кой бях аз, че да разгадая тайните на духа? Соня беше много по-подходяща от мен за целта.

— Ако нещо може да се направи, ти ще го сториш — увери ме Сидни, отгатнала обзелата ме неувереност. — Вярвам в теб.

— Казваш го, защото си ми гадже.

— Казвам го, защото е истина.

По-късно, докато си събирах набързо багажа в пътния сак, почти съжалих, че Сидни ми се обади. Всъщност разговорът само направи раздялата още по-мъчителна. Никога — дори и когато бях обсебен от Роуз — не съм се терзал, че ще бъда далеч от избраницата си. Щях да отсъствам само два дни, а отчаянието вече ме налегна. Каква ирония на съдбата, че някога имах гаджета, с които исках да съм разделен за няколко дни. Добре де, всъщност за доста дни. Всичко приличаше на лудост, но аз бях луд по Сидни.

Лиса ми изпрати информация за полета и аз взех такси до летището. Сидни щеше да ме убие, ако оставех Ивашкинатора на дългосрочен паркинг. Трябваше да се срещна с Нийл пред гишето на авиокомпанията и тутакси го забелязах, заради високия ръст и скованата поза. Но за мое удивление, до него зърнах една по-ниска и русокоса фигура. Когато приближих, Сидни се обърна и ме посрещна с хладното, делово изражение на алхимик.

— Виж ти, Сейдж старша — промърморих, надявайки се да не е прозвучало сякаш искам да я притисна до стената и да впия устни в нейните. — И теб ли изпращат на това откачено приключение?

— Сидни беше достатъчно любезна, за да ме докара — отвърна Нийл разсеяно.

— Наистина много мило от твоя страна — съгласих се, като се стараех да говоря колкото може по-снизходително. Просто предположих, че двете със сестра ти сте някъде навън, заети със строго секретно цветово кодиране. Или каквото там, вие, момичета, правите за забавление.

Сидни скръсти ръце пред гърдите си и ме изгледа строго.

— Променихме програмата си, за да съм сигурна, че вие, момчета, сте се качили благополучно на самолета. Трябваше да дойда до тук и да се уверя, че ще се появиш навреме. Знаеш, че това е много сериозно.

Свих рамене.

— Щом казваш.

Тя изглеждаше досущ като безупречен, раздразнен алхимик, на когото е писнало да се разправя с такива като мен. Сега, повече от когато и да било, ми се прииска да я разцелувам.

— Нямаме време за вашите спорове, приятели — прекъсна ни Нийл. — И това наистина е сериозно. — Погледна към монитора. Сидни издебна този миг, за да срещне погледа ми. Устните ѝ се извиха в мимолетна усмивка, която мигом се стопи, когато Нийл отново се извърна към нас. — Време е да вървим. Трябва да ни чекират.

— Приятен път и късмет — кимна тя, не по-малко делова от него.

— Ние сами творим късмета си, Сейдж.

Това едва не пропука самообладанието ѝ. Беше наша стара шега и аз се зарадвах, че Нийл беше доста разсеян, за да не долови

интимните намеци или езика на телата ни. Двамата със Сидни стояхме на прилично разстояние, но аз усещах всеки сантиметър, който ни разделяше, всяко кътче от тялото ѝ. За всеки минаващ покрай нас, навярно беше съвсем очевидно, че едва се сдържаме да не разкъсаме дрехите си.

Тя се сбогува с нас и си тръгна, без да се обръща, но когато се наредих на опашката пред гишетото, получих есемес от нея: „Обичам те“.

За толкова кратко разстояние ни бяха взели билети в икономичната класа. Това ми спести изкушението от безплатния алкохол, тъй като главата ми трябваше да остане бистра, за да съм в синхрон с духа. За щастие Нийл се оказа мълчалив спътник и аз се опитах да се развлека с „Великият Гетсби“, шедевъра на Скот Фицджералд. Сидни беше ужасена, когато установи, че в домашната ми библиотека има само един речник на бармана и стар брой на списанието за мъжка мода „Бскуайър“. В отговор на разпалената ѝ молба ѝ обещах да прочета нещо по-стойностно. Докато четях романа, се опитвах да се настроя на дълбокомислена вълна, но незнайно защо си представях само как устройвам щури купони.

Нина и Олив обитаваха строго охранявана, сравнително усамотена къща в предградията на Далас. Така съществуваше по-малка вероятност съседите да забележат странната охрана от пазители, обикалящи имота. Паркирахме наетия автомобил на алеята и през прозореца съзрях позната фигура, разположена на шезлонг на верандата, с крака, праметнати през парапета. Побиха ме тревожни тръпки.

— Май нищо няма да се получи — промърморих.

Роуз се надигна, когато се появихме на верандата. За миг се пренесох във времето и мястото на първата ни среща, също на една веранда. Но тя беше покрита със сняг и беше част от тузарски ски курорт. Тогава красотата ѝ секна дъха ми и сега, след цялото това време, все още не бях безразличен. Дългата ѝ тъмна коса се стелеше по раменете, а в кафявите ѝ очи пламтеше огън, едновременно опасен и примамлив. Същата смесица излъчваше и тялото ѝ, дори в тази непринудена поза и обикновени джинси.

Ала въпреки че ѝ се възхищавах, не изпитвах някогашното привличане, нито болка. Разбира се, в мен винаги щеше да остане

огорчението от безчувствения начин, по който тя сложи край на кратката ни връзка, но сърцето ми вече не биеше лудо щом я зърнех. Не се чувствах опустошен, задето любовта бе изтръгната от живота ми. Дори вече не изпитвах омраза към нея. Улових се, че мисля най-вече за Сидни, с дългите ѝ стройни крака, кръстосани под нея, докато четеше книги върху леглото ми, с лице, огряно от златистата слънчева светлина, когато вдига глава и ми се усмихва многозначително.

— Бързо сте пристигнали — казах, вместо приветствие. — Да не би Великов да е изкривил времето и пространството, за да се доберете тук толкова бързо? Той може да го направи, нали? — Кралският двор на мороите се намираще в Пенсилвания и тяхното пътуване беше по-дълго от нашето.

Роуз се усмихна, но аз долових известна предпазливост в нея. Тя не знаеше какво да очаква от мен и се опасяваше, че мога да направя някаква сцена. Не я обвинявах. Вероятно затова бе излязла да ме посрещне на верандата, преди да ме въведе при останалите.

— Не и днес. Извадихме невероятен късмет и се качихме на самолета веднага щом научихме за това. Пристигнахме тук преди около час. — Тя стисна ръката на Нийл. — Аз съм Роуз.

— Нийл — представи се той и сведе глава в знак на уважение. — За мен е голяма чест да се запозная с вас. Вашите геройски приключения с Дмитрий Великов са се превърнали в легенда.

— Хм, благодаря — промърмори тя. Приятно бе да се види, че поне една жена беше имунизирана срещу този акцент. Това не означаваше, че Роуз не си припада по чужди акценти. Просто предпочиташе онези от другата страна на Европа. — Ако искаш да се запознаеш с него, той е вътре.

Лицето на Нийл светна.

— Би било страхотно. — Хвърли ми неуверен поглед и аз му махнах с ръка да влезе.

— Върви. Аз ще съм добре. А и това е не особено деликатният начин на Роуз да каже, че иска да поговори насаме с мен. Иди да се поклониш пред героя.

Нийл не се нуждаеше от ново подканяне. Тя го изпрати развеселено с поглед, сетне се извърна отново към мен и лицето ѝ доби по-сериозно изражение.

— Предположих също, че ще искаш да запалиш цигара. Сигурно едва издържаш след, колко, три часа? — подразни ме тя.

— Три часа? По дяволите, Роуз. Вече шест седмици не пуша.

Шокираното ѝ изражение беше най-приятната гледка за целия ден. Ако трябва да бъда честен, удивлението ѝ не беше съвсем необосновано. Докато ходех с нея, почти бях отказал цигарите, макар че няколко пъти не издържах и отново пропушвах, така че накрая заряхах тези опити.

— Ти. Си ги отказал?

Пъхнах ръце в джобовете и се облегнах на перилото.

— Това е лош навик.

— Леле. Ами, браво на теб. — Бившето ми гадже преодоля изумлението си и явно реши да оцени допълнително новоизлюпената ми порядъчност. — Освен това чух, че си постъпил в колеж?

— Аха. Посещавам часовете по изобразително изкуство. Току-що завърших един проект, символизиращ еволюцията от древните австралопитеци до съвременните хора, обсебени от модерните безсъдържателни медии. — Думите се лееха с лекота от устата ми и аз се зачудих колко ли червени точки щях да спечеля, ако Сидни беше тук.

— Леле! — едва успя да промълви Роуз с разширени очи.

— Просто нещо, което сътворих набързо — додадох хладно. — Но нека се съсредоточим върху работата. Какво ме очаква вътре?

Тя тутакси доби делово изражение.

— Прилича на това, което видях в Лексингтън, когато Робърт Дору спаси Соня. Изтощен владеещ магията на духа и объркан пациент. Дмитрий говори с Олив, което, изглежда, ѝ помогна и вече се посъзема. Сигурна съм, че и Нина ще се почувства по-добре в твоята компания.

Моментът беше благоприятен за шега от рода как всички жени обожават да са в моята компания, но реших да спестя бляскавото си остроумие, докато не видя всичко с очите си.

— А ти как разбра за това?

— Обади се един от пазителите. Предполагам, че Нина дълго е търсила сестра си и е прибягнала до помощта на един свой приятел сред пазителите, за да устроят целия този сложен капан за преобразяването на Олив отново в дампир. — По лицето на Роуз се

изписа съчувствие. — Но Нина не е била подготвена за физическите и психическите последствия върху двете им. Именно тогава този пазител потърси помощта ни. Всичко се случи преди по-малко от двацет и четири часа.

— Това обяснява спешните действия — промърморих. Всички бяха реагирали почти светкавично. — Е, хайде да видим какво ще успее да открие. Духът е капризен и непостоянен.

— Да, повярвай ми, зная го от опит. Липсва ми онази връзка с Лиса, но не страдам от липсата на духа. — Наклони глава и ме огледа внимателно. — Как са нещата с Джил?

Отвърнах ѝ по същия начин, както преди това на Лиса.

— Нищо ново, знаеш как е. До нея не достигат много от неприятните странични ефекти, но още не сме се научили как да издигаме прегради помежду си. Така че тя продължава да изживява потресаващите приключения на Ейдриън Ивашков.

— Малко съм разтревожена доколко са „потресаващи“. — Подозрителният ѝ поглед се превърна в ужасен. — О, Господи, Ейдриън. Нали не се сваляш с всяко момиче морой в Южна Калифорния?

— Разбира се, че не — възмутих се. — Аз съм много по-придирчив.

Тя изохка.

— Дори и една ти е прекалено много. Би трябвало да се срамуваш от себе си, задето подлагаш Джил на изпитанието да бъде свидетел на сексуалния ти живот. Толкова ли ти е невъзможно да се въздържаеш поне за известно време от евтините свалки за една нощ? Заради Джил?

Част от мен искаше да защити значителността на връзката ми със Сидни. Останалата част обаче знаеше, че ако целият свят смята, че съм се отдал на бурни нощни оргии с момичета морои, никой никога няма да заподозре, че съм предан на едно човешко същество. Усмяхнах се предизвикателно.

— Хей, нали и аз трябва да живея?

Тя поклати глава с отвращение и се запъти към вратата.

— Предполагам, че някои неща никога не се променят.

Къщата бе стара, но все още в добро състояние и аз се запитах откъде я бяха изнамерили. Според думите на Лиса домът не

принадлежал на нито една от двете сестри и бил уреден от пазителите като сигурно убежище. Когато влязохме в предната стая, заварихме да ни очаква едно момиче морой, приблизително на моите години. Тъмните ѝ къдрави коси бяха разчорлени, а раменете ѝ бяха загърнати с одеяло, като с пелерина.

Роуз тутакси омекна.

— Нина, трябва да се върнеш в леглото.

Момичето поклати глава и ни изгледа подред с големите си сиви очи.

— Искам да зная какво става. Защо дойдоха всички тези хора? Какво възнамерявате да правите с Олив? Да не би да експериментирате с нея, сякаш е лабораторно животно? — Момичето се разтрепери, по лицето ѝ се изписаха страх и възмущение. Сърцето ми се сви от съчувствие към нея.

— Всичко ще бъде наред — казах и изпратих импулс на внушението, за да я успокоя.

Чертите на лицето ѝ се отпуснаха, но след миг тя примигна внезапно и ме стрелна с изпепеляващ поглед.

— Не се опитвай да правиш това с мен.

Изтощена или не, Нина Синклер си оставаше опитен владеец магията на духа. Усмяхнах се и вдигнах ръка в жест на помирение.

— Просто се опитвам да помогна.

— Всичко ще бъде наред — увери я Роуз. — Това е Ейдриън. Той просто иска да поговори с нея. Ти също можеш да присъстваш.

Нина задържа дълго върху мен подозрителния си поглед, но не каза нищо и ни последва вътре в къщата. Влязохме в просторна спалня с олющени тапети и легло, покрито с юрган. На него седеше едно момиче дамбир. Успях да прикрия изумлението си. Никой не го бе споменал и аз просто предположих, че и двете сестри са от расата на мороите. При все че и двете имаха черни коси, във всичко друго бяха напълно различни. Кожата на Олив беше меднокафява, което ме наведе на мисълта, че има индиански произход, а очите ѝ бяха големи и тъмни. Имаше атлетично телосложение, както при повечето дампири, което контрастираше с високата и слаба фигура на сестра ѝ. Единствено сходството във формата на лицата и високите скули подсказваше, че вероятно имат общ родител, навярно баща им, тъй като мъжете морои харесваха жените дампири. Това ме изпълни с още

повече уважение към Нина, защото една заварена или природена сестра дамфир невинаги се признаваше. Нина бе рискувала живота си заради своята.

Освен Роуз, Дмитрий и Нийл, в стаята имаше още трима пазители. Сцената беше комична, като се има предвид колко кротка бе Олив. Всъщност в момента Дмитрий се опитваше да го обясни на единия от тримата пазители:

— Повярвайте ми, тя вече не е стригой. Няма нужда от такава засилена охрана. От нейна страна не ни грози никаква опасност.

Ала другият пазител не изглеждаше убеден.

— Изпълняваме заповеди.

Разстроен и обезсърчен, Дмитрий прокара пръсти през косата си. Той най-добре от всеки друг знаеше, че преобразеният стригой вече не обладаваше същността на неживите създания. На практика всички го знаеха, но страхът още оставаше вкоренен в някои хора. Като ме видя, Дмитрий прекрати спора и ми се усмихна чистосърдечно. Напоследък на двамата ни се бе наложило да прекараме доста време заедно и при все че ми беше трудно да се примиря, задето Роуз ме изостави заради този руски богатир, не можех, макар и неохотно, да не изпитвам уважение към него.

— Ейдриън — заговори той, — радвам се, че си тук. Надяваме се, че благодарение на бързите си действия, ще открием нещо, което не успяхме при опитите и изследванията.

Той продължи да говори, но вниманието ми бе приковано към Олив. Призовах магията на духа, за да видя аурата ѝ, която се оказа смесица от това, което очаквах за един дамфир, и нещо неочаквано: блестящи златисти сияния, характерни за владеещите магията на духа. Ала докато я наблюдавах, блясъкът на златото постепенно чезнеше. Използвах още от магията и чух как Нина затаи дъх. Може би беше твърде изцедена, за да призове сама духа, но за нея навярно беше очевидно колко много от силата му използвах. Отново се концентрирах върху Олив, като се опитвах да пренебрегна аурата ѝ и да надникна по-дълбоко в същността ѝ. Досега никога не го бях правил и се оказа по-трудно, отколкото бях очаквал. Дори не бях уверен дали ще постигна нещо. Просто действах импулсивно.

Стиснах зъби и се съсредоточих още повече. Ето. Трудно бе да се види. По-скоро беше усещане, а не конкретен образ. Но всяка частица

от съществуването на Олив беше заобиколена от същото златисто сияние. Не успях да видя нищо на клетъчно или на някакво друго ниво, но внезапно разбрах, че цялата е обвита от духа. И също както в аурата ѝ, той гаснеше с всяко нейно дихание. Все още имаше много, но предвид съотношението между това, което виждах сега, и времето, изтекло от спасението ѝ, имах предчувствието, че магията щеше да се разсее най-късно до няколко часа. Примигнах и духът, който ме изгаряше отвътре, угасна. Олив отново изглеждаше нормална.

В стаята цареше тишина. Откъснах поглед от нея и огледах останалите. Всички сезираха с очакване в мен. Преглътнах и за секунда безпокойството в гърдите ми нарасна. Мащабите на ставащото ме зашеметиха. Бяхме на прага на едно от най-великите открития в историята на нашата раса и всички очакваха аз да го разгадая. Аз! Какво си въобразявах? Не бях гений като Сидни. Бях просто един безделник, който всеки ден се бореше с изкушението да не посегне към алкохола и дори не можеше да дочете „Великият Гетсби.“ Кой бях аз, че да направя това?

В съзнанието ми изплува лицето на Сидни, спокойно и прекрасно. „Вярвам в теб.“

Тревогата ми изчезна. Поех дълбоко дъх и срещнах погледите на онези, които ме наблюдаваха в спалнята. Кой бях аз, че да направя това?

Аз бях Ейдриън Ивашков. И смятах да поема нещата в свои ръце и да раздавам заповеди.

— Ако искате да имате поне някакъв шанс да разберете как да спасите другите, трябва да изпълните съвсем точно това, което ще ви кажа. При това веднага.

ГЛАВА 9

СИДНИ

Пътуването на Ейдриън не биваше да ме безпокои чак толкова силно. И без това през този уикенд нямаше да мога да прекарам много време с него. Но мисълта, че беше толкова далеч от мен, силно ме измъчваше. Дори и когато не бяхме заедно, винаги имах усещането, че той е близо до мен — дори ако „близо“ означаваше да е в другия край на града, в „Карлтън“. В Палм Спрингс чувствах, че държа всичко под контрол, сякаш можех да измеря крачките помежду ни или да си представя нишки светлина, които ни свързват, където и да се намираме. Но Тексас беше извън обсега на моя контрол. Ейдриън беше напуснал нашето уютно гнездо и се бе впуснал по света, изоставен на произвола на съдбата.

Поне не ми се налагаше да лъжа Зоуи относно причините за провалената ни разходка. Нийл трябваше да бъде откаран до летището, а откриването на метод, който да предотврати превръщането на различни същества в стригои беше с огромен приоритет сред алхимиците и организацията беше готова да окаже помощ на мороите. Когато Зоуи ме попита защо Нийл просто не вземе такси, използвах същото извинение, което ми послужи пред Ейдриън и самия Нийл — исках лично да се убедя, че са излетели. И тъй като Зоуи вярваше, че мороите и дампирите са лекомислени и ненадеждни, тази версия свърши работа.

Така си осигурих малко свободно време, за да се отбия на връщане от летището в магазина „Ню Ейдж“ и да се снабдя с образци от скали и кристали, с които да изпробвам свързването на елементите. Макар на теория да имах няколко идеи за намирането на заместител на болестта, засега с нищо не ми бе провървяло. Все пак разполагах с време до завръщането на Маркърс, но се тревожех дали ще успея да спазя обещанието си пред него, ако нищо не мога да измисля.

Влязох с покупките в кабинета на госпожа Теруилиджър и й заварих зад бюрото, заета да проверява тестовете. Вдигна за миг очи

към мен, но пак ги сведе към тетрадките, без дори да ме попита защо съм дошла. Затворих вратата, като първо обърнах отвън наскоро поставения от нея надпис „Моля, почукайте“ и едва тогава се залових за работа. Земята и огънят бяха любимите ми елементи, но за тези опити се придържах само към първия елемент. Просто беше по-лесно да си изтупвам пръстта от дланите си, отколкото да се мъча да прикривам следите от дима в кабинета. Заех се с първия минерал — циркон, от който се добива металът цирконий. При все че почувствах как магията се прелива в него, нещо не беше както трябва. Занесох го за потвърждение на госпожа Теруилиджър, тъй като тя беше по-опитна от мен в усещането на магията в обектите и хората. Тя поднесе циркона към светлината и го оглежда няколко минути, преди да поклати глава.

— Има малко магия, но не толкова много, колко го долових, че призоваваш в него. Не е наситен с цялата магия. — Върна ми кристала. — Може да се окаже достатъчно за твоите цели, но предполагам, че навярно се стремиш да постигнеш максимален резултат.

Кимнах. Не й бях обяснила какво точно правя, а и тя не ме попита. Изглежда, беше доволна, че сама изучавам магьосническото изкуство. Върнах се до работната маса и продължих опитите с други два минерала, но и с тях резултатите останаха разочароващи. Единият изобщо не поемаше магията. Другият я задържаше за кратко и след това магията изчезваше. Отидох до бюрото и се отпуснах на стола. Чувствах се победена.

— Лесните варианти се изчерпват — промърморих повече на себе си, отколкото на госпожа Теруилиджър. — Халидът и болейтът са най-добрият избор, но рядко се срещат. Май ще се наложи да поръчвам от доставчици на минерали по интернет.

Госпожа Теруилиджър нямаше възможност да отвърне подобаващо на геоложките ми брътвежи, защото някой почука на вратата. Побързах да пхна камъните в джоба си и си придадох изследователски вид, когато тя извика на посетителя да влезе. Предположих, че Зоуи ме е открила, но за мое изумление в кабинета влезе Анджелина.

— Знаеш ли — поде тя без заобикалки, — че е много по-трудно да напъхаш органите обратно в тялото, отколкото да ги извадиш оттам? Затворих очи и преброих наум до пет, преди отново да ги отворя.

— Моля те, само не ми казвай, че си изкормила някого.

Тя поклати глава.

— Не, не. Забравих домашното си по биология в кабинета на госпожица Уентуърт, но когато се върнах, за да го взема, тя вече си бе тръгнала и бе заключила вратата. Но домашното е за утре, а аз и без това съм загазила по биология, така че се налагаше да го взема. Затова излязох навън, заобиколих сградата, открих, че не е проблем да отворя прозореца и.

— Почакай — прекъснах я. — Проникнала си без разрешение в кабинета?

— Да, но проблемът не е в това.

Чух зад гърба си сподавения смях на госпожа Теруилиджър.

— Продължавай — изрекох уморено.

— Ами, когато се изкатерих и се промъкнах през прозореца, нямах представа, че от другата страна е пълно с разни боклуци и се блъснах в онези пластмасови манекени. Сещаш се, дето са в човешки ръст, с всички органи вътре? И тряс! — Анджелина разпери ръце за по-голям ефект. — Навсякъде се посипаха органи. — Млъкна и се вторачи очаквателно в мен. — Е, какво ще правим? Не бива да си имам неприятности с нея.

— Ние ли? — възкликнах аз.

— Ето, дръж! — обади се госпожа Теруилиджър. Аз се извърнах и тя ми хвърли връзка ключове. Съдейки по изражението ѝ, едва се съдържаше да не прихне. — Онзи квадратният е от кабинета. Зная със сигурност, че днес госпожица Уентуърт има час по йога и няма да се връща в училище. Не се съмнявам, че ще успеете да подредите всичко — и да вземете домашното — преди някой да разбере за случилото се.

Знаех, че множественото число в случая беше единствено и се отнасяше за мен. Въздъхнах, станах и събрах вещите си.

— Благодаря — измърморих.

— Знаеш ли, когато следващият път имаш някакъв проблем, по-добре е да дойдеш при мен, преди да си се наикиснала в по-дълбока каша — заявих на Анджелина, докато вървахме към сградата на факултета по естествени науки.

— О, не — отвърна тя с благородно покаяние, — наистина не исках да те притеснявам.

Беше описала съвсем точно сцената: навсякъде бяха пръснати органи. Госпожица Уентуърт имаше два манекена, мъжки и женски, с разрези в корпуса, в които се намираха подвижните части от човешкото тяло, за да могат да се вадят и изучават до най-големи подробности. Имах доста добри познания по анатомия, но все пак, преди да се заема с разчистването на бъркотията, погледнах за справка в учебника, за да съм сигурна, че всичко ще е точно. Анджелина, явно осъзнала своята безполезност в тази задача, се бе разположила върху другия край на работния плот. Люлееше крака и ме наблюдаваше с интерес. Тъкмо се бях заела да събирам частите на мъжкия манекен, когато чух зад гърба си мъжки глас.

— Мелбърн, винаги съм знаел, че трябва да добиеш представа за тези неща. Просто се надявах, че ще го научиш от истински мъж.

Озърнах се и видях Трей. Беше се облегнал на рамката на вратата със самодоволно изражение.

— Ха, ха. Ако си истински приятел, по-добре ела да ми помогнеш. — Посочих женския манекен. — Хайде да видим предполагаемият ти опит в действие.

— Предполагам? — възмути се той, но влезе в кабинета.

Не се замислих много, когато го помолих за помощ. Мислех най-вече, че цялата работа, изглежда, щеше да ми отнеме повече време, отколкото смятах, а имах много по-важни неща за вършене. Осъзнах грешката си, чак когато Трей изведнъж се закова на място.

— О — промълви, като видя Анджелина. — Здравсти.

Тя спря да си люлее краката, а очите ѝ се бяха разширили като понички.

— Хм, здрасти.

За секунди напрежението се покачи до нажежени висини, а аз едва сдържах горестната си въздишка. В крайна сметка тяхното положение не беше по-различно от моето. Как щях да се почувствам аз, ако Ейдриън внезапно скъса с мен заради дълбоко вкоренените забрани за общуване между нашите две раси? Трий и Анджелина се бяха разделили заради външен натиск, а не по своя воля. И когато видях копнежа, стаен в очите ѝ, разбрах, че представлението, което тя разиграваше с Нийл, беше точно това: театър.

Явно всички бяхме загубили дар слово. Анджелина кимна към манекените и тръсна:

— Имах малък инцидент.

Думите ѝ, изглежда, изтръгнаха Треј от вцепенението му и устните му се извиха насмешливо. При все че номерата на Анджелина ме караха понякога да си заскубя косите, той ги намираше за забавни.

— Май често ти се случват подобни инциденти — заключи мъдро.

— Вината не беше моя — настоя Анджелина.

— Никога не е.

— Просто нямам късмет.

— Или ти самата си ходещо бедствие.

— А не теб какъв ти е проблемът?

— Нямам проблем — отвърна той тихо.

— О, Боже! — възкликнах. — Ще ми помогнеш ли, или не?

Незнайно как неловкото напрежение се бе заменило със сексуално и аз едва се сдържах да не побягна по-надалеч. Треј хвърли за пореден път един страстен поглед към Анджелина, след което се зае настървено да сглобява женския манекен. Не хранех големи надежди в прехвалените му умения, но той доста бързо и сръчно се справи със задачата.

— Нали ти казах, че съм експерт — заяви доволно, след като стрелна кос поглед към Анджелина.

Двамата, изглежда, отново бяха забравили за мен и се гледаха унесено. Покашлях се.

— Анджелина, стана време за вечеря. Ще се преобличаш ли?

— Ъ? О. Да. — Тя все пак се сети да вземе тетрадката с домашното, заради която се бяхме озовали в тази ситуация. Благодаря за помощта — каза на Треј, сякаш аз нищо не бях направила.

Той сви нехайно рамене, като че ли всеки ден вършеше подобни подвизи.

— Няма проблем.

След като той се изниза през вратата, Анджелина изпусна дълга и печална въздишка.

— О, Сидни. Защо трябва да е един от онези тъпи Воини?

Заключих кабинета.

— Ами, формално погледнато точно в момента той не е един от тях.

— Но отново може да стане — изтъкна тя унило, едва тътрейки се до мен, докато вървахме към автобуса за общежитието. — А ако го направи, никога няма да преодолее всички онези тъпи забрани да няма нищо общо с дампири. Рано или късно ще започне отново да излиза с някое момиче от човешката раса, а тъй като сме тук, аз няма да мога да направя нищо по въпроса.

— Какво точно искаш да кажеш? — попитах предпазливо.

Лицето ѝ светна за кратко.

— Ами, ако бяхме у дома, можех просто да предизвикам новите му приятелки на дуел.

— Е, тогава да се надяваме, че скоро няма да си намери нова приятелка.

Когато стигнахме до общежитието, я оставих на фантазиите ѝ и всяка от нас се прибра в стаята си. Зоуи ме чакаше, свъсена над някаква изпомачкана книга.

— Къде беше? — попита. — Нали не си била през цялото време на летището? — Изгледа ме замислено. — С госпожа Теруилиджър ли беше?

— Всъщност бях с Анджелина. Трябваше да ѝ помогна с един, хм, проблем за нейния час по биология.

— Ето че отново се занимаваш с ненужни неща.

Ситуацията, в която се бяха оказали Анджелина и Трей, ме накара да се замисля за моето положение, а и нямах нерви да слушам алхимичните словоизлияния на Зоуи.

— Налагаше се да го направя. Нуждая се от присъствието на Анджелина тук, в „Амбъруд“, а това означава, че тя не бива да си навлича гнева на учителите. — Възседнах на обратно стола зад бюрото и подпрях брадичка на облегалката. — Нали най-голямото ти желание е да станеш достоен алхимик? Тогава не се колебай да откликнеш мигновено на възникналия проблем. Планирай предварително, оглеждай нещата мащабно и в перспектива и тогава никога няма да ти се наложи да се сблъскваш с подобен проблем. По-добре е да се предпазиш от огромна катастрофа, отколкото да се мотаеш поради нежелание да се затормозяваш с наглед дребни и незначителни главоболия.

— Добре, добре — рече тя, обидена от мъмренето ми. — Разбрах. Не е нужно да ми четеш лекция.

— Извинявай — отвърнах, но не се чувствах много виновна. — Ти дойде тук, за да се учиш. Аз само се опитвам да помогна.

Зоуи ми се усмихна вяло.

— Зная. Тук съм заради професионалните задължения. Просто понякога ми е трудно да забравя, че си ми сестра. Ти наистина си много добра в работата си, макар че се отнасяш към мен все едно съм просто поредният алхимик. Ще трябва доста да се постарая, докато и при мен се получи.

Потръпнах. Тя смяташе, че ми прави комплимент, задето можех да забравя за роднинските ни отношения и да се съсредоточа с цялото си сърце и душа върху задълженията на алхимик. Ала аз не се гордеех с това. Всъщност се почувствах неудобно и кимнах към книгата в ръката ѝ.

— Какво четеш?

Въпросът ми я изтръгна от ролята на делови и старателен бъдещ алхимик и тя свъси вежди.

— Не зная. Някаква пиеса от Шекспир за часа по английски. Трябваше да си изберем една за утре и аз реших, че тази става, тъй като не е много дълга. — Вдигна книгата. — „Ричард III“. — Но още не съм я зачала.

— По дяволите! — възкликнах аз.

— Кофти пиеса? — предположи Зоуи.

— Пиесата е страхотна, но може би не е най-подходящата за теб. Виж дали не можеш да намериш екземпляр от „Сън в лятна нощ“. Тя е по-лека и може би по-подходяща за теб. — Замислих се за романтичните неволи на моите приятели и не можах да сдържа тъжната си усмивка. — А и ти всъщност живееш и подобна пиеса. — Засмях се, когато тя не разбра подтекста. — Забравих, че това не беше част от стандартната учебна програма на татко. Повечето от литературните си проучвания съм ги правила сама.

Тя кимна и внезапно очите ѝ се разшириха.

— О! Едва не забравих да ти кажа. Той идва тук. Татко.

Изправих се рязко на стола.

— Кога?

— Следващата седмица. — Опитах се да се успокоя. Знаех, че реакцията ми е по-силна от обикновена изненада. Определено не можех да ѝ позволя да разбере, че се страхувам. — Иска да говори с

нас за мама и за изслушването. Имат определена дата за следващия месец.

Това беше новина за мен, макар че не би трябвало да се изненадвам, че не съм в течение на събитията. В крайна сметка Зоуи бе доказала, че е много по-предана дъщеря, отколкото аз. Съвсем естествено бе той да съобщи първо на нея.

— Той смята да ни помогне да се подготвим — продължи сестра ми. — За да сме наистина готови да се борим за него.

— Аха — промърморих аз.

Зоуи се тръшна отново на леглото и се втренчи мрачно в тавана.

— Ще ми се всичко вече да е свършило. Не, иска ми се да съм на осемнайсет като теб и да съм свободна.

Можех да използвам доста определения, за да опиша себе си, но „свободна“ не беше първото, което обикновено ми идваше на ума.

— О, Сидни — тъжно изрече Зоуи. — Защо тя постъпва така?

— Защото те обича — отвърнах тихо.

— Това не е обич.

Зарадвах се, че Зоуи не се задълбочи по темата, защото бях напълно сигурна, че няма да запазя хладнокръвие, ако ми тръсне някое от изтърканите определения за обичта, които несъмнено ѝ се въртяха в главата.

— Мама няма да може да си съперничи с образования и културен начин на изразяване на баща ни — отбелязах аз. — Но много я бива да измисли някоя готина и забавна чудатост. Като онзи път, когато си счупи стъпалото.

— Тогава си счупих крака — уточни Зоуи тихо.

Не казах нищо повече. И не бе нужно, съдейки по блуждаещия ѝ поглед. Когато Зоуи беше малка, искаше да тренира гимнастика и мама го уреди. При инцидент по време на тренировка сестра ми си счупи крака и трябваше да прекара нощта в болница, което я хвърли в отчаяние, защото същата вечер отборът ѝ празнуваше победата. Мама доведе отбора в болницата, за огромно изумление на персонала. Зоуи, която тогава жадуваше за популярност, остана възхитена. Баща ни реши, че инцидентът е доказателство за безсмислеността на тези тренировки.

Когато по-късно същата вечер карах тайфата към дома на Кларънс, чух как телефонът на любовта в чантата ми сигнализира за

получаването на есемес. Строгите правила ми забраняваха да пращам или чета съобщения, докато шофирам, ала едва се сдържах да не погледна дисплея. Освен това се стараех да не ползвам телефона, когато имаше друг наоколо. Но щом спрях на алеята за коли пред дома на Кларънс, го измъкнах и прочетох есемеса на Ейдриън: „План за бягство номер пет: Купуваме ранчо за ламии в Тексас, където е задължително умните блондинки с кафяви очи да носят секси каубойски одежди.“ Прочетох съобщението още веднъж и се усмихнах, преди да го изтрия, както правех с всичките му есемеси. Джил, която минаваше покрай мен, улови погледа ми и се усмихна. Понякога телепатичната ѝ връзка с Ейдриън ме караше да настръхвам. А понякога я възприемах като успокояващ дневник, като някой, с когото можех да споделя за любовта си. Наистина не ми харесваше да живея в плетеница от тайни, въпреки че от малка бях отрасла с тях.

Тази вечер никой от нас не беше добра компания. Аз бях киснатата заради Ейдриън, Джил се разкъсваше от дилемата Нийл или Еди, Анджелина се терзаеше за Треј, а Зоуи се тревожеше за нашите родители. Само Еди и Кларънс сякаш си прекарваха добре — е, и Дороти, която се носеше на вълните на блаженството, след като бе дала кръвта си на Джил. Кларънс беше оживен, беше го споходил един от моментите му на бистър ум и просветление, и ни забавляваше с разкази за пътешествията си, докато е бил млад и не е бил толкова изолиран от света на мороите. В една от историите му се разказваше за посещението му в малка, елитна академия за подготовка на дампири в Италия, известна със своята безупречна репутация. Еди попиваше всяка изречена от нашия домакин дума.

— Отвътре страховита, а отвън прекрасна. Целият покрив на сградата представляваше огромна тераса за наблюдение, където студентите често прекарваха вечерите си — разбира се, след тренировките — седяха с чаша кафе и се наслаждаваха на великолепните гледки на езерото Гарда. — Възрастният морой се намръщи. — Не мога да си спомня как се казваше на италиански.

— Лаго ди Гарда — рекох машинално.

— А, да. Точно така беше. И не беше много далеч от Верона. Можеше да се почувства малко от шекспировата атмосфера. — Кларънс се засмя.

Зоуи вдигна глава от остатъка от пицата си и се обърна към Кларънс, нещо много рядко за нея.

— Не го споменавайте.

— Защо не? Той е велик писател. А аз си мислех, че си голям ценител и почитател на литературата.

Зоуи кимна към мен.

— Това е тя. Аз трябва да пиша за една от пиесите му, а нямам книгата. Не мога да повярвам, че учителката ни задължава утре да ѝ изпратим есемес с избора си. При това е събота! Когато се приберем, ще трябва да потърся на лаптопа някоя онлайн версия.

— Разбирам. — Кларънс се усмихна великодушно. — Е, защо просто не вземеш назаем от мен?

За миг си помислих, че Кларънс ѝ дава разрешение да вземе назаем лаптопа му, което би било невероятно, като се има предвид, че при последното ми посещение в къщата микровълновата фурна беше най-голямото постижения на техниката. Сетне си припомних лавиците с книги, които изпълваха почти всички стаи, и проумях.

— Имате някои от пиесите му? — попитах аз.

— Всички. Пазят се в гаража. Можете да ги разгледате.

— А имате ли. — Зоуи ме стрелна въпросително с поглед. — Как беше, „Сън в лятна нощ“?

— Разбира се — кимна Кларънс. — Великолепна пиеса за любовта.

— За това не съм много сигурна — изсумтях аз. — Според мен, това най-вече е серия от трагикокомични ситуации, лукави сплетни и забавни сблъсъци с магически привкус.

— Ти не ми ли каза, че и аз всъщност живея в подобна пиеса? — попита Зоуи.

— Според опита ми, любовта — поде Кларънс, — обикновено е тъкмо серия от трагикокомични ситуации, лукави сплетни и забавни сблъсъци.

— Любовта е... — Врхлетя ме един стар спомен за Ейдриън и част от неспокойните емоции, бушуващи напоследък в мен, се надигнаха в гърдите ми. Беше глупаво да страдам от любов, когато него го нямаше по-малко от ден, но не можех да си го избия от главата, както и думите, с които описваше любовта. — Пламък в мрака. Топъл дъх в зимна нощ. Пътеводна звезда, която те води у дома. — Тогава

осъзнах, че всички ме зяпат и побързах да замажа гафа си. — Чела съм го в една книга. Трябва да погледнеш в библиотеката на Кларънс, Зоуи. Ако не откриеш „Сън в лятна нощ“, може да ти попадне нещо друго, което да ти хареса.

Когато я видях как пребледня, се уверих, че съм успяла да отвлека вниманието им. Всички се извърнаха отново към нея, макар че Еди остана да се взира по-дълго в мен, преди да последва примера им. Мигом отгатнах мислите ѝ. Да се рови във вампирски гараж за нея бе равносилно да се озове в гробница. Вероятно очакваше да се натъкне на ковчези. Усмихнах се.

— Искаш ли да дойда с теб? — Аз също бях любопитна да видя какво има в гаража.

— Наистина ли ще дойдеш? — попита тя и вдигна рязко глава към мен.

— Разбира се. — В гърдите ми се надигна топла вълна, задето можех да направя нещо за нея, макар и толкова незначително. Не бях забравила предишната ѝ забележка дали сме сестри, или колеги. Да ѝ вдъхна утеха и спокойствие на някое страшно място беше нещо, което правех, когато беше малка.

Оказа се обаче, че гаражът на Кларънс е пълна противоположност на готическата внушителност на останалата част от дома му. Вътре бе паркирано поршето му, което той рядко използваше и при вида му Зоуи зяпна изумено. Имаше градински инструменти, инструменти за ремонт в дома, бойлер, работен тезгях и много място, пълно с кашони с книги. Настръхнах, като ги видях. Палм Спрингс не беше с толкова влажен климат, колкото някои други места, но все пак не биваше да се рискува при съхранението на книгите. Помогнах на Зоуи да намери кашона с томове на Шекспир и я оставих сама да си избере някоя книга. Като огледах другите книги на Кларънс, открих една антология с поезия и я пъхнах под мишница, за да я дам на Ейдриън.

Докато Зоуи продължаваше да търси, открих една табуретка, седнах и отпуснах уморените си ходила върху торба с чакъл. Уверих се, че цялото внимание на Зоуи е погълнато от задачата да открие книгата и скришом извадих мобилния телефон, за да проверя дали не бях пропуснала някое съобщение от Ейдриън. Нямахте. Писах му: „Намерих ти едно томче с поезия. Може би късите стихове ще са ти

по-лесни за четене от Гетсби.“ Изпълнена с надежда, се втренчих в екрана, сякаш го призовавах да ми отговори. Но нищо не стана и аз си напомних, че той бе заминал по работа и вероятно сега е потънал до уши в случая с магията на духа.

Разместих краката си и от торбата с чакъл изпаднаха няколко дребни камъчета. Само че, като ги огледах по-отблизо, видях, че торбата всъщност беше пълна с каменна сол, която се използваше за обезскрежаване. Ако можеше да се съди по прахта и мръсотията по торбата, явно тук нямаше много нужда от сол. Но Кларънс все пак е решил, че трябва да е подготвен за всякакви атмосферни явления. Скочих от табуретката и коленичих, за да взема кристалчетата, изпаднали от торбата. И докато ги стиснах в ръка, ме озари прозрение, което ми подежда като плесница по лицето.

Каменна сол. Натриев хлорид. Най-разпространеният представител на групата на халидите, с кубична кристална структура — също като болеита. Беше толкова често срещан и обикновен минерал, че изобщо не ми бе хрумвало, че може да ми послужи за създаването на новото мастило за татуировки. Бях се съсредоточила в търсенето на нещо по-екзотично. Държах в дланта си кристалчето каменна сол, докато наблюдавах как светлината искри от него. Трескаво прехвърлях в ума си свойствата на солта, които помнех, като непрекъснато ги сравнявах с болеита. Нима отговорът на загадката беше пред очите ми? Нима търсенето ми имаше толкова лесно решение?

Сърцето ми се разтуптя, когато се осмелих да вдигна очи към Зоуи. Тя продължаваше да е погълната от задачата си и като че ли прелистваше „Както ви се хареса“. Глупаво и безразсъдно беше да се експериментира тук, но трябваше да се уверя в предположението си. Отидох в другия край на гаража и заставах така, че да мога да наблюдавам Зоуи, но тя да е с гръб към мен. Не представляваше никакво усилие да взема прах от мръсния под и след още един нервен поглед в нейна посока, призовах магията, за да се свържа с есенцията на пръстта.

Вече го бях правила толкова пъти, че ми бе станало като навик. Блясък изпълни дланта ми и аз бързо я захрих с другата си ръка, в която стисках кристала, предаващ светлината. Солта проблесна за кратко, сетне сиянието помръкна. Дали се получи? Дали кристалът се е

заредил с магия? Чувствах, че съм успяла, но не знаех със сигурност. Утре госпожа Теруилиджър щеше да ми каже, но нетърпението ми отново взе връх.

Върнах се на табуретката, сякаш нищо не се бе случило, и написах есемес до учителката си: „Имате ли възможност да наминете довечера към общежитието, за да ви предам домашното?“ Ако тя не можеше, аз щях да измисля оправдание, за да се измъкна и да отида у тях, но Зоуи щеше пак да ме разпита. За щастие получих отговор: „Да. Ще се отбия след срещата ми с МУ.“ Отне ми минута, преди да се досетя, че МУ означава Малахи Улф. Пфу!

Зоуи се изправи и се протегна, а после размаха един екземпляр от „Сън в лятна нощ“.

— Мисля, че открих каквото трябваше. Надявам се това да свърши работа.

— Аз също — промърморих, като прибрах кристала в джоба си.

Не беше трудно по-късно да се измъкна от стаята си, след като госпожа Теруилиджър се обади и ми каза, че ме чака във фойето. Видях я край вратата и челюстта ми едва не увисна.

Не само беше гримирана, но и носеше удивително стилна тясна рокля, която изобщо не приличаше на дреха втора употреба.

— Леле. Изглеждате великолепно, госпожо.

Тя засия, докато си пригладваше полата.

— Така ли мислиш? От години не съм я обличала. Малахи каза, че с този оттенък на розово приличам на ангел на Ботичели.

— Той е казал какво?

— Това не е важно. Просто си бърбяхме в леглото. — Сега вече челюстта ми увисна и едва не се удари в пода. — Кажи сега, какво ти е нужно?

Преглътнах и се опитах да си спомня.

— О, исках само да ви върна това.

Подадох ѝ книга по история, която бях грабнала наслуки, като едновременно изсипах солта в ръката ѝ. Всякакви любовни мечтания изчезнаха за миг. Чертите ѝ се напрегнаха и изостриха, докато внимателно посипа солта върху книгата. Аз стиснах ръцете си толкова силно, че пръстите ме заболяха.

— Така, така, така — промърмори госпожа Теруилиджър тихо. — Виж ти, какво има тук.

— Да?

Тя вдигна поглед и ми се усмихна.

— Поздравявам те, Сидни. Направила си безупречно заклинание с елемента земя.

ГЛАВА 10

ЕЙДРИЪН

Държах се като пълен гадняр, но не ми пукаше.

Работата беше в това, че изглежда, и на останалите не им пукаше. Може би вече бяха разбрали какво е заложено на карта. Или може би бяха доловили настойчивостта и притеснението ми. Във всеки случай времето изтичаше пред очите ми и проклет да съм, ако позволя на някого да оплеска всичко това.

— Доведете тук лекар — заповядах. — Или медицинска сестра. По дяволите, който и да е, стига да може безопасно да взема кръв. — Не беше необходимо да споменавам, че лекарят трябваше да е морой. Това се подразбираше, но невинаги беше лесноосъществимо. Понякога мороите живееха в уединени колонии. Други се опитваха да се скрият от стригоите, смесвайки се с обикновени хора в гъсто населени райони. Единственият изход бе да се намери някой от втората категория с медицинско образование — и да е някъде сравнително близо.

Дмитрий незабавно излезе от стаята, като още пътъом започна да набира по мобилния си телефон нечий номер. Този път оцених по достойнство експедитивността му.

Нина и Олив се спогледаха стреснато.

— Какво става? — попита Нина настойчиво. — Защо ще й вземате кръв?

— Дано да имате основателна причина — обади се рязко Олив, живнала изведнъж. — Иначе веднага ще се махна от тук. — Тя потръпна. — През последните три месеца се нагледах на толкова кръв, че ще ми стигне за цял живот.

Усмяхнах се и част от напрежението ми се уталожи. В двете сестри имаше борбеност и плам, което ми харесваше, а освен това ме развесели увереността на Олив, че може просто така да си тръгне от тук. Като изключим факта, че възстановяването на стригой поглъщаше огромно количество физическа сила, тя никога нямаше да успее да се

промъкне безпрепятствено дори само покрай един от охраняващите дампири.

— Твоята кръв би могла да спаси живота на мнозина — заявих, но размислих над думите си. Ако някой стригой разбереше, че не може да превърне жертвата си в себеподобно чудовище, можеше просто да я убие. — Или ами, душите. Някой стригой не може отново да те превърне.

Това донякъде укроти Олив.

— Наистина. Истината ли казваш? Защото. Заявявам го съвсем честно, предпочитам да умра, отколкото отново да премина през онзи ад. — Стисна клепачи, но не успя да възпре сълзите си. — Беше ужасно.

— Зная — уверих я, докато наблюдавах как Нина седна до нея и я прегърна. Разбира се, не знаех. Нямах представа какъв ад е преживяла. — Но сега си имунизирана. А ние се опитваме да разберем дали ще можем да се възползваме от това, което Нина е направила за теб, за да помогнем на другите.

Нина повдигна глава от гърдите на сестра си.

— Мога ли да ти помогна сега с нещо?

— Мисля, че засега твое участие приключи, въпреки че помощта на друг владеец духа никога не е излишна. Когато отново бъдеш в състояние да черпиш от магията му — побързах да добавя.

Необикновените ѝ сиви очи се втренчиха в моите.

— Почерпих достатъчно, за да разбера колко много от нея използва преди малко. Аз не бих могла да го сторя.

Не обърнах внимание на забележката ѝ, нито на любопитния поглед на Роуз.

— Това не е вярно. Спасението на сестра ти навярно е изисквало също толкова силна магия.

След няколко минути Дмитрий се върна.

— Една медицинска сестра вече пътува насам. Но ще дойде след около час. — За пръв път откакто се познавахме, той ме погледна по-различно. — Това време достатъчно ли е?

— Трябва да бъде — отвърнах, като отново се настроих на вълните на духа, който се излъчваше от Олив. Бяхме изгубили част от духа, но бях сигурен, че е останало поне още малко.

Междувременно се налагаше да планирам следващите ни действия. Соня винаги се беше надявала, че като изучаваме магията в кръвта, ще успеем да повторим магическото заклинание. Не знаех дали това е възможно. Като гледах сега сиянието на духа около Олив, не можех да различа нищо определено, което да ми позволи да направя подобна магия. Може би не притежавах достатъчно умения. Зачудих се дали е нещо също толкова ясно и просто, както когато Нина е използвала магията на духа, за да върне Олив към живите. Ако това беше ключът към загадката, щяхме да се изправим пред няколко проблема. Единият от тях бе, че магията изискваше стригоят да бъде прободен със сребърен кол в сърцето. Другият бе, че дори това да се направи само веднъж, владеещият магията на духа се изтощаваше неимоверно много. Все още дори не можеше да се мисли за масово производство на някаква магическа ваксина.

Като споменах ваксини, се запитах дали беше толкова просто. Дали бихме могли да инжектираме кръвта ѝ в някой друг? Или да изработим татуировка с нея? Биологичната страна на този въпрос не беше по моята част. Това изискваше някой като Сидни.

Мисълта ме изпълни с копнеж. Искаше ми се тя да е тук. Проверих мобилния си и видях есемеса ѝ за поезията, който ме накара да се усмихна. Опитах се да измисля нещо остроумно в отговор, но в крайна сметка написах голата истина: „Имам нужда от теб. Във всеки смисъл на тази дума.“

Беше самата истина. Подобни кризи бяха нейна специалност, а не моя. Пъхнах телефона в джоба си и се опитах да потисна болката от отсъствието ѝ. Ако Сидни беше тук, щеше да действа делово и ефективно. И аз трябваше да се постарая. „Вярвам в теб.“

— Нужно ми е някакво сребро — казах, без да насочвам конкретно думите си към някого. — Би било идеално, ако разполагахме с нещо като гилза, изработена така, че в нея да се закрепят шишенце с кръв, но след като предполагам, че никой от вас не е металоработник, ще се задоволя с каквото има подръка.

За съжаление в къщата нямаше никакво сребро. Дори момичетата не носеха бижута.

— Намери магазин, в който продават бижута — заповяда Роуз, като генерал на бойното поле, на един от пазителите. — И донеси някакво сребро.

— Големи мъжки пръстени, ако можеш да намериш такива — додадох аз. — Пет или шест вероятно ще стигнат за шишенцето.

— Само едно шишенце? — попита Олив. Предишната ѝ ожесточеност се бе завърнала. — Можете да вземете колкото кръв е нужно от мен. Ще направя всичко, за да спра това.

— По-кратко, шампионе — усмихнах ѝ се аз. — Няма да ти точим кръвта, когато все още се възстановяваш след тази огромна промяна в живота ти. Освен това аз дори не съм сигурен дали кръвта ти ще задържи магията, когато я вземем от теб. — Видях неразбиращите изражения на околните и осъзнах, че не им бях споделил идеята си. — Тялото ѝ прелива от духа. Не знаех дали това създава имунитет, но е единственото, за което в момента можем да се заловим. Ала духът изтича много бързо, затова трябва да побързаме.

Момчето за всичко на Роуз се втурна навън. Нямахме какво друго да се направи, освен да се чака. Роуз се облегна на Дмитрий и въздъхна. Съвсем изненадващо Нийл започна да възхвалява Олив за нейната решителност и смелост. Аз бях твърде неспокоен, за да се мотая наоколо, затова излязох на верандата. За пръв път от много време ми се прииска да запаля цигара. От една страна това беше навик, когато съм изнервен, а от друга притъпяваше поглъщащата природа на духа. Вместо това закрачих напред-назад, като непрекъснато проверявах дали има есемес от Сидни.

— Обаждане ли очакваш? — Нина се появи на вратата, отново увита в одеяло.

Прибрах телефона.

— Просто се надявах да се чуя с някого.

— Приятелка?

— Приятел, който е момиче — отвърнах самодоволно. — Имам няколко такива „приятели“.

Тя се облегна на стената на верандата, светлините от къщата я осветяваха в нощния мрак.

— И аз така чух. Отначало не разбрах кой си.

— А трябваше ли?

Тя сви рамене.

— Ти и семейството ти сте доста известни.

Не настоях за подробности. Тя можеше да има предвид моята леля Татяна — или майка ми, която в момента се намираще в затвор.

Никой не ми казваше къде точно, а когато се опитах да я навестя в съня ѝ, тя с такава ожесточеност ми заповяда да се махна, че аз се подчиних, колкото и да бе нетипично за мен. Не бях сигурен дали тя се изплаши от съня, създаден от магията на духа, или просто се срамуваше да я видя в онова състояние. Оставаше ми надеждата, че ще ме посрещне по-топло, ако отида лично да я посетя, но в близко време това беше малко вероятно. С всички други усложнения в живота ми бях заровил мисълта за майка си в едно отдалечено кътче на съзнанието си и се задоволявах да ѝ пиша писма, които никога не изпращах. Дори Сидни не знаеше за това.

— Е — подех, влизайки в кожата на арогантен непукист, за каквото всички ме мислеха. — Не съм изненадан от това. Моят чар и неотразима външност се легендарни — особено сред жените.

— Не се и съмнявам — усмихна се Нина тъжно. — Но ти не си това, което очаквах. Благодаря ти, задето помогна на Олив.

— Благодаря на себе си за това. Аз нищо не съм направил.

— Ти ѝ помагаш психически да преодолее тази огромна промяна. Имам предвид, че не сме имали възможност да говорим много, но го усещам. Познавам я и много добре разбирам каква травма е преживяла.

Поклатих глава.

— Аз не я познавам, но дори и аз мога да видя колко е травмирана. А освен това познавам и други хора, които са го преживели.

Нина за дълго остана мълчалива.

— А те успяха ли да го преодолеят? — попита тихо накрая.

Припомних си изтерзания поглед, който все още съзирах понякога в очите на Дмитрий и Соня.

— Не. Но се научиха да продължават напред. Олив също ще го постигне.

— Знаеш ли как се случи? — Хладният вятър разроши къдравата ѝ коса и Нина се уви по-плътено с одеялото. — Тя е защитавала нашия баща. Виждаш ли, той никога не е бил против да отраснем заедно. Двамата с майка ми са се разделили, а след това той се е оженил за майката на Олив. Очевидно тя е дампир. Или е била. Почина преди няколко години.

— Смел мъж — отбелязах аз. Мъжете морои обикновено държаха в тайна любовниците си дампири.

— Забележителен мъж. Но не е от кралски род. Докато Олив беше в училището, разбра, че тя никога няма да го защитава, ако стане пазител. Казаха ѝ, че когато се дипломира, ще трябва да отиде там, където я изпратят — най-вероятно да пази член от някоя кралска фамилия. — Нина се засмя при спомена. — Тя не се примири с това.

Замислих се за изражението на Олив — решително и борбено дори и в сегашното ѝ омаломощено състояние.

— И аз го забелязах.

— И така тя напусна училището и стана неофициален пазител на татко. Той не беше доволен, че напусна училището. Но уважи решението ѝ и ѝ позволи да остане при него, при условие че ще завърши гимназията като частен ученик. Всичко беше страхотно, докато... — Гласът ѝ пресекна.

— Стригои? — досетих се аз.

— Нападнали са татко по време на едно делово пътуване. Тя се хвърлила пред него, за да може да избяга. И той се спасил, но тя — не. Дълго време мислех, че е мъртва, а когато открих, че не е, изчетох всичко, което успях да открия за Дмитрий Беликов и Соня Карп. Моят приятел Джеймс ми помогна. И ето ни сега тук.

— Било е много смело — казах аз. А също и невероятно опасно, ала кой съм аз, че да я съдя? Знаех единствено, без капка съмнение, че бих сторил нещо не по-малко рисковано, за да спася някого, когото обичам. По дяволите, та аз върнах Джил от мъртвите.

Не след дълго се върна пазителят, изпратен да търси сребро, малко преди да дойде медицинската сестра. Никой не си бе дал труда да ѝ каже точно какво става, най-вече защото всички бяхме твърде нервни и неспокойни. Когато влезе в спалнята на Олив, жената се огледа притеснено, сетне се зае мълчаливо за работа. Въпреки цялата суетня, всичко се оказа доста просто. За по-малко от минута сестрата взе кръв и всичко приключи. Тя запуши шишенцето и ми го подаде нерешително. Поех го и се вгледах съсредоточено в него. Духът все още преливаше в кръвта, но постепенно изчезваше.

Изругах и взех бързо сребърните пръстени. Пазителят бе свършил добра работа. Пръстените бяха широки и плоски и достатъчно големи, за да обхванат шишенцето. Но аз никога досега не

бях омагьосвал сребро и имах само бегла представа за процедурата, при това изцяло основана на обясненията на Лиса. Усещането, че погледите на всички са вперени в мен, още повече усложняваше нещата. За разлика от кожата ми, металът беше хладен и в мен се надигна прилив на духа, когато се опитах да го насоча към пръстена. Идеята ми беше да създам някакво внушение, което да улови като в капан духа в кръвта. Трябваше да се направи два вида проникваща магия, а аз дори не бях сигурен, че това е възможно. Погледнах към сестрата.

— Случайно да владееш магията с елемента земя?

— Не — поклати глава тя. — Моят елемент е въздухът.

Точно обратното на това, което ми трябваше. Тези, които владееха магията на духа, превъзхождаха останалите морои във внушенията, но тези, които са специализирали магията с елемента земя, имаха афинитет към металите и другите вещества, намиращи се в земята. Среброто лесно приемаше магия, но щеше да бъде по-добре, ако процедурата се извършваше от морой, владеещ магията с елемента земя. Но вече бе твърде късно.

— Ето. — Нина приближи до мен и сложи ръка върху пръстена в дланта ми. Почувствах как магията се надига — само тънка струйка в сравнение с прилива в мен — но ми помогна да насоча заклинанието си към пръстена. Хватката ми леко се отпусна и аз се втренчих изненадано в нея.

— Ти и преди си правила магии.

— Не много.

След като видях как тя го прави, успях да запечатам духа в среброто. Направих го още четири пъти с останалите пръстени и въпреки че не спирах да си повтарям колко силно вярва Сидни в мен, в същото време не можех да забравя загрижеността в очите ѝ, предупрежденията ѝ колко зле влияе използването на духа върху разума ми. А днес не само използвах магията на духа. Аз просто се потапах в самия дух. След „надникването“ в кръвта на Олив и магията, която правех в момента, имах чувството, че целият съм изтъкан от духа, че той се е слял със същността ми. Беше обсебващо и зашеметяващо, но нима имах друг избор? Всички разчитаха на мен и когато свърших, едва се държах на крака. Стиснах облегалката на стола, за да запазя равновесие, и подадох пръстените на Дмитрий.

— Сложи ги около шишенцето.

Пръстените бяха малко по-широки, затова той постави шишенцето в малка кутийка с памучна подплата, за да не се хлъзгат пръстените. В стаята надвисна пълна тишина. Дмитрий ми върна кутийката. Използвах последните остатъци от силата си, за да проверя духа в кръвта.

Магията още беше там и аз бях напълно сигурен, че не се процежда през своеобразната защита на сребърните пръстени. Погледнах Нина за потвърждение, но тя само поклати глава.

— Не мога да видя това, което ти виждаш.

— Това е най-доброто, което можем да направим. — Подадох кутийката на Дмитрий. — Отнеси я в кралския двор и я дай на Соня колкото може по-скоро. Сега тя е единствената, която може да разреши тази задача. Смятам, че съм стабилизирал магията, но не съм сигурен за колко дълго. — Докато другите забързано уреждаха пътуването си, аз усетих как стаята се завъртя около мен. Трябваше на всяка цена да се махна оттук, но не можех да покажа слабост пред хората, които възлагаха на мен толкова много надежди. Накрая потърсих помощ от този, който навярно най-малко щеше да ме съди и докоснах ръката на Нина. — Може ли да поговорим насаме за, хм, духа?

— Разбира се. — Тя прошепна на Олив няколко успокоителни думи и остави Нийл да ѝ прави компания. Нина излезе с мен от стаята и ме погледна загрижено. — За какво искаш да говорим?

— За нищо — процедих през стиснатите си зъби. — Просто те моля да намериш място, където да полегна, защото проклет да бъда, ако припадна пред Роуз и Беликов.

Очите ѝ се разшириха, но тя, без да губи време, ме отведе в стаята си. При други обстоятелства вероятно щях да заявя благородно, че не бих могъл да отнема леглото ѝ. Но изтощението победи кавалерството. Рухнах върху тесния креват и за пръв път в живота си заспах без проблеми.

Събудих се от слънчевите лъчи, струящи през прозореца. Седнах в леглото и се огледах неуверено, чудейки се къде се намирам. После си спомних. Силите ми донякъде се бяха завърнали, но все още се чувствах уморен. Наблизо седеше Роуз с една жена, с белези от ухапвания по шията и унесеня поглед на захранваща.

— Закуска — обяви Роуз.

Не си губих времето с любезности и тутакси впих зъби в шията на жената. Приливът на сила, който ме изпълни, ме поразил. Напоследък бях толкова преситен с кръвта на Дороти, че бях започнал да я пия, както пиех чаша мляко. Но сега изтощен и изцеден докрай, в пълна степен осъзнах колко силно организъмът ми се нуждае от нечия кръв. За нас, мороите, тя бе необходима като въздухът и водата за човешките същества и докато пиех жадно, бях сигурен, че никога не съм вкусвал нещо по-сладко и благодатно. Когато свърших, хранващата се отпусна блажено на стола, потопена в света на ендорфините.

— Радвам се, че и за теб беше хубаво — казах ѝ и се облегнах на възглавниците. Въздъхнах доволно, докато кръвта зареждаше тялото ми с енергия. — И така, какво ново, малък дъмпир?

Тъмните очи на Роуз ме изгледаха развеселено.

— Ти спа десет часа. Дмитрий замина с Нина, Олив и останалите пазители. Соня вече пътува към кралския двор, така че се надявам да се срещнат в най-скоро време. Тук сме само ти, аз и Нийл.

— Наистина ли смяташ, че Нина и Олив са в състояние да пътуват? — запитах.

— Тази сутрин бяха много по-добре. Не искахме да губим време и ги изпратихме в двора за всеки случай, ако Соня все още има възможност да види нещо.

Преметнах крака през ръба на леглото и станах, радостен, че светът отново е стабилен.

— И аз не искам да си губя времето. Трябва да се върна в Палм Спрингс. — Обратно при Сидни. — Благодаря, че се погрижи за всичко.

Роуз кимна и също се изправи.

— А аз ти благодаря за всичко, което направи. Не разбирам много от това, но Нина е наясно и остана силно впечатлена.

— Нищо особено не е станало — заявих с надеждата, че ще ми повярва. Напълно осъзнавах, че бях изразходвал от магията на духа много повече от обикновено. Знаех и че ще се наложи да си платя за това.

Устните на Роуз се извиха в лукава усмивка.

— Струва ми се, че Нина те харесва. Може да я потърсиш при следващото си посещение в кралския двор. Ще ти се отрази добре да

се кротнеш и да имаш стабилна връзка. — Това беше опасен коментар, като се имаше предвид общото ни минало, но то вече не ме безпокоеше.

— Я чакай, да не би да искаш да разочаровам всички жени по света? Мислиш ли, че мога да бъда толкова жесток?

Тя ме улови за ръката, преди да успее да изляза от стаята и да отида в дневната при Нийл.

— Ейдриън, говоря сериозно. Искам да кажа, че наистина ти благодаря за това, което направи. Извинявай за това, което снощи ти наговорих. Ти си се променил и това ти се отразява добре.

— Повечето неща ми се отразяват така — промърморих.

От сериозността ѝ не остана и следа.

— Както винаги остроумен и забавен. Предполагам, че това никога няма да се промени.

И тогава, за мое изумление, Роуз ме прегърна. Отново останах потресен колко имунизиран бях срещу нея. Не че не изпитах нищо, ала това не беше болката или копнежът по бивше гадже. Прегръдката беше просто един приятелски жест.

Всички отидохме заедно на летището; Роуз излетя за Пенсилвания, а двамата с Нийл се отправихме обратно към Палм Спрингс. На изхода проверих телефона си и видях няколко есемеса от Сидни, която беше развълнувана от успеха си в нейната магия. Обля ме топлина, докато си представях лицето и блясъка в очите ѝ, както винаги, когато направеше някакво интелектуално откритие.

Написах: „Никога не съм се съмнявал. Ще повярваш ли, че и аз постигнах успех в магията?“

Отговорът ѝ бе незабавен: „Разбира се, че вярвам. Кога се връщаш?“

„Рано вечерта. Ще дойдеш ли?“

„Ще се опитам. Трябва да го отпразнуваме.“

„Да приготвя ли шампанско и кейк?“

„По-добре пригответи леглото.“

„Сложи си черен сутиен.“

„Не смятам да нося сутиен.“

— Бог да ми е на помощ — промърморих, с което си спечелих недоумяващ поглед от Нийл.

Искрено се съмнявах, че ще прекрачим границата и ще се любим при една потайна среща като тази, но само при мисълта за нейното докосване всичко останало мина на втори план. Усетих как пулсът ми се учестява, докато си представях онзи поглед, който понякога зървах в очите ѝ — животински и първичен, заинтересован не от книгите, а от мен, обикновено последван от настойчивите ѝ устни, които се впираха в моите, и ръцете ѝ, склучващи се зад гърба ми. Всички си мислеха, че единствената страст на Сидни са научните проучвания. Това си оставаше за тяхна сметка.

Копнежите по Сидни ме изпълваха с въодушевление по време на полета към дома и дори и разговорът с Нийл ми се стори поносим. Този път той бе необичайно приказлив, изгарящ от желание да говори за „ваксината срещу стригите“. Освен това не спираше да повтаря колко смели били сестрите Синклер — особено Олив. Винаги мога от километри да надуша кога някой се е влюбил до уши. Измерих го с най-сериозния си поглед.

— Никога не съм виждал толкова смело момиче. Дори не мога да опиша смелостта ѝ. Вероятно само ти можеш да оцениш такава невероятна храброст. И тя го разбира. Вижда се от начина, по който говори с теб.

— Така ли мислиш? — затаи дъх Нийл.

— Абсолютно. Беше изписано в очите ѝ. Трябва да поддържаш връзка с нея. Когато се приберем, ще намеря телефонния ѝ номер. Сигурно ще ѝ е от помощ да има някого, с когото да разговаря.

Това, ако не друго, го държа замаян и щастлив през цялото време. Щях да си имам неприятности с Джил заради коварния ми ход, но все още бях твърдо убеден, че накрая ще ми благодари, когато избяга с някой моройски принц. Или с Еди. И в двата случая няхах нищо против.

Когато кацнахме в Палм Спрингс, таях малка надежда, че Сидни ще ни чака, за да ни прибере с колата от летището, но вместо това получихме съобщение да вземем таксата до домовете си. Освен това ме очакваше и един есемес от Джил: „Зная какво правиш с Нийл. Голям си гадняр. Ако продължаваш в същия дух, как бих могла някога да имам нормална и стабилна връзка?“

„Като бъдеш с някой друг“, написах ѝ в отговор.

След като хвърлих сака на задната седалка и се настаних в колата си, потеглих към най-близкия гастронорм. Имах чувството, че стъпвам по облаците, въодушевен от постигнатото в Далас и развълнуван от предстоящата среща със Сидни. Нямах значение дали тя ще е със сутиен, или не. Просто исках да бъда близо до нея. Чувствах се някак си изпразнен и опустошен отвътре. Дори с Джил или с безбройните други приятели, с никого не се чувствах така спокойно и добре, както със Сидни. Тя беше единствената, която наистина ме разбираше.

Врълхлетя ме вдълхновение и аз реших тази вечер да направя нещо специално за нея. Защо да чакам рождения ѝ ден? Както тя самата каза, случаят бе особен. И двамата празнувахме триумфите си. Незнайно как бях обсебен от идеята да ѝ приготвя крем брълеле, въпреки че никога досега не го бях правил. Вълщност никога досега не съм правил какълвто и да било десерт, като се изключи отварянето на кутия със сладолед. Но крем брълеле звучеше много шикозно, аз бях влюбен и чувствах, че няма невълзможни неща за мен, след като постигнах с магията на духа това, което малцина други биха могли. Толкова ли ще е трудно да се направи един десерт?

Преди дори да си отговоря на този въпрос, търсенето в интернет по телефона ми показало, че имам нужда от доста по-голямо оборудване, отколкото моята полупразна кухня можеше да предложи. Когато се наредих на опашката пред касата, с кошница пълна с мини кухненска горелка, огнеупорна формичка, сметана, уред за разделяне на жълтъка и белтъка, тенджерка за готвене на пара и органични ванилови прълчици, се оказа, че съм навъртъял изненадващо висока сметка — повече отколкото имаше в банковата сметка. Или колкото позволяваше лимитът на кредитната ми карта.

— Съжалявам — каза касиерката и ми върна картата. — Отхвърлена е.

Неприятно чувство се прокрадна в стомаха ми.

— Бихте ли опитали отново?

Тя сви рамене и още веднълж я прекара през апарата, но резултатът беше същият.

— Отхвърлена е — повтори касиерката.

Едва не я помолих да пробва още веднълж, но знаех, че това нищо няма да промени. Чувствайки се като пълнен идиот, зарязах продуктите и излязох от магазина. Не знаех какво да правя. В гърдите ми започна

да се надига паника. Не спирах да си повтарям, че и банковата сметка, както и кредитната карта не са съвсем на нула. Просто в тях няма достатъчно пари, за да се купи нужното оборудване за приготвяне на крем брюле. Но колко точно беше останало? Това беше нещо, което трябваше да разбере. Налагаше се да оцелея само две седмици, до получаването на следващата издръжка. Докато карах със свито сърце към къщи, се опитах да пресметна от кои разходи не мога да се лиша. Газ. Хранителни продукти — освен ако не се оставя само на храненето на Дороти. Платих ли тока? Не можех да си спомня, но знаех, че съм платил за кабелната телевизия, макар че каква ли полза от това, ако ми прекъснат тока.

„Успокой се, Ейдриън казах си. Все още имаш пари. Освен това няма да ти прекъснат тока, ако закъснееш малко с плащането.“

Но като се прибрах у дома и проверих сметките си, установих, че макар да не бях съвсем на нула, бях много близо до това. Какво да правя? Едва-едва щях да скърпя с ежедневните разноски, да не говорим за приближаващия рожден ден на Сидни. Отпуснах се на пода, близо до кутиите с грамофонни плочи и ги изгледах кръвнишки.

— Глупак, глупак — промърморих. — Толкова съм глупав.

Крилете на еуфорията, на които се носех след огромния успех в Тексас, се прекършиха и аз се стоварих на земята. Обгърна ме отчаяние, черните му пипала плъзнаха бавно под кожата ми. След това, което направих вчера, можеха да се очакват спадове и подеми заради магията на духа. По-рано днес бях в подем. А сега идваше спадът, причинявайки подобни раздразнения, които изглеждаха по-страшни, отколкото бяха всъщност. И тогава, сякаш по поръчка, чух нейния глас.

„Защо си толкова тъжен? Ти не си глупав. Ти си моето блестящо, красиво момче. Ти ще намериш изход от това.“

Чувах гласа на леля Татяна толкова ясно, сякаш стоеше до мен. Зарових лице в шепи.

— Върви си, лельо Татяна. Не искам да добавям и халюцинациите към растящия ми списък от проблеми.

„Откога аз съм проблем?“

— Откакто умря и аз започнах да си въобразявам, че мога да те чувам.

„Искаш да кажеш, че не можеш ли, скъпи?“

— Да. Всъщност имам предвид — не. Това е измама. Всичко със само в главата ми. — Това беше още една тайна, която зорко криех от Сидни — как напоследък, в най-мрачните си моменти, си представях разговори с мъртвата си леля. Това беше едно от най-ужасяващите неща, които някога ми се бяха случвали, защото можеш да наречеш на шега някои неща налудничави, по разговорите с призраци несъмнено бяха истинска лудост. — Не искам да разговарям с теб.

„Защо? Нима не бях винаги до теб? Не съм ли се грижела винаги за теб?“

— Да — процедих през стиснати зъби. — Но сега си мъртва, а аз трябва да помогна на моята.

Внезапно вдигнах глава. Осени ме едно хрумване. Скочих на крака и се втурнах към скрина. Копчетата за ръкавели, които ми бе подарила леля Татяна, заискриха срещу мен. Силни ми бе казала, че ако ги продам, мога да получа цяло състояние — но не се налагаше да ги продавам. Не и в действителност. По-скоро можех да ги отнеса в някоя заложна къща и да получа пари срещу тях. А после щях да ги откупя обратно. Да, след две седмици ще отида да върна заема. Развълнуван от идеята, аз ги взех и понечих да се обърна. Но изведнъж се спрях. Един вътрешен глас ми нашепна да обмисля по-добре действията си. След миг на размисъл оставих едното от двете копчета и потърсих пинцети сред купчината разхвърлени наблизо вещи. С няколко ловки манипулации измъкнах един от рубините от гнездото му и го вдигнах към светлината. Нямаше смисъл да рискувам останалите. Този щеше да ми стигне. Дори щеше да ми осигури достатъчно пари, с които да изкарам през следващите две седмици. В главата ми отекна тихият смях на леля Татяна.

„Виждаш ли? Винаги се грижа за теб.“

— Ти не си истинска — заявих и закрачих към предната врата. — Ти си просто част от духа, който ме обърква и подлудява. Всичко това е психическа реакция след всичко, което направих с Олив.

„Ако не съм истинска, как тогава ми отговаряш на глас?“

Знаех, че ще стане така, че не бих могъл да се измъкна невредим след огромното количество магия, която бях използвал. Просто не очаквах да се мятам между тези подеми и спадове, нито да се впусна в този дълъг разговор с мъртвата си леля. Трябваше начаса да престана с това. Не исках леля Татяна да ми говори, докато преговарям с

продавача от заложната къща. И със сигурност не я исках наоколо, когато Сидни е тук. Погледнах часовника и видях, че разполагам с малко време, преди тя да се появи, през което трябваше да оправя финансите си и да пропъдя леля Татяна.

Не бях изпил дневната си дажба алкохол и реших, че няма да е зле да пийна по-рано, за да се овладея. Споразумението включваше само „питие“, но без да се определя колко да е силно. И така, открих една стара бутилка „Бакарди 151“ — най-силната напитка, с която разполагах — не смятах, че мамя и се отклонявам от дадената дума, въпреки че по сила се равняваше на две питиета. Изпих една чаша на екс и излязох. И отново ме осени мъдра мисъл. Питието все още не ми бе подействало, но съвсем благоразумно предпочетох да повървя пеша, отколкото да шофирам. До заложната къща имаше по-малко от петнайсет минути и когато я наближих — бях минавал най-малко десетина пъти покрай нея — вече се чувствах щастливо приповдигнат от рома. Но собственикът на заложната къща много скоро попари въодушевлението ми.

— Двеста — отсече той.

— Глупости! — възмутих се и си взех рубина. — Това струна най-малко два пъти повече. — Хрумна ми, че ако не бях пил онази чаша ром, щях да разполагам с достатъчно сила на духа, за да му внуша да ми предложи двойно по-висока цена. Ала мигом изпитах вина. Дори аз имах някакъв морал. Имаше причина морите да забраняват използването на внушението.

Типът сви рамене.

— Тогава пусни обява или го продай в интернет. Искаш ли бързо да получиш пари на ръка? В такъв случай това е единственият начин.

Едва не си тръгнах, но отчаянието ме застави да остана. Щеше да ми е по-лесно да го откупя за двеста долара, а и всъщност не се нуждаех от много повече, за да изкарам през следващите две седмици, нали?

— Нали няма да го продадеш? — попитах.

— Няма, ако си плащаш лихвата или изплатиш заема наведнъж. — Погледът в очите му ми подсказа, че повечето хора никога не се връщат, за да платят залога. В някои от по-мрачните си моменти щях да се отдам на самосъжаление и вайкане колко е труден животът ми. Но сега не можех да не се замисля колко ли е потискащо да гледаш как

отчаяните отрепки на обществото идват да продават най-ценните си притежания.

— Ще го откупя — уверих го. — Ще се върна след две седмици, така че се грижи добре за него.

— Щом казваш — сви рамене мъжът.

Дадох му рубина и попълних някакви документи. Той ми връчи парите. В следващия миг бях навън и сякаш внезапно някой бе смъкнал цялата тежест от раменете ми. Бях се справил с проблема. Отново контролирах живота си. Мисълта за рубина на леля Татяна в мръсните ръце на онзи мъж ме накара да се спра за миг и аз почти очаквах да чуя протестите ѝ. Но ромът не ѝ позволяваше да заговори и аз отново си казах, че нищо лошо не съм направил.

Не се опитах да повтора авантюрата с крем брюле. Но на път за къщи купих няколко кроасана с шоколад, за да почерпя Сидни, когато дойде. Можехме да ги хапнем на светлината на свещите, докато си споделяме случилото се през изминалия ден. Струваха ми само седем долара, така че никой не можеше да ме упрекне във финансова безотговорност.

Мобилният ми телефон извънпя тъкмо когато приближавах вратата на апартамента и за моя изненада на дисплея се изписа името на Роуина.

— Хей, прекрасни принце! Цялата тайфа отиваме довечера в „Кибритената кутийка“. Там пускат от осемнайсет и нагоре, така че можеш да доведеш измислената си приятелка.

— Тази вечер съм я поканил в апартамента си, за да се заемем с някои съвсем реални неща — отвърнах аз. — Не съм я виждал почти от два дни.

— Аууу! Истинско чудо е, че още не си се разпаднал на парчета. Знаеш къде сме, в случай че промениш решението си.

Енергията пулсираше в мен и аз трескаво се заех да рисувам. Ала не след дълго изгубих интерес и реших да посветя остатък от деня в основно почистване на апартамента. Изпитвах изгарящата нужда да се докажа не само пред Сидни, но и пред самия себе си. Не исках да живея с усещането, че се нося безцелно по живота. Исках да бъда отговорен и да контролирам съдбата си. Исках да бъда достоен партньор на моята любима и се хвърлих с такава жар в почистването, каквато. Ами, не помнех кога ме бе обзела за последен път, имайки

предвид колко мразех да чистя. Но тази вечер бях като пощурял. Неудържим, дори стигнах до там, че изтърках ръбовете по мивката и плота с четка за зъби. Бях въодушевен и развълнуван, от предишното мрачно настроение нямаше и помен. Поне докато не се заех с чистенето на скрина и не видях копчетата за ръкавели с липсващия рубин. Изпуснах парцала за прах и се вторачих в зеещата дупка в платинените копчета.

Внезапно ми се стори, че сякаш подобна дупка се е отворила и в душата ми.

— Не — казах на Хопър, който седеше на леглото, несъмнено озадачен от трескавата ми дейност. — Не е загубен завинаги. Ще си го върна.

Можех да се закълна, че отново чух гласа на леля Татяна, затова се втурнах към шкафа с напитките с намерението да пресуша още едно питие на екс. Това определено нарушаваше споразумението, но обстоятелствата бяха необичайни. Имах нужда от известна свобода на действие, за да се преборя с последиците от използването на магията на духа. Нали така?

Не. Това беше само извинение, а аз държах на обещанието си към Сидни. Няmate да изгубя контрол. Не можех да го позволя. Всичко беше наред. Бях й казал, че ще бъда силен, че няма отново да се издъня. Всъщност, за да докажа на себе си, се улових за една импулсивна и съмнително благородна идея — започнах да изливам в умивалника цялата си колекция от спиртни напитки. Част от мен изтръпна при тази загуба, но останалата част от мен се гордееше. Сега в апартамента не ме дебнеше никакво изкушение.

Сидни ми позвъни, когато бях почти приключил.

— Избра много подходящ момент, Сидни. Тъкмо изхвърлям някои ненужни неща.

— Не мога да дойда — въздъхна тя. — Зоуи си е набила в главата, че иска да ми помогне с базата данни на алхимиците, а на всичкото отгоре чула как госпожа Теруилиджър си уредила среща — с Улф, ако щеш вярвай — и не мога да я използвам като оправдание. Извинявай.

Добре, че в този момент не можеше да види лицето ми.

— Не е нужно да се извиняваш. Длъжна си да правиш това, което трябва. И хей, това просто ми осигурява допълнително време, за да

измисля нови начини за празнуване.

В смеха ѝ прозвуча нотка на облекчение.

— И колко начина вече успя да измислиш?

— Кой може да преброи звездите в небето? Или песъчинките на плажа? Това е безполезно.

— Ох, Ейдриън. — Кръвта ми кипна от топлината в гласа ѝ, сърцето ми се разтуптя — и болката от отсъствието ѝ стана почти непоносима. — Утре ще дойда. Обещавам.

— Бих казал, че ще броя секундите, но това за мен е прекалено голямо число.

— Ще броя и за двамата. Обичам те.

Думите бяха като кинжал за сърцето ми, едновременно сладък и жесток. След като затворих телефона, огледах разсеяно моя безукорно чист апартамент, пълен с последните ми картини в „свободен“ стил. От кухненския плот Хопър като че ли ме наблюдаваше критично със златистите си очи. Какво да правя сега със себе си? Беше достатъчно смущаващо, че изобщо си задавах подобен въпрос, сякаш бях някакво хлапе, нуждаещо се от други хора, за да се развлича. Но в момента платното не ме блазнеше и внезапно се почувствах възбуден и напрегнат. Задаваше се още една безсънна нощ.

Поставих в грамофона плочата на рокгрупата „Супер трамп“ и се стоварих на леглото, за да продължа с четенето на „Великият Гетсби“. Ала не успях да се съсредоточа. Бях твърде неспокоен, твърде развълнуван за Сидни и обичайните въпроси накъде върви животът ми. Двамата с нея бяхме в плен на тази опасна игра, чийто край не се виждаше. И няхаме ясна насока накъде да продължим. Какво ще стане, след като Джил замине от Палм Спрингс? Дали ще я последвам? Или ще остана в колежа и ще взема диплом по изобразително изкуство? Ами после? Роуина винаги се шегуваше с ограничените възможности за кариера, но май не беше далече от истината. Захвърлих книгата, притиснах ръка към очите си и се опитах да укротя колелото, което се въртеше в главата ми. Леля Татяна се завърна.

„Защо се тревожиш за такива неща? Не ти подхожда. Просто живей за мига.“

— Върви си! — казах на глас. — Ти не си тук и аз няма да разговарям с плод на въображението си. Не съм закъсал чак толкова.

Освен това. Трябва да мисля за бъдещето си със Сидни, както за своето.

„Ще се справиш — продължи проклетият глас. — Винаги се справяш. Усмивката и чарът ще ти помогнат да се измъкнеш от всяка ситуация. Забрави мрачните настроения.“

Една разумна част от мен ми напомни, че този разговор е въображаем, отглас от магията на духа. Въпреки това се улових да възразявам.

— Не. Няма да живея за мига, без да мисля за последствията. Повече никакви импулсивни решения. Приключих с този етап от живота си.

„Тогава защо продаде рубина ми?“

Отворих очи. В гърдите ми бушуваше хаос от емоции, не знаех какво ще правя, бях сигурен единствено в това, че се налага да сторя нещо, иначе ще експлодирам. Поне за кратко трябваше да се отърся от мислите си. Трябваше да се махна от тук.

— Стига вече. Приключих с това. Приключих с теб.

Измъкнах се от леглото, върнах се в дневната и потърсих мобилния. Лежеше там, където го бях захвърлил, до отворените тубички с маслени бои. Взех го и набрах номера на Роуина.

— Ехо! — казах. — Банда, още ли сте там?

ГЛАВА 11

СИДНИ

Да дръзне да вдига такъв шум, когато цялото общежитие трябваше да спи. Зоуи, която току-що се бе унесла, се изправи рязко и нададе приглушен вик, несъмнено очаквайки да връхлети рояк крилати вампири. Изпълнена с безпокойство, прекосих стаята, не бях сигурна кой луд ще видя в коридора.

Беше Джил.

— Хей — заговори тя, като влезе с нехайна стъпка, сякаш не минаваше полунощ. — Нуждая се от услуга.

Самонадеяният ѝ тон по-скоро би подхождал на Анджелина, така че примигнах няколко пъти, за да се убедя, че пред мен наистина е Джил.

— Знаеш ли колко е часът?

— Не е толкова късно. Е, не и за нашата раса. За нас животът сега започва. — Лукавият тон и последвалият тих, многозначителен смях накараха Зоуи да се вкопчи в завивките. А мен да повдигна недоверчиво вежди. — И тъкмо в това е проблемът — продължи тя с нацупена физиономия. — Зная, че едва вчера бяхме при Кларънс. Но няма да повярваш каква жажда за кръв ме изгаря. Не мога да спра да мисля за това. Трябва да ме заведеш там веднага, иначе не зная как ще издържа!

Изгледах я продължително, докато през главата ми преминаха няколко сценария, един от друг по-налудничави. Но преди да заговоря, Зоуи ме изпревари:

— Вечерният час отдавна мина. Не можеш да напускаш общежитието.

— Сидни може да ме измъкне оттук — настоя Джил. — Просто се обади на учителката си и ѝ кажи, че искаш да направиш някакви късни проучвания извън кампуса. За теб тя е готова на всичко. Хайде. Моля те!

Сестра ми преглътна, докато се бореше със страха и възмуцението.

— Не можем да изпълняваме всичките ти капризи на секундата. А и госпожа Теруилиджър е заета тази вечер. Разбрахме го по-рано тази вечер.

— Това не е каприз, а необходимост! Нямахте да ви безпокоя, момичета, ако не беше важно. — За по-голяма убедителност, Джил сложи ръце на кръста си. — Нещата се влошават, тъй като съм затворена в една сграда, пълна с човешки същества. Знаете ли какво изкушение е това? — Изглежда ни многозначително подред.

— Тя е права, Зоуи — кимнах невъзмутимо. — Да я оставим и това състояние е опасно за другите хора. Част от работата ни е да предотвратяваме подобни кризи. Освен това госпожа Теруилиджър навярно вече се е прибрала. — При условие че не беше останала да пренощува при Улф. — Но дори и да не е, тя ще ми направи услуга и ще се обади на дежурния.

— Ще го направи ли наистина? — попита Зоуи, забравила за миг вампирските заплахи.

Джил се ухили широко, разкривайки без притеснение остриите си кучешки зъби.

— Ето, видя ли? Няма проблеми. Хайде да действваме. — Обърна се към вратата. — Поразмърдайте се, момичета.

Придадох си строго изражение.

— Само аз идвам с теб. Дори да пренебрегнем факта, че госпожа Теруилиджър не може да измъкне всеки от училището, не мисля, че... — Позволих си дълга, мелодраматична пауза, доколкото ми стигна въздухът. — Ами, Зоуи, струва ми се, че ще е по-добре да останеш тук. Искам да кажа, че в кампуса все пак трябва има поне един алхимик, нали? — Постарах се да изрека последното изречение с приповдигнат тон, като в същото време я стрелнах многозначително: „Това е за твое добро.“

Сестра ми преглътна смутено.

— Сидни, но ти ще се озовеш в дома на Кларънс посред нощ.

— Всичко ще бъде наред — уверих я с надеждата, че изглеждам едновременно ужасена и смела. Не ми беше много трудно, тъй като безпокойството ми стремително растеше. Какво ставаше? Какъвто и напредък да бе постигнал Еди в опитите си да успокои страховете на

Зоуи относно дампирите с уроците по кормуване, той бе разбит на пух и прах от Джил в ролята на невестата на Дракула. Посегнах към палтото и чантата си. — Като стигна там, ще ти изпратя есемес.

Джил се прокашля и кимна към одеянието ми.

— Няма ли да се преоблечеш? Искам да кажа, нали знаеш, че Кларънс държи на условностите.

Не бях точно по пижама, но предположих, че широката риза и памучните панталони са напълно подходящи за всякакъв таен план на Джил — защото знаех, че със сигурност имаше такъв.

— И какво точно предлагаш да облека?

— Джинси и тениска би трябвало да ти свършат работа — сви рамене Джил.

Преоблякох се набързо и промърморих няколко окуражаващи указания на сестра си, преди да последвам Джил до края на коридора, близо до стълбището. Като се уверих, че сме насаме, снижих глас:

— Добре. Какво е тази комедия? Имам две предположения. Едното е, че връзката е взела връх над теб и те е накарала да изпълниш някакво откачено хрумване на Ейдриън. Второто е, че му помагаш да се измъкна заради някаква романтична лудория — но предполагам, че в такъв случай би поискала да облека рокля.

Джил дори не се опита да се усмихне.

— Искан ми се да беше едното от двете. Съжалявам, ако преди малко съм прекалила. Предположих, че вероятността да се развилнея от жажда за кръв ще се стори на Зоуи основателна причина да те пусне да излезеш, без да задава много въпроси — и да не пожелае да дойде с теб. Макар че ми е съвестно, задето я изплаших.

— Представлението ти свърши работа. Но сега те питам сериозно. Какво става? — Гърдите ми се стегнаха от тревога. — Ейдриън добре ли е?

— Не зная — отвърна тя мрачно. — Но вероятно не е, защото връзката заглъхна преди половин час, когато те започнаха шотовете с Йегермайстер^[1].

— Когато те... Какво?

— Ейдриън е в някакъв бар близо до „Карлтън“. Излезе, след като ти отмени срещата ви за тази вечер. Но не бива да се чувстваш зле заради това — додаде тя бързо. — Зная, че не си имала избор.

— Не се чувствам зле. Чувствам се. — Възможно ли е такава ситуация да се опише само с една емоция? Зави ми се свят от бушуващите мисли. Ейдриън. В някакъв бар, толкова пиян, че е блокирал връзката с Джил. Идеше ми да се свия на пода и да зароя лице в шепи, докато милион емоции бушуваха в мен. Печал. Гняв. Разочарование. И това далеч не бяха всички чувства, заплашващи да пръснат сърцето ми. Но нахлузих стоическата маска. — Добре. Няма значение какво чувствам аз. Това е негов избор и не е моя работа да се намесвам. Утре той ще трябва да се справи сам с последствията.

Понечих да се обърна, но Джил ме хвана за ръката.

— Сидни, моля те. Когато губя връзката с него, нещата обикновен са много зле. Освен това вчера му е било много тежко в Далас. Дяволски тежко. Нямах представа колко много енергия е изразходвал. — Тя потръпна от спомена.

— Само не казвай: „Вината не е негова“ — предупредих я аз.

— Няма. Но не съм изненадана, че тази вечер се е сринал след цялото количество магия на духа, която е използвал. Разбирам, че имаш пълното право да си разстроена. Зная, че е нарушил обещанието си пред теб, но моля те, иди при Ейдриън. Помогни му. Толкова се тревожа за него.

Мъчителна и тежка ситуация. Причината, поради която толкова се затруднявах да определя какво чувствам, беше, че всичко в мен започна да се вледенява, отказвах да изпитвам каквото и да било. Защото, ако дадох воля на емоциите, трябваше да приема, че Ейдриън ме е предал. Е, може би „предателство“ не беше най-уместната дума. Но несъмнено ме бе разочаровал. Ако не Джил, а някой друг ми бе казал, че Ейдриън е нарушил дадената дума, нямаше да му повярвам. Изглеждаше толкова решителен онази вечер, когато изхвърлих всичкия му алкохол, че му повярвах безусловно.

— Добре — склоних аз. Умоляващият ѝ поглед едва не ме накара да се разплача. — Къде е той?

Тя ми съобщи името на бара и после се върна в стаята си. Слязох по стълбите и заварих на рецепцията една жена от нощната смяна. Тя ме познаваше и бе свикнала с поръченията, които толкова често изпълнявах за госпожа Теруилиджър в късните часове. Почти не ме слушаше, докато ѝ обяснявах как при подобни случаи съм имала

разрешение да изляза. Махна ми с ръка и отново сведе очи към броя на „Вог“, като се опита да сподави прозявката си.

„Кибритената кутийка“ не беше някоя долнопробна дупка, но не беше и от онези модни и приятни барове, из които знаех, че Ейдриън обича да се навърта. При все това в заведението щедро сервираха алкохол и бе претъпкано със студенти, което навярно бе достатъчно, за да го удостои Ейдриън с присъствието си. Охранителят на входа ми удари червен печат на дланта, който означаваше, че съм под двайсет и една, след което ми кимна да влизам. Някаква местна банда се бе развихрила и в първия миг не можах да се ориентирам заради многобройната тълпа и енергичните покличания на танцуващите.

Когато най-сетне се окопитих, не открих и помен от Ейдриън. Но видях една маса, около която се бе разположила весела компания. На челата на момчетата и момичетата сякаш бе написано „студенти художници“. Реших да рискувам и приближих към тях, очаквайки някой да ме забележи. Масата бе пълна с празни чаши и кани.

— Хей, случайно да познавате Ейдриън? — попитах, когато най-после някой се загледа в мен.

Младежът се засмя:

— Разбира се, че го познаваме. Той е душата на компанията. Два пъти ни почерпи.

Колкото и да беше изненадващо, точно това сега най-малко ме безпокоеше.

— И къде е сега?

Отговори ми едно момиче е лилава коса, доста по-сериозно от останалите.

— Току-що си тръгна. Каза, че непременно трябвало да вземе нещо.

— А спомена ли къде отива? — попитах.

Тя поклати глава, а русокосото момиче, сгушено до нея, се размърда.

— Спомена нещо за „отзалагане“ — рече то. — Има ли изобщо такава дума?

— Не — промърморих объркано. Заложна къща? Защо Ейдриън ще ходи в заложна къща? И в коя точно? В района имаше повече от десетина.

— Той взе такси — добави първото момиче. — Каза, че оттам ще се прибере пеша у дома.

Аха. Това беше нещо, за което можех да се заловя. Извадих телефона и потърсих заложените къщи в близост до апартамента му. Имаше две. Изпратих есемес „Къде си?“ на Ейдриън. Не бях сигурна дали да очаквам отговор, но междувременно можех да проверя двете заложни къщи.

— Благодаря — казах на момичетата. Почти бях стигнала до вратата, когато момичето с лилавата коса ме настигна.

— Хей, почакай — рече тя. — Ти си, нали? Сидни? Гаджето му?

Поколебах се. Никой не биваше да знае за нашата връзка, но явно Ейдриън бе споделил нещо за нас.

— Да.

— Аз съм Роуина. — Лицето ѝ доби мрачно изражение, а по бистрия поглед в сините ѝ очи разбрах, че не е толкова пияна, като останалите. — Съжалявам. Нямах представа.

— Нямах представа за какво?

— Нямах представа, че има проблем. Когато го каним да излезе с нас, той почти винаги отказва, а малкото пъти, когато е идвал, почти не съм го виждала да пие нещо. Бях доста шашната, когато се появи тази вечер, а после. Колкото повече го наблюдавах, толкова по-ясно ми ставаше. Имаше същото изражение като пастрока ми, когато отново започваше да пие след дълго въздържание. Сякаш е живял в пустинята и внезапно се е натъкнал на автомат с минерална вода. И с напредването на вечерта. — Тя въздъхна. — Знаех какво ще стане. Извинявай. Трябваше да отида с него, но той изглеждаше толкова уверен.

Искреността и загрижеността в думите ѝ едва не ме накараха да избухна в сълзи.

— Няма за какво да се извиняваш. Не е твоя работа да се грижиш за него. — Моя е.

— Да, зная. Просто... — Запъна се и аз разбрах защо Ейдриън говореше толкова хубави неща за нея.

Усмихнах ѝ се с най-чаровната усмивка, на която бях способна, независимо колко ужасно се чувствах отвътре.

— Благодаря ти.

— Надявам се той да е добре — додаде момичето. — Доста изпи.

— Сигурна съм, че ще е добре — изрекох, опитвайки се да прикрия трепета в гласа си.

Първата заложна къща беше празна, а служителят ми каза, че през последния един час никой не е идвал. Надявах се предположенията ми за заложните къщи да се окажат правилни. В противен случай щях да се озова в задънена улица, защото Ейдриън не отговори на есемеса ми. Но когато пристигнах пред втората заложна къща, го видях. Стоеше на площадката, а пред него бе спусната метална решетка, зад която работеха нощно време. Напълно разбираемо, след като нощем тук идваха всякакви откачалки. А в момента Ейдриън приличаше на една от тях.

— Искам си го обратно! — крещеше той. — Трябва да го взема. Тя си го иска. Това е кралска реликва!

Неугледният тип зад решетката го изгледа невъзмутимо.

— Не се съмнявам, че е. Но ако нямаш пари, за да го откупиш, не мога да ти го дам.

Останах с впечатлението, че вече няколко пъти го бе казал на Ейдриън.

— Ейдриън — заговорих. — Той се извърна и аз се сепнах от безумния поглед в кървясалите му очи. Обикновено идеално сресаната му коса сега бе разрошена, а дрехите — омачкани.

Ако не го познавах, и аз щях да поискам помежду ни да има метална решетка.

— Какво правиш тук? — попита той.

— Търся те. — Стараех се да говоря спокойно, опитвайки се да овладеея паниката, надигаща се в мен. — Хайде, ела. Да вървим. Ще те закарам у вас.

— Не можеш! Не и докато не го получим обратно. — Размаха обвинително пръст към собственика на заложната къща. — Той го открадна!

Мъжът въздъхна примирено.

— Момче, ти го заложил за пари в брой.

— Какво? — попитах аз настойчиво. — Какво си продал?

Ейдриън прокара ръка през косата си, разрошвайки я още повече.

— Не съм продал нищо. Никога не бих го продал. Просто само му го дадох временно. А сега си го искам обратно. — Бръкна в джоба си и извади десет долара. — Виж, просто ми го дай обратно и можеш

да вземеш това. Това е всичко, което имам, но след две седмици ще ти дам останалото. Обещавам. Съвсем разумна сделка.

— Не става така — поклати глава собственикът.

— Какво си. Дал временно? — попитах аз.

— Рубинът. Един от рубините от копчетата за ръкавели на леля Татяна. Не биваше да го оставям тук. Не и в подобно място. Това е. Светотатство! Такава ценност няма място тук. Тя ми каза да го направя, но съм сигурен, че не го е мислила сериозно.

Побиха ме ледени тръпки.

— Кой ти каза да го направиш?

— Тя. Леля Татяна.

— Ейдриън, тя не може да ти каже нищо. Тя си. Отиде.

Той потупа по главата си.

— Не, тя е тук. Искам да кажа не точно в момента, но зная, че чака. И когато съм трезвен, тя ще се върне и здравата ще ме наругае за това. Трябва да си върна рубина! — Извъртя се изненадващо рязко и заудря по решетката.

Мъжът от другата страна отстъпи назад.

— Ще се обадя в полицията.

— Не, почакайте! — втурнах се аз напред. — Колко ви дължи?

— Двеста и петдесет.

— Бяха двеста! — извика Ейдриън.

— Плюс таксата и лихвите — уточни собственикът, с по-голямо търпение, отколкото аз бих проявила.

Бръкнах в чантата за портмонето.

— Какви кредитни карти приемате?

— Всички — отвърна мъжът.

Платих за рубина и мъжът отиде да го донесе.

— И дано да няма и драскотина! — извика Ейдриън след него. Когато собственикът донесе рубина, Ейдриън го вдигна и го изгледа внимателно, с присвити очи, сякаш бе опитен бижутер.

— Хайде — улових го аз за ръката. — Да вървим.

Той остана на място, стискайки камъка в юмрук. Сетне го доближи до устните си. Очите му се затвориха за миг, после той пое дълбоко дъх и ме последва към колата.

На път за вкъщи Ейдриън бърбеше неуморно, разказваше най-различни случки от нощните си похождения и не спираше да се

оплаква как е бил подведен от собственика на заложената къща. Аз не казах нищо и почти не чух и дума от приказките му. Ръцете ми стискаха толкова силно волана, че кокалчетата ми побеляха, и не спирах да мисля за безумния поглед в очите му, докато удряше по решетката.

Ейдриън се умълча, докато търсех свободно място на паркинга пред дома му. Когато влязохме в апартамента, видях, че вече е започнал да осъзнава какво се бе случило. Не знаех дали да изпитвам облекчение или тревога за него.

— Сидни, почакай — спря ме той, когато разбра, че смятам да си тръгна. — Налага се да поговорим.

— Не — въздъхнах. — Не и тази вечер. Уморена съм и искам да си легна. А и не желая да разговарям с теб, когато си в това състояние. Утре ще имаме достатъчно време за това.

— Ще имаме ли? — попита той. — Или пак ще се наложи да си далеч от мен и да останеш със Зоуи?

— Не започвай отново — предупредих го. — Знаеш, че нямаме друг избор. Знаеше го, когато започна всичко това, затова не ме обвинявай, че се налага да бъдем предпазливи и да внимаваме.

— Не те обвинявам. Но защо трябва да продължаваме по този начин? Нека си съставим реален план за бягство. Да се махнем. Можем да отидем при Съхранителите или някъде другаде, където няма да се съобразяваме с тези тъпотии.

— Ейдриън — пророних уморено.

— Не ме ейдриъносвай — тросна се той и в очите му изненадващо проблесна гневен пламък. — Не проумявам как съумяваш да го постигнеш, но само като произнесеш името ми по този начин, ме караш да се чувствам петгодишен.

Едва не се изтървах да му заявя, че наистина се държи като такъв, но в последната минута успях да се спра.

— Добре. Не можем да отидем при Съхранителите, защото алхимиците постоянно ги посещават. А и ти няма да издържиш и час при онези условия. Освен това би ли могъл да изоставиш Джил?

Измъченото изражение на лицето му бе достатъчен отговор.

— Именно. Ние сме длъжни да стоим тук и да се справяме по най-добрия начин, докато. Не зная. Нещо се промени. И ти знаеш това. Винаги си го знаел.

— Зная — кимна той. Отново зарови ръка в безнадежно разрошената си коса. — Зная. И го ненавиждам. И не е нужно да съм пиян, за да се чувствам по този начин. Колко дълго, Сидни? Накъде отива всичко? И кога ще се измъкнем? Когато двамата с Маркърс се опълчите открито срещу алхимиците?

— Не е толкова просто. За миг извърнах очи. — Ние искаме, освен това да се опълчим и срещу табутата, които налагат нашите раси.

— А какво ще стане с нас? — Той се облегна на задната стена на кухнята, втренчи се в тъмния прозорец и потъна в мислите си. — Какъв е нашият план за бягство?

Настъпи тишина. Нямах отговор и постъпих като страхливка, измествайки темата отново към него.

— Заради това ли постъпи така тази вечер? Заради нас? Или заради духа? Джил спомена, че си използвал твърде много от магията на духа.

— Не, Сидни. — Беше малко смуцаващо, че той продължаваше да ме нарича с малко име. Така ми беше трудно да подклаждам гнева си. Върна се при мен и улови ръцете ми.

Очите му се взряха измъчено в мен. — Аз не просто използвах магията на духа. Беше като че ли... Като че ли аз бях духът. Изпълваше ме докрай. Трябваше да проникна в самата същност на онова момиче — Олив — за да разбере какво се бе случило с нея. Духът се бе пропил във всяка нейна клетка и се наложи да призова цялата сила на магията, за да го видя. А сетне трябваше да го задържа в нея. Знаеш ли какво е това? Имаш ли някаква представа? Единствено, когато спасих Джил, ми беше нужна повече сила.

— Оттук и тази реакция — отбелязах аз.

Ейдриън поклати глава.

— Аз опитах. Опитах да устоя и да се удържа. Но когато се залюлееш така. Ами, накрая махалото се връща обратно. Трудно е да се обясни.

— И аз съм имала тежки моменти.

— Но не такива — възрази той. — И не го казвам, за да се направя на интересен. Начинът, по който се чувствах. Все едно целият свят около мен се разпадаше. Всяко съмнение, всеки страх. Изяждаха ме отвътре. Натискаха ме, докато накрая мракът не ме погълна и вече

не можех да определя кое е реално и кое не. И дори когато знам, че нещо не е реално. Като леля Татяна. Ами, пак е трудно.

Вледених се, когато си спомних думите му в заложната къща.

— Колко често я чуваш?

— Не е често. — Гласът му едва се долавяше. — Макар че и веднъж е твърде много. Толкова е странно. Зная, че тя не е тук. Зная, че си е отишла завинаги. Но си представям какво би ми казала и всичко е толкова истинско. Като че ли наистина я виждам. Още не съм, но някой ден... Някой ден, боя се, че ще я видя и тогава ще знам, че съм напълно изгубен.

Бях толкова слисана, че не знаех какво да кажа. Двамата бяхме водили много разговори за лудостта и духа, ала рядко съм мислила, че това е нещо повече от мрачно или потиснато настроение. Притеглих го към себе си и най-сетне намерих правилните думи.

— Ейдриън, нужна ти е помощ.

Смехът му прозвуча рязко и грубо.

— За каква помощ говориш? Става дума за моя живот. Шотовете с онзи немски ликьор ми помогнаха. Поне притъпиха болката.

— Това не е решение. Ти се нуждаеш от истинска помощ. Трябва да започнеш да пиеш антидепресанти като Лиса.

Той рязко се отдръпна от мен.

— Какво? И да унищожа и магията?

— Като възпреш духа, ще сложиш край на депресията и. На другите странични ефекти. Като необходимостта толкова да се натряскаш, че да отидеш да крещиш на някакъв собственик на заложна къща.

— Но тогава духът ще ме напусне.

— Да, тъкмо това е целта.

— Не мога. Не мога да се откъсна от него. — Лицето му се изкриви от болка.

— Можеш да направиш всичко, което поискаш — заявих твърдо. Като могъща вълна болката се надигна в мен и аз призовах цялата си воля, за да запазя хладнокръвно и спокойно изражение. Угриженият Хопър седеше наблизко и аз го взех, за да се разсея. Помилвах златистите му люспи. — Направи го, и ще спасиш себе си. Както и Джил. Знаеш, че мракът се просмуква в нея.

— Но аз я спасих! — възкликна Ейдриън. Част от онзи отчаян, безумен блясък се върна в очите му. — Тя беше мъртва и аз я спасих. С магията на духа. Спасих ръката на Роуина. Спасих кръвта на Олив. Знаеш ли колко усилия ми струваше? Не беше само в количеството — магията беше много сложна, Сидни. Не зная дали някой друг би го направил. Но аз успях. С помощта на духа. С духа наистина мога да постигна велики неща!

— Ти можеш да направиш много други велики неща, които не са свързани с духа.

— Така ли? Като това? — Той посочи последния си автопортрет, който дори аз трябваше да призная, че беше доста неудачен.

— Ти си повече от магията — не се предавах. — Аз не те обичам заради магията.

При тези думи той замълча за миг.

— Но как мога просто така да се откажа от възможността да помагам на другите? Питан съм те това и преди. Трябваше ли да оставя Джил да умре? Трябваше ли да позволя да се съсипе кариерата на Роуина? Да изгубя шанса да спася хората от ужасната участ да се превърнат в стригои?

Търпението ми изведнъж се изчерпа и аз оставих Хопър на мястото му.

— Има граница! В един момент се появява граница, която не можеш да пресечеш. Да, ти направи невероятни неща, но вече достигаш чертата, която не можеш да прекрачиш, без да платиш голяма цена. Готов ли си да я платиш? Защото аз не съм! Настъпил е моментът, когато трябва да отстъпиш назад и да поставиш на един кантар себе си и нуждите на останалите. Какво ще се случи, ако използваш толкова много от магията на духа, че това те тласне в бездната на безумието, откъдето няма връщане? Ако те затворят в лудница? Или ако умреш? Тогава какво? Какво ще си постигнал? Нищо. Не знаеш какво ти готви бъдещето. Не знаеш какво можеш да направиш, ако се освободиш от въздействието на духа.

Той пристъпи към мен и отново стисна ръцете ми.

— Но аз не съм способен на това. Мислиш ли, че когато следващия път се наложи да излекувам някого, ще мога просто да стоя и да наблюдавам безучастно отстрани? Да го оставя да страда? Това е изкушение, с което не мога да се преборя.

— Тогава се избави от него. Поговори с лекар. Вземи решение веднъж завинаги и сам ще се убедиш какви прекрасни неща можеш да направиш, когато отново се контролираш напълно.

Онези безбрежно зелени очи се втренчиха в мен. Сякаш измина цяла вечност. Накрая той преглътна и отново поклати глава.

— Не мога, Сидни. Не мога да се откажа от духа.

В този миг не издържах. Сълзите потекоха като тънки струйки и преди да се усетя, риданията ме разтърсваха цялата. Зарових лице в шепи и цялата болка, целият страх за него, натрупали се в душата ми, избухнаха. Почти никога не съм плакала. А най-малко пред други хора. И въпреки че напоследък смятах по-голяма част от уроците на баща ми за абсолютно безполезни, все още вярвах, че да рухнеш така и да покажеш чувствата си, е признак на слабост. Но бях безсилна да сторя нещо със себе си. Не можех да се спра.

Бях изплашена. Толкова, толкова изплашена за него. Боравех с лекота с логиката и разума, а това бе толкова трудно за мен — да се справя с нещо необосновано и нелогично. Наистина вярвах във всичко, което му казах. Страхувах се, че ще настъпи денят, когато няма да се задоволи само с бясно рисуване или пиянски изцепки. Какво щеше да стане, ако собственикът на заложната къща беше извикал полицията, преди да отида там? Ами ако леля му Татяна му каже да скочи от покрива на някоя сграда?

Усетих ръцете на Ейдриън да ме обгръщат и макар прегръдката му да бе силна, гласът му трепереше:

— Сидни. Ти... Ние... Разделяме се?

Отне ми почти цяла минута, за да му отговоря, без да се задавя. Погледнах го шокирано, неспособна да повярвам, че той може да си помисли, че ще го изоставя, защото страда.

— Какво? Не! Как ти хрумна това?

Действието на алкохола отслабваше и отчаянието и тъгата от преди малко бяха изцяло изместени от страх и объркване.

— Тогава защо плачеш?

— Заради теб! — изкрещях и го заблъсках с юмруци по гърдите. — Защото те обичам и не зная какво да правя. Мога да разреша почти всеки проблем, но не и този. Не зная как да се справя с това. И се страхувам! Страхувам се за теб! Знаеш ли какво ще означава за мен, ако нещо ти се случи? — Спрях да го удрям и притиснах ръце към

гърдите си, като че ли се боях сърцето ми да не изхвъркне. — Това! Това ще се пръсне. На хиляди парченца. Ще се разпадне. Ще се разпадне, докато не се превърне на прах. — Отпуснах ръце. — Прах, който ще бъде отвят от вятъра, докато нищо не остане.

Помежду ни се възцари тишина, нарушавана единствено от риданията ми и накъсаните опити да си поема дъх. Беше толкова тихо, че чух как мобилният телефон в чантата ми избръмча. Зоуи, досетих се аз. На фона на случилото се с Ейдриън тя ми се струваше като същество от друго измерение. Реалността бавно започна да се завръща. Сестра ми беше част от този живот и сега навярно се страхуваше, че Джил може да ме е използвала за закуска.

Отдръпнах се и прочетох есемеса, който се оказа точно според очакванията ми. Написах ѝ, че съм добре и съм на път за вкъщи. Когато вдигнах глава, Ейдриън ме наблюдаваше с такъв копнеж и отчаяние, че едва се сдържах да не се хвърля отново в прегръдките му. Но ако го сторех, знаех, че нямаше да имам сили да си тръгна, а беше време да вървя. Реалността настъпваше неумолимо към нас.

— По-късно ще поговорим — прошепнах, не че имах представа какво още мога да му кажа. Намерих портмонето си, извадих няколко банкноти и ги оставих върху облегалката на дивана. — За да изкараш, докато получиш издръжката.

— Сидни. — Ейдриън пристъпи към мен и протегна ръка.

— По-късно повторих. — Сега по-добре се наспи. И не забравяй, че те обичам. Без значение какво ще стане, аз те обичам.

Думите ми може би изглеждаха незначителни на фона на всичко, което го измъчваше, но засега трябваше да му стигнат за утеха.

[1] Силен немски ликьор, от много билки. Често се смесва с бира. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

ЕЙДРИЪН

Тези сълзи ме съкрушиха.

Вероятно бих могъл да продължа да упорствам и да споря с нея, да се оправдавам, че съм бил в плен на магията на духа. И дори бих могъл да се справя достойно и да изляза победител, въпреки неоспоримата ѝ логика. Но когато започнах да изтрезнявам, след като тя си тръгна, споменът за онези сълзи не ми даваше покой. Винаги съм се радвал и наслаждавал на редките моменти, когато виждах страстта в очите ѝ, онази дълбоко емоционална страна, която тя и досега продължаваше да сдържа. Сидни не беше от хората, които лесно дават воля на чувствата си пред другите, но за нея само аз бях толкова специален, че ми бе позволена да видя цялата богата палитра на емоциите ѝ, когато преливаше от радост и желание. А тази вечер очевидно бях достатъчно специален, за да стана свидетел и на мъката ѝ.

Това ме разяждаше отвътре и аз се почувствах още по-зле, когато при следващата ни среща тя се държеше така, сякаш нищо не се бе случило. С една дума, беше вярна на думата си. Нямах да ме напусне. Но въпреки усмивките и хладното сдържано изражение, знаех, че е огорчена и разочарована от мен. Имах проблем — не, аз самият бях проблемът, който тя не можеше да реши. Сигурно това я влудяваше и колкото повече мислех за нас, тогава по-добре разбирах, че не Сидни трябваше да го разреши. Аз трябваше да го направя. Никой досега не бе плакал за мен. Честно казано, самият аз не мислех, че струвам нечий сълзи.

— Но явно струвам — казах онзи ден на Джил. — Ако тя толкова много държи на мен и толкова силно я боли заради мен. Как мога да допусна чувствата ѝ да бъдат похабени? Тя мисли, че аз съм ценен. Трябва да докажа, че съм наистина такъв.

— Ти си ценен — увери ме Джил.

Седяхме на пейката пред общежитието ѝ и се радвахме на топлата зимна вълна. Сянката на разпростираща се на голяма площ сграда с хоросанова замазка ни предпазваше от слънчевите лъчи.

Поклатих глава.

— Не зная. Не зная какво мога да предложа на нея или на света. Мислех, че това е духът. Смятах, че нещата, които мога да направя с помощта на неговата магия, ще бъдат моя принос за този свят. Както стана с теб и Олив. — Не бях чул нищо за Олив, откакто замина за кралския двор и нищо чудно всичките ми усилия да са се оказали напразни.

Джил стисна ръката ми и се усмихна.

— Е, това несъмнено е принос, поне що се отнася до мен, но Сидни е била права — ти просто не знаеш на какво още си способен. Повечето хора не оставят своя отпечатък върху този свят чрез някакви големи чудеса. Някои го правят — побърза да добави тя. — Но понякога най-ярката следа остава след многобройни и незначителни на вид неща. Няма да можеш да постигнеш нещо подобно, ако си...

— Затворен в лудница или мъртъв? — довърших вместо нея, като отглас от думите на Сидни.

— Нека да не мислим за такива неща — потръпна Джил. — Няма смисъл да се терзаем за нещо, което още не се е случило. Просто насочи силите си към това, което можеш да контролираш в дадения момент.

Прегърнах я.

— Ето че пак го постигна, сладкишче. Да си прекалено мъдра за годините си.

— Твоята мъдрост сигурно се е предала на мен. Ето че вече правиш велики неща, без дори да се опитваш. — Тя се наведе към мен. — Говоря сериозно, Ейдриън. Опитай. Опитай да спреш духа и виж какво ще стане.

— Оттогава не съм използвал магията на духа. Дори за да видя аурите. — Освен това не бях пил, дори позволената ми ежедневна доза.

— Минали са само няколко дни. Не искам да кажа, че твоята жертва не е благородна. Но ще можеш ли да устоиш да не използваш духа, ако... Не зная. Ако да кажем, Сидни си пореже крака, докато го бръсне? Ще се противопоставиш ли на повика да помогнеш, или ще си

кажеш: „Е, малко магия, колкото да се излекува това порязване, няма да навреди, нали?“

— Тя има страхотни крака — признах. — Не бих искал нищо да ги загрозява.

— Именно. И ще си мислиш, че ако използваш съвсем мъничко от магията на духа, това няма да навреди никому. Така ще решиш и следващия път. И по-следващия.

Вдигнах ръце.

— Добре, добре. Разбрах. Слава богу, че Сидни е твърде внимателна, за да се пореже, докато си бръсне краката. — Двамата се засмяхме, ала в следващия миг сериозността на ситуацията отново ме отрезви. — Печелиш. Ще опитам. Но просто не мога да се отърся от усещането, че ще постъпя егоистично, ако го направя. А аз през целия си живот съм бил егоист. Би било хубаво, ако успея да го надмогна.

Джил ме погледна право в очите.

— Всеки път, когато използваш магията на духа... Винаги ли със само за да правиш добро?

Дълго време останах мълчалив.

— Питаш ме нещо, на което знаеш отговора — промълвих накрая. Използвал съм духа заради прилива на сила, защото тогава изпитвах блаженство и могъщество, сякаш се доближавах до Бога. Понякога алкохолът и цигарите ми създаваха подобно усещане.

— Тогава опитай — настоя тя. — Виж какво ще стане. Ако не се получи, ще спреш. В крайна сметка това е само едно хапче, а не обвързване за цял живот.

— Защо ли ми звучи познато?

Джил се ухили дяволито.

— Точно това каза на Сидни за противозачатъчните.

Трудно е да се повярва, но почти бях забравил за това.

— А, да. Един разговор, който по-добре да не бе чула. Трябва да опазим невинността ти колкото е възможно по-дълго.

Лицето на Джил помръкна и доби едно от онези изражения, които бяха прекалено мъдри за възрастта ѝ.

— Невинността ми изчезна в мига, в който се свързахме.

Точно в този момент Сидни и Зоуи излязоха от вратата на общежитието. Тъй като седяхме на отдалечена пейка, те не ни видяха и

Джил им извика. Зоуи замръзна, а Сидни се усмихна с любезната усмивка на алхимик.

Облегнах се назад и кръстосах крака, надявайки се, че изглеждам арогантен и невъзмутим.

— Виж ти, виж ти. Сестрите Сейдж. Накъде сте се запътили, момичета? На доброволна работа в библиотеката? Или на тотална разпродажба в някой от магазините на „Контейнер Стор“?

Невероятно, но Сидни успя да запази невъзмутимо изражение. Това не само ме накара още повече да я обичам, но и изпитах желание някой път да я заведа на турнир по покер. С нейното хладно лице и моята дарба да разчитам аурите, нямаше да имаме равни.

— Почти позна. На Зоуи ѝ трябва милиметрова хартия за часа по математика.

— Аха — промърморих разбиращо. — Канцеларски материали. Това щеше да бъде следващото ми предположение. Но реших да премълча, защото предположих, че вие, момичета, държите цели рула с хартии и подобни материали под леглата си.

Сидни все още продължаваше да запазва удивително самообладание, макар че устните ѝ леко се извиха. Погледна към Джил.

— Ти имаш ли нужда от нещо?

Джил поклати глава, но аз не бях толкова скромнен.

— Аз имам нужда от нов скицник, постели и...

Сидни въздъхна с измъчено изражение.

— Не говорех на теб, Ейдриън. Хайде, Зоуи. С вас двамата ще се видим по-късно.

Те тръгнаха и тогава Сидни рязко спря.

— О! Трябва набързо да поговоря за нещо с Джил. Ето, дръж! — Тя подхвърли ключовете си на Зоуи. — Докарай колата от гаража.

Очите на Зоуи се разшириха, сякаш Сидни току-що ѝ бе съобщила, че утре е Коледа. Представляваше толкова мила картинка, че едва не се трогнах. Наложих си да си напомня, че Зоуи е постоянното бедствие за интимния ми живот.

— Наистина ли? О! Благодаря ти! — Тя улови ключовете и без да се колебае нито за миг, хукна към гаража.

Сидни я изпрати с нежен поглед.

— Така значи? Тотална разпродажба в „Контейнер Стор“? — въпросът ѝ явно бе отправен към мен.

— О, я стига — магнах примирително с ръка. — Не се дръж сякаш нямаше да те заинтересува.

Тя се извърна към нас с усмивка. Струящите слънчеви лъчи превърнаха косите ѝ в разтопено злато, от което ми секва дъхът.

— Може би — съгласи се тя. — Зависи дали цветовете са подбрани с вкус.

— Предполагам, че всъщност не искаш да говориш с мен, нали? — подпита Джил с лукава усмивка.

Сидни сви рамене и отметна зад ухото си кичур от великолепната си коса.

— Не конкретно. По-скоро се нуждаех от малко лично пространство. Приятно ми е да поговоря и с двамата.

Но очите ѝ се приковаха в мен. Напрежението помежду ни беше толкова осезаемо, че с нож да го режеш. Много добре знаех, че и на нея, също като мен, ѝ е много трудно да стои далеч от мен. Бих дал всичко, за да я грабна на мига в прегръдките си, да я погалья по бузата или да усетя копринената мекота на косите ѝ между пръстите си. Тя се прокашля и отклони поглед, явно опитвайки се да измисли безопасна тема. Е, почти безопасна. Гласът ѝ се снижи, когато отново извърна към нас блесналите си очи.

— Успях. — Огледа се набързо, преди да продължи. — Със солта. Наситих я с всичките четири елемента.

Джил затаи дъх, развълнувана не по-малко от нас от откритието на Сидни.

— Смяташ ли, че ще можеш да я използваш, за да създадеш заместител на мастилото на Маркъс?

Сидни кимна енергично.

— Най-тежката част от работата е свършена. Сега остава само да се доизяснят нещата, за да може субстанцията да се разтваря във всяко мастило, което се използва за татуировка. Но ми е нужно опитно свинче. Предполагам, че би било много храбро да го изпробвам на себе си.

— Вярвам изцяло в способностите ти — заявих, — но може би трябва да почакаш и да експериментираш върху някой от ентузиазираните доброволци на Маркъс.

— Предполагам, че бих могла. Искам да кажа, не мисля, че може да причини някаква вреда. Най-големият проблем ще бъде дали наистина ще действа. Единственият начин да го разберем, е ако алхимиците се опитат да опреснят татуировката на опитното свинче — което никой от нас не иска. — Малката ѝ замислена бръчица беше толкова възхитителна. — Освен ако не успее да се сдобия с мастилото на алхимиците и да направя още опити. Но, пфу! Това няма да е лесно без официално разрешение. А не разполагам наоколо с някой, който владее магията с елемента земя.

Изсумтях.

— Сигурен съм, че Ейб с радост ще ти помогне.

— О, да — съгласи се Сидни. — Не се съмнявам, че ще ми помогне. Сигурна съм и че ще се радва да разбере всичко за моя страничен проект.

В този момент се появи Зоуи в онзи мощен автомобил. Не се качи на тротоара, нито се блъсна в сградата, така че предположих, че от нея ще излезе добър шофьор. При все това забелязах как острият поглед на Сидни огледа изпитателно бронята на колата за най-малката драскотина. Доволна от проверката, тя се настани зад волана и ни махна за довиждане. Очите ѝ се задържаха върху моите за няколко секунди и за миг аз застинах, потопен в онзи кехлибарен взор. Въздъгнах, когато тя потегли, а щом вдигнах глава, видях Джил да ме наблюдава разбиращо.

— Добре — казах. — Ще си запиша час при лекаря.

Тя ме прегърна.

Обадих се на психиатъра, препоръчан от медицинския център в „Карлтън“, като тайничко се надявах, че ще мине време, преди да ми определи час. В крайна сметка специалистите винаги са много заети, нали? Този очевидно също беше, но някой току-що бе отменил часа си за утре. Рецепционистката ми заяви, че имам невероятен късмет, така че какво можех да направя? Записах се и на следващия ден се скатах от часа по мултимедии, спечелвайки си прозвището „кръшкач“, когато помолих Роуина да ми даде после записките си от пропуснатата лекция.

Лекарят се казваше Роналд Микоски, но аз тутакси го забравих, защото мъжът приличаше като две капки вода на Алберт Айнщайн, в комплект с разрошената бяла коса и мустаците. Смятах, че в кабинета

ще има диван, на който ще се излетна и ще говоря за майка си, но вместо това психиатърът ми посочи едно плюшено кресло, а самият той се настани зад бюрото. Вместо бележник пред него имаше лаптоп.

— Е, Ейдриън — поде Айнщайн, — кажи ми какво те води днес тук.

Понечих да отвърна: „Приятелката ми ме накара“, но щеше да прозвучи по детински капризно.

— Приятелката ми реши, че може би е добра идея — признах. — Искам да ми предпишете някакви антидепресанти.

Рошавите вежди отскочиха нагоре.

— Искаш ли? Е, тук ние не раздаваме рецептите ей така, а първо се опитваме да стигнем до същността на проблема. В депресия ли си?

— Не и в момента.

— Но понякога изпадаш?

— Да. Искам да кажа, ами, на всекиго се случва, нали?

Той срещна спокойно погледа ми.

— Да, разбира се, но твоите депресии са по-тежки, отколкото на средностатическия човек, така ли е?

— Кой знае — свих рамене. — Всичко е субективно, нали?

— Приятелката ти смята ли, че са по-тежки, отколкото на средностатическия човек?

Аз се поколебах.

— Да.

— Защо?

Въпросът ме смути и обърка. Не знаех дали съм готов да говоря за това. Не го бях очаквал. От Лиса знаех достатъчно за психиката и душевното здраве, за да разбера, че психиатрите предписваха лекарства, а психотерапевтите разговаряха с теб за проблемите ти. Мислех, че просто ще дойда тук, ще кажа, че имам нужда от хапчета и ще ми дадат рецепта.

— Защото... Пия, когато имам срив.

Айнщайн затрополи с пръсти.

— Много ли?

На езика ми беше поредната остроумна забележка за „субективността“, но предпочетох да отговоря директно.

— Да.

— А когато си щастлив също ли пиеш?

— Предполагам, че да. Но какво лошо има в това да разпуснеш малко?

— Разкажи ми как се чувстваш, когато „имаш срив“.

Нова покана за духовитост. Например можех да заявя, че може да се срина надолу по стъпалата в някоя дискотека и да се напия. В крайна сметка, как можех да опиша това, което изпитвах в онези мрачни моменти, когато сянката на духа обсебваше душата ми? И дори да намерех подходящите думи, как би могъл той да ме разбере? Как би могъл някой изцяло да ме разбере? Никой не можеше и тъкмо това правеше нещата още по-тежки. Винаги съм се чувствал сам. Дори друг владеец магията на духа не би могъл напълно и докрай да разбере преживяванията ми. Всеки от нас беше обречен на собствения си ад, а и разбира се, не можех да му споделя за духа.

При все това, без да се усетя, започнах да разказвам на Айнщайн, като се стараех да опиша колкото е възможно по-добре случващото се с мен. След известно време той спря да потропва с пръсти, а само слушаше, като от време на време ми задаваше по някой въпрос, за да уточни чувствата ми. Малко по-късно пожела да узнае какво изпитвам не само когато съм потиснат, но и когато съм щастлив. Изглеждаше особено заинтересован от навиците ми за убиване на времето и всякакъв вид „необичайно поведение“. Когато изчерпахме тези теми, психиатърът ми подаде няколко въпросника, в които същите въпроси се повтаряха в различни варианти.

— Боже — промърморих, докато му ги подавах обратно, — нямах представа, че било толкова трудно да те признаят официално за луд.

Видях как очите му проблеснаха насмешливо.

— „Луд“ е термин, който твърде често се тълкува и използва неправилно. Използва се също в комбинация с думи като „клеймо“ и „безвъзвратност“. — Потупа се по главата. — Всички ние сме изградени от химически съединения, Ейдриън. Телата, мозъците ни. Това е проста и същевременно изключително сложна система, в която понякога нещо се обърква. Мутация на клетки. Смущения в невроните. Недостиг на невротрансмитери.

— Това би се харесало на приятелката ми — заявих. Кимнах към въпросниците. — И така, ако не съм луд, ще мога ли все пак да получа хапчетата?

Айнщайн прелистваше страниците и кимаше, сякаш виждаше точно това, което очакваше.

— Щом искаш, но не онези, заради които си дошъл. Твоят случай е по-сложен от обикновена депресия. При теб се наблюдават немалко от признаците на така нареченото биполярно разстройство.

Долових нещо зловещо в думата „разстройство“.

— Какво означава това? И ако може, без думи, започващи с „невро“, става ли?

Този път действително изтръгнах усмивка от него, макар и малко тъжна.

— Означава, казано най-просто, че мозъкът ти прави спадовете ти твърде ниски, а подемите — твърде високи. Или иначе казано, засилва усещанията ти за нещастие и щастие.

— Да не би да казвате, че е възможно да бъдеш прекалено щастлив? — Обзе ме безпокойство. Може би фактът, че пациентите му отменяха часовете си в последния момент би трябвало да ме предупреди, че не е много добър лекар.

— Зависи от това, което правиш. — Зарови се в купчината въпросници, които бях попълнил. — Наскоро си похарчил осемстотин долара за комплект грамофонни плочи?

— Да. И какво от това? Това е музика в най-чиста форма.

— И тези плочи бяха нещо, което отдавна си искал? Което си търсил упорито?

Припомних си как минах покрай ръкописната обява в кампуса.

— Хм, не. Просто изникна тази възможност и аз си казах, че идеята е добра.

— Друг път правил ли си подобни импулсивни покупки?

— Не. Ами, по едно време изпращах цветя на едно момиче, всеки ден в продължение на цял месец. Освен това поръчах на сегашната си приятелка специален парфюм, който ми излезе адски скъпо. И формално погледнато й купих кола. Но не можете да съдите по тези покупки — побързах да добавя, като забелязах как ме изглежда накриво. — Бях влюбен. Всички вършим подобни глупости в името на любовта към прекрасния пол, нали? — Той нищо не ми отговори. — Може би трябва просто да се запиша на курс по управление на финансите?

Лекарят изсумтя неопределено.

— Ейдриън, нормално е да си щастлив или тъжен. Такъв е човешкият живот. — Съвсем разбираемо не го поправих. — Това, което не е нормално, е да си толкова неимоверно тъжен, че да не можеш да се занимаваш с обичайните дейности или да си толкова щастлив, че да действаш импулсивно и с размах, без да се замисляш за последиците — като например тези прекомерни разходи. И определено не е нормално така бързо да преминаваш между тези две крайни състояния, независимо дали има, няма провокация, или е незначителна.

Исках да му кажа, че имаше провокация, че духът ми причиняваше всичко това. И все пак, дали причината имаше значение? Ако владеещите магията с огън се изгаряха, това не означаваше, че не им е нужна първа помощ. Ако духът причиняваше това биполярно нещо, не се ли нуждаех от лечение? Свят ми се зави и внезапно осъзнах, че съм изправен пред неразрешима дилема, като онази с яйцето и кокошката. Може би не духът причиняваше психически заболявания. Може би такива като Лиса и мен вече бяхме „химически разстроени“ и затова духът ни привличаше.

— В такъв случай какво смятате да предприемете? — попитах накрая.

Той извади един малък бележник и надраска нещо в него. Като свърши, откъсна горния лист и ми го подаде.

— Вземи тази рецепта. Ще взимаш това лекарство.

— Това антидепресант ли е?

— Това е стабилизатор на настроението.

Взирах се ужасено в листчето, сякаш щеше да ме ухапе.

— Не ми звучи добре. Ще ме „стабилизира“ така, че да не се чувствам щастлив или тъжен? Изобщо да не чувствам нищо? — Рязко се изправих. — Не! Не ми пука дали са опасни. Няма да се откажа от емоциите си.

— Седни — каза ми той спокойно. — Никой няма намерение да ти отнеме емоциите. Става дума за това, което ти казах в началото: всички ние представляваме химически съединения. В теб има няколко съединения, които не са с нормални нива. Това лекарство ще коригира нивата им, също както диабетиците коригират нивото на инсулина си. Ще изпитваш различни емоции. Ще бъдеш щастлив. Ще бъдеш тъжен. Ще бъдеш гневен. Просто няма да се люшкаш непредсказуемо

лудешки в тези противоположни посоки. В това няма нищо лошо — и с много по-безопасно, отколкото самостоятелното лечение с алкохол.

Отново седнах и се втренчих неவிждащо в рецептата.

— Това ще убие творческите ми способности, нали? Без всичките си чувства няма да мога да рисувам както досега.

— Това е хленчът на художниците от цял свят — отсече Айнщайн с каменна физиономия. — Дали лечението ще повлияе върху определени неща? Може би, но знаеш ли кое действително ще се отрази върху дарбата ти да рисуваш? Да си толкова потиснат, че да не можеш да станеш от леглото. Да се събудиш в затвора след нощ на пиянски гуляй. Да се самоубиеш. Всички онези неща определено ще повлияят зле върху творческите ти способности.

Думите му удивително приличаха на онова, което Сидни предрече, че може да се случи с мен.

— Но аз ще бъда обикновен — възразих.

— Ще бъдеш здрав — поправи ме психиатърът. — А когато си здрав, можеш да станеш и необикновен.

— Харесвам изкуството си такова, каквото е — настоях, макар да осъзнавах, че звуча детински.

Айнщайн сви рамене и се облегна назад.

— В такъв случай, предполагам, че ще трябва да решиш кое е по-важно за теб.

— Тя — отвърнах, без да се замисля.

Той не каза нищо, но изражението му бе достатъчно красноречиво.

Аз въздъхнах и отново се изправих.

— Ще изпълня рецептата.

Лекарят ми даде още малко информация за страничните ефекти и ме предупреди, че ще е необходимо да се опитат различни методи, за да се получи желания резултат. Беше ми нужна много по-голяма воля, отколкото напоследък, за да изляза от кабинета му и да отида в аптеката, вместо в магазин за алкохолни напитки. Заставих се да изслушам обясненията на аптекаря за дозировката и предупреждението му, че с тези хапчета в никакъв случай не бива да се пие алкохол.

Но когато се прибрах у дома, не ми стигна смелостта да отворя шишенцето. Избрах една плоча напосоки, пузнах я, седнах на дивана и

се втрених в шишенцето в ръката си, чувствайки се по-объркан от всякога. Този стабилизатор на настроението беше истинска загадка. Мислех си, че ще ми предпишат като хапчетата на Лиса и въпреки че не бях голям любител на лекарствата, поне имах нея за пример. Но това? Какво щеше да стане? Ами ако Айнщайн грешеше и аз престанех да изпитвам всякакви чувства? Ако нямат никакво друго въздействие, с изключение на онези ужасни странични ефекти, които той каза, че се появявали изключително рядко?

От друга страна. Ами ако стабилизаторът не спре духа, но обуздае мрака? Това би било като сбъдната мечта. Точно на това първоначално се бе надявала и Лиса да постигне с помощта на антидепресантите. Пълното притъпяване на духа беше изненада. Невъзможно беше да храня надежда, че ще мога да запазя магията и в същото време да контролирам живота си. Идеята беше твърде изкусителна и аз отворих шишенцето, извадих едно от хапчетата и го сложих в дланта си.

Но не можах да го глътна. Твърде много се страхувах — страхувах се да загубя контрол, страхувах се и да се сдобия с контрол. Опитах се да мисля за Сидни, но не можах да извикам ясения ѝ образ в съзнанието си. В един миг тя се смееше и косата ѝ грееше като злато на слънчевата светлина. В следващия плачеше. Искях това, което бе най-добро за нея. И в същото време знаех, че това, което тя искаше, бе най-доброто за мен. Макар че ми беше толкова трудно да разбера кое точно е това. На масата до мен Хопър — като малка кристална статуетка — сякаш ме наблюдаваше преценяващо и аз го обърнах, за да не е с лице към мен.

Наоколо музиката се лееше и аз осъзнах, че съм пуснал плоча на Джеферсън Еърплейн. Засмях се, но смехът ми много скоро бе изместен от въздишка.

„Едно хапче те прави по-голям, а друго — по-малък.“ — Стиснах таблетката в ръка. — *„А тези, които ти дава мама, нищо не правят.^[1] Глътни проклетото хапче, Ейдриън.“* Строгийт глас в главата ми, слава Богу, беше моят собствен, а не на леля Татяна. Отворих длан и се втрених в очертанията на таблетката. *„Просто го глътни.“* Имах чаша с вода и всичко необходимо.

Но все още не смеех.

Мелодичният рингтон на телефона на любовта ме накара да подскоча. Все още стиснал хапчето в ръка, напипах телефона с другата и прочетох есемес от Сидни: „*Казах на З., че съм забравила телефона си в магазина, така че се върнах и купих скицник и постели. Случайно да познаваш някой гладуващ художник, който иска да ги използва?*“.

Сърцето ми сякаш се изду, преизпълнено с любов. Не проумявах как едно физическо тяло може да издържа на подобна мощ. Имах чувството, че гърдите ми всеки миг ще се пръснат.

— Добре, Алис — казах, без да откъсвам поглед от хапчето. — Да видим какво можеш.

Сложих го в устата си и го глътнах.

[1] От песента „Белия заек“, алюзия с романа „Алиса в страната на чудесата“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

СИДНИ

Окото ми не трепна, когато учителят ни от курса за напреднали по химия ни съобщи, че ще правим изненадващ тест. Но едва не припаднах, когато Зоуи ме осведоми, че баща ни пристига в Палм Спрингс.

— Какво? Кога идва? — възкликнах. Тъкмо бяхме седнали да обядваме в столовата.

— Довечера. Иска да вечеряме заедно. — Тя си взе от пържените картопки и ги огледа внимателно, сякаш бяха по-интересни от новината, която току-що ми сервира. — Днес са ги прегорили.

Храната беше последната ми грижа, при това нямаше нищо общо с тревогата за килограмите.

— Откога знаеш, че ще идва днес?

— Казах ти още миналата седмица — сви рамене тя.

— Да, но не уточни датата и часът! Не можа ли да ме предупредиш по-рано?

Най-сетне успях да привлека вниманието ѝ, което до този момент бе изцяло посветено на обяда.

— Какъв е проблемът? Това е татко! Би трябвало да се радваш, че ще го видиш. Не се налага да се подготвяш или нещо подобно.

Е, не бих имала нищо против да се подготвя психически. При все че знаех за посещението му, когато нямаше уточнена датата, се чувствах по-спокойно. Останалата част от тайфата също седеше около нас — Джил, Еди, Анджелина и Нийл — и видях, че се заинтересуваха от разговора със сестра ми. Но само Джил знаеше цялата истина за родителската ми драма и когато стана ясно, че нито аз, нито Зоуи няма да кажем нещо повече по въпроса, Джил се притече на помощ, като ловко отклони разговора към друга тема — някакво ревю, което организираше нейният клуб по шев и кройка.

Поглъщах машинално китайската храна, без въобще да ѝ усетя вкуса. Ако се преструвам на заинтересувана от апетитния си обяд,

може би никой нямаше да забележи, че бях на ръба на нервна криза. Баща ми щеше да бъде тук тази вечер! Успокой се, заповядах си. Беше само една вечеря и тъй като се очакваше да бъде на обществено място, той щеше да бъде принуден да ограничи поученията си. Все пак нямаше да претърсва стаята ми, нито да ми ходи по петите.

Ала колкото и да се опитвах да се утеша с логични разсъждения, не можех да се отърся от безпокойството. Палм Спрингс се бе превърнал в мое убежище, в което бях скътала всичките си тайни — не само любовта си с Ейдриън, но и искрената си дружба с останалите. И разбира се, неразрешените ми опити с магията. Грижливо бдях над тайните си, но само мисълта, че той ще се появи тук, на моя територия, предизвикваше в мен усещането, че целият ми живот ще бъде на показ.

— Хей, Нийл — заговори Анджелина внезапно, — някога пробождал ли си стригой?

Имайки предвид, че в момента Джил описваше светлините на модното дефиле, смяната на темата беше доста странна. Съдейки по изражението на Нийл, и той напълно споделяше това мнение.

— Ъ, ами, не и истински стригой.

— Но си тренирал достатъчно с манекени.

— Да, разбира се. — Дампирът се отпусна леко, озовал се в познати води. — Това е задължителна част от нашето обучение.

Лицето ѝ светна.

— Ще можеш ли да ми предадеш няколко урока днес, след часовете?

Еди се намръщи.

— Това го минахме преди няколко месеца.

— Е, да — призна тя, — но няма да навреди да чуя различни мнения, нали?

— Какви различни мнения може да има как да се забива кол в сърцето на едно чудовище? — учуди се Джил. Изражението ѝ недвусмислено подсказваше, че никак не ѝ се нрави идеята Нийл и Анджелина да прекарват заедно времето си.

— Сигурна съм, че Нийл и Еди проявяват различни умения в боя — настоя Анджелина.

Това бе опасна забележка, намекваща, че единият може да е по-умел от другия.

Израженията на двамата дампери потвърдиха предположението ми.

— С удоволствие ще ти покажа — заяви Нийл, издувайки се от гордост. — Права си, че ще имаш полза да научиш различни стилове.

— Ще ми е интересно да видя това — отбеляза Еди.

— На мен също — не остана по-назад Джил.

— Не! — тръсна непреклонно глава Анджелина. — Вие само ще ни разсейвате, а това е сериозна работа. Само аз и Нийл. — От премрежения начин, по който го гледаше, се чудех какво точно си е наумила. Сграбчих ръката ѝ, когато по-късно се запътихме към класните стаи.

— Каква беше тази атака към Нийл? — запитах я. — Не страдаше ли преди две седмици по Трей?

Лицето ѝ помръкна.

— И още страдам. Не мога да си го избия от ума. Затова реших, че е най-добре по-сериозно да се опитам да се влюбя в Нийл.

В първия миг не знаех какво да ѝ отговоря.

— Но ти ми каза, че не си сигурна дали наистина го харесваш.

— Тъкмо заради това трябва да опитам — обясни ми Анджелина с вид, който недвусмислено подсказваше, че май изобщо не съм такава умница, за каквата всички ме смятат. — Защото тогава няма да мисля за Трей.

Нямаше смисъл да продължавам този спор, а и каквито и съмнения да имах относно романтичните ѝ методи, знаех, че решението двамата с Трей да стоят по-далеч един от друг е съвсем разумно.

— Ами, в такъв случай, желая ти късмет.

Тревогата заради пристигането на баща ми продължи да ме разяжда през целия ден. Знаех, че днес не бива да се виждам с Ейдриън, ала не можах да се сдържа. Още щом прекрачих кабинета на госпожа Теруилиджър за часа по извънкласно занятие, тя ми хвърли един поглед и се усмихна.

— Върви — рече преподавателката ми. — Каквото и да искаш, върви и го направи.

— Благодаря ви, госпожо! — Хукнах обратно навън, преди да доизрека думите.

Запътих се към апартамента на Ейдриън и си отключих със своя ключ. Заварих го в дневната, зает с изненадващо занятие. Множество от рисунките му бяха пръснати по пода и той внимателно ги режеше на късчета. Гледката бе достатъчна, за да заличи всички страхове и тревоги за баща ми.

— Какво е това? — попитах ужасено. — Толкова ли силно ги ненавиждаш?

Той ми се усмихна.

— Не точно. Хрумна ми една идея за автопортрета. Осъзнах, че всички тези неудачни рисунки са част от мен, затова реших да ги комбинирам и да направя колаж. — Кимна към платното върху триножника, върху което вече се виждаха останките от картината, която изобразяваше аурата му.

— Малко се отклоняваш от заданието — отбелязах и седнах до него.

Той отново се зае да реже.

— Сигурен съм, че професорката ми ще бъде толкова възхитена от гениалната ми изобретателност и творческо въображение, че ще пожелае да запази творбата ми за себе си и ще я окачи над камината си. А може и в спалнята. Ще го приемеш ли спокойно? Или ще ти се стори странно?

— Предполагам, че ще ми се наложи да се науча да те делия с още някого — отвърнах с въздишка.

— Ти си боец, Сейдж. — Ейдриън остави ножиците, насочи цялото си внимание към мен и повдигна вежди. — Какво не е наред?

Едва сдържах усмивката си. Всички казват, че умея идеално да прикривам чувствата си, но той, изглежда, винаги знаеше какво изпитвам.

— Прочел си аурата ми?

Стараех се да говоря с нехаен тон. През последните две седмици, след емоционалния срив в заложната къща, Ейдриън говореше много малко за духа. Мисълта за любимия ми и за това как магията на духа го бе довела до такива крайности, ме разяждаше отвътре, но аз внимавах и се стараех да не му натяквам. Той и без това знаеше, че се тревожа, а и аз нямаше да повдигна темата, освен ако той не го стори пръв или не възникне някаква причина. Пък и напоследък, изглежда, се чувстваше много добре. Не бях забелязала никакви признаци на злоупотреба с

алкохол или на използване на духа. Разбира се, това не означаваше, че проблемът е изчезнал, но за мен беше облекчение да плувам в спокойни води, докато се опитвах да измисля начин да му помогна.

— Нямахте нужда да чета аурата ти. — Той ме потупа нежно по челото. — Когато нещо те тревожи, тук се образува една очарователна малка бръчица.

— Не всичко в мен е очарователно.

— Вярно е. Някои неща са очарователни. Останалите са секси. — Гласът му се снижи и той се наведе към мен. — Толкова удивително, мъчително секси, че се чудя как въобще съм в състояние да върша каквото и да било, когато мисля единствено за вкуса на устните ти и докосването на пръстите ти до кожата ми, за начина, по който усещам краката ти, когато.

— Ейдриън — прекъснах го.

Погледът му ме прогаряше.

— Да?

— Млъкни.

Ръцете ни се протегнаха едновременно и всички мисли за баща ми отлетяха надалеч, когато устните на Ейдриън се впиха в моите. Преди да го срещна, винаги съм вярвала, че обсъждането на Менделеевата таблица или латинските склонения могат да ме възбудят. Нищо подобно. Когато докоснех Ейдриън, всичко останало изчезваше. Сякаш цялата оживявах и се изпълвах с невероятна енергия, която не съм и подозирала, че съществува. Направо обезумявах, когато телата ни се преплитаха. Мисля, че той понякога смяташе, че се въздържам от секс, защото още не съм готова да премина този праг на физическата близост. Но всъщност аз бях готова. Наистина бях. Удържаше ме единствено психическата бариера — съзнанието, че щом веднъж прекося тази граница, вече няма връщане назад.

И в моменти като този, когато той ме полагаше върху пода и се надвесваше над мен, не бях сигурна дали искам да се върна. Ейдриън плъзна ръка по бедрото ми, а сетне я мушна под блузата. Във всяко негово движение се криеше спокойна увереност, знаеше кое точно докосване ще ме доведе до ръба на екстаза. Очите му, изгарящи от желание и нетърпение, не се откъсваха от моите, докато се наслаждаваше на отклика ми, а сетне жадно ме целуна. Междувременно пръстите ми трескаво се бореха с копчетата на ризата

му, която още не бях успяла да сваля. Беше достатъчно само да прокарам пръсти по голите му гърди, да усетя топлата му кожа. Знаех, че един ден ще узная какво е да усетя цялото си голо тяло до неговото, но когато той най-сетне прекъсна дивата ни целувка, разбрах, че днес няма да е този ден — особено, когато изтъкна очевидното.

— Не казвам, че не искам да продължа — изрече с хриплив глас, — но според сметките ми, разполагаме с десет минути, преди да се наложи да си плюеш на петите и да хукнеш обратно към училище. Освен ако... — Лицето му засия. — Преместили са сестра ти другаде? — Когато се засмях и поклатих глава, Ейдриън въздъхна и ме пусна. — Е, в такъв случай, колкото и да е трудно да се повярва, разумът надделява над тялото. Каж ми какво не е наред.

Не беше нужно да си представям колко му струва това въздържание, но бях напълно сигурна, че изпитвах същото. Надигнах се неохотно, седнах и се облегнах на дивана.

— Ами Зоуи днес ми каза, че...

— Почакай. Така ли смяташ да говориш?

Сведох очи надолу и разбрах, че той сочеше към блузата ми, захвърлена на пода до мен.

— Сутиенът ми още е на мястото си. Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че така се разсейвам. И то много. Ако искаш цялото ми внимание и мъдрост, по-добре си облечи блузата.

Усмихнах се и се приближих към него.

— Виж ти, Ейдриън Ивашков, нима признаваш слабостта си? — Протегнах се, за да го докосна по бузата, ала той улови китката ми с ярост, която беше изненадващо предизвикателна.

— Разбира се. Никога не съм твърдял, че съм силен и непоклатим пред твоя чар, Сейдж. Аз съм най-обикновен мъж. А сега си облечи блузата.

Наведох се напред, за да изпробвам колко ще издържи.

— Или какво? — Със свободната си ръка улових една от презрамките на сутиена и започнах да я смъквам надолу.

Което завърши с безброй страстни целувки и отново търкаляне по пода.

— По дяволите! — изръмжа той малко по-късно и отново се изтръгна от прегръдката ми. — Не ме карай аз да съм единственият отговорен и разумен тук. Остават ни само пет минути.

— Добре, добре. — Облякох блузата, придадох си благоприличен вид и му разказах доста накратко последните новини за баща ми. — През цялото време, откакто съм в Палм Спрингс, чувствам, че контролирам всичко. А сега, когато той е тук... Не зная. Изведнъж се изплаших, че ще настъпи смяна на властта.

Сега Ейдриън беше съвсем сериозен и делови.

— Никаква смяна на властта няма да има. Той не може да ти отнеме живота. Не може да ти вземе това. — Махна с ръка наоколо. — Става дума само за една вечеря. Вероятно иска да говорите за развода.

— Зная, зная. Просто беше толкова трудно да опазя всичките си тайни от Зоуи, но се справих. Но той е много умен и коварен.

— Ти си по-умна от него. И си по-добра от него. — Ейдриън стисна ръцете ми, после ги целуна, ала това беше жест на подкрепа и привързаност, а не на изгаряща страст. — Е няма за какво да се тревожиш. Бъди както винаги умницата Сейдж и ми разкажи по-късно довечера как е минало всичко.

— Ако си буден — подразних го аз. През последната седмица посещенията на Ейдриън в сънищата ми все повече намаляваха. Явно спеше по-добре от обикновено и очевидно се беше вслушал в молбата ми да не прекалява с магията на духа. — А и ще трябва пак да се срещнем с Маркърс, така че много скоро трябва да си готов за това.

— Предполагам, че просто ще се наложи да пия повече кафе, за да остана буден. — В очите му проблесна закачлива искра.

— Я внимавай! — предупредих го. Беше удар под пояса да ме дразни със слабостта ми към кафето. — По-добре се постарай да се държиш прилично, ако отново ти се прииска нещо непристойно.

— Наистина ли? А пък аз си мислех, че дължа тези непристойности на лошото си поведение.

Целунахме се за довиждане и аз поех към „Амбъруд“ малко по-късно, отколкото възнамерявах. Но си струваше. Краткият разговор с Ейдриън — и по-дългият физически контакт — ми вляха нови сили. Чувствах се по-уверена, изпълнена с любов към Ейдриън и готова за битки. Можех да се справя с баща си.

Споменаването на Маркърс ме подтикна да се замисля за омагьосаната каменна сол. Досега още нищо не бях направила с нея. Може би Ейдриън беше прав и Маркърс ще пожелае да изпробва откритието ми върху някой нов последовател. Госпожа Теруилиджър

пазеше запасите ми в дома си и при все че добре познавах мастилото за татуировки на алхимиците, се нуждаех от съветите ѝ за магическите свойства на някои вещества, които можеха да се добавят към сместа. Но щом влязох в кабинета ѝ, разбрах, че няма да имам възможност за магическа дискусия. Зоуи беше там и ме чакаше, изгаряща от нетърпение. Макар и малко закъсняла, бях успяла да се върна само няколко минути след края на часовете. Сигурно след последния си час тя е дотичала направо тук.

— Най-после се появи — промърмори сестра ми.

Госпожа Теруилиджър ме изгледа иззад бюрото си с разбиращ поглед.

— Благодаря ти, че занесе вместо мен онези документи в канцеларията. Току-що обяснявах на братовчедка ти колко полезна помощничка си ми.

Усмихнах се сковано.

— Винаги се — радвам, ако мога да помогна, госпожо. Може ли да тръгвам?

— Да, да, разбира се. — Тя отново сведе очи към документите и повече не ме погледна.

— Какво е толкова спешно? — попитах Зоуи, когато излязох ме от кабинета.

— Трябва да се срещнем с татко сега — обясни тя.

— Сега? Не е време за вечеря. Дори по-възрастните не вечерят толкова рано.

— Татко е пристигнал в града по-рано и не иска да губи време.

Опитах се да прикрия недоволството си.

— И аз пак съм последната, която го научава?

Зоуи ме стрелна обидено с поглед.

— Ти, изглежда, се занимаваш с други неща, които смяташ за по-важни. Предположих, че ще ти е все едно.

— Не започвай отново — предупредих я. Стигнахме до паркинга и по навик огледах Живака, за да се убедя, че някой некадърен идиот не е одраскал боята, докато е паркирал.

— Права си — съгласи се Зоуи, за моя изненада. — Не бива да се караме. Днес сме сестри, а не само алхимици. Трябва да се обединим срещу общия враг.

— Имаш предвид мама? — попитах невярващо. Зоуи кимна в знак на потвърждение, а аз трябваше да стисна устни, за да не тръсна нещо по-остро и да избухне скандал.

Ресторантът, който бе избрал баща ми, беше именно такъв, какъвто очаквах. Както сам се изразяваше, той не понасяше „излишните превземки и финтифлюшки“, така че изисканите ресторанти, излъчващи мистерия или романтика, автоматично отпадаха. При все това, въпреки прагматизма си, в никакъв случай не би избрал някое шумно и непретенциозно кафене, със съмнителна чистота и качество на храната. Затова се бе спрял на приличен японски ресторант, в съседство с един хотел, гордеещ се с отсъствието на разточителност. Обстановката беше семпла, със строги, изчистени линии, но храната и репутацията бяха неоспорими.

— Здравей, татко — поздравих го. Когато пристигнахме, той вече седеше край една маса и не стана да ни прегърне. Дори Зоуи не очакваше подобно хладно посрещане.

— Сидни, Зоуи — рече той. Назовавайки ме първа не бе знак за предпочитание, а по-скоро спазване на годините на раждане. Ако Карли беше тук, щеше да изрече първо нейното име.

А за двоен ефект щеше да бъде и по азбучен ред. Появи се сервитьор, който ни предложи вода и чай, а баща ми му подаде менюто. — Това е вечерното меню. Моля, донесете ни обедното.

— Обедното време мина, сър — отвърна вежливо сервитьорът. — Вече сменихме менютата.

Баща ми го прикова с поглед.

— Да не би да се опитвате да ми кажете, че три и половина е време за вечеря?

— Не. — Мъжът се огледа безпомощно наоколо. Ресторантът беше празен, с изключение на двамата бизнесмени, които пиеха на бара. — Всъщност не е време нито за обед, нито за вечеря.

— Е, в такъв случай не виждам защо да плащам вечерните цени. Донесете ми обедното меню.

— Но обядът приключи в два.

— Тогава извикайте управителя.

Сервитьорът се отдалечи, но бързо се върна — носеше обедното меню. Идеше ми да потъна в земята от срам.

— А сега... — подхвана баща ми, очевидно горд от себе си. — Да изберем какво ще хапнем, за да може след това спокойно да се заловим за работа.

Стомахът ми се сви, докато се чудех каква по-точно работа има предвид. Дори и да не изпитвах такова притеснение, не бях гладна, но следвайки правилата на добрия тон, поръчах суши.

— Това е малка порция — отбеляза баща ми.

— И най-евтината. — Правилните думи сами излязоха от устата ми. — Тук дори и цените на обедното меню са твърде високи. Няма смисъл да се поръчват прекалено много блюда, когато и без това храненето по време на делови разговори е по-скоро общоприета условност. Освен това обучението ни включва безплатна храна и ще вечеряме в общежитието.

Той кимна одобрително.

— Съвсем правилно. Изглеждаш понапълняла, така че не е зле да пазиш малко диета.

Усмихнах се сковано и сподавих желанието си да му кажа, че все още нося четвърти размер. Просто видът ми беше на по-здравословен четвърти размер, а не на леко недохранен. Междувременно Зоуи — която възнамеряваше да зареже менюто — бързо го отвори отново, като чу упрека му към мен. Навярно смяташе да си поръча пържени в масло морски дарове, едно от любимите ѝ ястия, и сега явно се изплаши от гнева на баща ни заради пържената храна. Можех да понеса забележките му за теглото ми, но ако кажеше нещо на сестра ми, нямаше да издържа и щях да ливна чая в лицето му. В крайна сметка тя поръча същото като мен, макар да знаех, че не обича суши.

След като сервитьорът се отдалечи с поръчките ни, баща ни извади два кафяви плика и подаде по един на всяка от нас.

— Няма смисъл да губим време. Както виждате, събрал съм информация, която ще ви помогне да свидетелствате срещу майка си.

Стисках челюсти, докато прелиствах страниците, описващи живота на майка ми. Копия от документите от колежа, справки за това къде и какво е работила. Имаше много снимки, включително и една, направена по време на някакво занятие, което приличаше на курс по йога. Вдигнах я. На нея се виждаха неколцина студенти, включително мама, докато излизат от залата, понесли постелките си.

— Какво е това? — попитах аз.

— Виждаш ли този мъж тук? — Баща ни посочи към един от мъжете, който разговаряше с майка ми. — Това е нейният инструктор. Тя постоянно разговаря с него по време на курса.

— Е, какво чудно има, след като ѝ е инструктор?

Устните на баща ни се изкривиха в грозна усмивка.

— Освен ако няма и други причини.

— Какво? — Снимката се изплъзна от ръката ми. — Не. Няма начин. Мама никога не би имала любовна връзка.

Той сви рамене.

— Тя е тази, която иска развод, нали?

Можех да изтъкна десетина причини, поради които мама искаше развод, но вместо това попитах с неутрален тон:

— Имаш ли някакво друго доказателство?

— Не — призна той. — Но това няма значение. Достатъчно е да се посее съмнение. Ние просто трябва да я представим като ненадеждна личност. Напускането ѝ на колежа и липсата на постоянна работа са доказателства за това. Тя дори никога не е работила на пълен работен ден.

— Защото се грижеше за нас — изтъкнах. Баща ни следеше за нашето образование, но мама беше тази, която направляваше ежедневието ни, поддържаше дома и ни прегръщаше и утешаваше, когато се наранявахме и страдахме.

— Отново ще подчертая — това не е важно. Тук има достатъчно документи, които доказват какъв непълноценен родител е била тя. В най-лошия случай това ще ни осигури съвместно попечителство, макар че ще се изненадам, ако не ми присъдят пълните родителски права.

— Разполагаш ли с чисто юридически аргументи? — попитах с престомена усмивка.

— Не, макар че се опитах да открия такива — намръщи се той.

— Значи в съда ще гледат делото само въз основа на фактите — отбелязах с невъзмутимо изражение.

— Да. Всичко ще мине добре, ако вие, момичета, изпълните добре вашата част. — Той замълча, когато сервитьорът ни донесе горещи кърпи. — Зная, че не съм длъжен да ви обяснявам колко е важно това. Зоуи е ценна за нашата кауза, която с всеки изминал ден става все по-обхватна и по-сложна. Последните акции на ловците на

вампири предизвикаха голям шум. Не можем да им позволим хаотично да рушат това, което ние сме постигнали.

Въздъгнах с облекчение заради смяната на темата. Повечето от алхимиците преценяваха Воини на светлината като примитивна банда от агресивни бунтовници, въпреки че Маркърс неотдавна бе доказал, че някои алхимици си сътрудничат с Воините. Освен това имаше доказателства, че Воините знаят за Джил. Радвах се, че баща ни беше на страната на разума и на преобладаващия начин на мислене на алхимиците тук.

За мое удивление, той впери поглед в мен.

— Голяма част от информацията, с която разполагаме, е резултат от твоите усилия.

Още малко и щеше да ми направи комплимент.

— Просто си изпълнявах задълженията — отвърнах аз.

— Но освен това, с разкриването на престъпленията на Кийт и самоотвержеността ти да изтърпиш онази сватба, ти привлече вниманието на мнозина от нашите най-високопоставени ръководители.

Надвисна неловка тишина. В работата на алхимика упреците бяха повече от похвалите и аз действително не знаех как да реагирам. Зоуи се изкашля.

— Аз надзиравах лично едно хранване — съобщи тя гордо. — Разбира се, не и самото пиене на кръв. Но веднъж Сидни не можа да заведе морите в дома на Кларънс Донахю за хранването. Така че аз я заместих.

Баща ми ме изгледа сурово.

— Защо не си могла да ги заведеш?

— Трябваше да работя над един училищен проект — обясних аз.

— Разбирам — промърмори той, но на челото му се появи лека бръчка.

— Сидни винаги работи по някакви учебни проекти — додаде Зоуи. Мисля, че тя се почувства обидена и пренебрегната, задето отговорната ѝ роля по „надзирането“ не получи по-голямо признание. — Винаги изчезва след часовете. Вечно изпълнява някакви поръчки или се размотава с учителката си по история.

— Ние не се размотаваме — възразих аз.

— Но пиеш кафе с нея, нали? — попита Зоуи тържествуващо.

— Ами, да, но това не е...

— По кой предмет е този проект? — попита баща ни. — По химия ли?

Зоуи и аз отговорихме едновременно:

— По история.

Той се намръщи още повече.

— Този предмет не е важен — отсече. — Всъщност никой предмет не е. Ти вече имаш превъзходно образование.

— Да, но е важно да запазя прикритието си — изтъкнах. — Примерният студент се ползва с много предимства. Това ми осигурява голяма свобода, а възможността да напускам кампуса след часовете, за да изпълня поръчките на госпожа Теруилиджър, означава, че ако се наложи, мога да помагам на мороите, без да привличам вниманието. Не можем да рискуваме те да направят нещо глупаво и да се озовем в неприятна ситуация.

Това като че ли успокои баща ни, но Зоуи отново премина и настъпление.

— Не е само това. Ти си приятелка с нея. Говорите си за ваканции в Гърция и Рим.

Откъде се взеха тази ярост и злост? Очаквах да бъда подложена на разпит от баща ми, но не от нея.

— И какво като разговаряме понякога? Тя е човек. Общуването с нея няма да ми навреди.

— Ще ти навреди, ако не отдаваш цялото си внимание на мисията — процеди Зоуи със сурово и злобно изражение, което никак не ми хареса. — Освен това учителката ти може да е човешко същество, но ти със сигурност имаш приятели сред мороите и дампирите.

Веждите на баща ни отхвъркнаха нагоре, но точно в този момент пристигна храната, което ми осигури достатъчно време, за да измисля убедителен отговор. Ала той се нахвърли върху мен, преди да измъдря каквото и да било.

— Какво означава това? Имаш за приятели морои и дампири?!

— Сидни непрекъснато се влачи с тях — обяви Зоуи. — Постоянно им прави услуги.

Измерих я с такъв унищожителен поглед, че тя потръпна.

— Моята работа е да ги надзиравам и да се грижа за тях. Нужни са специални умения и такт, за да се научиш как да общуваш с тях, за

да спечелиш доверието им и да постигнеш това, което искаш, без да прекриваш границата — нещо, което ти още не си усвоила. Мили Боже, та аз трябваше да живея с една от тях! Беше ми заповядано, а това е нещо, с което ти никога не би могла да се справиш, като се има предвид как се паникьоса, когато се наложи да „надзираваш“ онази вечеря. И не се опитвай да критикуваш и съдиш стила ми на работа, след като не ти разкри Кийт, Воините и всичко останало.

— Хайде, хайде, момичета, не се карайте — намеси се баща ни умиротворително, но аз не можех да не забележа, че изглеждаше доволен. Според мен той смяташе, че съревнованието ни прави по-силни. — И двете имате право. Зоуи, Сидни нееднократно доказва колко е лоялна и с какво изключителното старание изпълнява поставените ѝ задачи. Сидни, Зоуи е права, че не бива да се сближаваш твърде много с тази преподавателка или с мороите, независимо, че са част от прикритието ти. Съществуват определени граници, които никога не бива да бъдат прекривани. Видя какво стана с Кийт, когато се поддаде на изкушението да заговорничи и сключва сделки с мороите.

За няколко минути двете със Зоуи се укротихме, обхванати от ужас.

— Знаеш ли как е Кийт? — попитах накрая.

Баща ми малко се отпусна.

— Да, той беше освободен.

Бях толкова изненадана, че изгървах сушито, което толкова внимателно бях повдигнала с пръчиците.

— Освободили са го?

— Да. Той постигна отлични резултати в поправителния център и сега работи в Чарлстън. Разбира се, на административна работа. Определено не е готов за оперативни мисии. Ала за нас е огромно облекчение, че обучението е било успешно. За съжаление, невинаги е така. Дори и след като татуировката се усили.

Космите на врата ми настръхнаха.

— Да се усили татуировката? Имаш предвид да се опресни, нали?

— Нещо такова — измърмори той и продължи, като много внимателно подбираше думите си. — Да го кажем така — в мастилото се правят определени изменения, за да може да помогне на такива объркани и заблудени души като Кийт.

Преди Маркърс да ми го каже, никога не бях чувала някой да говори за това.

— Използва се мастило с по-силно внушение за подчинение и групова лоялност?

Баща ми присви очи.

— Откъде знаеш за това? — попита настоятелно.

— Чух разни слухове. — Помолих се да не пожелае да узнае подробности, но лъжата ми бе готова. Погледът му се задържа няколко секунди преценяващо върху мен, но в крайна сметка реши да не ме притиска повече.

— Това е чудовищна мярка — рече той след продължителната пауза. — И се разчита на тяхната помощ. Но е необходима. Хора като Кийт представляват опасност не само за нас, но и за цялото човечество. Може би морите не са толкова лоши като стригите, но те са противоестествени създания. Не са част от установения порядък на този свят и ние трябва да ги държим по-далеч, за да опазим нашето общество от влиянието им. Това е наш дълг. Всеки, който не разбира баланса, който поддържа с тези чудовища, вреди на каузата. Да, имаше значителна намеса, но Кийт бе превъзпитан. Ние спасихме душата му. Благодарение и на теб, Сидни. — Лицето на баща ми светна от въодушевление. — Трябва да поговориш с него. Трябва да видиш доброто, което му стори.

Размърдах се неловко.

— О, аз...

— След вечерята — постанови баща ми решително. — Тогава ще му се обадим.

Бунтовническата част в мен искаше да попита: „Нима сега не обядваме?“, но премълчах.

Наистина повече не ми се говореше. Слава Богу, Зоуи все така ревностно се опитваше да привлече вниманието му и бърбеше и за двете ни. Обядът приближаваше към края си и разговорът отново се върна към съдебното изслушване. Аз кимах машинално.

— Радвам се, че мога да разчитам на вас двете — рече той, когато се изправихме, за да тръгваме. — Не че съм се съмнявал. Но след Карли, ами, трудно е да се каже.

— Какво за Карли? — попитах припряно. Видях, че той не остави бакшиш, и преди да се отдалечим, хвърлих незабелязано

няколко монети върху масата.

Баща ми се намръщи.

— Тя ще свидетелства в полза на майка ви. Но не се тревожете. Това няма да е достатъчно.

Изпълни ме такава радост, че с мъка успях да запазя невъзмутимо изражение. Карли щеше да се противопостави на баща ни! Разбира се, тя никога не е била подлагана на такъв натиск, като мен и Зоуи, но толкова се гордеех с по-голямата си сестра! Обикновено тя беше покорната и срамежливата в семейството. Това, че щеше да защити майка ни, означаваше, че е изминала дълъг път. Запитах се дали някога ще събере смелост да разкаже как Кийт я е изнасилвил. Но все пак това беше началото.

Що се отнася до Кийт, баща ми беше твърдо решен да ми покаже какво „добро“ съм му сторила, без значение колко го уверявах, че не е необходимо. Когато стигнахме до паркинга, той проведе няколко обаждания, за да го свържат с Кийт, а най-лошото беше, че използваше видеовръзка. Мълчаливо се помолих Кинг да е зает с нещо, каквото и да е, и да не може да се обади. Нямах късмет. След около минута или малко повече, баща ми най-сетне успя да се свърже и лицето на Кийт се появи върху екрана на телефона. Зоуи и аз застанахме от двете страни на баща ми.

— Господин Сейдж — рече Кийт. Гласът му беше равен и бездушен. — Толкова се радвам, че ми се обаждате.

Не можах да сподавя удивеното си ахване. Някога Кийт беше надменен и противно арогантен. В поправителния център беше обезумял от ужас. А сега. Нямах нищо. Приличаше на празна черупка. На робот. Едното от очите му беше стъклено, но ако не знаех кое точно, никога нямаше да различа изкуственото.

— Сидни и Зоуи са с мен — обясни баща ми. — Сидни се тревожи за теб.

— Здравей, Сидни. — Стори ми се, че се усмихна, но не бях сигурна. — Искях да говоря с теб. Бях болен, но вече съм по-добре. Позволих да бъда измамен от онези дяволски изчадия. Ако не беше ти, щях да изгубя душата си.

Имах чувството, че езикът ми е надебелял и едва можах да го помръдна.

— Това. Това е страхотно, Кийт. Как си иначе? Като се изключи работата ти като алхимик?

Той се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Ами, не зная. Гледал ли си наскоро някои хубави филми? Имаш ли гадже? — Знаех, че на баща ми въпросите ми ще се сторят лекомислени и ненужни. — Щастлив ли си?

Кийт едва примигна.

— Щастието ми няма значение. Само работата е важна. Това, както и продължаващото покаяние.

— За... За какво? Заради измамите ти с Кларънс, за да спечелиш пари? Имам предвид, че това беше лошо. Ала би могло да е и по-зле. — Нямах представа защо се опитвах да се защитя пред него, но имаше нещо дълбоко обезпокоително в целия този разговор за души и покаяние — особено, след като знаех, че истинският проблем на алхимиците не бяха последиците от мошеничеството на Кийт, колкото фактът, че бе използвал морой. — А и нали току-що каза, че си много по-добре.

— По-добре съм, но не съм излекуван. — От тона му по гърба ми пробягаха ледени тръпки. — Тези, които си сътрудничат с онези същества, заради каквото и да е, е изключение на по-великото всеобщо благо, трябва да извървят дългия път към изкуплението и спасението, този, по който аз вече съм поел. Аз съгреших против своята раса и позволих покварата да обсеби душата ми. Вече съм готов да се изчистя докрай от мрака.

— Личи си, че искрено и дълбоко съжаляваш — промълвих едва-едва. — Искам да кажа, че това е добре, нали? Трябва да означава нещо.

— Вече съм готов да се изчистя докрай от мрака — повтори той. Трудно можеше да се каже дали въобще осъзнаваше, че говори с мен. Звучеше, като че ли рецитираше нещо. Нещо, което в действителност бе рецитирал много, много пъти.

Тези, които си сътрудничат с онези същества, заради каквото и да е, с изключение на по-великото всеобщо благо, трябва да извървят дългия път към изкуплението и спасението. Думите му дълбоко ме разтърсиха. Отношенията ми с Ейдриън доста надхвърляха едно обикновено сътрудничество. Това ли рискувах? Да се превърна в

бездушно и апатично същество? Последният път, когато видях Кийт, той крещеше да го освободят от алхимиците. Беше ужасно, ала в същото време имаше нещо истинско в безумното му отчаяние. Борба. В него гореше огън. А сега нямаше нищо. Кийт беше високомерен и егоистичен, но притежаваше ярък и силен характер — дори понякога дразнеше околните. Как самоувереният и властен Кийт се бе превърнал в... това създание? Какво му бяха сторили, че да го лишат от самоличността му, да го накарат да се съгласява покорно с всичко, което му казваха?

Татуировката, осъзнах. Сигурно са я опреснили и пропили с много силно внушение. И все пак. Интуицията ми подсказваше, че има още нещо. Мастилата на алхимиците могат да те направят послушен за прости команди и да станеш възприемчив към внушението. Но да се измени личността напълно? За целта е необходима по-могъща намеса. Досещах се, че това трябва да е съчетание от подсилена татуировка и всичко, което са направили по време на превъзпитанието му.

Виждах също каква може да бъде съдбата ми, ако ме заловят.

— Кийт — успях да изрека накрая, — как точно се изчисти от онзи мрак?

— Време е да тръгваме — внезапно ни прекъсна баща ми. — Кийт, много се радваме да се убедим, че при теб всичко е наред. Покъсно пак ще си поговорим.

Кийт се сбогува с нас и ние се запътихме към автомобилите си. Зоуи се осмели да прегърне набързо и сковано баща ни, преди да се качи в Живака. Аз вече се бях извърнала към шофьорската врата, но той ме хвана за ръката. Не се възпротивих, защото още бях зашеметена от това, на което току-що бях станала свидетел.

— Сидни — заговори той и впери в мен студените си очи. — Ти наистина свърши отлична работа. Радвам се, че Зоуи е тук, за да се учи от теб. Тя е вироглава и неопитна, но накрая ще се научи. А и е права за едно — не си отвличай вниманието. Дори и само заради тази твоя учителка. Може би не е зле след време малко да си починеш. Със сигурност ще е добре за теб да продължиш да общуваш с онзи млад мъж, Иън Джансън. Но сега дори едно привидно невинното общуване — с човек — може да е опасно. Длъжна си изцяло да се съсредоточиш върху мисията си. Зная, че е излишно да ти напомням за дружбата с морои и дампери.

— Разбира се, че не, сър. — Искаше ми се да си бях замълчала.

Той ме удостои с някакво подобие на усмивка, а после се извърна, без да добави нито дума. Потеглих със Зоуи към „Амбъруд“. В колата се възцари неловкост, породена от по-раншните ни пререкания. Колкото и да ѝ бях сърдита, задето ме издаде на татко, аз все още я обичах. А и не можех изцяло да я обвинявам. Той внушаваше страх, беше от онези хора, които те караха да се чувстваш непълноценен и неспособен. Имах предостатъчно опит с това.

— Хей — заговорих, когато забелязах, че минаваме покрай същата сладкарница, в която идвахме миналата седмица. — Искаш ли да се почерпим с шоколадов сладолед с орехи?

Зоуи се взираше право напред и дори не погледна към сладкарницата.

— Пълен е с мазнини и захар, Сидни. — Отново се умълчахме. — Може би трябва да престана да вземам уроци по кормуване от Еди.

— Лош учител ли е? Направил ли е нещо, хм, зловещо?

— Не. — Противоречивите чувства, които я измъчваха, бяха почти осезаеми. — Но той е един от тях. Чу какво каза татко. Какво каза Кийт. Никакво сътрудничество.

— Това не е сътрудничество. Това е бизнес — заявих прагматично. — Какво ще стане, ако възникне извънредна ситуация и се наложи да шофираш? Длъжна си да си подготвена. Заради повеликото всеобщо благо.

Тя леко се успокои.

— Предполагам, че си права.

След това Зоуи отново притихна, давайки ми добра възможност да се замисля за евентуалните последици от днешния обяд. Може би заради безукорната си и надеждна репутация все още бях недосегаема, но Зоуи се бе раздрънкала за някои от другите ми дейности. Дали баща ми бе заподозрял нещо? Трудно бе да се каже, но предпочитах той да няма никакви основания да се съмнява в мен.

И разбира се, още се притеснявах заради Кийт. Лицето му продължаваше да ме преследва. Какво бяха направили с него? Какво бе преживял в поправителния център? И доколко голяма е била ролята на опреснената му татуировка? Тези въпроси не спираха да се въртят в ума ми и когато пристигнахме в „Амбъруд“, бях взела решение. Беше труден избор, който може би нямаше да разреши всичките ми

проблеми. Но бях длъжна да действам. Гледката на Кийт бе напомнила за отчаяната ситуация, в която се намирах.

Трябваше да направя мастилото. И да го изпробвам върху себе си.

Нямаше друг изход. Налагаше се да действам, за да разбера дали новото мастило е надеждна защита срещу психическите манипулации на алхимиците. Щеше да бъде по-добре, ако някой от последователите на Маркъс ми послужи като за опитно свинче, но нямаше време да го чакам. Инес бе казала, че магическите ми способности може да повлияят върху резултатите и да ги объркат, но какво друго можех да направя? Нямах върху кого да експериментирам, а беше немислимо да стоя със скръстени ръце и нищо да не предприема. Ако съществуваше метод, който можеше да предпази други хора — както и мен — да се превърнем в същества, подобни на Кийт, бях длъжна да го открия. Това беше отправната ми точка и повече нямаше да си пиляя времето.

След вечерята в общежитието Зоуи се запъти на среща с учебната си група, а аз се приготвих да отида в дома на госпожа Теруилиджър. Преди това ѝ се бях обадила с една доста неочаквана молба. Може би беше опасно да зачезна отново при учителката си, след днешната лекция на Зоуи, но ако ме попиташе по-късно, щях да ѝ обясня, че съм имала задължително задание. Докато крачех към паркинга за учениците, се натъкнах на Трей. Изглежда, отиваше на работа.

— Ей, Мелбърн извика ми той и спря до мен. — Трябва да те попитам нещо. Анджелина се размотава с онзи дампир. Току-що ги видях да си тръгват заедно. Има ли нещо между тях?

— Кой дампир? — попитах.

— Онзи с фалшивия британски акцент.

— Не мисля, че е фалшив.

— Е, както и да е. — Дори аз можах да доловя ревността в тона му. — Какво става между тях?

— Напълно съм сигурна, че нищо не става.

— Тогава защо постоянно са заедно?

Защото тя се опитва да те забрави, казах си аз.

— Мисля, че се упражняват или нещо подобно. Нали знаеш, дампирски работи. — Той обаче не изглеждаше убеден. — Може би, вместо да я преследваш, трябва да си намериш някоя друга.

— Мислиш ли, че не съм пробвал? — въздъхна той. — Но нима може някое момиче да се сравнява с нея? Може и да не вярваш, но в цялото училище няма друга като нея.

— О, напълно го вярвам — съгласих се, като си спомних как в началото Анджелина беше забравила кода за шкафчето си и се опита да го отвори с брадва. Никой не разбра откъде я бе намерила.

— Някой покани ли я на бала?

— Какъв бал?

Той посочи обявата, окачена на прозореца на общежитието: „БАЛ ЗА ДЕНЯ НА СВЕТИ ВАЛЕНТИН“.

— Наистина ли не си я забелязала?

— Имам си доста грижи.

— Не смяташ, че тя ще отиде с Нийл, нали?

Замислих се за безразличието на Нийл и пълната му отдаденост на работата.

— Не. Сигурна съм, че това няма да стане.

Трей пъхна ръце в джобовете на панталоните си и се втренчи мрачно пред себе си. Изчаках да каже още нещо, но той остана мълчалив и аз усетих как очите ми се разширяват от изненада.

— Нима това е толкова важно за теб? Че тя ще отиде на бала с някой друг?

— Тя е важната — промълви той и се извърна към мен. — Мисля. Мисля, че може би сгреших с нея. Вярвах, че най-силното ми желание е Воините да ме приемат в своите редици. Но дали е така? Това, което всъщност искам, е да изтрия от лицето на земята лошите вампири и да премахна завинаги злото. Такива неща. А за целта не се нуждая от тях. Мога да мисля самостоятелно и да открива начин, по който да го постигна. Може би този начин ще включва и Анджелина.

Слисах се, защото думите му почти се покриваха с някои от моите желания.

— Е, и какво сега? Ще се съберете ли отново?

— Не зная. Нужно ми е време да помисля как да стане. А междувременно не желая тя да излиза с Нийл или когото и да било друг. — Изгледа ме накриво. — Зная, зная. Звучи невероятно шовинистки — да искам тя да не си живее живота, докато аз измъдря какво да правя. Но пък и ситуацията е доста необичайна и сложна.

— Напълно си прав — промърморих аз. Помежду ни отново се възцари тишина, когато внезапно ме осениха две прозрения. Едното беше, че колкото и налудничаво да изглеждаше връзката между Трей и Анджелина, аз исках помежду им да се получи. Второто бе, че пред мен изведнъж се откриваше една възможност. — Ще ти помогна. Ще ти помогна Анджелина да не се вижда с никого.

— Какво? — Той ме изгледа недоверчиво. — Можеш ли да го направиш?

— Разбира се — уверих го. Лесно бе да се обещае, защото виждах колко страдаше тя по него, а и предполагаемото ѝ ново увлечение всъщност изобщо не я интересуваше. Ала Трей не го знаеше. Лицето му се озари от усмивка, която много бързо помръкна.

— И какво ще поискаш в замяна? — запита той предпазливо.

— Защо си мислиш, че ще ти поискам нещо?

— Ти си алхимик. — Устните му отново се изкривиха в някакво подобие на усмивка. — Алхимиците не правят нищо даром.

— Но приятелите правят — заявих, чудейки се дали да се чувствам обидена от намека, или засрамена, защото в случая той беше прав. — Ще ти помогна с Анджелина. Но се нуждая от услуга — голяма услуга и то такава, която изисква да ми имаш пълно доверие, като на истински приятел.

Той се замисли няколко секунди.

— Продължавай.

Цялата треперех от вълнение, но се постарях да говоря спокойно и убедително.

— Искаш ли да си направиш още една татуировка? Такава, която никой не може да види?

Той се втренчи изумено в мен.

— Наред ли си?

— Говоря сериозно. Има нещо, което се опитвам да направя, нещо като страничен проект, който може да помогне на много хора. На човечеството. Ако се съгласиш да ми съдействаш, ще се получи нещо голямо.

Повече от голямо. Трей би бил идеално опитно зайче.

— Щом и ти си замесена в татуировките, те не са само декоративни — напомни ми той. Вярно беше. Когато пристигнах и „Амбъруд“, открих, че Кийт и бандата му имат нелегално студио,

където с помощта на вълшебното мастило, примесено с моройска кръв, се правеха татуировки, които издигаха него и приятелите му до спортни висини, недостижими за простосмъртните. Тъкмо това му бе докарало всички главоболия с алхимиците. Трей бе свидетел на ужасните странични ефекти от действията на Кийт.

— Така е, но тази няма да те контролира. Ако сработи, тя всъщност ще те защитава от контрол върху съзнанието.

Той повдигна вежди.

— Дори не знаех, че ме заплашва подобна опасност. А ако не сработи?

— Тогава нищо няма да стане. Просто ще имаш възможност да докажеш какъв си корав мъжага, като издържиш още една татуировка.

— Е, бях доста сигурна, че нищо няма да се случи. Деветдесет и девет процента. Нямахше нужда да споменавам единия процент. — При все че... Накрая ще имаш нужда от още една татуировка, за да се докаже, че опитът е сполучлив.

— Сидни.

— Трей, моля те. — Улових ръката му. — Не мога да ти обясня всичко, но ми повярвай, когато ти казвам, че това наистина е много важно. Надявам се, че ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш, че не бих рискувала толкова лесно чужд живот. — Изражението му бе потвърждение на думите ми. — Нали каза, че искаш да премахнеш завинаги злото? Повярвай ми, това ще го направи. Освен това ще получиш помощ за Анджелина.

— Значи няма да ми помогнеш, ако не ти направя тази услуга?

Поколебах се и част от оживлението и ентузиазмът ми помръкнаха. Не бих могла да го изнудвам.

— Не. Не бих ти го причинила. Ще ѝ попреча да излиза с други момчета, независимо какво ще решиш.

Няколко минути тъмните му очи сезираха преценяващо в мен.

— Може и да съжалявам, но добре. Ние двамата може и да не споделяме еднакви възгледи, но когато кажеш, че ще помогнеш някому, държиш на думата си. Кога трябва да се направи тази татуировка?

— Предполагам, че след като свършиш работа. Нали натам си се запътил? — Забавянето не ми харесваше, но бих се примирила с всичко, стига да разполагам с надежден субект за опитите.

— Не, не съм на смяна. Само ще си взема заплатата.

Наистина имах късмет.

— Може ли след това да отидеш в дома на госпожа Теруилиджър? Ще ти изпратя есемес с адреса, а тя ще се погрижи да ни освободят от вечерния час.

— Всичко ще се извърши в дома на госпожа Теруилиджър?

— Да. Ще можеш да се запознаеш с гаджето ѝ. Има превръзка на едното око.

Трей се замисли.

— Защо още отначало не ми каза това? Ще бъда там.

Изпратих му адреса ѝ и се запътих към колата си. След като потеглих, се обадох на Ейдриън.

— Как мина срещата със стареца ти? — попита той.

— Не много добре — отвърнах. — Сега пътувам към дома на госпожа Теруилиджър. Искам да се срещнем там.

— Добре — рече той без колебание. — Ще ме светнеш ли защо?

— Намерих морско свинче.

ГЛАВА 14

ЕЙДРИЪН

Лицето на Джаки ми подсказваше, че това не беше шега.

— Влизай — рече тя, отвори входната врата и ме покани вътре.
— В името Божие, надявам се, че разбираш какво става.

— Малко — осведомих я, без да съм напълно сигурен, че не преувеличавах. Сидни съвсем ясно ми бе заявила по телефона, че е настъпил моментът да изпробва мастилото си, ала на мен ми беше трудно да си представя, че тя толкова набързо ще предприеме подобна крайна стъпка. Доколкото знаех, тя нямаше нищо против да изчака идването на Маркъс и да го остави той да намери опитно свинче. Ако внезапно е решила, че е готова да направи татуировка в домашни условия — можех само да предполагам, че ще я тества върху себе си — навярно се бе случило нещо много сериозно.

При все че Джаки се бе преместила в модерна къща, след като нейната изгоря, отвътре новият ѝ дом не се различаваше от стария. Минах покрай купчина книги за лечение с кристал и се наведох да погая пухкавата бяла котка, която се търкаше о глезена ми, приветствайки ме за добре дошъл. След малко Сидни се появи откъм коридора, кършейки пръсти. Щом ме видя, изтича напред и се хвърли в прегръдките ми. Джаки извърна деликатно очи и се престори, че вниманието ѝ е заето с оправянето на някакви свещи. Ние никога не сме казвали пред нея нищо конкретно за отношенията си, но в нейно присъствие се чувствахме спокойни, а аз бях научил две важни неща за Джаклин Теруилиджър. Едното — че не е глупава. И другото — че не съдеше никого.

— Какво се е случило? — попитах Сидни. — С баща ти ли е свързано? — Това беше единственото, което би могло да промени позицията ѝ.

Тя кимна.

— Да. С него и с Кийт.

— Кийт? И той ли беше там?

— Не. Не точно. Татко му се обади. По видеовръзка. — Тя се отдръпна от мен и закрачи наоколо. — Беше ужасно. Това, което са му сторили. Не приличаше на човек. Все едно беше робот. Никакви чувства. Никаква самостоятелна мисъл. Причинили са му всичко това в поправителния център — при това не е било само обучение или терапия. Освен това са използвали мастилото, за което Маркъс говореше, и което усилва внушението и по този начин затвърждава лоялността. Татко каза, че това мастило няма толкова силно въздействие върху всички. Но, Господи... При него се е получило. При Кийт.

Тя бърбеше на пресекулки, а това не беше типично за нея, което ми се стори още по-обезпокоително. Очите ѝ имаха измъчено изражение и аз изпитах желание отново да я притегля в обятията си. Сдържах се, макар и неохотно. Джакки може и да приемаше спокойно нашата връзка, но аз нямах намерение да излагам чувствата си на показ.

— Но какво е станало? — настоях. — Да не би да са те заплашили, че ще сторят същото и на теб? — Ала нещо ми подсказваше, че ако го бяха сторили, тя нямаше сега да стои пред мен.

Сидни поклати глава.

— Не, всъщност баща ми не спираше да повтаря колко съм страхотна — е, по неговия си начин. Не използва точно думата „страхотна“. Тя не присъства в речника му. Зоуи беше тази, която постоянно се заяждаше с мен и дори ме изпорти! Вдигна голяма пушилка за това как съм се разбирала с всички и колко много време съм прекарвала с вас. — Тя кимна към Джакки, която повдигна вежди.

— Не знаех, че споделяш нашите занимания с твоите, ъ, сподвижници.

Сидни се изсмя рязко.

— Какво, за магията? Не, разбира се, че не. Но не е нужно да им казвам за магията, за да предизвикам гнева им. Бях смъмрена задето толкова старателно ви помагам в научните изследвания, тъй като това може да ме отклони от приоритетите ми на алхимик.

Сега беше мой ред да се сащисам.

— Нима заради това могат да те изпратят в поправителен център?

— Не. Но това са трохички хляб, както би казал Маркър. Подобни неща привличат вниманието към мен и ако алхимиците някога открият какво съм направила, ще се опитат да опреснят татуировката ми, а аз не мога да им го позволя. Няма да им го позволя. Няма да стана като Кийт.

От възмущение в глъбините на кафявите ѝ очи лумнаха златисти искри, но независимо от целия този плам и ожесточена страст имах чувството, че тя беше ужасена. И как да не бъде? Обзе ме силно желание да погледна аурата ѝ, но успях да го потуша, благодарение на волята си, както и на... Ами, не бях съвсем сигурен, че мога да я видя.

Бяха изминали почти две седмици, откакто вземах хапчетата, които Айнщайн ми предписа. През първата седмица не забелязах никакви промени — с едно изключение. Сънят ми. Можех да спя. Вече не се вирах в тавана на спалнята, опитвайки се да заспя. Лягах си, лежах петнайсетина минути и се унасях. Не мога да кажа, че се чувствах спокоен и уравновесен. По-скоро, като че ли онова колело в главата ми вече не се въртеше толкова неконтролируемо. Мислите ми просто се успокояваха за през нощта, позволявайки ми да вляза в обичайния ритъм на нормалните хора.

Миналата седмица забелязах някои постепенни изменения в мен. Бях станал малко по-търпелив. Обмислях нещата малко повече. Не мога да кажа, че се бях превърнал в уверена и силна личност, която се владее изцяло и чиито чувства не се люшкат напосоки. Още бях твърде далеч от това. Все още ме връхлиташе това, което Сидни наричаше „моментите на Ейдриън Ивашков“. Албумът на Пинк Флойд „Тъмната страна на луната“ една нощ ме потопи в мрачни разсъждения за смисъла на живота, които в крайна сметка ме подтикнаха да купя ултравиолетови бои, за да изразя върху платното метафизичните си размисли. И когато най-сетне предадох онзи проклет автопортрет, подметнах любезно на преподавателката си, че ще я разбера, ако пожелае да го окачи в будоара си. Отговорът ѝ не беше окуражаващ.

Това навярно беше най-тъпата ми постъпка през последните две седмици, но ако се сравни с изпълненията ми в миналото, не беше нещо чак толкова зле. И най-важното, не губех контрол. Нито веднъж не бях погълнат от онзи омаломощаващ мрак. И леля Татьяна мълчеше.

Мислех, че съм ударил джакпота, докато на следващия ден след забележката за будоара не видях преподавателката си в кампуса и не

пожелах да узная дали все още съм в немилост заради дръзкия си коментар. Призовах духа, за да надникна в аурата ѝ — и нищо не се случи. Беше все едно да се опитваш да запалиш двигателя на колата в мразовито зимно утро. Накрая, след третия опит, магията най-сетне се пробуди и аурата ѝ проблесна пред погледа ми.

Оттогава бяха изминали четири дни, но аз все още се страхувах да използвам духа. Не бях сигурен дали ще съумея да се справя с това, което ще открия. Ами ако случилото се онзи ден е било само щастлива случайност, макар и от третия път? Дали духът все още функционираше нормално? Или магията постепенно губеше силата си и може би дори напълно е изчезнала? Не знаех как да се чувствам. Облекчен? Или съсипан?

Онази паника заплашваше да ме завладее, бяха ми нужни няколко минути, за да прогоня тези мисли от главата си и да запазя спокойствие. Точно сега духът не беше най-важният ми проблем, а Сидни. Длъжен бях да бъда тук, до нея.

Работата бе там, че досега не ѝ бях казал за стабилизатора на настроението. Дори и за Айнщайн не ѝ бях споменал. Част от мен искаше тя да знае, че наистина се опитвам да се променя — че бих направил всичко за нея — но от друга страна все още бях твърде изнервен за крайните резултати от лекарството. Притеснявах се да ѝ се похваля за хапчетата, ако те нямаха желания ефект. Щях да се почувствам не по-малко неудобно, ако го имаха, а аз ги спра, защото не можех да понеса промените, настъпили в мен. Докато не бъда наясно какво става, не исках Сидни да знае. Предпочитах да си мисли, че въобще не се опитвам да се променя, отколкото да узнае, че съм се провалил.

— Какво искаш от мен? — попитах я аз.

— От нас — поправи ме Джаки.

Не можах да се сдържа и я озарих със сияйната си усмивка. Не ми беше трудно да се преструвам на очарователен и щастлив пред околните. Всъщност рядко ми се случваше да срещна хора, които да спечелят едновременно и симпатията, и уважението ми, но Джаки се бе изкачила до най-високата летва в моята класация. Най-вече заради силната ѝ загриженост към Сидни и за готовността ѝ да стори всичко заради нея. Обичах Джаки заради това. Обичах я и я ценях и заради това, че не ѝ бе нужно да знае всичко докрай, за да се притече на

помощ. Още едно нейно предимство беше и участието ѝ в тези свръхестествени дела. Освен това притежаваше удивителната способност да се справя с новите и необясними усложнения.

— Смятам да използвам субстанцията, която получих — каза Сидни. Стисна ръце и аз тутакси разбрах, че го прави, за да прикрие треперенето им. — Просто смесих сол в свързващ разтвор заедно с мастило. Получената субстанция изглежда хомогенна и устойчива, така че остава само да татуираме нашия субект.

— Кой всъщност е нашият субект? — Огледах се, за да се уверя, че не съм пропуснал някого, но в стаята бяхме само ние тримата. — Някоя от котките?

На вратата се почука и миг по-късно Джаки въведе Треј Хуарес, което за мен бе изненада. Говорил съм с него само няколко пъти. Като оставим настрана, че Треј принадлежеше към групата, която се опита да убие Соня Карп, той беше свестен тип. Знаех, че Сидни го смята за свой приятел, въпреки всичко, което се бе случило, а нейното мнение означаваше много. Фактът, че го бе поканила, бе достатъчно красноречив.

— Господин Хуарес, каква приятна изненада. — Ясно беше, че Джаки наистина е изненадана.

— Изненадан съм, че не сте ме поканили по-рано, госпожо Теруилиджър. Нали аз бях първият ви асистент! А постоянно каните тук Мелбърн.

Той я дари с усмивка, която все едно бе взета от моя арсенал, и навярно постигаше чудеса с жените. За разлика от Нийл, който, изглежда, ги очароваше само по случайност, Треј беше истински майстор. Бях доволен, че е в плен на доста странно дисфункционално увлечение по Анджелина, защото ако трябва да сме честни, един симпатичен и атлетичен съученик подхождаше много повече на Сидни, отколкото психически неуравновесен вампир художник.

Джаки завъртя очи, с което показа, че усмивката нямаше никакъв ефект върху нея.

— Какъв пропуск наистина. Предполагам, че господин Хуарес е субектът, когото ще татуираш?

— И как по-точно ще го направиш? — попитах, когато Сидни кимна. — Смяташ ли да промениш дизайна? Или просто със спринцовката ще подобриш и усилиш съществуващата татуировка?

На Маркърс му беше нужна само една спринцовка, когато „развали“ нейната татуировка. Това беше едно от полезните неща, които той направи за нея, преди да напусне града: инжектира малки количества мастило, получено от вампирска кръв, в татуировката ѝ със златна лилия. Това бе деактивирало татуировката, но ако не я подпечаташе, тя можеше да бъде опреснена и активирана от алхимиците.

— Никаква спринцовка — заяви тя. — В случая се нуждаем от по-голямо количество от субстанцията, а и трябва да сме сигурни, че ще проникне в дермата. Това е слой от кожата под епидермиса.

— Добре — отвърнах, като си мислех, че съм го разбрал. Имах чувството, че определението на термина „дерма“ се отнасяше само за мен. — Но за това ще ти трябва повече мастило. Как ще го осигуриш?

Стресна ни още едно почукване на вратата. Джакки се втурна към нея.

— А, това трябва да е Малахи.

Примигнах удивено.

— Наистина ли тя каза...

Нямаше нужда да продължавам, защото тя отвори вратата със замах и на прага и цъфна в целия си блясък бившият ни, малко откачен учител по самозащита, с превръзка на едното око. Посочи с палец зад гърба си.

— Здравей, скъпа. Апаратът за татуиране е във вана. Къде искаш да го поставя? — Измери ни с кос поглед. — О. Здравейте, хлапета.

Джакки го поведе към гаража, а аз се опитах да си вдигна челюстта от пода, когато се извърнах към Сидни.

— Той ли е твоят татуировчик?

Тя вдигна рамене.

— Когато споделих с госпожа Теруилиджър, че трябва да направя татуировка, тя ми каза, че той имал апарат за татуиране. Предполагам, че сам си е направил всичките си татуировки.

— Никога не съм виждал нито една.

— Може би са на места, които повечето хора не виждат — предположи тя.

Потръпнах.

— Благодаря за уточнението. Има някои неща, които са отвъд дори моето въображение.

— Хей, я почакай. — Трей посочи към коридора, откъдето се чуваше как Улф забавлява Джаки е някаква откачена история. — Този тип ли ще ме бодне със специалната свръхмощна игла? Та той има само едно око! Изразът „дълбочина на възприятието“ нищо ли не означава за теб?

— Госпожа Теруилиджър се закле, че си разбирал от работата — отвърна Сидни. — А и нищо няма да се вижда, защото мастилото е безцветно. След като всичко е стерилно, а той има известни умения, художествената страна няма значение. Нуждаем се само от апарат за татуиране. Но ако така искаш — върху устните ѝ заигра лека усмивка, — може просто да добавим малко боя в мастилото. Мога да се хвана на бас, че Улф с лекота ще изрисува върху кожата едно чихуахуа.

Трей потръпна.

— Не, благодаря.

Сидни внезапно се намръщи.

— Твоята татуировка от Воините на светлината е само татуировка, нали? Няма никаква скрита сила?

— Няма. Нашата татуировка не притежава никакви удивителни свойства. Тя е само за украса.

— Добре — кимна Сидни. — Това ми осигурява удобно прикритие пред Улф. Не се притеснявай. Каквото и да му наговоря, нищо няма да се случи с досегашната ти татуировка.

Трей обаче не изглеждаше спокоен.

Аз се замислих над думите ѝ.

— Той няма ли да се нуждае и от специална татуировка? — попитах. Не посмях да добавя пред Трея, че целта на експеримента беше да се провери дали новото мастило може да деактивира мастилото с моройска магия на алхимиците.

Тя кимна, досетила се за незададения ми въпрос.

— Да, но ще мислим за това чак след като получа някои от онези материали. Тогава ще направим втора татуировка.

Челюстта на Трея увисна, но нямаше възможност да каже каквото и да било, тъй като Джаки и Улф се върнаха. Бившият ни инструктор по самозащита и настоящо гадже на госпожа Теруилиджър с нетърпение потриваше ръце.

— Дотук добре, но защо беше това среднощно бързане? Вие двамата искате да си татуирате имена един на друг? Мога да ги

направя с много красив шрифт куриер.

Сидни понечи да каже нещо, но за миг се сепна. Улф не разполагаше с никакво доказателство за отношенията ни, но винаги бе предполагал, че имаме връзка, дори когато нямахме. Тя бързо се окопити и се засмя на подмятането му, сякаш беше забавна шега. Трей, съвсем разбираемо, беше толкова потресен от идеята, че едноок мъж ще му прави татуировка, че изобщо не ни обърна внимание.

— Тъкмо обратното — заяви Сидни на Улф. — Всъщност искаме да махнем татуировката на моя приятел. Сдобихме се с едно специално мастило, благодарение на което старата татуировка ще избледнее с течение на времето.

— Наистина ли? — изсумтя Улф. — Никога не съм чувал за това. Мислех, че единственият начин да се отървеш от една татуировка са модерните лазерни технологии.

— Това е нова техника — обясни тя с лекота, като кимна леко към Трей. — Родителите му скоро ще пристигнат и ще го убият, ако му видят татуировката.

Примигнах изненадано. Беше толкова убедителна, че едва не повярвах на версията ѝ, макар много добре да знаех истината. Улф, разбира се, се улови на въдицата ѝ. Явно бях забравил, че алхимиците са превъзходни лъжци. Ако Сидни искаше да ме измами, вероятно също нямаше да се усетя.

— Къде е татуировката? — попита Улф.

Трей не реагира веднага. Според мен той също почти повярва на Сидни. Извърна се от нас, свали ризата и показа татуировката във формата на слънце със стилизирани лъчи под рамото си.

Улф се наведе, за да я огледа.

— И така, какво? Да не би родителите ти често да те виждат без риза?

Сидни потрепна, като осъзна гафа в логиката си.

— По-добре е да я няма, когато го посетят, сър.

— Да — съгласи се Трей. — Понякога отиваме семейно на плажа.

Готов бях да му присъдя още точки за включването му в играта.

Сидни обясни, че Улф трябва само да добави мастило към съществуващата татуировка. Той изглеждаше разочарован, тъй като нямаше да има възможност да развихри художествените си умения, но

мисля, че беше достатъчно щастлив заради среднощното посещение при Джаки, за да не се разстройва твърде за изгубеното време и усилия.

Въпреки че оборудването на Улф изглеждаше съвсем професионално, монтирането му в гаража караше цялата операция да изглежда доста съмнително. Не бях запознат с изкусните детайли по татуиране, но Сидни огледа всичко с критично око, осведоми се за стерилизацията и май остана доволна, че Улф всеки път подменя някои части от оборудването. Джаки, която стоеше наблизо, ми се стори не по-малко безпомощна от мен, а Треј бе пребледнял, с разширени очи в очакване наближаващото изпитание. Дори Сидни доби неспокоен вид, когато Треј легна по корем на една пейка, за да може Улф да достигне до рамото му с иглата.

— Сигурна съм, че е много опитен — заяви тя. Трудно бе да се каже кого от нас се опитваше да убеди.

— По дяволите, момче — каза Улф, докато натискаше с пръст единия от внушителните трицепси на Треј. — Какъв спорт тренираш?

— Всички.

— О, няма? А някога пробвал ли си бързо бягане с кьнки едновременно с хвърляне на копие?

— Бързо бягане с кьнки едновременно с хвърляне на копие? Какво е това? — удиви се Треј.

Всички разбрахме, че Улф се кани да се впусне в поредната си история и Сидни го изпревари, като се прокашля предупредително.

— Хм, сър? Наистина се налага да побързаме. — За последен път повтори указанията си и Улф се залови за работата си.

Никога досега не бях наблюдавал как се прави татуировка. Звучите наподобяваха бърмченето на зъболекарските бормашини и макар да не се боях от кръвта, ми прилоша от бързото въртене и забиване на иглата. Сидни зорко следеше всичко и аз имах чувството, че ако Улф допусне дори най-малка грешка, тя ще се намеси светкавично и ще го спре. Пазеше гърба на Треј в буквалния и в преносния смисъл.

Пристъпих към нея, като внимавах да не я докосна, но бяхме почти плътно един до друг.

— Добре. Да предположим, че Улф не пониже случайно Треј, каква ще е следващата стъпка? Зная за плана ти по-късно да нанесеш

втора татуировка, пропита с мастилото на алхимиците, за да провериш дали тази ще го защитава. Но как точно смяташ да се сдобиеш с тяхното мастило? Нали за целта е нужна вампирска кръв и внушение от някой, който владее магията с елемента земя? А подобни неща не се срещат под път и над път.

Върху устните ѝ заигра лека усмивка.

— Не, нито някоя от другите съставки. Освен това не мога да ги поръчам по интернет, нито да използвам обичайните канали за доставки на алхимиците. Ще трябва да измисля някакъв друг начин, за да се снабдя с тях.

— Но първо искаш да се направи това? — Кимнах към Трей.

Мимолетната ѝ усмивка изчезна като издухана от вятъра.

— Да. Реших да го направя, след като видях днес Кийт. Може би избързвам. Може би трябваше да изчакам, докато не се сдобия с мастилото на алхимиците, но като се замисля за съдбата на Кийт... Длъжна съм да предприема нещо, Ейдриън. Не мога да ги оставя да причинят това и на други хора. Досега говорех хипотетично за създаването на този нов материал, но вече не мога да чакам Маркъс или усъвършенстването на метода, докато не се гарантират отлични резултати. Тази процедура ще ни приближи с една крачка към успеха. Трей ще бъде подготвен и когато получа мастилото на алхимиците и докажем, че това тук върши работа, Маркъс ще го разпространи.

Едва се съдържах да не обхвана лицето ѝ с длани. Идеята ѝ никак не беше глупава. Дали щеше да е по-добре, ако тя и Маркъс татуират някой от неговите последователи, чиито татуировки вече бяха пропити с внушението на алхимиците, и след това да проверят дали това ново мастило е толкова ефективно, колкото индиговото мастило на Маркъс? Разбира се, това би бил идеалният план. И тъкмо това ме тормозеше. Сидни винаги се стремеше към идеалното. Беше старателна и прецизна. Никога не правеше нещо прибързано, никога не се задоволяваше с половинчати резултати. Но сега действаше много припряно. Дори пренебрегваше оптималния метод за експеримента си, само и само да ускори процеса. Така би постъпил всеки друг. Например аз. Фактът, че тя се бе решила на този риск, ми подсказваше, че ситуацията е критична. Сидни действаше импулсивно и емоционално, което съвсем не бе характерно за нея. Моят любимка беше уплашена.

Какво, по дяволите, бе видяла в Кийт?

— Трябва да позволиш на Улф да татуира и теб — заговорих внимателно, — щом като толкова се тревожиш. Просто за всеки случай, ако Инес греши, че магията деактивира внушението в твоята татуировка.

По лицето ѝ се изписа паника.

— Повярвай ми, мислила съм и за това. Проблемът е, че не мога лесно да го направя, докато Зоуи се навърта наоколо. Този процес дразни кожата и въпреки че най-явните следи изчезват след няколко дни, пак не е нещо, което мога да скрия, докато живеем в една стая. Засега остава да се надявам, че Инес не греши и да чакам подходящия момент.

— Ще кажеш ли на Маркърс за татуирането на Трей?

— Ако някога се обади — отвърна тя и завъртя очи. — Навярно е припаднал в някой бар.

— Знаеш, че можем да го посетим в съня му — припомних ѝ аз.

— Ейдриън. — Тонът ѝ бе строг и непреклонен. — Знаеш, че не можем.

— Не зная такова нещо — обях. — От дълго време не съм използвал духа. Всъщност от... е, ти се сещаш. От онази нощ. Малко изблик на магията в името на по-висшето благо? Няма проблем. — Перчех се без да мисля, най-вече защото готовността да ѝ помагам бе дълбоко вкоренена в мен. Чак по-късно ми хрумна, че може би няма да съм в състояние да проникна в съня на Маркърс заради хапчетата.

— Това е опасно — настоя Сидни, но аз видях нерешителност в очите ѝ. Тя искаше да говори с Маркърс, но не желаше да ме подлага на риск.

— Опасно е да не направим нищо, за да защитим останалите. И ако се налага да говорим с любимия ми беглец, сме длъжни да го сторим. — Трябваше да се опитам. Може би щях да се проваля, но не можех да не ѝ помогна.

Тя се поколеба, а сетне ми даде най-добрия отговор, на който можех да се надявам.

— По-късно ще го обсъдим.

Каквито и други недостатъци да имаше, Улф доказа, че е изненадващо способен и умел в работата си. Струваше ми се, че татуирането продължава цяла вечност, но той внимателно следваше

очертанията на старата татуировка и не нашари гърба на Трей с нови дупки. Когато час по-късно най-сетне свърши, кожата на Трей бе зачервена и раздразнена и тук-там се виждаха капчици кръв. И Сидни, и Улф ни увериха, че това било нормално. Той кимна доволно и позволи на Трей да седне, за да се почисти кожата му и да се превърже.

— Обработих цялата татуировка рече Улф доволно. — След колко време ще изчезне?

— Ще отнеме известно време — отвърна Сидни спокойно. — Понякога е нужно процедурата да се повтори няколко пъти, но имам чувството, че в случая няма да е нужно. Благодаря ви за помощта. — Отново говореше толкова непринудено и естествено, че аз почти й повярвах, че правим обикновено козметично премахване на татуировка, а не защита срещу магия, контролираща съзнанието.

— Искане ми се да имахме такива джаджи, когато бях по-млад — промърмори Улф замислено. — Ако бях толкова мъдър, колкото днес, никога нямаше да татуирам Токлул на бедрото си. Но, хей, не ме гледайте така! Тогава бях просто едно хлапе и вярвах, че двамата с Токлул ще бъдем завинаги заедно.

— Ток. Какво? — попитах аз.

— Токлул. Това е ацтекска принцеса, която срещнах, докато странствах из Мексико.

— Ацтекска ли казахте? — наклони се Трей напред.

— Да. Последната от своя народ. Семейството й преживяваше трудни времена и се налагаше да продава сувенири, за да свържат двата края. Състезавах се в няколко изключително опасни игри, за да докажа, че съм достоен за нея. В крайна сметка спечелих правото да й стана съпруг консорт, обаче след няколко месеца ме загриза безпокойство. Още не бях готов да се установя и създам семейство. Когато си тръгнах, сърцето й беше разбито, ала какво можех да сторя? Бях млад и в мен кипеше страстта към пътешествия. Трябваше да бъда свободен. Волен като птица.

— А тази птица не може да се улови — заключих тържествено. Сидни ме стрелна накриво с поглед. — И значи още имате татуировка с името й?

— Не съвсем. — Той запретна единия крачол на бермудите си, разкривайки косматото бедро и леко избледнял син надпис „Тактичен“. — Когато се върнах в Щатите, намерих един тип, който го промени.

Това беше най-доброто, което можа да измисли със съществуващите букви.

— Много благородно — отбеляза Джаки. Изгледах я замислено, но не можах да определя дали и тя лъжеше. Изкушението да видя аурата ѝ се засили. Тя наблюдаваше как Сидни помага с превръзката на Трей. — Имате ли нужда от още нещо? Някой от вас? Признавам, че се чувствам твърде безполезна.

— Вие сте домакинята — рече Сидни и отстъпи назад, докато Трей обличате ризата си. — Вече направихте достатъчно.

— Е, ще се радвам да направя повече, ако искате да останете известно време.

Съдейки по това как се повдигнаха веждите на Улф над превръзката на окото му, явно смяташе, че той е единственият, който трябва да остане.

— Налага се да тръгваме — заявих от името на всички. Ако Джаки бе осигурила позволение за Сидни да отсъства в този час от общежитието, предположих, че теоретично бихме могли да използваме оставащото време, за да хапнем. Дори Трей можеше да дойде с нас. Не ми пукаше, след като това ми осигуряваше още няколко скъпоценни момента със Сидни, Телефонът ѝ завибрира и ми стана ясно, че надеждите ми са напразни. Тя погледна дисплея и въздъхна.

— По дяволите! Това е четвъртият есемес от Зоуи. Не съм ги чула заради иглата. — Прибра телефона. — Сигурно ще си имам неприятности, задето толкова до късно съм навън.

— Не се прибирай — предложих импулсивно. Трей зададе някакъв въпрос на Улф и аз се наведох по-близо до ухото на моята любима. — План за бягство номер трийсет и едно: Ще се метнем на колата ми и няма да спрем, докато не се озовем на някое безопасно място.

Любовта, която в отговор заструи в очите ѝ, беше почти осезаема и аз едва се удържах да не я сграбча в обятията си.

— Ще се наложи да спрем поне десетина пъти. Твоята кола гълта прекалено много бензин.

Запътихме се към вратата заедно с Трей, който понасяше удивително добре това изпитание, особено като се има предвид, че се бе съгласил да се подложи на експеримент, за който знаеше много

малко. Отначало предположих, че е заради доверието, което имаше в Сидни. После осъзнах, че има нещо повече.

— Направи денят ми щастлив като ми даде възможност да се запозная с този тип — заяви Трей възторжено на Сидни. — Може би дори цялата година. Той направо не е истински. А те двамата с госпожа Теруилиджър... Наистина ли...?

Сидни потръпна.

— Мисля, че да.

Тръгна си с Трей, като ми хвърли един последен поглед. Аз изчаках вътре още няколко минути, за да не ни видят, че излизаме заедно. Не биваше да рискуваме дори в този странен квартал. Знаех, че скоро ще я видя, ако успеех да създам сън с магията на духа, но онова усещане за меланхолия не ме напускаше заради безизходното състояние на нашата връзка. Не исках съня. Исках реалността и нейната недосегаемост разяждаше дълбоко душата ми. Айнщайн беше прав. Хапчетата притъпяваха болката и разсейваха мрака, но не можеха да те избавят от емоциите. Те означаваха, че си жив.

Когато се върнах в апартамента, не спирах да следя часовника, опитвайки се да определя колко време ще е нужно на Сидни, за да се прибере в стаята си и да заспи. Тя ми каза, че по-късно ще обсъдим съня, но след като не успяхме, аз бях готов да действам. Чувствах се уморен — ново преживяване — и в същото време трескаво неспокоен и любопитен дали ще мога да създам съня. Знаех, че нямаше нищо срамно да призная истината на Сидни. Тя щеше да разбере и дори да се почувства горда с това, което съм направил. Ала в същото време това беше напомняне за моите вътрешни страхове относно хапчетата за стабилизиране на настроението: че освобождавайки се от мрака на духа, в същото време губех и способността да помагам на онези, на които държах.

Когато реших, че е изминало достатъчно време, аз потънах в състояние на медитация, за да се явя в съня на Сидни или по-точно да го създам. Съсредоточих се върху най-съкровените гълбини на душата си, за да извлека магията, дремеща в мен, духа, вплетен в жизнената ми същност. Не останах с празни ръце, поне не съвсем, ала беше сякаш се опитвам да задържа вода в шепата си. Тя изтичаше между пръстите. Започна да ме обзема паника, но аз се борех с всички сили, за да не й позволя да ме завладее. Също както в случая с професорката ми по

живопис и нейната аура, опитвах отново и отново да уловя магията. У мен бе останало доста по-малко, отколкото тогава, а за да се създаде един сън, беше нужна много по-силна магия, отколкото да се види една аура. При все това най-накрая успях да събера достатъчно магия, за да създам съня. Спалнята ми изчезна и аз се озовах в двора на вила „Гети“. Само че изглеждаше някак си другояче. Светът наоколо проблясваше и чезнеше като лошо телевизионно предаване. Беше нужна всяка частица от енергията ми, за да поддържам това жалко подобие на сън. Без да губя повече време, притеглих Сидни в съня.

— Какво става? — попита тя и се огледа изненадано.

— Уморен съм — отвърнах. — Недостатък на новите, подобрени навици за сън.

Зърнах съмнението, мярнало се в очите ѝ, и не ми бе трудно да отгатна мислите ѝ.

— Не съм пил, Сейдж. Кълна се. Наистина съм изтощен. Нека по-бързо да доведем тук Робин Худ, защото не зная още колко дълго мога да продължа съня.

Сидни изглеждаше загрижена, но кимна одобрително. Да се достигне до другото и да се притегли в съня бе доста по-трудно и отново имах няколко неуспешни опита, което още повече изненада Сидни. Накрая Маркъс се появи и макар че беше полупрозрачен, самодоволната му усмивка беше дразнеща, както винаги.

— Чудех се, приятелчета, кога ли ще цъфнете отново. — Намръщи се на потрепващата и примигваща обстановка. — Какво става?

— Не е важно — срязах го аз. — Не разполагаме с много време.

Сидни поде топката от мен и бързо разказа на Маркъс за новите постижения. Увисналото му чене бе достойна награда за усилията ми.

— Наистина ли създаде субстанцията? И си я използвала? Получи ли се?

— Още не зная — призна Сидни. — Дотук всичко върви по план — и не се проявява върху кожата. Почти невидима е. — При тези думи Маркъс засия. Един от недостатъците на индиговото мастило беше, че привличаше вниманието към алхимиците бунтовници. — Трябва да направя още няколко експеримента с един мой приятел. Но имам добро предчувствие за това и ако мога да отделя от времето си,

производството на повече мастило за теб няма да бъде проблем. Кога ще се върнеш?

— Възнамеряваме тази седмица да пресечем границата при Ел Пасо — отвърна той. — Трябва да „спасим“ един човек, а след това ще мога да се върна при вас. Може би след седмица и половина? Най-много две? Смяташ ли, че дотогава ще имаш някакъв резултат?

Тя кимна.

— Дотогава със сигурност би трябвало да разполагам с мастилото на алхимиците. — По лекото запъване в гласа ѝ разбрах, че още се опитва да открие начин как да се сдобие с оригинално мастило, наситено с внушението на мороите. — Можем да се срещнем в апартамента на Ейдриън. Спомняш ли си къде живее той?

— Как бих могъл да забравя? — завъртя очи Маркъс. — Имам такива прекрасни спомени как го мятam наоколо.

— Хей — обадох се предупредително. — Аз те мяхах наоколо.

Сидни ни изгледа укорително.

— Аз ще уредя всичко. Имаш ли мобилен телефон?

— Не, но ще имаме, когато се върнем в Щатите. А и Сабрина знае как да се свърже с теб, така че мога да взема номера ти от нея. Ще се чуем и ще довършим нещата.

— Уточнихме ли всичко? — попитах. Целият бях плувнал в пот. — Трябва да поспя.

— Надявам се — рече Сидни и ме погледна тревожно. — Обади се колкото може по-скоро, Маркъс.

— Добре — обеща той.

Приех това за сбогуване и го оставих да изчезне. По лицето на Сидни видях, че тя иска да говори с мен, но в главата ми нещо бръмчеше и аз изгубих и последните остатъци от контрола си върху съня. Сънят се разпадна на парченца и едва успях да ѝ кажа:

— Утре ще поговорим.

Тя стана прозрачна и изчезна.

Когато се завърнах в реалния свят, открих, че бръмченето в главата ми всъщност идва от мобилния телефон, който бях оставил на вибрации върху масичката до леглото. Изненадах се, когато видях името на Лиса върху дисплея. Вдигнах телефона с треперещи ръце, удивен колко изтощен се чувствах.

— Не е ли малко късно за вас, Ваше Величество?

— Ти живееш по разписанието на хората — напомни ми тя с весела нотка в гласа.

— Да бе, вярно. След известно време всичко започва да се обърква. На какво дължа това удоволствие?

— Боя се, че поводът не е светски. Това, което ще ти кажа, няма да ти хареса, но се налага да вляза в ролята си на кралици и да те призова в двора. Зная, че ти е неприятно. Зная и съжалявам. Наистина.

— Какво става? — Страхът протегна ледените си пипала в стомаха ми.

— Соня иска да ѝ помогнеш за кръвта на Олив. Каза, че магията е започнала да изчезва от нея и никой не знае как да спре процеса.

— Не може ли просто да ми се обади по телефона?

— Твърди, че нещата са твърде сложни и ти трябва да си тук, тъй като ти си помогнал да се удържи магията в кръвта.

— Разбирам. — Сънищата и аурите бяха достатъчен проблем. Как, за Бога, щях да успея да повтора това, което вече бях направил? Ала все още не бях готов да споделя с Лиса за хапчетата.

— Освен това Соня се чудеше дали... — В гласа на Лиса се долови колеблива нотка. — Ами, мислиш ли, че Сидни ще може да дойде? Ако получим разрешение от алхимиците?

Сърцето ми запрепуска.

— Защо точно тя?

— Соня смята, че бихме могли да създадем нещо като „засдравяваща“ татуировка от кръвта и твърди, че Сидни има опит с такива неща. — Вярно беше. Кийт бе въдворен в поправителен център, защото бе организиран нелегално студио, където с помощта на вълшебното мастило, примесено с моройска кръв, се правеха татуировки, които правеха по-силни и издръжливи него и приятелите му. А Сидни бе разкрила въпросното студио. Ако те наистина се нуждаеха от мен само като съветник при опита, може би щях да успея да скрия изчезването на духа. — Ако трябва да сме честни, не може да не признаем, че Сидни е единственият алхимик, способен да остане известно време в кралския двор. Навярно ще са необходими няколко дни. Мислиш ли, че тя ще се съгласи? Да пътува с теб? Или... Ами, може би отделно, за да се прикрие връзката ви с Джил.

Мили Боже. Едва можех да повярвам на ушите си. Лиса ми даваше възможността да се измъкна оттук заедно със Сидни. Вярно, не

беше романтично бягство, но кралският двор на мороите беше последното място, където се налагаше да се тревожим за бдителните очи на алхимиците. Трябваше единствено да се тревожим за себеподобните ми.

— Ако алхимиците ѝ заповядат, тя ще се подчини. — Опитвах се да прозвуча колкото е възможно по-безразлично. — За тях заповедите са по-важни от страха. Навярно ще издържи и пътуването с мен, ако искаш ние двамата да се срещнем при прехвърлянето на полетите както последния път.

От другия край на линията облекчението на Лиса беше почти осезаемо.

— Много се радвам. Нещата ще се улеснят още повече, ако вземете с вас и Нийл.

— Нийл?

— Да. Трябва да пътуваш с охрана. Освен ако този път не предпочиташ Еди?

Дотук с надеждите ми за самостоятелно пътуване със Сидни. Оставаше ми единствено да се надявам, че в двора ще можем да се усамотим.

— Не, нека е Бъкингамският дворец. Така ще сътвори по-малко бели.

— Ъ?

— Нищо.

Лиса обеща да ми изпрати на сутринта всички подробности за полета. Когато приключихме разговора, аз се строполих върху леглото и заспах почти веднага.

Ново бръмчене ме събуди, но този път ми бе нужно по-дълго време да открия телефона, забутал се между завивките. Едва успях да вдигна навреме и присвих очи срещу ярката утринна светлина, струяща от прозореца, който снощи бях забравил да закрия със завесата.

— Ейдриън? — Гласът на Джил звучеше тревожно. — Току-що чух, че заминаваш за двора.

— Аха. Кралски заповеди и така нататък. Не се тревожи, сладкишче. Ще ти донеса тениска.

— Ейдриън. — Суровият тон, с който произнесе името ми, можеше удивително успешно да си съперничи с този, който Сидни

използваше понякога. — Чух го от Нийл.

Изпъшках.

— Не започвай пак с това. Лиса каза, че ще е само за няколко дни. Ще можеш да преживееш толкова дълго без него.

— Не — рече тя нетърпеливо. — Не ме разбра. Трябваше да го чуя от него, защото не го прочетох в мислите ти.

Мозъкът ми още бе замъглен от съня и умората, въпреки че остриите иглички по кожата ми бяха предупреждение, че съм на прага на нещо важно.

— Какво казваш?

— Казвам, че вече не зная какво става с теб. Връзката ни изчезна.

ГЛАВА 15

СИДНИ

Удивително е колко мили и внимателни стават хората когато си мислят, че ще умреш.

— Съжалявам, Сидни. Наистина.

— Вече ти казах да го забравиш. — Дори не погледнах към Зоуи, докато си избирах пуловер. Дрехите ми бяха подредени в сложно организирана система, в зависимост от годишния сезон и случая. През декември в Пенсилвания щяха да са ми нужни най-топлите дрехи.

— Просто се разстроих, задето, изглежда, татко дори не ме забеляза — продължи сестра ми.

Добре дошла в отбора, помислих си. Колкото и да е парадоксално, сега, когато най-сетне спечелих вниманието му, вече не го исках. Но се радвах, че обсъждаме отношенията ни. След вечерята с баща ни разговаряхме малко и ако сега тя преоценяваше критиките си към мен и съжаляваше, това беше добре, както лично за мен, така и за нея. Може би щеше да получи просветление и да преосмисли и някои от принципите и убежденията на алхимиците. Чувствах се малко виновна, задето не разсеях заблудата ѝ, че отиването ми в кралския двор на морите ще бъде заплаха за живота ми, но нямах никакво намерение да го правя.

— Той беше прав, когато каза, че си много добра в работата си — додаде тя. — Ако не беше започнала да се чувстваш удобно с тях, сега нямаше да можеш да заминеш за кралския двор. Зная, че избирането ти е голямо признание и е от голямо значение. Не са много хората, които биха могли да се справят с тази задача. Аз не бих могла. — Сестра ми въздъхна. — Но все пак не ми се иска да заминаваш. Много се тревожа за теб.

Най-после я погледнах. Зоуи седеше с кръстосани крака на леглото си, с разкаяно и тъжно лице. Жегна ме остра болка и сърцето ми се сви от жалост към нея. Въпреки цялата си ревност и подозрителност, тя си оставаше моя сестра и ме обичаше. Просто в

момента беше обърквана и неуверена в себе си, което бе напълно разбираемо. Бях напълно сигурна, че и тя като мен не желаше това съперничество помежду ни и се измъчваше от постоянните ни дразги. Просто това бе съдбата, която ни беше отредена.

— С мен всичко ще е наред. Мороите са безопасни и те се нуждаят от помощта ми. Нищо лошо няма да ми се случи — уверих я, но тя продължаваше да изглежда скептична.

— Но ти ще бъдеш с тях през цялата нощ. В тяхното обкръжение. Не можеш ли да потърсиш хотел в най-близкия град? Не се ли прави точно това при подобни пътувания? Така ще бъдещ по-далече от тях.

Така бих била и по-далече от Ейдриън.

— Ако отседна в двора, ще свърша работата си по-скоро и по-бързо ще се прибера у дома — изтъкнах разумно. Логиката ми беше неоспорима. — Оцелях сред тях, когато се веселяха и пиеха шампанско на онази сватба. Сега ще бъде по-лесно.

— Пиши ми през цялото време, за да зная, че си добре.

Не успях да сдържа усмивката си.

— Ще видя какво мога да направя. И ти също ми пиши какво става тук.

— Ще ти пиша — увери ме Зоуи и кимна енергично. — Искам да бъда като теб.

— Зная, че ще се справяш отлично. — И наистина го вярвах. Тя беше умна и компетентна. А сега имаше и мотивация.

— Ще се погрижа за всички да има вечеря в дома на Кларънс и ще внимавам Анджелина да не направи нещо откачено. Прекалено откачено. — Устните ѝ се извиха в насмешлива усмивка. — Знаеш ли, че тя заплаши да осъди училището за изопачаване на истината, защото учителят им по история казал, че войната от 1812 година продължила до 1815 година^[1]?

— Не, не го знаех. — Поклатих глава раздражено, макар тайно да се зарадвах, че Зоуи се надсмива над някой, когото смяташе само за откачалка, а не за дяволско изчадие.

— Не се безпокой, ще я държа под око и ще се погрижа да се държи прилично — заговори Зоуи по-сериозно. — Предполагам, че няма... Ами, може ли да ги карам с колата? Знаеш, че мога да се справя. А и не е чак толкова далеч.

— Не е законно — упрекнах я кротко, защото не исках да я огорчавам. — Ако те спрат...

— Няма да ме спрат! Ще бъда много внимателна.

— Да, но другите шофьори може да не са — не отстъпвах аз, знаейки, че говоря като инструктор по кормуване. — Просто продължавай да шофираш с Еди. Все някога ще вземеш книжка.

— Да, но кога? — въздъхна сестра ми.

— Предполагам следващия път, когато се върнеш в Юта.

За миг се възцари тишина. По изражението ѝ се досетих какво мисли. Когато се върне в Юта? Знаех, че баща ми нямаше да я остави дълго без шофьорска книжка. В крайна сметка тя ѝ бе нужна за работата. Просто в дадения момент това не беше първостепенна задача за него, така че Зоуи трябваше да почака. Обаче ако отиде да живее с мама...

— Предполагам. Предполагам, че просто трябва да съм търпелива. — Погледна ме още по-тъжно. — Както и да е, ще се тревожа за теб, докато не се върнеш.

Потупах я по рамото.

— Недей. Това е един от онези случаи, когато не бива да мислиш за мен като за твоя сестра. Отнасяй се с мен, както към всеки друг алхимик, изпратен на мисия.

— Трудно е — промълви тя с глас, който направо ми скъса сърцето. — Не зная дали мога.

— Ще се научиш — уверих я.

Полетът ми приближаваше и аз прекарах оставащото ми време със Зоуи като се опитвах да си придам стоическото и примирено изражение на всеотдаен алхимик, потеглящ на неприятна мисия. Ала след известно време осъзнах, че тайно ликувах. Двамата с Ейдриън щяхме да се измъкнем оттук! Вярно, това не означаваше пълна свобода, но за мен щеше да е огромно облекчение да бъда далеч от подозрителни погледи — и да имам действителна причина да сме заедно.

Точно както последния път, когато двамата с него летяхме за кралския двор, и сега се срещнахме на летището в Лос Анджелис, за да се прехвърлим на самолета до Филадельфия. Когато пристигнах, Ейдриън и Нийл ме чакаха на нашия изход. Аз се спрях, за да ги огледам. Нийл четеше книга за бойните изкуства. Върху скута на

Ейдриън лежеше томчето със стихотворения, което му бях дала, а той се взираше през прозореца. Светлината обливаше бледата кожа и изваяните му черти и дори от разстояние изпитах силното желание да изтичам при него и да прокарам пръсти през тъмната му коса. Лицето му изглеждаше тъжно и замислено и аз се запитах дали не се тревожи за предстоящата задача. Последните две седмици бяха спокойни и без никакви сътресения и аз бях нащрек, разтревожена, че може би приближава поредният сблъсък с тъмната страна на духа.

— Сейдж — рече той, когато приближих към тях. Замисленото и тъжно изражение изчезна, изместено от леко иронично и лениво. — Да не би да си се приготвила за арктическа експедиция? — Кимна към дългото кожено яке, което носех. Разбира се, кожата бе изкуствена. — Обзалагам се, че си спечелила доста странни погледи, размотавайки се наоколо с тези одежди.

— Не видя ли прогнозата на времето за мястото, където отиваме? Няма значение. Естествено, че не си. — Нийл поне си носеше дебело скиорско яке, но палтото три четвърти на Ейдриън от мек вълнен плат, не изглеждаше много обнадеждаващо. Предполагам, че трябваше да съм благодарна, че изобщо си е взел някаква връхна дреха. — Само това ли имаш?

— Това е най-хубавото ми палто — нацупи се той.

— Приемам го за „да“.

— Стилът е над всичко, Сейдж. Имам толкова много почитатели в двора, които ме обожават и очакват да се появя в най-добрия си вид. Не мога да си позволя да ги разочаровам.

Придадох си възможно най-презрителното изражение.

— Е, тогава не идвай да ми плачеш, когато се озовеш навън на минус седем градуса. Аз съм тук, за да работя, а не да те дундуркам.

Нийл поклати глава към Ейдриън и ме изгледа съчувствено, преди отново да забие нос в книгата си. Щом престана да ни обръща внимание, аз улових погледа на Ейдриън. Нито един от двамата ни не се осмели да се усмихне, но многозначителният блясък в тези зелени глъбини накара сърцето ми да се разтупти.

И не спря да тупти учестено през останалата част от пътуването ни. Тримата седяхме заедно на три съседни седалки (по този повод Ейдриън не спря да мрънка), като аз бях помежду им. Нийл продължи да чете книгата си за бойни техники и едва размени няколко думи с

нас. Ние с Ейдриън уж също четяхме, но знаех, че мислите ни бяха много повече заети с настоящата ни близост. Краката ни бяха притиснати един до друг и двамата се чувствахме виновни за тези откраднати докосвания. Когато дойде стюардесата с напитките, едва не се озовах в скута на Ейдриън, докато се протягах за диетичната кола. А когато на Ейдриън му се прииска да прочете нещо друго, реши първо да потърси списания в джобчето на предната седалка и се наклони толкова, че ръката му докосна бедрото ми. Дори през джинсите допирът му бе предизвикателен и ме накара да се замисля за всички онези мигове, когато ръцете му милваха краката ми.

Беше мъчително. И в същото време прекрасно.

И толкова обърквашо. Прекарах по-голямата част от полета, обсебена от всяко докосване и от мисълта за следващото. Тази случайна близост ме караше да изгарям вътрешно от копнеж и когато приближихме крайната цел на пътуването ни, можех да мисля единствено кога ще имаме възможност да останем сами, за да приключим с тези недомлъвки. Съдейки по мълчанието на Ейдриън и накъсаното му дишане, когато погледите ни се срещнаха, усещах, че не съм единствената, отдадена на непристойни мисли. Стегни се, Сидни, скастрих се аз. Или поне се наплискай със студена вода. Нали умът ти трябваше да бъде погълнат от много по-възвишени мисли?

Толкова бях обсебена от бушуващите в мен чувства, че щом самолетът ни започна да се приземява, едва не подскочих на седалката, стресната от гласа на Нийл.

— Мислиш ли, че ще имам възможност да видя Олив?

Ейдриън вдигна поглед от томчето със стихове.

— Вероятно. Цялата тази история е заради нейната кръв, затова съм сигурен, че тя ще е някъде наблизо.

— Нямах предвид точно това. — Нийл прехапа устни и погледна през прозореца. — Няма значение.

— Ооо — изрече провлачено Ейдриън и смигна съучастнически на Нийл, който не схвана намека му. — Има виждане и виждане. Ти имаш предвид второто виждане. Сигурен съм, че ще има време между нашите спираци дъха открития вие двамата да спрете дъха си поради друга причина.

Нийл се извърна, за да скрие пламналото си лице.

— Не е това, което си мислиш. Разменяме си имейли, откакто се запознахме и помежду ни наистина има връзка.

— Е, има връзка и...

— Ейдриън, престани да подсказваш. Не я познавам — обърнах се към Нийл, — но каквото и да има помежду ви, не може да бъде уредено за пет минути. Ще разполагаш с достатъчно време и няма да си постоянно зает.

Лицето му мигом светна.

Когато пристигнахме във Филадельфия, наехме кола за останалата част от пътуването. Обикновеният маршрут до кралския двор преминаваше покрай планината Покъноу, така че се налагаше да се наемат малки самолети до местното летище на половин час път, но тези полети не бяха редовни и затова предпочетохме да пътуваме с кола. Пътуването до кралския двор ни отне около два часа и половина, което би могло да бъде живописно, ако беше през деня. Но заради полета и смяната на часовия пояс тъмнината отдавна се бе спуснала, поради което Нийл през цялото време беше нащрек. Аз шофирах, а той седеше до мен, като се оглеждаше зорко, почти без да мига. Бях наговорила много на Зоуи за моята безопасност, но това всъщност се отнасяше само до мороите. Бях забравила, че мороите предпочитаха да живеят на групи, стригоите често ги следваха, а тъмните пътища, водещи към кралския двор, нощем бяха много опасни. Не допусках, че някой стригой ще се нахвърли върху кола, движеща се със сто километра в час, но бях благодарна на Нийл за усърдието. Мисля, че и Ейдриън му беше благодарен, при все че се заяждаше с него.

Беше полунощ, когато най-после навлязохме на територията на кралския двор. Както винаги, Нийл беше скован и суров, но Ейдриън спеше, удобно изтегнат на задната седалка. Събуди се с прозявка и протегна ръце едва когато спрях, за да говоря със стражата при портите. Що се отнасяше до повечето хора, кралският дворец беше строго специализиран частен колеж. И наистина приличаше на такъв, с дългогодишния бръшлян по стените и широките красиви дворове. Но когато дампирът от охраната огледа внимателно колата, аз си спомних за предупрежденията на Зоуи. Предстоеше ми да вляза в света на свръхестествените създания.

— Лорд Ивашков — рече един от пазителите, когато забеляза Ейдриън. — Добре дошли отново.

Ейдриън сподави още една прозаявка и кимна. Понякога забравях, че Ейдриън принадлежеше на една от кралските фамилии, а дори и пониско поставените пълнолетни членове можеха да използват титлата „лорд“ или „лейди“. Струваше ми се нереално, че се срещам с благородник от кралска фамилия. А още по-нереално беше, че тези дни титлата му ме стряскаше повече, отколкото фактът, че е вампир.

Дампирът посочи към тесния пращен път, извиващ се покрай земите около кралския двор.

— Заобиколете отгук и паркирайте зад двореца — упъти ни той. — Очакват ви.

— Дворецът — промърморих аз, когато той ни махна да тръгваме. — Вече не сме в Палм Спрингс.

— Така просто се нарича сградата, където живее кралицата — обади се Ейдриън. Наведе се напред и промуши глава между Нийл и мен. — Не се различава от която и да е друга академична сграда. Ще се чувстваш съвсем като у дома.

Но не се оказа точно така. След като паркирахме и влязохме през задния вход, един от дворцовите служители ни поведе надолу по величествените коридори, осветени от кристални полилеи, по чиито стени висяха портрети на моройски монарси, царували през вековете. Изящните им бледи лица ме наблюдаваха, напомняйки ми, че наистина се намирам в друг свят — свят, в който бях чужденка. Старите опасения на алхимиците се надигнаха в гърдите ми, докато не спирах да си повтарям, че съм гост тук. Никой няма се опита да ми навреди. Ако се опита да го стори, Ейдриън няма да го позволи.

Знаех, че в кралската резиденция има тронна зала, както и други дворцови канцеларии, от които се управляваше кралството, но тази вечер ни отведоха в по-непринудено място — пресцентъра. Определено не си представях подобно място, когато си мислех за дворци. От стената висеше огромен телевизионен екран, върху който вървеше някакво шоу, в което няколко отбора се състезаваха върху кален терен с препятствия. Около екрана бяха подредени дълбоки плюшени дивани. На тях се бяха разположили неколцина морои и дампири, които не забелязаха пристигането ни. Разбира се, двамата пазители, застанали в противоположните краища на залата, тутакси ни видяха. Насочих вниманието си към зрителите върху един от диваните и мигом разпознах един от тях.

— Хайде — Роуз скочи на крака и протегна умоляващо ръце към екрана. — Беше точно пред теб, идиот такъв! Къорав ли си? Току-що им подари победата!

— Всъщност — обади се Ейдриън, като приближи и застана зад мен, — зеленият отбор побеждава. Това е повторение.

Всички се извърнаха към нас и някой дори изключи звука на телевизора. Чух лек вик и една стройна блондинка се втурна към нас и прегърна лорд Ивашков.

— Вече си тук!

Той се ухили и я потупа по гърба.

— Какво ти казвах, братовчедке? Аз съм твой поданик, а дългът на всеки поданик е да служи на кралицата си.

Точно в този момент Лиса Драгомир не приличаше на кралица. Тя беше моя връстница, а дългата ѝ платиненоруса коса бе вързана на опашка и падаше свободно върху тениската ѝ с емблемата на университета в Лихай. Бях я виждала само няколко пъти, но заради приликата ѝ с Джил — най-вече във формата на светлозелените очи и високите скули — ми се струваше позната. Тя се отдръпна от Ейдриън и се извърна към Нийл и мен. Радостната усмивка, с която посрещна Ейдриън, стана малко по-официална, но беше все така искрена.

— Сидни, толкова се радвам да те видя отново. Ако имаш нужда от нещо, не се колебай да ме потърсиш. А ти сигурно си Нийл.

— Ваше Величество. — Нийл се поклонил толкова ниско, че челото му почти докосна пода. Над него Ейдриън завъртя очи към тавана.

— По-кратко, Ланселот — подхвърли насмешливо. — Не мисля, че протоколът изисква поклон, когато тя е с джинси и пухкави чехли със зайчета.

Нийл се изправи грациозно.

— Кралските привилегии не зависят от облеклото.

Ейдриън погледна към останалите, просейки съчувствие.

— Днес бяхме заедно почти десет часа.

Очите на Лиса заискриха развеселено.

— Много ми е приятно да се запознаем.

Последваха обичайните представяния. Познавах повечето от присъстващите. Тук бяха Дмитрий и Соня, които ми се усмихваха широко, и Роуз, която дори ме прегърна. За кратко се бях срещала с

гаджето на Лиса, Кристиан Озера, и въпреки че не го познавах добре, той ми кимна дружелюбно. Двамата с Ейдриън се изгледаха предпазливо и аз си припомних какво ми бе казал Ейдриън за него: „Неговата леля е в затвора за убийството на моята леля. Не го обвинявам за това. И той не ме обвинява. Двамата все още се харесваме. Но това не прави ситуацията по-малко странна, разбираш ли?“

Две момичета седяха едно до друго на един двоен диван и наблюдаваха спокойно отстрани срещата на приятели и познати. Едното беше дампир с черна коса и меднокафява кожа. Другото — морой — имаше гъсти тъмни къдрици и красиви сиви очи. Съдейки по това, как Нийл не можеше да откъсне поглед от момичето дампир, предположих кои са те. Ейдриън ги дари с една от най — чаровните си усмивки.

— Виж ти, виж ти. Изглежда вие, момичета, сте преживели пътуването? Надявам се, че са ви забавлявали. Удостоили са ви с кралски разточителства, ако ги предпочитате. Златни кранове. Шампанско за закуска. И за обяд. И за вечеря. Всъщност, защо не виждам наоколо отворена изстудена бутилка?

Олив и Нина Синклер му се усмихнаха в отговор, като усмивката на Нина беше по-ентусиазирана.

— Нима ти не си донесъл? — попита тя с малко повече топлина в гласа, отколкото ми се нравеше.

— Мога да поръчам да донесат — рече Лиса и понечи да се обърне към един от пазителите до вратата, но Ейдриън махна с ръка, за я възпре.

— Не, трябва да бъдем разумни и отговорни, за да се справим с проблема с духа, нали? По — късно ще празнуваме. Освен това Великов не издържа на пиене.

Дмитрий се удиви на забележката му, а аз сподавих смеха си. Когато беше тук, „лорд Ивашков“ навярно можеше да получи всичко, което си пожелае и аз бях горда, че Ейдриън спазваше обещанието си и не се поддаваше на пороците си. Добре че точно в този момент не гледаше към мен, защото лицето ми сигурно щеше да издаде любовта ми към него.

Аз и сестрите Синклер бяхме официално представени една на друга. Те промърмориха учтиви приветствия и ме огледаха любопитно,

след което явно изгубиха интерес и насочиха вниманието си към останалите. Един алхимик навярно беше нещо ново за тях, но не чак толкова вълнуващо.

Предполагах, че ще се съберем отново на следващата сутрин, но когато Соня започна да обсъжда това, което бе научила за кръвната проба на Олив, осъзнах, че работата започва тук и сега. Едва не простенах на глас, когато очевидното най-сетне ме цапардоса по главата. За тях сега е средата на деня. Всички са бодри и жизнени, с пламнали от въодушевление очи. Ето защо навярно Ейдриън трябваше да подремне. Нийл беше дамфир, притежаваше допълнителна сила и издръжливост и можеше да издържа по-дълго на безсъние. Но аз? Аз бях само едно обикновено човешко същество и ако бях в Палм Спрингс отдавна щях да съм в леглото. Но щом те бяха готови за работа, аз нямаше да съм изключение. С усилие на волята сподавих прозявката си.

— По този въпрос няма никакво съмнение — казваше Соня. — Кръвната проба е препълнена с магия на духа, каквато не съм срещала досега. А онова заклинание, с което си омагьосал среброто, е изключителна находка, но...

Вратата се разтвори рязко и един мъж морой нахлу в стаята, следван по петите от един пазител.

— Както виждам, цялата банда се е събрала тук. Сигурно сте забравили да изпратите да ме повикат.

Роуз завъртя очи.

— Ти не си поканен, старче.

Ейб Мазур, бащата на Роуз, ослепителен в крещящото си одеяние, цъкна неодобрително с език.

— Да, защото сякаш е много разумно едно от най-големите и блестящи постижения в нашия свят, да бъде оставено в ръцете на група хлапета.

— Аз съм почти на трийсет — възрази Соня.

— Именно. — Ейб огледа насъбралите си и лицето му грейна, когато ме видя.

— Любимият ми алхимик. Толкова мило и благородно от твоя страна да споделиш с нас опита си.

— Радвам се да помогна — отвърнах със скована усмивка.

Като по неизречена заповед се появиха няколко прислужници с напитки и леки закуски, но без шампанско. След като всички се примириха с присъствието на неканения Ейб, Соня се върна към презентацията си и подаде на Ейдриън малка кутийка. Изпълнена с любопитство, пристъпих към Соня, за да я огледам по-отблизо и в този миг осъзнах колко близо съм до Ейдриън. В кутийката имаше малко шишенце с кръв, опасно със сребърни пръстени. След като го разглеждах внимателно няколко минути, вдигнах глава и видях, че Соня наблюдава смръщено мен и Ейдриън. Чертите ѝ се изгладиха, когато забеляза, че я гледам.

— Какво мислиш? — обърна се тя към Ейдриън. — Има ли някакъв начин да се усили защитата около шишенцето?

Ейдриън изглеждаше притеснен.

— Хм, не мисля. Още първият път използвах всичките си номера.

— Но нали усещаш как се преплитат духа и кръвта — настоя тя.

Ейдриън отново имаше смутен вид.

— Да, забелязах. Но не мога да повторя нищо от това.

— Нито пък аз — промълви Соня.

— Нито пък аз — присъедини се и Лиса.

Соня въздъхна.

— Мисля, че точно това е ключът към загадката. Дори и вече да не можем да усетим духа в кръвта на Олив, сигурна съм, че магията я е променила по начин, който прави невъзможно превръщането ѝ в стригой. Ако можем да направим същото и за другите...

Ейдриън кимна в знак на съгласие.

— Да. Но аз не зная как. Освен ако...

Тогава забелязах как всички присъстващи го гледат с очакване. Отнасяха се с почит към вещината му. Ейдриън беше прав, когато ме убеждаваше, че не иска да се откаже от магията на духа. Той бе направил нещо, което никой друг не можеше. Запитах се дали някой — включително и самият той — някога е очаквал, че ще дойде време, когато той ще бъде уважаван авторитет, а не обект на присмех. Такава отговорност и престиж много му отиваха. Лорд Ивашков.

Той погледна към Лиса.

— Ти спомена, че от тази кръвна проба може да се направи нещо като татуировка, нали? Питам се дали ще е толкова лесно, както да се

инжектира на някого? Имам предвид, нали така действа ваксината? Когато някой се бори с една болест, се образуват... — Затърси подходящата дума и ме погледна за потвърждение. — Антитела, нали? — Кимнах му. — Ще бъде ли същото? Ще може ли магията да се предаде на друг организъм?

— Нямам никаква представа дали може да се говори за подобно сходство — признах аз. — Но когато вампирската кръв се смеси с мастилото в татуировка на алхимиците, ние придобиваме част от способността на мороите да се излекуват по-бързо, както и устойчивостта им към болестите. — Ако използването на магията наистина е анулирало въздействието на моята татуировка, аз се запитах дали едновременно с това съм изгубила и имунитета си. А толкова мразех настинките.

Лицето на Ейдриън светна.

— Можеш ли да направиш подобна татуировка с тази кръв?

Поколебах се.

— Теоретически е възможно. Но не знаем дали ще подейства. Никога досега не съм изработвала такова мастило.

— За теб ще е един вид довършителната работа — заяви той уверено. — Сред пазителите в двора винаги може да се намери татуировчик. Какво още ти е необходимо?

— Мога да ти доставя всичко, което ти е нужно — увери ме Ейб.

— Ще ми е нужно...

Млъкнах. Светът се завъртя около мен. *Мога да ти доставя всичко, което ти е нужно.* Да, вероятно можеше. Ейб Мазур можеше да достави всичко, дори съставките за вероятна татуировка за защита от стригои.

Съставки, които бяха почти същите като тези, които се използваха в стандартните татуировки на алхимиците.

За мен те бяха недостъпни, но не и за Ейб Мазур. Дори нямаше да се наложи да използва нелегални канали. Нали веднъж той успя да вмъкне пластичен експлозив С4 в кралския двор. Знаех, че има контакти с алхимиците и може да ги убеди, че мороите трябва да направят този експеримент в името на една добра кауза. Алхимиците със сигурност щяха да му окажат съдействие. Макар че нямаше значение дали Ейб ще се сдобие със съставките със законни или незаконни средства. Имаше значение единствено, че той може да

намери това, което ми беше нужно, без да се прави връзка с мен или личния ми проект да създам мастило, което да деактивира внушението на алхимиците.

— Мога да ти дам списък на съставките — казах му с колкото може по-небрежен тон. — Но количествата трябва да се дублират. В случай че допусна някаква грешка. — Когато Ейдриън срещна погледа ми, бях сигурна, че тукати е разбрал каква е целта ми.

— Ти изобщо някога допускала ли си грешка в живота си? — подсмивва се Роуз добронамерено.

— Тепърва ще се види — промърморих и едва потиснах прозявката си. — Дайте ми лист хартия и ще напиша списъка. — Не можах да сподавя следващата си прозявка.

Соня ме изгледа съчувствено.

— Оставете бедната Сидни да си легне. Тя не е на нашия нощен режим. Не можем да очакваме да се справи с тази задача, ако не се наспи. А ние дори още не разполагаме с необходимите материали.

Лиса се притесни.

— Да, права си. Прощавай, Сидни. Не се досетих.

От телефона си проникнах в базата данни на алхимиците, за да намеря списъка със съставките. Лиса нареди да повикат друг придворен слуга, докато записвах това, което щеше да ми е нужно.

— Кого смятате да татуирате? — попита Кристиан, докато чакахме.

Надвисна тишина.

— Мен — обади се Роуз. — Трябва да е дамфир. Ние имаме най-силни тела и можем да се справим с нещо подобно, а освен това, ако експериментът се окаже успешен, най-вероятно е тъкмо ние да се сблъскаме със стригои.

— Ти си прекалено ценна за кралицата — обади се Нийл. — Аз ще се татуирам, в случай че нещо се обърка.

— Нищо няма да се обърка — намеси се Ейдриън разгорещено.

Роуз не му обърна внимание и изгледа сърдито Нийл.

— Аз ще го направя. Никой друг няма да рискува живота си заради това.

— Коя е кръвната ти група? — попитах я, местейки поглед между двамата. — А твоята? — обърнах се към Олив.

— Нея не я намесвай — предупреди ме Нийл.

— Нула положителна — отвърна Олив дръзко.

— Б отрицателна — рече Роуз.

Нийл ги погледна смутено.

— Моята е А положителна.

— Ти спечели — казах на Нийл. Честно казано, смятах, че ще е по-добре да се татуира морой, но имах чувството, че нито един от тях няма да се съгласи. Най-безопасно беше да се опра на стандартните правила за кръвните групи.

Нараненото изражение на Роуз намекваше, че аз съзнателно съм я предала. Олив, развълнувана за Нийл, побърза да застане до него. Той явно се пръскаше от гордост по шевовете заради вниманието ѝ. Соня реши, че повече няма сили да търпи тази мелодрама.

— Прекрасно. Нийл печели. А сега, за Бога, заведете Сидни в някой от апартаментите за гости.

— И аз си тръгвам — рече Ейдриън и се прозя. Бях напълно сигурна, че се преструва. — Твърде дълго бях сред хората.

— Няма ли да отседнеш в резиденцията на родителите си? — попита Лиса.

— Не, ако баща ми е там — изсумтя Ейдриън. — Действително искам тишина и покой.

Появи се придворният слуга, повикан от Лиса, и Роуз реши да ни придружи, тъй като мислеше, че само с нея се чувствам удобно. Докато излизахме от залата, Нина ни последва забързано и улови Ейдриън за ръкава. Бях достатъчно близо, за да я чуя, въпреки че говореше тихо:

— Надявам се, че ще можем да си поговорим по-обстойно — каза му тя. — Как мислиш, дали утре ще имаш време за това?

Ейдриън я удостои с галантната си усмивка, на която се радваха повечето жени.

— Звучи страхотно, но не зная дали ще имам възможност. Мисля, че очакват от мен да се заловя за работа. Толкова е трудно да си отговорен.

Роуз чу думите му и веднага реагира:

— О, да. Толкова е досадно да помагаш за голямо научно откритие в живота на мороите. Горкият, горкият Ейдриън.

Ейдриън смигна на Нина.

— Ще ти се обадя.

Ние си тръгнахме, но преди това успях да видя копнежа в очите на Нина. Дори и аз се досетих за намеренията ѝ.

Апартаментите за гости се намираха в една от другите внушителни сгради и ние прекосихме вътрешния двор, за да стигнем до нея. Валеше ситен сняг и аз се загърнах по-плътно в палтото. Ейдриън не се оплакваше, но когато влязохме във фоайето, изглеждаше леко посинял. Показа се, че това е нещо като хотел и Роуз отиде на рецепцията, за да уреди настаняването ни. Аз останах в единия край на фоайето, докато Ейдриън се мотаеше безцелно наоколо.

— Нямах представа колко сладка изглеждаш с тези снежинки в косата — промърмори той.

— А ти изглеждаш много сладък с измръзналата си физиономия. Моля се на Бога да се сдобиеш с истинско палто, докато си тук.

Той се ухили.

— Ти ще трябва да ме стоплиш по-късно. Знаеш, че заигравката с Нина беше само на майтап. На този свят за мен съществува само едно момиче, но тук трябва да се държа така, сякаш са десетина.

— Само десетина? — усъмних се.

— Хей! — извика ни Роуз. — Ейдриън, твоята стая е на втория етаж. Сидни — как ще се чувстваш по-спокойна сред създанията на мрака? На първия етаж за по-лесно бягство или на втория, за да си подалече?

— На втория — отвърнах с невъзмутима физиономия. — Ако се наложи, ще изляза през прозореца.

Тя ни поведе към горния етаж и пожела лека нощ на Ейдриън. Аз бях удостоена с честта Роуз лично да ме съпроводи до моята стая. Когато влязохме, тя се огледа одобрително наоколо.

— Тук биха настанили и кралска особа. Харесва ли ти?

Пристъпих из огромния апартамент с лъскави елегантни мебели и кът със свръхмодерна аудио и видеоуредба и плазмен телевизор.

— Ъ, да. Всичко е супер.

— Представям си колко непривично може да е това за теб — поде тя любезно, — но тук се занимаваме с важни дела. Или поне така казват всички.

И са прави — съгласих се аз. — А след като споделях една стая с Джил и избягах от властите с теб, да съм тук дори не е събитие за мен.

Това ми спечели една от ослепителните ѝ усмивки. За пореден път останах поразена от невероятната ѝ красота и неволно ме прониза пристъп на неувереност, когато си спомних колко близък е бил Ейдриън някога с нея — романтично и физически. Побързах да пропъдя тези тревожни помисли. Всичко бе останало в миналото. Не се съмнявах в Ейдриън. Преди да си тръгне, Роуз ме увери, че е на мое разположение и само трябва да я уведомя, ако се нуждая от нещо. Когато най-сетне останах сама, се заех с разопаковането на багажа. След пет минути Ейдриън цъфна на прага.

— Дявол да го вземе — промърмори и затвори вратата с ритник. Сграбчи ме и ме притисна до стената. — Нямах представа какво преживях днес.

Аз обвих ръце около врата му и го притеглих по-близо.

— Всъщност имам много добра представа — промълвих, преди устните му да завладеят моите.

Целуваше ме с болезнена настойчивост, каквато изпълваше и мен. Насъбралото се в гърдите ми напрежение от изминалия ден избухна помежду ни. Той плъзна ръце по тялото ми, сетне хвана единия ми крак, повдигна го и го опря на бедрото си. Кръвта кипеше във вените ми и в този миг не усещах и капка умора.

Колкото и да бяха чувствени целувките ни до стената, най-накрая се озовахме в леглото, където можехме по-лесно да се отървем от дрехите, да почувстваме разголените си тела.

Седнах на леглото до него и му помогнах да ми свали пуловера.

— Кой можеше да предположи, че план за бягство номер седемдесет и едно ще се окаже „Ваканция в кралския двор на морите“?

Той се засмя, а сетне топлият му дъх опари тила ми. Цялата изтръпнах.

— Е, а защо не? Никаква Зоуи. Никакви алхимици. Никакви ограничения на времето. — Устните му се плъзнаха по рамото ми и нежно избутаха надолу презрамката на сутиена. — Разполагаме с много свобода, Сейдж, и пълно уединение.

Простенах леко, когато умелите му устни продължиха изследването си. Затворих очи, отпуснах се на леглото и го привлякох към себе си. Може би сега ще се случи, осъзнах. Това, за което се готвех толкова дълго. Най-сетне имахме истинска възможност да се

любим без страх да ни прекъснат. Дори само мисълта за това ме опияняваше. Кога отново щяхме да имаме подобен шанс?

Но макар че докосването му не спираше да ме подлудява, някакъв стар, дълбоко вкоренен страх ме удържаше. Какво чаках? Защо все още се боях? Желаях го, обичах го и при все това една част от мен все още се колебаеше. Беше влудяващо и непоносимо, особено след като тялото ми крещеше Ейдриън да разкъса дрехите ми. Отворих очи и срещнах погледа му.

— Няма проблем — рече той, отгатнал мислите ми.

— Прости ми. Не зная какво не ми е наред.

Той целуна върха на носа ми.

— Всичко ти е наред.

— Искам го. Наистина го желая. Просто имам чувството, като че ли чакам още нещо.

— Тогава ще чакаме.

Добротата и търпението в зелените му очи — примесени с неоспоримо желание — накараха сърцето ми да се свие от болка.

— Просто ме е яд, че пропиляваме тази стая и тази нощ — признах аз.

Ейдриън свали ризата си и я захвърли на пода.

— Кой е казал, че ще ги пропилеем? — Излегна се до мен и се наведе за нова целувка. — Може би няма да го направим, но повярвай ми, Сейдж, има много други начини да си прекараме страхотно.

[1] Войната между САЩ и Британската империя наистина е от 1812 до 1815 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

ЕЙДРИЪН

Тази нощ спях със Сидни — в буквалния, а не в сексуалния смисъл.

И беше великолепно. Не съм мислил, че мога да изпитам такава радост за нещо толкова просто. Толкова отдавна копнеех да прекарваме повече време заедно, да се наслаждавам на присъствието ѝ, да не усещам натиска на дебнещата опасност, на всичко, съзаклятничещо срещу нас. И ето че най-сетне се случи.

В някои моменти беше доста болезнено. Понякога ми се струваше, че напрежението от вчерашното пътуване е нищо, в сравнение със сегашното. Дори по тениска, с памучно долнище на пижама, тя беше мъчително секси. Докато лежеше в обятията ми, заспала с глава отпусната на гърдите ми, се улових да мисля колко тънка е тениската ѝ, под която нямаше нищо. Желанието да сваля всички тези дрехи не ми даваше мира. Още по-сладко терзаещи бяха мислите какво ще направя след това. Обичах я заради красивата ѝ душа и я желяех заради красивото ѝ тяло. Нямаше нищо безчестно и долно в страстта ми. Това бе природа, нещо съвсем естествено и правилно.

В резултат сънят бягаше от очите ми. А и дрямката ми по-рано не помагаше да заспя. Когато не фантазирах за Сидни, мислех за нашата мисия тук и за налудничавата идея да се използва кръвта на Олив, за да се създаде татуировка, подобна на тази на алхимиците, която да се изпробва върху Нийл.

Всички очакваха ние двамата със Сидни да я осъществим. Аз бях почти напълно сигурен, че пропитата с духа кръв няма да навреди на Нийл, също както експерименталната татуировка на Сидни навярно беше напълно безобидна. В крайна сметка не ни оставаха много варианти. Идеята беше не по-лоша от всяка друга и действително не ме притесняваше.

Това, което ме притесняваше, беше бързото изчезване на духа от мен. Когато Соня ме попита какво е усещането ми за съдържанието на шишенцето с кръв, се наложи да излъжа. Соня беше една от най-добрите от владеещите магията на духа, но слава Богу, беше твърде заета с основния проблем, за да забележи. Защото работата беше там, че не прочетох нищо. Знаех, че в кръвта трябва да има дух, което се потвърждаваше от наблюденията на Лиса и нейните, но аз не го усещах. Вече не можех да виждам и аури и при все че не съм правил опити да излекувам някого, не беше трудно да се досетя за резултатите.

Разкритието на Джил за връзката ми подейства като плесник. Изчезването на духа винаги е висяло като реална заплаха над мен, ала досега не съм се замислял какви ще бъдат последствията за нея, ако това се случи. Джил ми обясни, че макар да усеща, че все още сме свързани, имала чувството сякаш помежду ни е спусната завеса, която пречи на моите мисли и преживявания да достигнат до нея. Всъщност това не беше толкова лошо. Искам да кажа, че личният ми живот пак си беше само мой, а и тя щеше да е защитена от просмукването на мрака в нея.

Не можех да отрека и очевидната истина: сега аз също, изглежда, бях защитен от духа. Чувствах се... добре. Моят свят беше спокоен. Не изпитвах безумната потребност да нарисувам цяла галерия за една нощ, ала все още бях пълен с идеи, които можех да доразвия, тъй като концентрацията ми беше по-силна. Размишленията за Пинк Флойд не водеха до депресия. А любовта ми към Сидни беше все така силна.

Животът беше прекрасен.

Това, че можех да се събудя до нея, го потвърждаваше. Най-после заспах, но се събудих, като усетих, че тя се размърда. Двамата си сменяхме местата през цялата нощ, ала телата ни оставаха преплетени. Никога Сидни не е била по-красива, отколкото в този миг със сънените си очи и разрошена коса. Наведох се, за да я целуна, ала тя не отвърна.

— Трябва да си измия зъбите — промърмори.

— Практична още със събуждането. Не би трябвало да се изненадвам.

— Това е просто проява на здрав разум. — Тя се претърколи в нейната половина, а аз я притиснах по гръб и обвих ръце около кръста ѝ.

— Искаш ли да закусиш? — попитах.

— Не можем да излезем заедно. Ще е достатъчно лошо, ако някой те види да излизаш от стаята ми.

Погледнах часовника.

— Няма такава опасност. Тъкмо сега всички вече си лягат.

— Тогава как ще закусим?

— Има няколко заведения, които са отворени двацет и четири часа, тъй като винаги има такива, на които се налага да се приспособяват от режима на човешката раса към нашия и обратно. — Целунах я по врата. — И тъй като това е специален случай, премахвам ограничението ти за кафето.

— Хей, аз държа на думата си.

— Ще видим какво ще кажеш, ако работиш до късно през нощта по нощното разписание на мороите.

Тя остана притихнала за няколко минути.

— От известно време не си пил и капка алкохол, нали? Дори и позволената дневна дажба.

— Така е по-лесно. Няма смисъл да се люшкам на ръба.

Отговорът ѝ беше идеален и прост.

— Обичам те.

Накрая тя ме отпрати в стаята ми, за да можем да се преоблечем, въпреки обоснования ми аргумент колко добре ще ни се отрази един душ заедно. Изкъпах се набързо, което не бе типично за мен, за да отскоча до съседната сграда за едно кратко посещение при хранващите. Двамата със Сидни се срещнахме след половин час във фойето на сградата за гости, точно както се полага на един морой и един алхимик. Мъжът на рецепцията почти не ни обърна внимание, но нашите формални приветствия от прилично разстояние бяха достойни за Оскар.

Бледата слънчевата светлина отвън не можеше да стопли зимната утрин. Сидни изглеждаше закътана и сладка в коженото си яке, ала аз проклинах идиотската си суета, накарала ме да облека това тънко палто. Но нямаше начин да се оплача. Трябваше да отстоявам модния си избор.

Както очаквах, моравите на кралския двор бяха пусти, само от време на време преминаваше по някой съвестен патрул от пазители, въпреки магическите защиты, предпазващи кралския двор от стригоите. Разбира се, напоследък, когато имаше толкова много

противници на управлението на Лиса, опасността от нашата раса бе много по-голяма. Един от ресторантите, който помнех, все още работеше и когато влязохме, Сидни се засмя.

— Невероятно — рече тя. — В тези сгради се крие цяла цивилизация.

— Аха, дори нещо повече. Има нощен клуб, спа център, зала за боулинг. Естествено, не съм толкова глупав, че да те заведа там. — Сидни беше невероятно добра в почти всички спортове. И то не заради някакви особени атлетични умения. През половината време тя използваше логически заключения и математически изчисления, за да прецени движенията.

Ресторантът всъщност беше закувалня. Ние поръчахме на бара, а след това се настанихме на една маса с кафетата, докато чакахме да пригответ храната. И двамата все още бяхме малко уморени и аз за пореден път се изумих колко ми харесва този нормален начин на живот.

— Някой ден, Сейдж — заговорих, — ще посрещаме всяка сутрин в апартамента ни в Рим. В нашето легло, ще закуваме заедно. Не зная как ще стане, но ще го постигнем.

Тя извърна глава от менюто на стената, което изучаваше, и се усмихна.

— Рим, а? Кой номер план за бягство е това?

— Номер едно — заявих без колебание, тъй като знаех, че Рим е нейната мечта.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— А ще научиш ли италиански?

— Не е нужно. Аз мога да общувам с очите си.

— Ще трябва да научиш поне числата, за да можеш да се пазариш с клиентите, когато предлагаш творбите си на улицата — подразни ме тя.

Сложих ръка на сърцето си.

— Ти дълбоко ме засегна, Сейдж. В тази моя фантазия аз те виждам да блестиш в някой от най-престижните университети, а ти ме изпрати направо на улицата.

— Хей, всички все трябва да започнем отнякъде. Аз ще започна с учението, а ти ще излезеш на улицата с картините. Накрая, аз ще защитя доктората си, а ти ще ръководиш световноизвестна галерия.

Кимнах, донякъде успокоен.

— Добре, с това съм съгласен. А след това, предполагам, че ще е само въпрос на време, докато започнем да водим хлапетата на тренировки по футбол.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Хлапетата?

— Не се стягай, дотогава има много време. Но можеш ли да си представиш? Твоят ум, моят чар, красивата ни външност, добави и обичайните физически способности на дампирите... — Тя изглеждаше по-скоро развеселена, отколкото ужасена от размишленията ми, нещо, което никога не си бях представял, че може да се случи. — Това даже не е честно спрямо всичко останали. Добре, че взимаш противозачатъчни, защото светът очевидно още не е готов за нашите свършени потомци.

— Очевидно — засмя се тя.

Погледите ни се преплетоха и както обикновено, мислите ми превключиха от противозачатъчните към неизбежното. Това пътуване може да е така дълго чаканият момент. Джил я нямаше, а миналата нощ бе доказателство, че бихме могли да прекарваме дълго време заедно. Видях я как застина и разбрах, че и тя си мисли за същото. Но дали беше готова? Това все още оставаше големият въпрос, а аз бях съгласен да чакам отговора цяла вечност, ако се наложи. Само че очакването щеше да е по-лесно, ако и Сидни очевидно не го искаше толкова отчаяно.

— Мамка му! Ивашков, това ти ли си?

Резкият и неприятен глас ме изтръгна от унеса. Стомахът ми се сви. Надянах бавно на лицето си онази проклета усмивка, която всички очакваха от мен, и се извърнах към входа на заведението. Там се мъдреше Уесли Дроздов, един от най-противните морои, които познавам. А което беше още по-лошо, беше в компанията на други двама негодници от кралски фамилии: Ларс Зеклос и Брент Бадика.

Някога те бяха мои другари по чашка.

Очевидно и сега бяха пияни, ако се съдеше по клатушкането им, докато доближаваха масата ни. Още по-изобличителна бе силната миризма на алкохол, разнасяща се от тях. Уесли Дроздов ме цапардоса така яко по гърба, че зъбите ми изтракаха.

— Кога се върна? — запита ме с властен тон. — Защо не се обади?

— Върнах се едва снощи. Не ми стигна времето — започнах да обяснявам.

— Майтапиш ли се? Трябваше да дойдеш с нас. Купонясваме от... — Brent се обърна към останалите, вероятно защото не го биваше по смятането. — Шест часа. В този нов клуб, който наскоро отвори, а после Моника Шелски завъртя такъв як купон, че веселбата свърши чак сега. Време е да се подкрепим, а после отново продължаваме да щуреем.

Едва сега те забелязаха, че не съм сам. Ларс се изпъна и си придаде престорено отговорен вид, все едно родителите му са се върнали по-рано у дома в разгара на купона.

— Здравей — протегна ръка той. — Аз съм Ларс.

Сидни се поколеба, преди да поеме ръката му, не толкова от страх от контакт с морой, колкото заради отвращението ѝ от пияни идиоти.

— Сидни Сейдж.

Другите се занатискаха да ѝ подават ръка. Знаех, че ледената ѝ усмивка на алхимик, подсказваща „ще ви изтърпя“, до която понякога прибягваше, когато бяхме на обществени места, беше абсолютно истинска за тях.

— Чух, че тук могат да се срещнат хора. — Brent се загледа в бузата ѝ. — Ти... си една от тях? От алх... Алхимиците?

— Точно така — отвърна тя студено.

— Тя е тук със строго секретна мисия за кралицата. Или нещо подобно — засмях се и се облегнах на стола. — Не зная. Не ме уведомяват за такива дейности. Просто ме помолиха да я съпровождам. Мисля, че ще ми осигурят храна и напитки, като приятен бонус и така нататък.

Уесли не откъсваше очи от Сидни.

— Ние ще се поразмърдаме пак след залез-слънце. Искаш ли да дойдеш с нас? Ивашков не може да ти покаже всички страни от живота на мороите, трябва да посетиш един-два купона. Канят се да спретнат няколко доста сносни.

— Не, благодаря. Трябва да се срещна с кралицата. — Сидни беше толкова скована, че можеше да се пречупи на две.

— Какво ти казах? — обадох се аз. — Тези алхимици са отдадени само на работата си.

Ларс ме сръга с лакът.

— Е, поне зная, че ти не си. Защо, тогава, не дойдеш с нас? Ще има момичета, човече, които ако научат, че си се върнал, ще... — Внезапно млъкна и изгледа Сидни извиняващо.

В този момент готвачът обяви, че поръчката ни е изпълнена. Сидни скочи така забързано, че столът ѝ едва не падна.

— Аз ще я взема.

Отдалечи се, без да произнесе нито дума или да се огледа. Тримата пияндета се вторачиха след нея, без да си дават труда да прикрият похотливите си погледи. Двамата със Сидни бяхме преживели какво ли не, но сега за пръв път изпитвах толкова силна враждебност към други мъже. Идеше ми да ги ступам всичките.

— По дяволите — измърмори Уесли. — Досега не знаех, че един задник може да изглежда толкова секси в панталони с цвят таки.

— Как можеш, дяволите да те вземат, да седиш така спокойно? — попита ме Ларс с нагъл тон.

Вдигнах крак върху един празен стол и скръстих ръце зад главата си. Ако се държаха прилично, можеше да не се наложи да ги удуша с голи ръце.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш какво искам да кажа — поклати глава Ларс. — Господи, току-що се връщаме от хранващите, но там нямаше нищо, нищо подобно. В сравнения с нея всички приличат на остатъци от трапезата, престоляли поне една седмица. Никога не сме попадали на нещо по-добро.

— Няма нито един белег на шията — въздъхна замечтано Брент, опулил очи. — Значи още никога не го е правила. Можеш ли да си представиш колко жестоко ще бъде, да забиеш зъби в тази девствена плът? Амброзия, човече, храна на боговете! А и знаеш, че ще ѝ хареса. На такива благовъзпитани и почтени девойки винаги им харесва.

Стиснах ръце толкова силно, че ноктите ми се забиха в кожата. Дори за подобни отрепки сексът с момиче от човешката раса бе немислим. Но да пият кръв? При това от недокосната красавица? За тях това беше най-възхитителният и опияняващ секс, който ги подлудяваше, ала с по-различна страст.

— Я по-кратко! — засмях се аз. — Ти въобще знаеш ли нещо за алхимиците? Та тя едва издържа да бъде в една и съща стая с нас. Никога няма да се доближиш до шията ѝ.

Уесли се наведе към мен.

— Убеди я по-късно да излезе с нас! Кралицата няма да я държи при себе си през цялата нощ.

Бях напълно сигурен, че от ноктите, забити в дланите ми, вече капеше кръв.

— Ти изобщо чу ли какво ти казах? Тя е недостъпна за нас.

Устните на Брент се разтвориха, разкривайки острият кучешки зъби, докато наблюдаваше Сидни, която се връщаше с подноса.

— Не и ако я забием.

— Май още не си изтрезнял, човече. — Този път нямах сили да се засмея. Успях да изстискам само една измъчена усмивка.

— Ще бъде лесно — изсъска мръсникът. — Кажи ѝ, че ще я водим на културно развлечение. Мога да организирам нещо за нея и ще я пробваме поред. Господи, как искам да видя лицето ѝ, когато...

— Не — отсякох аз.

Ларс се намръщи.

— Много си се размекнал, Ивашков. Преди никога не си имал нищо против забивките.

Но Сидни вече приближи до нас и тримата проявиха поне малко разум да млъкнат.

— Става късно — заявих. — По-добре вървете да хапнете и да си починете, за да сте свежи за по-късно.

Те разбраха намека и се отдалечиха към бара, смеейки се и шепнейки си, но не преди да ми напомнят да им се обадя, ако размисля. Поех дълбоко дъх, за да се успокоя и да се заема с пържените филийки, така че Сидни да не се досети за настроението ми.

— Извинявай — казах аз. — Някога, в едно друго време, бяхме приятели.

— Какво означава „забивка“? — попита тя.

Потръпнах. Значи бе чула последната част от разговора, но очевидно не и останалата, тъй като нямаше да бъде толкова спокойна. Трябваше много внимателно да подбера следващите си думи. Ако я

излъжа, здравата ще загазя, ако тя някога разбере истината. И все пак не можех да бъда напълно откровен, затова избрах полуистината.

— Една глупост. — Завъртях очи и задъвках парченце бекон, за да спечеля време. — Подобни тъпанари си мислят, че е много яко да се опитат да завербуват нови хранващи сред хората. Например извеждат някое момиче и му надрънкват един куп глупости, за да го убедят.

Сидни едва не изтърва вилицата си.

— Сериозно ли говориш? — Погледна през рамо и ги огледа невярващо. — Те... Те са искали да ме уговорят да стана хранваща? — Беше толкова шокирана от идеята тя да бъде хранваща, че дори не обърна внимание на това, че те открито обсъждаха вампирите с външни хора. Хранващите обикновено се набираха сред утайката на човешкото общество, много често сред онези, които вече са били пристрастени към някакъв порок и нямат никаква цел в живота. Да живеят с мороите беше постижение за тях. Нормалните, социално активни членове на човешкото общество никога не ставаха хранващи.

— Всичко е наред — уверих я аз. — Разкарах ги. Няма да смеят да направят нещо. Те смятат, че си красива — което си е самата истина — но са само една шайка празноглавци. Когато изтрезнеят, дори няма да си спомнят за случилото се.

Ала Сидни все още изглеждаше притеснена и мълчаливо дробеше кексчето си на парченца, без да го яде.

— Говоря сериозно — настоях аз. Искаше ми се да докосна ръката ѝ. — Те са задници. Пълни нищожества. Никога няма да им позволя да направят нещо подобно.

Накрая тя кимна и ми отпрати толкова топла и доверлива усмивка, че изпитах желание да умра, задето я излъгах.

— Зная — промълви тя.

Преглътнах и се опитах да не обръщам внимание на Уесли и приятелите му, които продължаваха да ни хвърлят скришни погледи.

— Хайде да побързаме със закуската и после да си устроим една малка екскурзия. Сега е най-подходящото време, когато всички спят. Може би... може би, не е зле да потърсим и по-дебело палто за мен.

Както се надявах, задоволството, че е права, я оживи.

— Знаех си! Знаех си, че мръзнеш.

— Да, да, ти си истински гений, Сейдж. Ще отидем да вземем палтото, ще се помотаем наоколо, а след това, като всички останали, ще си легнем.

Не след дълго онези пияни идиоти се превърнаха в далечен спомен. Двамата се промъкнахме в къщата на родителите ми и намерихме едно старо мое дебело палто. Баща ми беше там, дълбоко заспал и така не узна за посещението ни. След това с огромно усърдие показах на Сидни старите архитектурни сгради, които смятах, че ще я заинтересуват. Не познавах никакви стилове, но както се надявах, моята любима ги знаеше и беше очарована от разходката. Накрая се върнахме в нейната стая и се сгушихме един до друг на леглото, докато не стана време за насрочената среща. Бяхме прекарвали един великолепен ден.

Когато се върнахме в двореца, видяхме, че Лиса бе поръчала обилна закуска за всички ни. За нас със Сидни вече бе време за вечеря, но нямахме нищо против да закусим още веднъж, а Сидни с удоволствие изпи чаша безкофеиново кафе. Докато се хранехме, присъстващите бърбеха на групички, а Нина ме повика от другия край на стаята, където стоеше заедно с Нийл и Олив. Усмихнах се и ѝ прошепнах безмълвно „по-късно“.

Роуз приближи към нас с чиния с пет понички в ръка. Дампирите имаха невероятен метаболизъм и аз можех да разбера странните хранителни смущения на Сидни и постоянните ѝ диети, когато беше сред хора, които можеха да ядат толкова много и да имат такива елегантни фигури.

— Добре ли мина денят ти? — попита Роуз. — Предполагам, че не си го проснала като нас, останалите.

— Не — засмя се Сидни. — Ейдриън също. Той е свикнал с дневния режим от Палм Спрингс, затова ме разведе наоколо и ми показва всички чудеса в кралския двор на мороите.

Роуз ме стрелна с горд и доволен поглед, сякаш не можеше да повярва, че можех да проявя такава прозорливост и внимание.

— Ами, добре. Надявам се, че това е още една крачка към убеждаването ти, че всички ние не сме кръвожадни слуги на дявола.

Сидни понечи да се засмее, сетне се натъжи.

— Е. Не всички от вас.

— Какво искаш да кажеш? — попита Роуз. Думите бяха приглушени от шоколадовата поничка, която дъвчеше.

— Нищо — махна с ръка Сидни. — Срегнахме едни пияни младежи, които искаха да. Как го каза, Ейдриън? Да забиват?

Роуз едва не се задави с поничката.

— Те са направили какво?

— Нищо не са направили — отвърнах внимателно. Започна да ме обзема нарастващо притеснение и се помолих или рязко да се смени темата на разговора, или Лиса да даде знак за започване на работата, заради която се бяхме събрали.

— Кой, по дяволите, е могъл да предложи подобно нещо? — Познавах това изражение на Роуз, което се появяваше миг преди юмрукът ѝ да се забие в нечия физиономия. — Кажи ми кои са?

Сидни изглеждаше трогната от загрижеността ѝ.

— Няма нищо, Ейдриън е прав. Те не са направили нищо. Той ги подплаши. А и освен това те за нищо на света не могат да ме убедят за подобно нещо.

Призля ми. Огледах се безпомощно наоколо.

— Хей, а къде е Достопочтения Ейб? Не трябваше ли вече да е изпълнил поръчката на Сидни?

Роуз дори не ме чу. Погледът ѝ бе прикован в Сидни.

— Знаеш ли какво означава да „забиеш“ някого?

— Да — отвърна несигурно Сидни. — Когато някой морой са опитва да те убеди да станеш храна.

— Не бих казала, че „убеди“ е точната дума — изръмжа Роуз. — Това е, когато мороите излизат да се веселят и упояват някой случаен човек, за да могат да пият от него или от нея. Обикновено е тя, защото най-често мъжете морои се занимават с това. Избраната жертва не е на себе си от наркотика и по-късно не помни нищо, само дето има белези от ухапвания по шията. Пиенето на кръв при тези случаи е равносилно на изнасилване, когато жената е упоена.

Сидни стана толкова бледа, че заприлича на морой.

— Какво.

Роуз, изглежда, осъзна колко травмиращи могат да бъдат думите ѝ за един алхимик и даде на заден ход.

— Не се случва много често — додаде припряно. — И никога няма да се случи тук, особено ако Ейдриън е твоят благороден

закрилник. Както и аз.

Сидни не можеше да каже нищо.

Някой извика Роуз и тя прехапа устни, докато местеше разтревожения си поглед между мен и Сидни.

— Виж, съжалявам. Не биваше да ти казвам нищо. Не се плаши. Няма за какво да се тревожиш. — Докосна нежно ръката на Сидни. Сидни потрепна и се отдръпна. Роуз отново чу името си и ме погледна. — Поговори с нея. Ей сега се връщам.

Тя се отдалечи забързано, а аз пристъпих към Сидни, която, слава Богу, не отскочи от мен.

— Тя е права, това е.

Погледът ѝ се заби като свредел в мен.

— Защо ме излъга?

Посочих към самата нея.

— Ето заради това. Не исках да те изплаша.

— Не биваше да замазваш нещата — изрече тя укорително. — Аз съм достатъчно силна, за да се справя.

— Зная, че си — казах тихо. — Просто аз не съм достатъчно силен, за да ти кажа тези грозни неща. Реших, че смисълът е един и същ: банда нехранимайковци, която се опитва да се възползва от някого.

Тя кимна и аз затаих дъх с надеждата, че сме приключили. И тогава проклетата ѝ памет оплеска всичко.

— Един от тях каза, че ти също не си имал нищо против. Участвал ли си в подобни похождения? — Дъхът ѝ внезапно пресекна. — Правил си го някога?

Светът се завъртя около мен. Помолих Бог да ми върне магията на духа, за да мога да ѝ внуша, че обсъждаме „Великият Гетсби“. Вместо това събрах цялата си смелост и отвърнах колкото можах по-кратко:

— Може да се каже, че съм правил нещо подобно.

— Нещо подобно? — възмутих се аз. — Как е възможно да направиш. „нещо подобно“?!

ГЛАВА 17

СИДНИ

Нямах сили да се впускам в подробности. Това, което току-що бе описала Роуз, беше ужасно. Беше от онези неща, заради които алхимиците сънуваха кошмари и които потвърждаваха всички твърдения за извратени създания на мрака.

Ейдриън се озърна, но всички бяха погълнати от своите разговори.

— Не беше точно така. Никога не съм упоявал когото и да било. Всичко това се случи много отдавна, при това само веднъж, когато бях много по-млад и по-глупав. Бяхме отишли в нощен клуб и се озовахме в компанията на някакви момичета от човешката раса. Те здравата се наливаха — всички се наливахме — а едно от момичетата ме хареса. Беше много пияна и възбудена, едното доведе до другото.

— И ти пи от нея — довърших аз. Когато тя всъщност не е осъзнавала какво става.

— Не пих много. — По изражението му отгатнах, че дори той знаеше колко неубедително е извинението му. — А и формално погледнато, тя сама се бе отцепила.

Преглътнах и се опитах да обобщя станалото по безпристрастния маниер на алхимиците.

— Било е безкрайно лекомислено. Можел си да разкриеш света на вампирите! Нашата основна задача е да прикриваме съществуването ви, а вие най-нехайно се показвате пред всички.

— Не мисля, че тя си спомня каквото и да било.

— Още по-зле. — Обективността ми се топеше с всяка секунда. — Това, което си направил. Как си могъл? Няма значение, че не е била упоена с наркотици! Не, всъщност е била. Алкохолът е не по-малко лош от всякакъв наркотик, който можеше да й пробуташ. Ти си се възползвал от някой, който не е бил на себе си. Било е равносилно на изнасилване!

Лицето му се изкриви от болка.

— По дяволите, Сидни. Аз самият не бях на себе си!

— И смяташ, че това те оправдава? — изсъсках аз. — И дори и да е било „само веднъж“, колко още пъти си се правил на ударен, докато приятелите ти са вършели още по-големи гадости?

— Те вече не са ми приятели. И наистина ли вярваш, че бих могъл да ги спра?

— А някога опита ли се? — не мирясвах аз.

— Тогава бях съвсем различен! — Осъзнал колко високо е прозвучало, Ейдриън пристъпи напред и снижи глас. — Точно ти би трябвало най-добре да ме разбереш. Само преди година правеше знака на алхимиците срещу зло го, очертавайки кръст върху лявото рамо с дясната ръка, когато се намираше близо до нас. Дори не би се ръкувала с нас, защото ни смяташе за изчадия на Сатаната.

— Да. Ами, може би съм била права. И дори не се опитвай да сравняваш суеверието с... Кръвното изнасилване.

Той потръпна.

— Не казвам, че си приличат. Казвам само, че хората се променят. Порастваме, учим се. Знаеш какъв човек съм. Знаеш, че вече дори не би ми минало през ум нещо подобно.

— Наистина ли? — Опитах се да събера колкото се може повече гняв, защото ако не го сторех, щях да се разплача. За нищо на света не исках да рухна в стая, пълна с морои. — Да не би да казваш, че няма да пиеш от моята кръв, ако ти се отдаде възможност? И не мислиш за това?

— Не. — Изговори го с такава убеденост, че почти му повярвах. — Единственото, което искам от твоето тяло. Е, знаеш, че не е това. Би трябвало да го знаеш.

Не бях сигурна, че го зная. Извърнах се, опитвайки се да приема това, което току-що преобърна света ми. Отдавна се бях примирила с факта, че Ейдриън е имал романтично минало. Колкото и да бе изненадващо, това вече не ме безпокоеше. Било е преди мен. С онези момичетата отдавна е приключено. Не ги е обичал. Бил е свободен и ако е искал да се развлича с момичета, които са откликвали с ентузиазъм, какво пък, това е било негово право.

И все пак. Ето че сега си призна, че се е развличал с момиче, което не го е искало. „Развличал“ беше май твърде меко казано за това, което е правил. Пиенето на кръв навярно е най-сериозният грях на

мороите в очите на алхимиците. Бях го преглътнала, просто така бяха устроени, но все още ме отвращаваше. Никога не съм можела да го приемам спокойно и всеки път изпитвах облекчение, когато Джил и Ейдриън си тръгнаха от дома на Кларънс. А сега не можех да се отърся от противната картина как Ейдриън върши ужасни неща. В момента той бе олицетворение на всички страхове на алхимиците за чудовищата, прокрадващи се към нищо неподозиращите жертви.

— Сидни.

От болката в гласа му сърцето ме заболя, но не намерих думи, с които да го успокоя. Дори себе си не можех да успокоя. Той се бе променил, но дали беше достатъчно? Можеше ли това да компенсира такава ужасна постъпка?

— Съжалявам, че закъснях. — Влезе Ейб заедно с един непознат за мен дамбир, което ми даде възможност да отклоня поглед от сгърченото от болка лице на Ейдриън. Ейб носеше кашон, а около врата му небрежно бе праметнат ярък синьо-зелен шал. Навярно се радваше, че е зима. — Не беше никак лесно да се намерят някои от тези неща.

— Но всички са налице, нали? — попита Лиса нетърпеливо.

— Разбира се. — Ейб махна тържествено към дампира до него. — Включително и татуировчика Хорас. Готови сме да започнем, когато кажете.

Чак тогава всички погледи се насочиха в моята посока и аз осъзнах, че говореше на мен. За миг се стъписах. Защо, за Бога, всички са се вторачили в мен? Какво очаквах да направя? Можех да мисля единствено за Ейдриън и страшното му признание. Постепенно ученият в мен взе връх. Точно така. Мاستилото. Отмерване на нужното количество, химически вещества. Това можех да направя. Никакви морални неясноти. Всичко бе просто и ясно.

Изправих рамене, приближих до Ейб и заговорих със студения и сдържан тон, който от дълго време не бях използвала.

— Да видим какво си донесъл.

Той остави кашона върху широката маса. Огледах критично всяка съставка поотделно и кимнах доволно.

— Всичко е тук.

— Какво искаш да направим? — попита той.

— Да не ми пречите.

Придърпах един дървен стол и извадих телефона си, в който беше записана точната формула и указанията за направата на мастилото на алхимиците. В помещението се възцари напрегната тишина, а аз се опитах да забравя, че имам публика. Отдавна не бях работила с алхимични вещества, при все че концентрацията и старанието не бяха по-различни от тези, които се изискваха при приготвянето на съставки за заклинанията. Просто в случая подпомагах протичането на химически, а не на магически реакции.

Това беше типична работа за един алхимик, но докато отмервах и смесвах, ръцете ми трепереха. Трябваше да се съсредоточа единствено върху настоящата задача, да не мисля за разбитото си сърце. Когато присъстващите осъзнаха, че процедурата няма да трае пет минути, се разпръснаха и отново заговориха тихо помежду си, осигурявайки ми така желаното уединение. Роуз и Дмитрий, които мислеха, че съм разстроена, задето помагам на мороите, се спряха до мен, за да ми кажат още веднъж с какво велико дело съм се заела. Приех похвалата им с кратко кимване.

Когато вече приключвах, приближи Соня и ме удостои със същите сантиментални уверения.

— Това много ще ни помогне, Сидни.

Стрелнах я с поглед.

— Зная. Радвам се да помогна.

Каквото и да видя върху лицето ми, очевидно я слиса.

— Какво се е случило?

— Нищо. — Аз отново сведох глава. — Като се изключи това, че съм в кралския двор на мороите и съм на странно нощно разписание.

— Има нещо повече от това. Мислиш ли, че не мога да го видя?

Да, тя можеше, помислих си горчиво. Навярно можеше да прочете в аурата ми мъката и болката, които ме разкъсваха, защото тъкмо с това се занимаваше: надничаше в душите на другите, независимо дали го искаха, или не. Вече бях започнала да разбирам, че за мороите границите на личното пространство са нещо доста разтегливо.

— Видях те как разговаряше с Ейдриън — продължи Соня. — Какво ти каза той? — Млъкна смутено. — Сидни, видях помежду ви някои неща.

Вдигнах глава и предишният ми гняв се завърна.

— Ако искаш да помогнеш, остави ме да работя и забрави какво си мислиш, че си видяла.

Тя трепна и аз изпитах лека болка на съжаление. Соня беше моя приятелка и навярно наистина имаше добри намерения. Просто в момента няхах нужда от съчувствието ѝ и след няколко напрегнати минути тя се отдалечи.

Приключих със суспензията (разтвор с неутаили се твърди частици) и огледах със задоволство резултата от работата си. Не можеше да бъде по-идеално. Зяпачите се завърнаха и аз отново се почувствах потисната, все едно се бях озовала в капан.

— Това ли е? — попита Нийл и кимна към шишенцето. — Сега може ли да ме татуират?

— Не. — Посочих към недокоснатото шишенце с кръв, все още обхванато от сребърните пръстени. — Моят разтвор трябва да отлежи известно време, преди да ги смесим заедно.

Очевидно никой не го бе очаквал.

— Колко време? — попита Ейб.

— Два часа навярно ще са достатъчни.

Соня въздъхна разтревожено.

— С всеки час духът отслабва. — Извърна се към Ейдриън. — Мислиш ли, че все още има достатъчно, за да се получи?

— Би трябвало — отвърна той загадъчно.

— Не мога да направя нищо, с което да ускоря процеса — обясних им. — Освен ако не искате да се отклоним от методите, които сме усъвършенствали вече стотици години. — Осъзнавах, че се заяждам на дребно, ала не можех да се спра. — Ще се прибера в стаята си, за да си почина. Ще се върна, когато стане време за следващата стъпка.

— Искаш ли да те изпратя? — предложи Дмитрий. Раздразнението и неприязънта ми се отнасяше до всички тях.

Изправих се и внимателно прибрах обратно резервните компоненти в кашона.

— Благодаря, но зная пътя. — Предпочитах да рискувам и да бродя сама посред нощ из кралския двор, отколкото да изслушам още една добронамерена лекция. — Макар че... Ейб, ако имаш свободна минута, имам един въпрос.

Молбата ми към Ейб втрещи част от присъстващите, а най-вече самия Ейб. Но той побърза да прикрие изненадата си, а вроденото му любопитство мигом взе връх.

— Но разбира се. Дай, ще нося това — рече той и посегна към кашона. — Макар че можеш да го оставиш, а аз ще го прибера, след като резервните компоненти и без това няма да ти трябват.

Вирнах надменно брадичка като истински алхимик.

— Тези компоненти се използваха за една от нашите най-важни цели. Не мога да ги оставя просто така.

Излязохме, като на прага се разминахме с Ейдриън и Нина. В очите му, отправени към мен, бе стаено всичко, което изпълваше сърцето му. Изглежда, едва слушаше Нина, която му разказваше загрижено, че Олив и Нийл останали до късно заедно. Побързах да отклоня поглед от него, защото се боях да не издам чувствата си.

Двамата с Ейб се запътихме към сградата за гости. Нощта беше свежа и хладна под осеяното със звезди небе.

— И така — подхвана той, — на какво дължа удоволствието от твоята компания?

— Искам да поговорим за съставките, които ми достави. Една от тях е моройска кръв.

— Фигурираше в твоя списък, въпреки че ми се стори странно — отвърна той. — Искам да кажа, че в основни линии ми е ясно — тя обикновено се съдържа в мастилото на алхимиците, но тази нощ имахме специална кръвна проба. Всъщност нали тъкмо тази проба е обект на настоящия експеримент.

Умник беше Ейб. Нищо не можеше да му убегне.

— Моройската кръв омагьосана ли е? — попитах аз.

— Не. Ти не ми даде никакви други указания, затова просто ти доставих чисти проби. Отново повтарям, тъй като не създаваме стандартно мастило, не смятах, че това е необходимо. А и не знаех с какво внушение искаш да се пропие кръвта.

— А ти правил ли си го някога? — Ето че се осмелих да го изрека. Ейб в никакъв случай нямаше да допусне, че въпросът ми беше чисто хипотетичен. — Правил ли си магия за внушение по поръчение на алхимиците?

Последва тишина. Да, той знаеше, че нещо се готви, но не можеше да свърже всичко в обща картина.

— Не, не съм правил, макар да съм наясно с принципа. Едно обикновено и ясно внушение засилва дискретността и груповата лоялност.

— Обикновено и ясно внушение — повторих, макар че беше доста меко казано.

Той се засмя.

— За владеещите магията с елемента земя е такава.

— Значи можеш да го направиш, въпреки че не си го правил досега? Можеш ли да го направиш с тези проби?

— Бих могъл. — Показа се сградата, в която бях настанена, и той рязко спря. Госпожице Сейдж, позволи ми да се уверя дали правилно съм те разбрал. Ти ме молиш да добавя внушението на мороите към кръвните проби, с които разполагаш. И това, за което не помоли изрично — но желаяш — е да не го споделям с алхимиците.

Подритнах с обувката си едно клонче. Скорошната буря навярно бе откършила много клони, тъй като сега бяха разпилени по тревните площи и алеите.

— Не е добре за теб да си толкова умен.

— Същото важи и за теб. Именно това прави тази история толкова интересна. Нека се опитам да отгатна. Не вярвам, че разнасяш със себе си тези резервни компоненти само за да си сигурна, че са в праведните ръце на алхимиците. — Тъмните му очи проблясваха многозначително на мъждивата светлина. — Върху кого искаш да използваш внушението? Върху някой младеж? Любовните внушения почти никога не се получават.

— Не! Изобщо не е това! Просто се нуждая от универсално, готово внушение, както би го направил за стандартното мастило. Аз ще се погрижа за останалото.

— Ти ще се погрижиш „за останалото“ — повтори той, искрено развеселен. — Останалото е следното: когато активираш магията, като я инжектираш, да внушиш заповедта си някому.

— Можеш ли да го направиш, или не? — Изви се вятър и разпръсна върху главите ни снежинките от клоните на близкото дърво.

— О, мога да го направя веднага — заяви жизнерадостно Ейб. — Въпросът е какво ще получа в замяна?

Въздъгнах.

— Знаех си, че ще се стигне до това. Винаги ли трябва да се иска нещо в замяна? Не можеш ли да го направиш просто от добро сърце?

— Скъпа моя, правя много неща от добро сърце. Това, което не правя, е да позволя изгодата да се изплъзне между пръстите ми. Смяташ ли, че щях да стигна до там, където съм днес, ако нехайно раздавах разни неща, от които мога да добия сила и познание?

— Сила и познание? — Поклатих глава. — Може би искаш повече, отколкото съм способна да ти дам.

— Обясни ми защо се интересуваш от една незаконна и тайна татуировка и за мен това ще бъде познание. Достатъчна отплата.

Поколебах се. Ейб нямаше да ме издаде на алхимиците, но нямаше начин да му разкажа за другата история с бунтовническото движение на Маркъс. Това бе много строго пазена тайна.

— Не се опитвам да контролирам никого. Всичко е част от един експеримент — строго научен. Това е самата истина. Не мога да ти кажа нищо повече. Това е най-голямото познание, което можеш да получиш. Но ако искаш да се пазариш за някакво друго заплащане, нямам нищо против. Само да отидем на някое по-топло място.

Потръпнах и се загърнах по-плътно с палтото, докато Ейб обмисляше предложението ми.

— Вече се сдобих с повече познание, отколкото предполагаш — рече тихо накрая. — Зная, че Сидни Сейдж, наивната идеалистка, благодетелката на човечеството и любимката на алхимиците, работи над тайни, нелегални проекти, които са в разрез със заповедите на вишестоящите от нейната организация. Това е достатъчно заплащане. Дай ми кръвта си. Имам предвид пробите.

Коленичих и отворих кашона.

— И какво смяташ да правиш с това познание?

— Не смятам да го оповестявам пред целия свят, ако това те притеснява. — Спря се и се засмя. — Но разбира се, ти не се притесняваш. Никога не би отправила към мен подобна молба, ако смяташе, че ще те издам.

Открих двете затворени шишенца с моройска кръв и му ги подадох. Имах нужда само от едно, но не исках другото да се похаби.

— Не, не се притеснявам — съгласих се аз. — Не съм смятала, че ще ме издадеш. Дори не съм мислила, че ще бъдеш шокиран.

— И не съм. Изненадан, но не и шокиран. — Той вдигна едно от шишенцата и аз видях как лицето му се изопна, докато се концентрираше върху него. Не усетих нищо с моите човешки умения, типът магия с елемента земя въздействаше директно върху състава на кръвта, което означаваше, че нямаше ефектни изблици на огън или водни фонтани, както при магията с елементите огън и вода. — Готово. — Подаде ми обратно шишенцето и се съсредоточи върху другото.

— Не отговори на въпроса ми — напомних му аз.

— Защото не зная отговора — отвърна Ейб няколко минути по-късно. Взех от ръката му второто шишенце. — Предполагам, че в крайна сметка въпросното познание ще послужи на едно и също нещо, както винаги.

— На самия теб?

— На тези, които обичам.

Направо онемях. Това определено не беше отговорът, който очаквах от Ейб „змея“ Мазур. Той приближи към мен, за да ме погледне право в очите.

— Мислиш, че съм толкова коварен и манипулативен, нали, госпожице Сейдж? Всичко това е за тях. На първо място за тези, които обичам. На второ място, за моите хора. И да, предполагам, и аз съм в този къп, но нито за миг не си и помисляй, че не бих се пожертвал заради някого, когото обичам. И нито за миг не си и помисляй, че не бих извършил ужасни, неописуеми неща, ако се налага да спася някого, когото обичам. — Когато отстъпи назад, установих, че съм затаила дъх. — Желая ти късмет с експеримента. Обади ми се, ако се нуждаеш от допълнителна помощ.

Гледах го как се отдалечава в нощта. Думите му продължаваха да отекват в съзнанието ми. Когато изчезна в мрака, аз се върнах в стаята си с кашона. И ето че злоещата среща с Ейб се изтри от паметта ми, защото си спомних за много по-големите проблеми, които се бяха стоварили върху мен.

Ейдриън.

Ейдриън, който криеше от мен, че се е възползвал от едно пияно момиче от моята раса.

Ейдриън, на когото вярвах.

Тръшнах се на леглото и зачаках сълзите ми да рукнат. Но не стана така. Бурята от емоции, която съвсем доскоро ме разтърсваше, бе

стихнала, оставяйки в сърцето ми пустош и неспирен поток от мисли в главата. Прав ли беше Ейдриън? Можеше ли да го държа отговорен за нещо, което бе направил преди много години? И двамата се бяхме променили. И коя бях аз, че да съдя другите, когато отмъщението, което хладнокръвно планирах и осъществих, струваше окото на Кийт? И аз не бях светица.

Но Кийт бе извършил ужасно престъпление, а момичето, от което Ейдриън бе пил кръв, не бе сторило нищо, освен че се бе озовало на неподходящото място в неподходящото време. Защо трябваше да е точно това? Защо кръвта? Най-силният ми страх?

Той ми бе изпратил три есемеса на телефона на любовта. Питаше дали може да дойде при мен и да поговорим. Не му отговорих. Поне прояви достатъчно разум, за да не продължи да настоява. Прекарах кратката почивка легнала с дрехите на леглото, притиснала до гърдите си малката кварцова статуетка на Хопър.

Когато по-късно се върнах в двореца, вече се владеех почти напълно, най-вече защото бях успяла да потисна повечето си чувства. Обстановката приличаше на предишната, макар че неколцина от присъстващите бяха излезли за почивка. Ейдриън и Нина разговаряха. Тя сияеше, а той се усмихваше, но аз го познавах достатъчно добре, за да позная кога се преструва. Погледите ни се кръстосаха за кратко, след което се запътих към работната си маса.

Оставаше простата част от процедурата: да се добави кръв към създадената от мен суспензия. Течността стана сребриста, което предизвика изненаданото сумтене на Ейб.

— Не трябваше ли да има златист цвят?

Поколебах се.

— Това е единствената част, която промених. Среброто хармонира по-добре с магията на мороите. Помислих, че така мастилото ще е по-ефективно.

Очите на Соня се разшириха от тревога.

— Духът изчезва, при това много бързо! Помогнете ми!

Нина и Лиса се втурнаха към нея, с изопнати и съсредоточени лица. Досетих се, че използваха магическите си способности, за да се опитат да задържат магията в шишенцето. Не знаех доколко успешни бяха усилията им, но знаех достатъчно, за да разбера, че нямаше никакво време за губене.

— Побързай! — подканих татуировчика Хорас.

Апаратът му за татуиране приличаше на онзи на Улф. Зареди мастилото в иглата. Нийл седна пред него, а Олив се приближи отстрани.

— Трябва ли да е върху лицето? — попита той.

Поклатих глава.

— Не. Ние татуираме златните лилии върху лицата само за да се разпознаваме.

След миг на колебание Нийл смъкна тениската си и разкри мускулестото си тяло. Посочи горе на лявото си рамо.

— Тук.

Хорас приближи иглата към кожата, но се спря и се извърна, озадачен.

— Какво да татуирам?

Всички застинаха в комично мълчание.

— Нещо, което ще стане по-бързо — предложих аз.

— Бих искал да е кръст — изрече Нийл замислено. След миг надяна отново стоическата маска на лицето си. — Но направете това, което ви е по-лесно.

— Нарисувай кръст с прости очертания — обади се Ейдриън неочаквано. — По-късно ще оформя цялостния дизайн, а ти ще го доукрасиш с обикновено мастило.

Дори и аз се удивих на предложението, имайки предвид, че Нийл обикновено дразнеше Ейдриън. Хорас вече се бе заловил е работа. Дори и е прост дизайн, татуировката не е нещо, което се прави набързо. Татуировчикът очевидно се движеше толкова бързо, колкото можеше, но по напрегнатите лица на тези, които владееха магията на духа беше ясно, че магията продължаваше да изчезва. Толкова бях погълната от разиграващата се пред очите ми драма, че направо забравих за Ейдриън. Светът ми се стесни до всяка капка мастило, която попиваше в кожата на Нийл.

Когато Хорас приключи, всички сякаш бяха готови да припаднат, изтощени от стреса. Лиса отпусна глава върху рамото на Кристиан, а Соня, по-бледа от обичайното, се свлече на един стол.

— Когато свърши, в мастилото все още бе останало от магията на духа — промълви тя. — Но вече не я долавям. Няма начин да

разбера дали процедурата е била успешна — е изключение на очевидния.

Бях поразена от сходството между Нийл и Трей. Сега и двамата бяха белязани е експериментално мастило, като защита срещу коварните сили. Но никой не знаеше дали манипулациите са били успешни. Ключът към разрешаването на загадката е Трей се намираше в кашона в стаята ми. В случая е Нийл отговорът, за съжаление, се криеше в зъбите на някой стригой.

Соня затвори очи и сложи ръка на челото си. Можех само да гадая какво изпитва. Защитаването на мороите от стригоите за нея се бе превърнало в мания. Това бе задача, която лично я засягаше. Внезапно тя отвори очи и ги впи в Ейдриън, когато явно я осени някакво прозрение.

— Защо не ни помогна? Можехме да запазим повече от магията на духа. А ти не направи нищо.

— Соня е права! — възкликна Лиса изненадано. — Досега не го бях осъзнала. Бяхме само ние трите.

Всички впериха погледи в Ейдриън и дори аз бях стъписана. Този експеримент за него също се бе превърнал в лична мисия, особено имайки предвид огромната му роля в задържането на магията в кръвта на Олив. Тогава защо сега стоеше настрана и не им помагаше? Върху лицето му се изписа нерешителност. Явно водеше някаква вътрешна борба. Накрая въздъхна примирено.

— Не ви помогнах, защото не можех.

Лиса вдигна глава от рамото на Кристиан.

— Какво точно означава това?

Ейдриън ѝ се усмихна печално.

— Означава, братовчедке, че вече трета седмица вземам хапчета за стабилизиране на настроението и не владее магията на духа.

Сърцето ми спря.

— Защо. Защо си го направил? — изуми се Лиса.

— Нали ти ми каза — отвърна той. — Веднъж ми го препоръча. Или нещо подобно. Искях да си върна живота. Не исках повече духът да ме контролира. Ти сама знаеш какво може да причини той. — Погледът му обходи подред Лиса, Соня и Нина. — Всички вие го знаете.

От унилите им изражения беше ясно, че знаеха. Но също толкова ясно беше, че са объркани.

— Но защо точно сега? — възкликна Соня. — Когато знаеше, че се нуждаем от теб?

Той отново се извърна към нея. По решителното му изражение си личеше, че държи на своето решение.

— Знаел съм какво? Аз изпълних своята част — при това доста голяма част. Нямах представа, че ще се стигне дотук. Освен това докога трябваше да чакам? Докато скоча от някой мост?

Думите му подействаха на Соня като плесница по лицето.

— Разбира се, че не. Но... Има и други начини да се справиш.

— Има, така ли? — изсмя се Ейдриън горчиво. — Да се троя с алкохол? Да си режа китките? Или да стана стригой?

Беше жестоко да каже всичко това на Лиса и Соня, но нито една от двете нямаше как да възрази. Заговори Нина, в чиито сиви очи се четеше смущение.

— Но как го понасяш? Да не владееш повече магията? Да се лишиш от прилива на сила? Не ти ли липсва всичко това?

— Да, липсва ми — призна той откровено. — Но в живота ми има други по-важни неща.

Краката ми се подкосиха и аз се свлякох в плюшеното кресло. Стиснах силно ръце, за да спра треперенето им.

— Съжалявам, че този път не можах да ви помогна, но никой от вас няма право да ме съди — додаде Ейдриън. В гласа му прозвучаха сила и убедителност, на които никой от тях не подозираше, че е способен. — Това е моят живот и каквото и да кажете, няма да променя решението си, освен ако Нейно Величество не издаде кралска заповед да спра хапчетата.

Лиса пребледня.

— Разбира се, че не.

Всички изглеждаха някак си странно.

Този път стоях настрана от останалите, но явно никой не го забеляза или пък не се интересувахе. Ейдриън бе новият център на вниманието. Соня и Лиса му се извиняваха, а Нина се опита да го въвлече в разговор какво изпитва в момента. Той ми хвърли още един измъчен поглед от другия край на стаята и се наложи да се извърна, тъй като смущението ми беше твърде голямо.

С напредването на нощта стана ясно, че те нямат намерение скоро да го оставят на мира. Тези, които владееха магията на духа, искаха да узнаят нещо повече за Ейдриън и хапчетата. А всички останали бяха жадни да разберат каква ще бъде следващата стъпка с Нийл. Аз бях изпълнила задачата си и когато умората започна да ме наляга, се измъкнах тихо от стаята, за да се прибера и да си легна. Знаех, че приготовленията за пътуването ще започнат по-късно утре, така че в момента никой не се нуждаеше от мен. Хубавото на това да си принуден да следваш нощното разписание на мороите беше, че тялото ми беше толкова уморено, че нямаше да позволи на ума да ме държи будна с мъчителни въпроси. А повярвайте ми, те не бяха малко. Трябваше да разбере някогашния Ейдриън. Трябваше да разбере Ейдриън, когото обичах. И трябваше да разбере защо не ми е казал, че се е изправил лице в лице с един от най-големите си страхове, решавайки да взема хапчетата.

В ъгълчетата на очите ми бликнаха сълзи, които тутакси започнаха да замръзват. Спрях по средата на пътеката, водеща към декоративните дървета и се опитах да изтрия лицето си.

— Хей, добре ли си?

При непознатия глас вдигнах стресната глава. Е, не беше съвсем непознат. Иззад дърветата изникна млад мъж, а миг по-късно се появи още един. Уморена и емоционално изцедена, в първия момент не ги познах. После осъзнах, че са приятелите на Ейдриън — или по-точно бившите му приятели от кафенето. Вцепених се, сетне се почувствах напълно будна и нащрек.

И ужасена.

— Сидни беше, нали? — Беше типът, който пръв ме заговори. — Аз съм...

— Уесли — изпреварих го аз. — Спомням си.

— Наистина ли? Това е велико. Тогава сигурно си спомняш и Ларс.

Слабата светлина от уличната лампа малко по-нататък, процеждаща се през клоните на дървото над нас, освети лицето му, когато се ухили с усмивка, която навярно смяташе за приятелска. Не беше нужно да ме приближава, за да разбере, че е пиян — също, както и вчера. Такъв ли е бил и Ейдриън? Вечно опиянен? Това беше жалко, нищожно съществуване.

— Накъде си се запътила? — попита Ларс. — Имаш ли нужда от помощ?

— Прибирам се в стаята си, за да поспя. — Посочих сградата, която внезапно ми се стори безкрайно далеч. — Ето там.

— Да спиш ли? — засмя се Ларс. — Вярно. Ти си по дневното разписание. Виж, защо не дойдеш с нас? Да си поживееш малко, докато си тук. Ще ти дадем да пийнеш кафе, а после ще разгреем на няколко купона.

— Или може би ще предпочетеш някое по-тихо местенце? Може да отидем у дома и да си поприказваме. — Това беше Уесли, на когото явно му беше трудно да накара гласа си да звучи сериозно и отговорно.

— Не, благодаря ви — отвърнах и отстъпих леко. Оказах се с две крачки по-близо до моята сграда. За нещастие, ми оставаха още най-малко двеста до там. — Наистина съм уморена.

Ларс смушка Уесли.

— Виждаш ли какво става, когато си взела Ейдриън за екскурзовод. Принудена си да се задоволиш със сукката.

— Ейдриън не е скучен — възразих аз. — Особено в миналото, съдейки по легендите, които се носят за него.

Уесли изсумтя презрително.

— Дори и тогава никога не е разпускал като нас.

— Ако искаш, можем да ти разкажем всичко за него! — възкликна Ларс, очевидно въодушевен от идеята. Погледът му се стрелна за миг настрани, после отново се прикова в мен. — Ще ти разкажем всичко, което е нужно да знаеш. Да вървим в бърлогата на Уесли.

— Не, благодаря — повторих аз. Вече знаех всичко, което ми бе нужно да зная за Ейдриън, а най-вече, че изобщо не приличаше на тези загубеняци. — Трябва да вървя. — И без да се помайвам, забързах към моята сграда.

— Ей, почакай! — викна подире ми Ларс. Движеше се забележително бързо за някой, който бе толкова пиян. Улови ме за ръката, точно когато ме осениха две тревожни мисли. Защо се влачат след мен? И преди не бяха ли трима?

Опитах се да се извърна и точно тогава зад мен изникна третият. Запуши с ръка устата ми. Необходима ми бе част от секундата, за да си спомня уроците на Улф. Ритнах назад към Брент и се зарадвах, когато

го чух как изкрещя „Ох!“. Ръката му се плъзна от устата ми, давайки ми възможност да приложа друга тактика на Улф: изкрещях за помощ.

Старите страхове на алхимиците, насадени в мен от рождение, се пробудиха. Ето го пред мен, злото, за което винаги са ни предупреждавали: вампири, преследващи ме в нощта. Създания на Ада, жадни за кръвта ми, точно когато бях сама и беззащитна. За миг страхът и паниката ме сковаха. После един силен глас заговори в мен: „Не си беззащитна. Можеш да направиш нещо. А сега, БЯГАЙ!“ Но когато се опитах да се отскубна и да побягна, открих, че Ларс ме стиска изненадващо силно. Уесли се появи от другата ми страна, за да му помогне да ме задържи.

— Трябва да се махаме оттук — рече Брент задъхано.

— Не — каза Уесли. — Още не е късно. Можем да я заведем у дома и да се убедим, че тя не помни.

Не си беззащитна.

Магията изригна в мен. Надигна се и се устреми към дървото над нас. Един покрих със сняг клон се покори на силата ми, откърти се и се стовари върху Ларс. Това се оказа достатъчно, за да се изтръгна от хватката му. Уесли препречваше пътя ми към сградата, затова побягнах в противоположната посока. Знаех, че трябва да издържа, докато не се натъкна на патрулираща стража от пазители. Сигурно някой е чул крясъка ми.

Наистина се оказа, че са ме чули. Ейдриън изскочи до алеята, по която тичах, размахвайки клон като този, който магията ми току-що бе откъртила. Заковах се на място, когато той се хвърли между мен и тримата ми преследвачи, които също се спряха.

— Какво правиш? — попита го Уесли.

— Прилагам уменията си по дървожицу. Вероятно никога не си чувал за това бойно изкуство, но повярвай ми, достатъчно е да те сритам по задника и да изтрия това самодоволно изражение от мутрата ти.

Ейдриън се държеше по свойствения за него начин, дори в тази бедствена ситуация. И макар тонът му да звучеше лекомислено, лицето му бе добило почти непознатото за мен сурово и твърдо изражение, недвусмислено подсказващо, че е готов да се бие с гол клон в ръка, дори срещу нас да е изправена цяла противникова армия. Щеше да ме защитава всеотдайно и докрай, ако някой от тримата ме докоснеше

дори само с пръст. Напрежението витаеше във въздуха около нас, докато противниците ни обмисляха следващия си ход. Макар и пияни и трудно държащи се на крака, те можеха да ни победят, ако прибегнат до груба сила. Двамата с Ейдриън навярно бяхме усвоили добре уроците по самозащита на Улф — да не забравяме и неговото дървожицу — за да ги отблъснем, но можеше да се стигне до грозна сцена. Концентрирах още магия в мен, но засега се въздържах да я използвам. Падналият клон можеше да се сметне за нормално природно явление, но не и една огнена топка.

— Аз си тръгвам — заяви Ларс, който едва се крепеше на крака. Без да се бави, се обърна и побягна, като остави сами Уесли и Брент.

— Ти сериозно ли ме заплашваш с един клон? — подвижна Брент. — Не се ли предполага, че си велик майстор на магията на духа? Не трябваше ли да накараш главата ми да се замае? Господи, знаех, че си се променил, но никога не бих предположил чак това.

— Не се е променил — заяви Уесли, отново насъбрал смелост. — Ейдриън Ивашков просто не иска да си цапа ръцете. Това е блъф. Хвани я.

— Да не си я докоснал! — изръмжа Ейдриън, когато Брент пристъпи към мен. Една ужасена част в мен закрепя да се възползвам от шанса да избягам, но нямаше начин да изоставя Ейдриън.

— Хайде. Ейдриън — заубеждава го Уесли. — Хвърли този клон и се присъедини към нас. Ще те оставим ти да й се пуснеш пръв.

Брент го изглежда озадачен.

— Така ли?

— Той може да използва магията на духа за едно яко внушение, което да я накара по-късно всичко да забрави. — От самодоволния тон на Уесли можеше да се помисли, че току-що е направил епохално откритие. — Дори няма да са ни нужни наркотици.

— О, да! — възторгна се Брент и отново пристъпи към мен. — Така ще е много по-вкусна. Разбира се, вероятно ще вреци повече, но след това... Ах!

Ейдриън стовари клона върху главата на Брент толкова бързо, че не повярвах на очите си. Брент се свлече на колене и се просна на земята, доказвайки, че не ми се е привидяло.

— Май все пак главата ти се замая — отбеляза Ейдриън, надвесен заплашително над Брент.

Уесли беше готов да си плюс на петите също като Ларс, но нямаше подобна възможност.

Наблизо се чуха викове и двама пазители внезапно хукнаха към нас. Познах единия от тях: Михаил Танър, съпруга на Соня. Погледът му прескачаше между всички ни, а върху лицето му се изписа толкова потресено изражение, че чак доби комичен оттенък.

— Какво става тук? — възкликна дампирът.

Пазителите се отнесоха добросъвестно към задълженията си и отведоха всички ни (включително и Ларс) в щаба си, за да се уточнят всички подробности по нощното произшествие. Накрая стана ясно, че тримата пияници са се опитали да се възползват от мен, но безуспешно. Постъпката им бе заклеямена с моройския вариант на „хулиганска проява и нарушение на обществения ред в нетрезво състояние“. Михаил с извинителен тон ни обясни, че това означава, че ще бъдат задържани само за една нощ зад решетките и глобени. Една ледена буца се образуваше в стомаха ми всеки път, когато си помислех какво искаха да ми сторят. Струваше ми се, че много леко се отървах.

Направо заспиха права, когато Ейдриън ме изведе през главния вход на щабквартирата на пазителите. Спряхме се до вратата, за да се насладим още малко на топлината, преди да излезем навън.

— Извини ме — рече той. — Извини ме за всичко, случило се тази нощ.

Сблъсъкът едва ли бе продължил повече от няколко минути, но смесеният прилив на паника и адреналин сякаш избухна в гърдите ми, освобождавайки всички емоции, които толкова старателно се опитвах да съдържам досега. Любовта ми към Ейдриън ме погълна с такава сила, че аз едва не го сграбчих в обятията си, но навреме си спомних, че в другия край на фойето имаше рецепция. Служителят зад бюрото не можеше да ни чуе, но определено щеше да види, ако притисна Ейдриън към стената и го обсипя с целувки.

— Няма за какво да се извиняваш — промълвих и го погледнах право в очите.

— Трябваше да ти кажа какво сторих на онова момиче. — Челото му се смръщи за миг. — Не биваше да го правя.

— Стореното от теб изобщо не може да се сравни с това, което са причинявали онези типове на невинните си жертви. А и тогава ти не си бил на себе си.

Той поклати глава.

— Бях на себе си — поне доколкото е възможно, ако постоянно си пиян. Може би не съм разсъждавал разумно, но аз самият си бях избрал този начин на живот. Аз съм отговорен за това.

— Всичко вече е минало. Вече не си същият, какъвто си бил тогава. Да, било е ужасно, но имаш късмет, че си се разминал с минимални последствия. А което е много по-важно: поучил си се от грешките си. Нещо, което не може да се каже за онези типове.

Усещах, че в тялото на Ейдриън пулсира напрежение и имах чувството, че и той едва се сдържа да не ме вземе в прегръдките си.

— Аз не съм нито жесток, нито насилник, Сидни. Ни най-малко. Винаги ще предпочета любовта пред войната. Но кълна ти се, ако те бяха наранили...

— Ала не го направиха — прекъснах го твърдо. В никакъв случай нямаше да му призная колко бях изплашена, защото се боях, че ще хукне да ги преследва. — Аз съм добре. Ти ме спаси.

Върху устните му затрептя усмивка.

— Нещо ми подсказва, че щеше и сама да се спасиш. — И ей така изведнъж усмивката изчезна. — Но духът щеше да бъде много по-ефективен, отколкото онзи клон.

— Твоето дървожицу също беше много ефективно. — Служителят беше зает да пише нещо на компютъра и аз се осмелих да стисна леко ръката на Ейдриън. — Защо не ми каза? Защо не ми каза за стабилизаторите на настроението?

Той замълча за миг.

— Защото нямаше да мога да те погледна в очите, ако се бях провалил. Ако не ми достигнеше воля да продължа да ги вземам. Дори и сега не зная. След тези типове и онова, което се случи в двореца...

— Престани — прекъснах го. — Постъпил си правилно. А най-удивителното е, че ти нямаш представа колко си силен и смел. Толкова се гордея с теб, ще ти помогна да се справиш с това. Толкова много те обичам!

Любовта ми към него не бе изненада. Стъписа ме съзнанието, че в крайна сметка само това имаше значение за нас. Опитвах се да разбера какво ме спира да се любя с него. Не беше Джил. Не беше и някакъв физически праг, който се боях да прекрача. Нямаше нищо, нищо, освен обикновено безпокойство, което моята любов бе пратила

по дяволите. И докато стоях тук, в това необичайно място, цялата сила на огромното ми желание към Ейдриън едва не ме повали. Желанието, както духовно, така и физическо, ме изгаряше до болка и внезапно почувствах, че няма да мога да издържа нито миг повече, без да го притежавам докрай.

— Ела — пророних тихо. — Ела при мен в стаята.

Пламъкът в очите му ми подсказа, че не е нужно да обяснявам повече.

— Уморена си.

— И кой го казва?

Един глас разпръсна магията, която ни обгръщаше.

— А, вие още сте тук? — възкликна Михаил, прекосявайки забързано фойето. — Добре. Никак не ми се ще да ви задържам повече, но плъзнаха слухове за инцидента и кралицата иска да узнае какво се е случило. Желаете да говори с теб, Ейдриън. — Изгледа ме любезно. — Но ти си свободна. Ще те изпратя до стаята ти, за да си починеш.

Преглътнах, неспособна за момент да се съсредоточа върху нищо друго, с изключение на електрическите искри, прехвърчащи между мен и Ейдриън. Искрах да кажа на Михаил да ни остави насаме, защото копнеех да вкуся устните на Ейдриън, да прокарам ръце по кожата му. Вместо това изрекох само:

— Благодаря, много мило от твоя страна.

Ейдриън ми отправи скръбна усмивка.

— Ще продължим този разговор някой друг път. Когато си съвсем будна.

— Ще бъда будна, когато свършиш разговора с кралицата — уверих го. Не смеех да си позволя да добавя още нещо, но докато Михаил ме отвеждаше, хвърлих един прощален поглед на Ейдриън, в който се четяха всички онези неща, за които исках да си „поговорим“.

ГЛАВА 18

ЕЙДРИЪН

Почти бях готов да пренебрегна моята кралица и тутакси да се отправя към стаята на Сидни. Прочетох така ясно мислите на Сидни, сякаш аурата ѝ сияеше пред мен. Знаех, че ме желаше и, мили Боже, и аз я желаех.

Но суровото лице на Михаил помете като вихър цялата романтика, а и колкото и да бяхме близки, аз си оставах поданик на Лиса. Почти на бегом се втурнах към двореца, изгарящ от желание по-бързо да докладвам пред Лиса и да се върна в обятията на Сидни.

За нещастие, оказа се, че Лиса имаше съвсем други планове.

— Тръгвате — заяви тя още щом влязох. До нея стоеше Кристиан, със скръстени пред гърдите ръце и гневно изражение. — Научих за случилото се. Алхимиците ще побеснеят, когато тя им съобщи за премеждието си. Налага се незабавно да вземем мерки за ограничаване на щетите и да я изпратим оттук колкото е възможно по-бързо. Това означава, че вие двамата с Нийл също трябва да заминете.

— Не се тревожи — обади се Кристиан. — Утре аз ще довърша започнатото от теб с тези негодници.

— Кристиан — простена Лиса, с удивително същата интонация, с която Сидни произнасяше името ми, когато беше раздразнена.

Той вдигна ръце.

— Какво? Онези типове заслужават много по-строго наказание и ти отлично го знаеш, Лиса.

— Зная, че имаме закони — изрече тя търпеливо. — И аз трябва да ги спазвам.

Кристиан не каза нищо, но погледите ни се срещнаха в миг на солидарност. Той може би не подозираше за романтичните чувства, заради които бях готов да защитавам Сидни с цената на всичко, но знаех, че Кристиан бе готов да се бори срещу всеки, който тормозеше другите. Отношенията ми с него не бяха от най-гладките, помежду ни висяха доста неуредени въпроси, но точно в този миг бях доволен да

зная, че Уесли и онези задници, приятелчетата му, утре може да открият дрехите си малко поизгорели.

— Имате билети за ранния утрешен полет от Филадельфия — продължи Лиса. — Ако тръгнете веднага, ще успеете.

Всичките ми мисли за огнена разплата се изпариха. Да тръгнем веднага? И да зарежа уединението в стаята на Сидни и толкова рядката възможност да прекараме една нощ насаме? Идеше ми едновременно да се смее и да плача. Със Сидни бяхме толкова близо! Толкова близо до преломния скок в отношенията ни. И нямах нито едно логично възражение, тъй като действията на Лиса бяха абсолютно правилни за алхимик в тази ситуация — за всеки друг алхимик, но не и за Сидни.

— Нийл няма да иска да изостави Олив — промърморих неубедително.

— Точно сега Нийл е последната ни грижа — заяви Лиса твърдо. — Освен това той е със Соня. Тя го наблюдава за странични ефекти.

И така, потеглихме след час. Сидни отново беше зад волана и този път седях на предната седалка до нея. Позволявах си да я докосна крадешком по крака или ръката, когато мислех, че Нийл не ни гледа. Откраднатите милувки я караха да се усмихва, въпреки че не отклоняваше поглед от пътя. Наслаждавах се на тези усмивки, макар че никой от нас не се радваше на неочакваното заминаване. Нийл наистина не искаше да се разделя с Олив. А двамата със Сидни не искахме да напускаме нашето убежище.

— По-тъмно е, отколкото очаквах — отбеляза тя по едно време. Бяхме тръгнали привечер, но заради гъстите облаци мракът се спусна рано.

— Какво казаха в прогнозата за времето? — попитах. В кралския двор валеше само лек сняг, но колкото повече напредвахме, толкова повече се усилваше снеговалежът.

— Не зная. Забравих да проверя.

В знак на престорен ужас притиснах ръка до сърцето си. Шегата настрана, но това действително беше крайно неприсъщо за нея.

— Сидни Сейдж да потегли неподготвена на път? Накъде отива този свят?

Тя отново се усмихна.

— Не аз планирах това пътуване.

— Добре поне, че имаш мен за помощник. — Извадих телефона си и почувствах как цялото ми нехайство се изпарява, когато узнах, че се задава буря. — По дяволите! Предупреждават, че в планините се задава снежна буря.

— Какво? Защо никой не ни предупреди? — възкликна тя.

— Навярно и те не са проверили прогнозата. Този, който е поръчал билетите, повече се е тревожил дали ще успее да стигнем навреме до летището. Обзалагам се, че бурята няма да засегне Филадельфия.

Лицето на Сидни доби още по-мрачен вид и за пръв път се замислих сериозно за условията, в които се намирахме. Пътят едва се виждаше заради гъстата пелена от неспирно сипещия се сняг. Тя въздъхна.

— Път, който обикновено се изминава за един час, сега ще ни отнеме почти три часа. Може би не е зле да се върнем и да изчакаме бурята да отmine. Накъде се движи бурята?

— Кралският двор е с по-малка надморска височина. Там трябва да вали по-слабо. И пътят назад е с по-малко завои — обади се Нийл от задната седалка. Навярно искаше да се върне при Олив. — По-малко сняг и по-малко хлъзгави пътища със завои.

Може би шосето беше заледено; може би беше само снегът. А може би тя беше по-уморена, отколкото си мислех. Каквото и да бе, когато тя взе един остър завой на планинския път, гумите се подхлъзнаха и колата поднесе настрани. Сидни изкрещя, а аз едва успях да зърна един бор, който изскочи срещу нас, миг преди колата да се блъсне в него и въздушните възглавници да блокират зрението ми.

Времето спря. Едновременно ми се стори, че изтече цяла вечност и един миг, преди да осъзная отново къде се намирам. Кошмарът ми се бе сбъднал.

И в онези секунди, след като въздушните възглавници се свиваха, докато всичко наоколо беше мъртвешки замряло, единствената ми мисъл беше: „Сидни е мъртва, а аз нищо не мога да направя“.

Извърнах се към нея, със сърце, готово да изскочи от гърдите ми, и я видях да разкопчава колана си.

— Слава Богу — въздъхнах и се пресегнах да хвана ръката ѝ. Тя стисна моята, силно и уверено. Спомних си за Нийл и тъкмо да се

обърна, за да го проверя, когато чух как се размърда на задната седалка.

— Всички добре ли са? — попита той.

— Мисля, че сме наред — отвърна Сидни. — Може би леко контузени. Но не мога да кажа същото за колата.

Излязохме, за да я огледаме. Краката ми се подкосяваха, но това бе повече заради току-що преживяния шок. По лицата на спътниците ми можеха да се прочетат подобни чувства, но слава Богу, това беше най-лошото. Нямахме сериозни наранявания. Колата се беше блъснала в един бор и предницата се бе смачкала, но не толкова силно, че и ние да бъдем премазани. Не изгубих много време в размисъл за висшите сили, но ако те имаха пръст в това, им бях безкрайно благодарен.

Нийл приклепна до смачкания калник.

— Можеше да е и по-зле. Каквото и да си направила, си успяла да сведеш щетите до минимум.

— Трябваше просто да превключа на по-ниска предавка — заяви Сидни като истински експерт, какъвто беше. — Никакви спирачки.

— И никакъв сигнал — оповестих, като погледнах телефона си. — Няма покритие.

Тя извади своя.

— Аз имам. — Разбира се, че имаше. Вероятно мобилните телефони на алхимиците се свързваха с високотехнологична антена на луната. Не че тази вечер я виждахме. Наоколо имаше само мрак и сняг. И кучешки студ. Дори и с по-дебелото палто студът пронизваше костите ми, докато чаках тя да позвъни за помощ. Сидни се намръщи и затвори.

— Ще изпратят аварийен автомобил, но може би ще отнеме поне час.

— Тогава да се върнем в колата — подканих ги аз.

Така и сторихме, но само за да открием, че двигателят не може да запали. Най-доброто, което можехме да направим, бе да се надяваме, че вътре все още се беше запазила достатъчно топлина, за да не измръзнем. Исках да притисна Сидни в прегръдките си, но спазвахме прилична дистанция на предната седалка. Въпреки това, тъй като Нийл не можеше да ни види, тя отпусна ръка върху крака ми.

Времето минаваше и в колата ставаше все по-студено. Сидни се сгуши в якето си, а аз чувах как Нийл разтрива ръцете си на задната

седалка. Идеше ми да пратя по дяволите благоприличието и да прегърна Сидни — може би дори и Нийл — когато тя сложи решително ръка върху дръжката на вратата и заяви:

— Достатъчно.

За мое изумление тя се запъти към крайпътния банкет, като се скри напълно в снежната пелена. Двамата с Нийл хукнахме след нея.

— Сидни? — извиках.

Открихме я на колене върху тясната ивица земя, вече покрита почти с две педи сняг. Канех се да я попитам какво прави, когато изведнъж от пръстите ѝ избухна пламък. Много скоро между дланите ѝ се появи огнено кълбо, колкото плажна топка. Предпазливо, като че ли държеше крехък порцелан, тя го постави на земята, където — колкото и да бе невероятно — то продължи да гори върху снега. След като го изучава внимателно няколко минути, тя бавно отдръпна ръце и ги постави върху коленете си.

Затаих дъх. Няколко пъти я бях виждал да прави магията с огън, но беше постигнала невероятен напредък. Първоначално Джаки я бе научила да използва огнената топка като оръжие, което да хвърля в случай на нужда, като я бе предупредила, че задържайки огнената топка на едно място, хаби от собствената си енергия. Обаче Сидни изглеждаше съвсем спокойна и непринудена. Ала това не можеше да се каже за Нийл, чиито очи бяха станали огромни на проблясващата светлина.

— Как го направи? — възкликна той.

— Недей — рече тя, без да го поглежда. — Не говори. — В гласа ѝ прозвуча заповедна нотка, на която той тутакси се подчини и безмълвно клекна до нея, за да се сгрее на огъня. Останахме така дълго време, докато върху снега не проблеснаха светлините на приближаващи се фарове. Сидни остави пламъка да гори, докато светлините не спряха, сетне бързо го угаси и излезе на шосето.

Автовлекачът отби встрани и спря. Шофьорът излезе и се втренчи в посоката, от която дойдохме.

— Каква беше онази светлина? — попита той.

— Имахме флашфеер^[1] — отвърна Сидни.

Колата не беше затънала в канавката и влекачът лесно успя да я изтегли и да я закачи на буксир. Помогнахме на шофьора, доколкото можахме, а след това се качихме при него в кабината.

— Нямам представа колко време ще отнеме, докато я закарам до сервиза — каза ни той, като бавно излезе обратно на шосето. — Имам чувството, че ще бъде бурна нощ. Зная едно място на няколко километра оттук, където можете да отседнете за през нощта. Аз ще откарам колата в сервиза, който е малко по-нататък. Утре сутринта ще уредим подробностите.

Няколко километра отнемат доста време, когато караш с двайсетина километра в час, но най-сетне видяхме светлините на малка сграда. Шофьорът отби от шосето и спря пред приятна постройка с надпис „Поконо Вали, нощувка и закуска“. Сидни и шофьорът си размениха телефоните и всички му благодарихме за помощта. Той потегли, за да спасява други закъсали шофьори.

Когато влязохме, възрастната жена на рецепцията ни погледна изненадано.

— Мили Боже! — възкликна и се изправи. — Не очаквах тази вечер да дойде някой.

— И ние не очаквахме да се озовем тук — отвърнах аз. — Колата ни излезе от пътя на няколко километра оттук.

— Горките. Е, тази вечер има много свободни стаи, така че няма проблем да пренощувате.

От нея се излъчваше майчинска загриженост, което ме наведе на мисълта, че тя сигурно щеше да ни подслони и безплатно, но очите ѝ светнаха, когато Сидни извади кредитната си карта. Докато те попълваха бланките, аз се огледах наоколо. Преди време двамата със Сидни проведохме разследване в една странноприемница, която бе придала ново значение на думите „крещящо и безвкусно“. Това място беше пълна противоположност и макар със старомодно обзавеждане и леко претрупано, всичко бе подредено с вкус, без излишна претенциозност.

Съдържателката ни връчи три ключа и ни разведе набързо из първия етаж, като ни показа трапезарията и бюфета за гостите. Когато най-последно се качихме на горния етаж, аз дръпнах Нийл настрани и оставих жените да продължат напред.

— Чуй ме — казах тихо. — Сидни навярно току-що те спаси от измръзване. Ако наистина си човек на честта, както твърдиш, няма да обелиш и думичка за това, което видя. Ако го направиш, ако съсипеш

живота ѝ, това ще бъде най-гадната и презряна постъпка, имайки предвид, че ѝ дължиш своя. Разбрахме ли се?

За няколко мига Нийл се взира сериозно в мен.

— Идеално.

Нямах нищо против, ако можех да използвам малко внушение, за да си осигуря мълчанието му, но нещо в този твърд и непоколебим поглед ме накара да му повярвам. Когато се качихме на горния етаж, исках да отида при Сидни, но реших първо да се настаня в своята стая. Захвърлих небрежно куфара си в единия ъгъл. Както и останалата част от странноприемницата, и тази стая бе уютна и приятна. Леглото беше с балдахин, а във вазите имаше свежи цветя. Прокарах пръсти по меките листенца на синята хортензия и останах поразен, че съдържателката бе положила толкова усилия, дори когато не очакваше гости. В банята видях голяма мраморна вана и не по-малко впечатляваща модерна душкабина. Изведнъж се почувствах мръсен от пътя, свалих дрехите и пуснах горещата вода. Тя опари кожата ми, но въпреки това усещането бе прекрасно след онзи пронизващ студ навън.

Когато излязох от душа, чух сигнала за есемес от телефона на любовта. Забързах към него.

„Взе ли го?“ питаше Сидни.

„Какво да взема?“

„Погледни под вратата.“

Последвах инструкцията и намерих един ключ за стая, пъхнат под процепа. Без да си давам труд да ѝ отговарям, се облякох набързо, излязох и поех по коридора. Завих към стаята, чийто номер бе обозначен на ключа. Едва не почуках, но после реших, че имам открита покана и отключих вратата.

Пристъпих вътре и затворих вратата. Стаята беше дори по-хубава от моята. Повечето от лампите бяха угасени, а в камината весело пращеше огън. Сидни седеше на леглото и когато приближих, стана.

Беше гола.

Застинах, ключът се изплъзна от ръката ми и издрънча върху дървения под. Сърцето ми спря за няколко секунди, а после запрепуска бясно, както никога досега в живота ми.

— Ела тук — изрече тя с глас, нетърпящ възражение.

Краката ми сами ме поведоха напред. Освен нея, нищо не виждах. Нито аз, нито някой друг художник би могъл да запечата върху платното това великолепиe. Беше невъзможно да се повярва, че тя някога се е съмнявала в красотата на тялото си. Отблясъците от огъня в камината, танцуващи по съвършената ѝ златиста кожа, ѝ придаваха вид на сияеща богиня от легендите. Искаше ми се да коленича пред нея и да ѝ обещавам вечно да ѝ служа.

Като стигнах до нея, тя пое ръцете ми и ги отпусна върху голите си бедра. С удивление открих, че целият треперя. Тези очи, обрaмчени с дълги мигли, с цвят на тъмен кехлибар във всички отънъци на златото, срещнаха моите с такава увереност, че се почувствах като жалък новак.

— Мисълта ми е напълно ясна и съзнавам какво правя — додаде тя.

Трябваше да преглътна два пъти, преди да си възвърна дар слово. Бяхме така близо. Деляха ме сантиметри от прекрасното ѝ тяло, обсебвало сънищата ми — сънища, които тутакси избледняха в сравнение с реалността.

— Не заслужавам това — прошепнах. Вдигнах ръце и обхванах лицето ѝ в шепи. — Не и след това, което сторих с живота си.

— Вече ти казах: онази глава от живота ти е затворена завинаги — отсече Сидни. — Ние не сме същите хора. Постоянно се променяме, ставаме все по-добри. Когато си решил да вземаш онези хапчета... Ами, не става дума само за това какво могат да причинят. Важен е куражът да предприемеш тази стъпка. Аз винаги съм вярвала в теб, но...

— Накарах те да плачеш — прекъснах я. Онзи спомен винаги щеше да остане рана в сърцето ми.

— Плаках, защото те обичам и не знаех как да ти помогна да се справиш с всичко. — Тя се пресегна и докосна устните ми с върховете на пръстите си. Светът около мен сякаш се залюля. — И тъкмо в това беше грешката ми. Ти се справи сам. Не се нуждаеше от мен.

— Не, Сидни. — Гласът ми пресекна. — Нуждая се от теб. Нямах представа колко много се нуждая от теб.

Приближих устни към нейните и изведнъж ми се стори, че всичко, което ми се бе случило досега, е било просто подготовка за този момент, че точно в този миг започваше истинският ми живот.

Притеглих я към себе си и ако тя някога е имала съмнения, че искам да вкуся кръвта ѝ, знаех, че всички те изчезнаха завинаги тук и сега. Единственото, което жадувах да вкуся, бяха устните ѝ, кожата. Всичко, което ме подлудяваше. Пръстите ѝ уловиха краищата на ризата ми и ние прекъснахме целувката за кратко, за да я изхлузи тя през главата ми. Надникнах в очите ѝ и въпреки че изгаряха от страст, копнеж и онзи примитивен инстинкт, който движеше расите ни откакто свят светува, видях в тях и стаена тревога.

Тя нямаше опит в това, а и не ѝ се бе случвало да попада често в подобна ситуация. Аз трябваше да я водя, ала бедата бе там, че и аз няхах никакъв опит: никога досега не съм бил с девственица. Никога досега такава отговорност не е лежала на плещите ми. С другите момичета може и да нямаше значение, но знаех, че Сидни, независимо дали щяхме да бъдем заедно навеки, или пътищата ни щяха да се разделят, винаги щеше да сравнява следващите си любовни преживявания с този първи път.

Но докато водех умело ръката ѝ към колана си, а след това я положих нежно върху леглото, вече знаех със сигурност по кой път щяхме да поемем. Ние винаги щяхме да бъдем заедно. Трябваше да бъдем заедно. Не бе възможно всички тези чувства помежду ни някога да помръкнат или да изчезнат. Дишането ѝ се учести и тя зарови пръсти в косите ми, докато обсипвах с целувки шията ѝ, придвижвайки се към гърдите. Усетих, че тя очакваше от мен неистов порив, нещо яростно и стремително. Ала аз бях чакал твърде дълго, за да опозная всяка частица от тялото ѝ, да се наслажда на всяка извивка и няхах намерение да бързам. Затова изучвах бавно цялата тази красота, за чието съществуване тя дори не подозираше. За мен беше едновременно мъчително и сладко и за пръв път в живота си мислех много повече за партньорката си, отколкото за себе си.

Лежах върху нея, когато отново впих устни в нейните, а тя се притисна към мен с настойчива жар, в която нямаше и следа от страх. И тогава най-сетне се случи чудото, за което бях бленувал толкова дълго. Сякаш се разтворих в прегръдките ѝ, в милувките ѝ, във всичко. Соня често казваше, че не вярвала в сродните души, но аз вярвах, че в това плътско единение, моята душа се сливаше с душата на Сидни, че тази хармония между телата ни е знак за нещо много по — голямо, за нещо предопределено.

И когато всичко свърши, не исках да я пускам. Погледнах лицето ѝ, пламналите страни и влажните кичури, обрамчващи потното ѝ чело, и си помислих: „*Без значение дали това е само едно животинско съвкупление, или върховно сливане на душите, тя е моя и аз съм неин.*“

Търкулнахме се настрани и се сгушихме един до друг, плътно прегърнати. В гърдите ми бушуваха толкова силни емоции, че имах чувството, че ще се пръсна. Исках да ѝ прошепна безброй пъти, че я обичам, ала когато погледнах в очите ѝ, разбрах, че не е нужно.

— За какво мислиш? — попитах я.

— Че трябваше да го направим много отдавна.

Целунах я нежно по челото.

— Не, сега беше точният момент. Моментът, когато трябваше да се случи. — Знаех какво мислеше Сидни за съдбата и предопределеността и при други обстоятелства навярно щеше да ми изнесе лекция за свободната воля. Вместо това тя плъзна пръсти по врата ми и се усмихна.

— А ти за какво мислиш?

— За Ръдиард Киплинг^[2].

Ръката ѝ застина.

— Сериозно?

— Да не би да смяташ, че не съм способен да мисля за поезия след секс?

Сидни се засмя.

— Ейдриън, много отдавна разбрах, че си способен на всичко. По-скоро очаквах Кийтс или Шекспир.

— Хареса ми томчето със стихотворения, което ми даде. Къси са, а по-налудничавите сякаш говорят с мен. — Претърколих се по гръб, скръстих ръце под главата си и се втренчих в прозрачния балдахин. — Мислех си за поемата „Самка“.

— Е, наистина не очаквах това.

— Тя не е за жестоките жени, макар че може да звучи точно така.

— Зная. — Разбира се, че Сидни знаеше.

— Тя знае, защото го предупреждава, инстинктите ѝ никога не я подвеждат, самката е по-смъртоносна от самец. — Затворих очи за миг, оставяйки се да се рея на вълните на любовта, изтощението и плътското блаженство. — Ние сме глупаци, Сидни. Мъжете. В момента ти ме правиш съвършено безпомощен. Вие, жените, сте

толкова красиви и съблазнителни, че ние, мъжете, сме като играчка в ръцете ви. Ние воюваме заради вас, придумваме ви с ласкателства. А вие ни приемате. За нас е по-лесно тук, в леглото.

Тя извърна лице към мен.

— Не мога да кажа, че за мен беше толкова трудно.

— Но за нас все пак е по-просто. Вие сте силата, опората. Нашите закрилници, закрилниците на децата ни.

— Подценяваш се — рече тя. — Ти си също толкова силен. В противен случай нямаше да бъда с теб. Ние сме равни в това, във всичко, което предстои.

Не се чувствах равен с нея. Все още имах замайващото усещане, че тя е богиня, слязла на земята, за която не бях достоен. В същото време не исках да завися изцяло от нейната сила или да я използвам, за да съхраня и опазя живота си. Не исках майка. Исках партньор, съюз, точно какъвто имахме досега, само че да се разпростира върху всяка част от живота ни. Двамата ще крачим напред по житейския път, ръка за ръка, а аз ще посветя остатъка от живота си, за да стане нашата любов още по-велика и необятна.

— Май оплетох нещата — промърморих. — Трябваше да се придържам към Кийтс.

— Не, приятно е да зная, че замисленият, метафизичен Ейдриън пак е тук.

— Трудно е да се отървеш от него, дори с хапчета.

Изражението ѝ се смекчи.

— Толкова ли е ужасно? Да си изолиран от магията на духа?

— Не, защото да съм с теб е много по-велико вълшебство от магията на духа, пиенето или каквото и да е друго чудо.

Очите ѝ заблестяха и тя примигна бързо няколко пъти, за да не заплаче.

— Не си го оплескал — Киплинг. Зная какво имаш предвид. Надявам се, че ти знаеш, че и аз изпитвам същото към теб. Когато съм с теб, се чувствам слаба, но в същото време и силна.

Повече нямах съмнения дали съм стойностен и достоен за нея. Ние черпехме мощ един от друг, но самостоятелно пак бяхме силни. Въздъгнах и я привлякох към гърдите си.

— Не зная дали някога ще мога да изразя достатъчно ясно и докрай колко много те обичам.

— Е — поде тя с онзи пламтящ поглед, който добре познавах, — можеш да се опиташ.

И аз опитах, през по-голямата част от нощта. И както много често сме изтъквали досега, Сидни за пореден път се прояви като схватлива ученичка.

На сутринта се събудих щастлив и доволен, както дълго време не се бях чувствал. Сидни стоеше до прозореца, облечена само с една моя тениска. Беше толкова невероятно секси.

Че всички разумни мисли отлетяха за миг от главата ми. Най-сетне успях да се овладеея, станах от леглото, приближих до нея и я взех в прегръдките си. Тя се облегна на гърдите ми.

— Погледни навън — пророни моята любима.

Аз исках да гледам само нея, но вдигнах поглед към прозореца. Всичко навън беше покрито с дебела снежна покривка. Огради, коли, всичко останало. Беше скрито. Клоните на дърветата бяха обвити с лед. Бледата зимна слънчева светлина струеше върху тази безбрежна белота, превръщайки я в блестяща премяна.

— Толкова е нереално — въздъхна Сидни. — Сякаш всичко е изсечено от диаманти. Трудно е да се повярва, че след всичко това светът ще може да се върне някога към нормалния живот.

Обвих ръце по-плътно около нея.

— Зная — промълвих. — Зная.

[1] Пиротехническо средство, което след запалване свети с много ярка светлина; използва се за сигнализация или временно осветяване на открити пространства; може да свети с различен цвят. — Б.пр. ↑

[2] Британски поет и писател. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

СИДНИ

Отне два дни, за да се разчистят пътищата и да се организира транспорта ни. И алхимиците, и мороите ни увериха да не се тревожим за следващата вноска за колата под наем, а просто да наемем нова, за да не губим време да чакаме да ремонтират ударената. Казах им, че ми е съвестно да зарежем катастрофиралата кола, още повече че аварията беше по моя вина. Така успях да удължа престоя ни, докато в сервиза се оправят с многото автомобили, изтеглени с влекача през онази нощ. Поканиха ни да се върнем в кралския двор, но аз се противопоставих на тази идея, като заявих на алхимиците, че се чувствам по-добре в странноприемница, поддържана от хора. Естествено, те ме подкрепиха.

Тези два дни минаха като в прекрасен сън. С Ейдриън все едно бяхме на меден месец. Виждахме Нийл на закуска, но през останалото време той си стоеше в стаята, давайки ни възможност да се посветим изцяло един на друг.

Не всичко беше само секс. Макар и през повечето време... Ейдриън ме дразнеше, че си наваксам за изгубеното време. Може би беше вярно, но не споделях мнението му, защото, честно, не можех да си представя, че бих могла да го правя с някой друг преди него. Така че нямаше какво да наваксам. Не можех също да си представя как е възможно да съществува секс за една нощ или какъвто и да е секс, лишен от емоции. Знаех, че хората го правят през цялото време, но ми се струваше чиста загуба на време. С Ейдриън всяко докосване, всяко наше действие беше... Е, беше усилено от любовта ни. Как могат хората да правят секс без любов? Това бе въпрос, чийто отговор не желяех да търся.

Дори и когато не правехме секс, прекарвахме доста време в леглото. Аз четях или работех на лаптопа. Той гледаше телевизия или спеше. Твърдеше, че го изтощавам, макар че никога не му липсваше енергия по време на секса. Колкото до мен, аз намирах секса

освежаващ. След него кипях от жизненост. Чувствах се способна да се заема със сто проекта. И огладнявах.

Но реалността изискваше да се върнем отново към нашите отговорности в Палм Спрингс. Твърде много хора се нуждаеха от нас. За разлика от напрегнатия полет до Пенсилвания, при завръщането ни у дома бяхме изпълнени със спокойно задоволство. Шестте часа полет изтекоха в приятна възбуда. С Ейдриън седяхме един до друг, свързани с неразрушима връзка и дори нямахме нужда да се докосваме.

Като кацнахме на летището в Палм Спрингс, ни лъхна топлият въздух на пустинята, потвърждаващ веднъж и завинаги, че зимната приказка е зад гърба ни. За броени часове се превъплътих в предишната си роля. Вече не бях героинята, запокитена от снежната буря в обятията на любовника си. Аз бях Сидни Сейдж, алхимик, пазач и надзирател, делова и изцяло отдадена на мисията.

Ейдриън трябваше да се върне в апартамента си и да провери какво бе пропуснал от занятията в „Карлтън“, а двамата с Нийл поехме към „Амбъруд“. В таксито Нийл мълчеше, а аз най-сетне можех да му посветя цялото си внимание. По време на нашата кратка любовна приказка сред снеговете бях твърде заета с Ейдриън и отдадох усамотението на Нийл на някакъв каприз на странния му характер. Но сега виждах, че нещо силно го притесняваше.

— Всичко наред ли е?

Той откъсна поглед от прозореца.

— Да, само си мисля за разни неща.

— За Олив?

— Понякога. — Опита се да се усмихне, но не успя. — Покрай другите неща.

Обзе ме паника.

— Добре ли се чувстваш? Не страдаш ли от някакви странични ефекти?

— Не. Просто имам доста храна за размисъл. — Този път той се усмихна. — Не се тревожи. И без това си имаш достатъчно грижи.

За миг се зачудих дали не се е досетил за Ейдриън. Заради това ли беше така замислен? Не знаеше как да постъпи с нас? Но не, това беше само проява на собствения ми егоизъм. Романтичната ми авантюра с Ейдриън беше най-важното в живота ми досега, но Нийл едва ли бе забелязал, че бяхме в странноприемницата заедно с него.

Той си имаше свои тревоги и след всичко, което бе преживял, напълно го разбирах.

Таксито спря първо пред неговото общежитие и той се надигна, за да слезе от колата.

— Сидни. — Поколеба се. — Зная, че трябва да разбереш дали всичко тук е било наред, докато сме отсъствали, но има нещо, за което искам да поговорим насаме, ако имаш удобна възможност. Може да не е днес. Но трябва да е скоро.

— Разбира се — отвърнах. — Ще го уредим.

Но чак по пътя към моето общежитие ми хрумна, че той може би искаше да поговорим за това как бях създала огнена топка в снежната буря. Още тогава осъзнавах, че беше глупаво и опасно, но тези аргументи бяха отстъпили пред реалната опасност да умрем от студ.

— Сидни!

Зоуи се втурна в прегръдката ми, когато влязох в стаята. За миг се разтревожих, че нещо не е наред, но се успокоих, като видях грейналото ѝ лице.

— Всичко беше супер след заминаването ти! Искам да кажа, че ми липсваше, но нямаше проблеми. Уредих всичко за посещението при Кларънс, а Еди дори ми позволи да шофирам, при това не само на паркингите.

Тъкмо отварях куфара си, но от изненада оставих капака да падне обратно.

— Той е направил какво?

— Беше само по черния път между магистралата и дома на Кларънс, така че нямаше проблеми.

— Полицията може да бъде навсякъде! — възмутих се. — Инциденти също се случват навсякъде. — Аз ли не го знаех!

— Всичко беше наред — увери ме сестра ми. — Той дори каза, че съм се справила много добре. Че шофирам като професионалист.

Може би трябваше да се зарадвам, че е започнала да се сприятелява с един дампир, но не можах.

— Не мога да повярвам, че от всички хора точно Еди би направил нещо подобно. Това е безотговорно.

— Той каза — кимна тя, — че ще реагираш точно така, а аз би трябвало да ти отвърна: „Поне не беше Анджелина“.

Не можах да се сдържа и прихнах от смях.

— Вярно е. Той не преминава някои граници.

Сестра ми видя, че се успокоих и отново живна.

— Като заговорихме за Анджелина... Можеш ли да повярваш, че никога не е яла шоколадов сладолед с орехи? Заведох цялата тайфа на онова място, където ходихме двете с теб, и беше голям майтап. Ние се опитвахме да не я зяпаме, но беше невъзможно, когато я видяхме как се опули. Омете три купи сладолед, сигурно и четвъртата нямаше да ѝ се опре, ако не трябваше да се прибираме заради вечерния час.

Гледах смаяно блесналите очи на Зоуи, изключително радостна да я слушам как ми говори за закачките с Джил и дампирите, все едно са нейни обикновени приятели от човешката раса.

— Съжالياвам — сепна се Зоуи, изтълкувала погрешно мълчанието ми, — дори не те оставих да говориш. Как мина всичко при теб? Случи ли се нещо важно?

Да, определено се случи.

— Чакаме да видим какво ще стане — отвърнах и отново се заех с разопаковането на багажа. — Инжектираха на Нийл от кръвта на Олив. Силно се надяваме, че това ще го предпазва да не стане стригой.

— Било е много храбро от негова страна — призна тя.

Вдигнах очи от блузата.

— Еха, Зоуи! Струва ми се, че през последните пет минути два пъти се изказа с добро за дампирите.

— Не си въобразявай разни неща — заяви тя, но се усмихваше. — Но... Да, може би не са толкова лоши. Искам да кажа, че не са като нас, но не са чак толкова неприятна компания. Всъщност всичко е по-лесно, ако не ги мразим.

— Със сигурност е така — съгласих се. Озари ме лъч на надежда. През последния месец за мен беше крайно мъчително да живея със Зоуи и суровите ѝ алхимически възгледи. Но как можех да я обвинявам? Не бях ли някога и аз същата? Много време ми отне да преодоля дълбоко вкоренените предразсъдъци. Дали и тя би могла? Навярно с времето ще надрасне стремежа си да впечатли баща ни и ще осъзнае, че мороите и дампирите са като обикновените хора. Колко опияняваща бе мисълта, че отново ще бъдем истински сестри и ще споделяме една и съща бунтовническа философия срещу алхимиците. Може би Маркърс накрая ще развали татуировката ѝ.

Запазих тези мисли за себе си, защото знаех, че не бива да избързвам. Но ми беше трудно да не се изпълня с надежди, когато покъсно вечеряхме с другите и забелязах, че тя вече не изглеждаше така, сякаш едва се сдържа да не скочи от масата и да побегне. Всички бяха в добро настроение, докато очите на Джил не се втренчиха някъде зад мен и тя въздъхна тежко. Обърнах се и видях две момичета, които окачваха обява за бала по случай Свети Валентин.

— Иска ми се и аз да отида — пророни тя скръбно.

— На мен също — присъедини се Анджелина.

— Е, какво ви пречи да отидете? — попитах аз.

Джил изгледа Нийл косо, но той бе потънал в своите мисли.

— Защото няма с кого да отида — призна тя.

Анджелина закима в знак на съгласие.

— Сигурна съм, че ще намериш някого. — Погледнах към Зоуи.
— Както и ти.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво? Да отида на бал?

— Разбира се. Всички ходят. И ти трябва да опиташ.

— А защо ти не опиташ? — За няколко секунди не успях да продължа, потънала в спомен за моя първи и единствен бал. Ейдриън се появи, напи се до козирката и се наложи аз да го заведа до жилището му, където токът изгасна. — Понякога не е зле да се разпусне малко.

Еди, който изглежда не се вълнуваше от бала, се ухили.

— Сидни, когато се срещнахме за пръв път, бях готов да се закълна, че няма да доживея да чуя такива думи от устата ти. Какво става с теб?

Всичко, помислих си.

В отговор му се усмигнах.

— Всички се нуждаем от малко забавление. Но предлагам вечерта на Свети Валентин да забравим за бала, а да отидем на кино. Кога за последен път сме излизали всички заедно?

— Мисля, че отговорът е „никога“ — каза Джил.

— Е, тогава ще излезем. Ще купим билети, ще вземем и Ейдриън с нас. — Хвърлих изпитателен поглед към Анджелина, но тя не го забеляза. — Може би ще дойдат и други хора. — Чувствах се донякъде виновна, задето обещах на Трей да държа Анджелина по-далеч от

Нийл, а виждах, че Нийл сам се грижеше за това. Дължах на Трей много повече, задето ми стана опитно свинче. Може би ако го покана да дойде с групата на кино това ще му помогне по-бързо да измисли как „да се получат нещата“ между него и Анджелина.

Животът скоро се върна към нормалния си ритъм. Възобнових обичайните си кратки посещения при Ейдриън след училище, макар че сегашните ни занимания значително се отличаваха от предишните. Липсваха ми онези дълги, лениви моменти в странноприемницата, когато времето сякаш забавяше своя ход, при все че и сега се радвахме максимално на близостта си. Аз продължавах „да наваксам за изгубеното време“ и дори напреднах толкова много, че започнах да чета книги за различни техники в секса. Чувствах се като задръстена зубърка до деня, когато си спечелих впечатленото възклицание: „Къде го научи това, Сейдж?“

Развитието на отношенията ни с Ейдриън ме мотивираше още повече да ни пазя, което означаваше, че всячески се стараех да умилювам Зоуи. Ние все още не прекарвахме достатъчно време заедно, за да бъде тя щастлива и доволна, но правехме други неща, които сестра ми харесваше, като например разрешавах ѝ от време на време да кара колата. Освен това я окуражавах да участва в безопасни занимания с останалите от групата и наблюдавах как тя все по-свободно общуваше с тях, започваше да се отпуска и да се чувства добре в компанията им.

Единственият облак на хоризонта на сестринските ни отношения бе надвисналата заплаха за развода на родителите ни. Зоуи продължаваше да смята, че съм на страната на баща ни. Каквито и съмнения да имах, всички се стопиха след онзи обяд/вечеря с него. Възнамерявах да свидетелствам в полза на мама, макар да знаех, че това ще доведе до сериозни усложнения в спокойния живот, който си бях устроила. До изслушването оставах няколко месеца и аз не спирах да напомням на Зоуи колко много ни обича нашата майка и колко добър човек е тя. Дори веднъж предположих, че ако съдът присъди съвместно попечителство, Зоуи ще може да разпределя времето си между родителите ни, вместо да се посвети изцяло на служба на

алхимиците, както мама се страхуваше. За миг Зоуи засия при тази идея, но сетне поклати глава.

— Татко не би го одобрил — рече умърлушено. Страхът ѝ от него бе твърде голям.

Едно от странните неща, които ми се случиха, беше, че се научих да си служа с апарата за татуировки. Радостта ми от сдобиването с истинското мастило на алхимиците много бързо изчезна, когато осъзнах, че не бих могла да помоля Улф да татуира Трей. Не само щях да пратя по дяволите измислената история за премахването на татуировката, но и Улф щеше да стане свидетел на действието на заклинанието. Затова накарах госпожа Теруилиджър да убеди Улф да остави апарата си в дома ѝ, в случай че отново се нуждаем от услугите му на татуировчик. Междувременно изчетох възможно цялата информация за този модел и упътванията за употреба. Когато съобщих новината на Трей, той не остана очарован.

— И защо аз ти вдъхвам повече страх от един едноок тип? — попитах възмутено, когато се срещнахме в дома на госпожа Теруилиджър.

— Той поне прави татуировки от години. А ти колко си направила?

— Нито една — признах си. — Но зная много повече за татуирането, отколкото него.

Единственото, което ме тормозеше, беше, че за разлика от татуирането със сол, мастилото с моройска кръв имаше цвят. И щеше да остави следа. Тъй като според мен втората татуировка трябваше да покрие съвсем точно първата, се налагаше да направя моята върху тази на Улф — която на свой ред беше над татуировката слънце на Воините. Надявах се да успея да проследя точно линиите на ръцете, ала не знаех доколко умели ще се окажат ръцете ми.

— Ако я разваля, ще платя, за да ти я направят отново — уверих го.

Това малко го поуспокои, но докато лягаше върху работната маса, го чух да мърмори:

— Напомни ми защо се съгласих на всичко това.

— Защото държа Анджелина по-далеч от други съперници. Макар че... Предполагам, че няма да искаш да... Тъй, да отидеш на

кино заедно с нея в деня на Свети Валентин. Искам да кажа с цялата ни група.

— Нали трябва да стоя далеч от нея — изпъшка той.

— Е, не си длъжен да седиш до нея. Освен това няма да си сам.

— Ще си помисля — промърмори той неохотно.

Не знаех дали този кинаджийски план ще доведе до нещо. Нямах много опит със сватовничеството, но очевидно Трей и Анджелина не бяха постигнали особен напредък в преодоляване на чувствата си един към друг. Хрумна ми, че ако двамата започнат отново да се срещат, Трей със сигурност ще трябва да скъса връзките си с Воините. А нямаше ли това да е принос за по-великото всеобщо благо? Или аз само усложнявах нещата?

Но това беше проблем, за който щях да мисля по-късно. Засега вниманието ми бе съсредоточено върху аматьорската татуировка — която всъщност направих доста добре. Подсилих очертанията на слънцето и почти не се отклоних от линиите на лъчите. Трей искаше да се погледне в огледалото, но преди това аз трябваше да довърша заклинанието. Внушението, направено с магията на елемента земя, можеше да има забавено въздействие, което да се активира при определени условия. Ейб бе добавил в кръвта внушението за подчинение, но без конкретна насоченост. И тъкмо тук аз щях да се намеся. Веднага щом кръвта проникне в кожата на субекта, магията се деблокира и е готова за действие. Трей седна, аз се наведох напред и приковах поглед в очите му.

В ритуала на алхимиците, след като кръвта се инжектира, хиерофантът дава на новопосветения стандартните инструкции: *„Нашите думи са твои думи, нашите цели са твои цели, нашата вяра е твоя вяра“*. Никога досега не съм се замисляла над тези думи. Те имаха ритуален характер и доскоро не бях осъзнала колко буквално въздейства заклинанието върху конкретната личност. След това хиерофантът добавяше: *„Никога няма да говориш за света на свръхестественото на онези, които не са част от него. Ще пазиш строго тайните му“*. До това се ограничаваше действието на цялото заклинание. Не можеха да се дават произволни команди. Морите имаха достатъчно възражения против внушението, затова насищаха кръвта с много ниско ниво на магия. Или поне повечето от морите постъпваха така. Очевидно, след като някои алхимици бяха

програмирани с по-силни команди, съществуваха морои, които бяха готови да нарушат правилата и да придадат повече сила на кръвта.

С Трей нямах подобни тревоги. Аз трябваше само да изрека заклинанието, докато магията е активна в кръвта и готова да го приеме.

— Няма да говориш на никого за чувствата си към Анджелина — казах му строго.

Трей срещна погледа ми и аз видях как тъмните му очи започнаха да помътняват, като че ли бе готов да се покори на волята ми. Сърцето ми се сви. Бях виждала как действа това заклинание върху други татуирани алхимици. Самата аз го бях преживяла. Точно така започваше да действа внушението. Бяхме се провалили. Магията все още действаше и...

Внезапно той примигва рязко, като че ли се отърсваше от сън.

— Защо не? — попита.

— Защо не какво?

— Защо не мога да говоря за Анджелина?

— А ти искаш ли?

— Не зная. Понякога.

— Знаеш ли, онзи ден, докато обядвахме, обсъждахме плановете за пролетната ваканция и тя внезапно започна да бърбри как сурикатите^[1] не са истински котки и как зоолозите трябвало да ги преименуват, защото това можело да причини големи проблеми, ако някой реши да си вземе една от тях за домашен любимец. — Изглеждах Трей внимателно. — Какво мислиш за това?

Изречението му омекна и лицето му се озари от усмивка.

— Това направо ме хвърли в музиката. Не, харесва ми. Зная, че подобни нейни приказки звучат шантаво, но това е защото всичко е толкова ново за нея, разбираш ли? Ние приемаме всичко за дадено, но когато съм с нея, гледам на света с нови очи. Тя прави моя свят по-хубав. Именно затова е толкова страхотна. — Внезапно се сепна и се втренчи подозрително в мен. — Защо си се ухилила до уши?

— Защото ти ми споделяш чувствата си към Анджелина.

— Е, й? — запита той с подозрителен тон.

— Аз ти казах да не го правиш.

— Наистина ли?

Вратата на гаража се отвори и на прага се появи Ейдриън. Налагаше се да остане в кампуса до късно и чак сега бе успял да

дойде.

— Още ли се занимаваш с татуировки, Сейдж? Да не си решила да татуираш образа на моя пиратски скелет? — Огледа и двама ни. — Какво става тук?

Разсмях се и скръстих ръце на гърдите си.

— Получи се. Мاستилото с каменна сол неутрализира другото мастило. Развали внушението! Човешката магия победи.

Трей повдигна вежди.

— Дали наистина искам да узная подробностите?

Изненадах го, като го прегърнах за миг.

— Подробностите са следните: ти току-що помогна да се докаже едно голямо откритие, което от своя страна ще помогне на много хора.

Напълно разбираемо, той все още изглеждаше озадачен.

— Стига да не си ми нанесла някакво трайно увреждане.

— Ти си напълно чист и свободен и можеш да дойдеш на кино с нас — напомних му аз.

— Все пак нали всички сме приятели — заяви Трей припряно.

— Безусловно — потвърдих аз.

Трей трябваше да тръгва за смяната си затова поговори о нас само още малко. Веднага щом излезе, аз се хвърлих в обятията на Ейдриън и той ме завъртя.

— Умница си ми ти! — похвали ме той. — Успя!

Притиснах устни към бузата му.

— Нямах да успея без теб.

— Без мен? Не бях аз този, който се сдоби с незаконните съставки, намери човек за опитите и само за една седмица се научи да прави татуировки.

— Ти ми оказваше морална подкрепа, а това е най-важното. Сега, след като се убедих, че мастилото върши работа, ще трябва да осигуря по-голямо количество до пристигането на Маркърс. Прави ми компания.

Маркърс беше изпратил чрез Сабрина съобщение до Ейдриън, че следващата седмица ще бъде в града. Щом имах свободна минута, правех нова порция мастило и нямах намерение да пропилявам тази възможност. Трябваше да снабдя Маркърс с възможно най-доброто оръжие в битката, която водеше. Когато се върнахме в къщата, госпожа Теруилиджър беше заета в кухнята. Тя ми махна и ме увери, че мога да използвам работилницата й. Въпреки че не знаеше точно с какво съм

се заела, нямаше нищо против да я споделя с мен и ми бе разрешила да си оставям там пособията и материалите. В миналото Ейдриън бе идвал безброй пъти и както и тази вечер, седеше близо до мен и мълчаливо се занимаваше със своята работа, а аз — с моята. Атмосферата бе уютна, приятна и почти нормална.

— Не е ли странно? — попита той, наблюдавайки ме, докато отмервах солта. — Цялото това многообразие, което ни предлага животът? Ето ни тук двамата, седим, а аз чета тези стихове, плод на творческото въображение. — Вдигна томчето със стихотворения, което за мой ужас вече беше доста опърпано, с подгънати и разръфани краища на страниците. — А ти правиш научни и магически сметки. В една минута сме мислещи, интелектуални същества. А в следващата се отдаваме изцяло на разюздани физически страсти. Как го правим? Напред и назад, разум и тяло? Как е възможно създания като нас да минават от една крайност към друга?

— Защото така сме устроени — отвърнах му с усмивка. Много се радвах, че хапчетата не бяха заглушили философстванията на Ейдриън. Обичах да слушам тези негови полети на фантазията. — И това не е непременно крайност. Искам да кажа, че онова, което правихме вчера в апартамента ти... Ами, може би беше проява на „разюздани физическите страсти“, но в същото време беше и много творческо. Кой е казал, че разумът и тялото не могат да действат в хармония?

Той се надигна от стола и приближи към мен.

— Много точно казано. И ако не ме лъже паметта, моят гений го измисли.

Оставих на масата шишенцето със субстанцията.

— Не беше твоят. Беше изцяло моят.

— Има само един начин да разрешим този спор. — Ръцете му се обвиха около кръста ми и той ме притисна към масата. — Трябва да надминем онзи творчески полет на фантазията. И ти ли си мислиш същото, което и аз?

— Че госпожа Теруилиджър е в съседната стая? — Но пулсът ми се бе ускорил от близостта на тялото му и аз вече си представях как ще разчистя масата.

Ейдриън се отдръпна и отиде да затвори вратата на работилницата.

— Тя е дискретна — увери ме. — И умна. Първо ще почука.

Мислех, че се шегува, докато той не ме сграбчи отново и не ме сложи върху масата, обвиняйки краката ми около кръста си. Устните ни се срещнаха жадно и сърчните му пръсти на художник започнаха да разкопчават копчетата на блузата ми. Внезапното избръмчаване на мобилния ми телефон ме сепна и прекъсна целувката ни.

— Не вдигай — прошепна накъсано Ейдриън, с пламтящи очи.

— Ами ако нещо се е случило в училище? — попитах. — Ако Анджелина „случайно“ е задигнала един от училищните автобуси и е нахлула с него в библиотеката?

— И защо ще го прави?

— Да не би да твърдиш, че не е в състояние да го направи?

Той въздъхна.

— Иди да провериш.

Скочих от масата с раздърпани дрехи, грабнах телефона и видях, че есемесът беше от Нийл, този, от когото най-малко очаквах. *„Трябва да поговорим. Може ли да се видим довечера? На някое усамотено място? Важно е.“*

— Хм — промърморих неразбиращо и показах съобщението на Ейдриън.

Той беше не по-малко озадачен.

— Сецаш ли се за какво може да се отнася?

— Не, той спомена, че се налага да поговорим още когато се върнахме в града. — Огънят помежду ни вече гаснеше и аз се заех да закопчавам блузата си. — Ами ако се отнася за магията, която използвах?

Ейдриън стана сериозен.

— Не, не мисля така. Сигурен съм. Той няма с никого да говори за това.

— Обаче трябва да разбере за какво става дума. Ако нещо не е наред... Ами, аз съм тази, която в крайна сметка трябва да се справи с проблема. — Коленичих, за да сложа запасите си върху рафта, който ми бе отделила госпожа Теруилиджър. — Може да е нещо важно. Освен това, вече става късно.

— Знаеш ли кое друго е важно? Рожденият ти ден е след няколко дни. Ще получиш ли „отпуск на брега“^[2]?

Усмихнах се и се изправих.

— Не зная. Зоуи е намислила да правим нещо заедно. Бихме могли да си устроим групов пикник, на който можеш да дойдеш и ти.

Ейдриън ме прегърна.

— Не ми стига. Искам ти — само ти — да дойдеш в апартамента ми, където ще те нагостя с най-възхитителната вечеря, която някога си вкусвала, сътворена от някой, който не умее да готви. А след това двамата ще се качим в колата ми...

Почаках да уточни дестинацията ни.

— И?

Той ме целуна нежно по тила.

— А ти какво мислиш?

Не можах да сдържа тихия си възглас на възторг.

— Ох, леле!

— Улучих в десетката, нали? Блъсках си главата кой ще е най-хубавият подарък и изведнъж осъзнах, че едва ли може да има по-страхотен подарък от този двамата с теб да бъдем на най-любимото ти място в целия свят.

Преглътнах.

— Донякъде ме е срам, че съм толкова развълнувана и радостна. — Никога не съм предполагала, че любовта ми към колите ще играе толкова важна роля в сексуалния ми живот. Еди беше прав. Нещо се бе случило с мен.

— Всичко е наред, Сейдж. Всички си имаме нещо предпочитано, което ни възбужда.

— Да, но ти провали изненадата.

— Не. Това е част от подаръка: да мислиш за него през следващите три дни. Реших, че е отличен стимул да се измъкнеш от Зоуи.

— Отличен стимул.

Целунахме се за довиждане и аз се отправих на срещата с Нийл. Усамотеното място, където искаше да се видим, беше малката горичка близо до библиотеката. Не беше позволено да се влиза в нея, особено по това време на вечерта, но ако ни хванеха, щяхме да се оправдаем, че сме искали да минем по-напряко на път за библиотеката. С моята слава на старателна ученичка никога нямаше да се усъмни.

За моя изненада Нийл закъсняваше, което не беше типично за него. Когато най-после се появи, изглеждаше раздразнен.

— Извинявай. Анджелина се бе залепила за мен и едва успях да се отърва от нея.

— Нали знаеш, че тя те харесва? — Не изпитах вина да го кажа, защото той трябваше да го знае. — О, ами, по-скоро харесва представата за теб. Вижда в теб нещо като романтичен заместител.

— Какво, за Бога, означават тези глупости? Няма значение. — Нийл поклати глава. — Нямам време за подобни занимания.

Запитах се дали щеше да има време за „подобни занимания“, ако Олив живееше наблизо.

— И така, какво става? — Подготвих се за нещо като разпит за магията. Това, което последва, искрено ме стъписа.

— Имам нужда от помощта ти, за да открия стригой.

За няколко минути помежду ни се възцари напрегната тишина.

— Ще трябва да ми обясниш по-подробно.

Нийл посочи татуировката върху ръката си.

— Всички са толкова развълнувани за това, но какво всъщност означава то? Струва ли си усилията и вълнението? Никога няма да разберем, освен ако не го изпробваме със стригой.

Втрещих се. Разбира се, знаех, че той е прав, но не очаквах, че някой ще пришпори събитията въпреки очакваните трудности.

— Нима искаш да се превърнеш в стригой?

— Не, не. Разбира се, че не. Ето каква е работата. Преглеждах някои доклади на пазителите и прочетох, че са забелязали стригои в квартал на Лос Анджелис.

Това не ме изненада. В Лос Анджелис винаги имаше стригои.

— Всъщност става дума само за един стригой — продължи Нийл. — Искам да го намеря и да го примамя, преди пазителите да са го погнали. Те вече познават навиците му достатъчно добре и рано или късно това ще се случи. Обикновено той само пие и убива, но в докладите се споменава, че няколко пъти е превърнал жертвите си. Както и да е, ако ме използвате като примамка, той ще вкуси кръвта и от реакцията му ще разберем дали татуировката действа.

Това беше едно от онези заключения, които на пръв поглед изглеждаха логични и разумни и аз бях почти съгласна с него. Само че имаше няколко недостатъка.

— Ако татуировката не сработи, ти или ще умреш, или ще станеш стригой.

— Тъкмо тук идва твоята роля — развълнувано рече той. — Онова нещо, което направи с огъня.

— Нийл...

Той вдигна ръка.

— Не, не. Няма да кажа на никого. Дори няма да те питам как си го направила. Но ако се скриеш някъде наблизко и отново сътвориш онова чудо, ще можеш да го изпепелиш, преди той да ми е сторил непоправимо зло. — Част от ентузиазма на Нийл помръкна. — А ако успее да ме превърне в стригой, тогава ще убиеш и двама ни.

— Нийл! Чуваш ли какви ги дрънкаш? Това е лудост. Ти буквално говориш за самоубийство.

Погледът му срещна моя в полумрака на сенките.

— Да, а животът ми ще бъде един скромнен принос за получаването на тези отговори. И това не е мелодрама. Зная, че някои от вас — особено Ейдриън — ме намират за смешен натегач, но се кълна, че службата на мороите е моята най-висша цел. Искан най-доброто за всички нас. А сега единствено чакаме. Кое то е все едно да не правим нищо. Ако успеем да осъществим този план, това може да е пробивът, за който всички не спират да говорят.

Отместих погледа си. Всичко беше налудничаво. Но имаше някакъв смисъл.

— Разбирам те, но ако искаш да си поиграеш с някой стригой, най-добре е да получиш разрешение от пазителите. Нека те да уредят нещо.

— Смяташ ли, че ще ми позволят да го направя? — Не отговорих, защото се съмнявах. — Именно. Онази вечер огънят, който накара да се появи от нищото, беше доста голям. Мислиш ли, че с него можеш да унищожиш един стригой?

— Да — отвърнах без колебание. — Но наистина няма да се чувствам спокойна, ако само аз те делям от проклятието.

— Това няма да се случи. — Нийл посочи зад мен. — Точно навреме.

Обърнах се и видях Еди да крачи към нас, с озадачен вид.

— Хей, получих съобщението ти — рече той. — Какво става?

Невероятно, но Нийл засипа Еди със същите надъхани приказки за саможертва в името на благо то на мороите. Нийл не спомена мен и магията, но предложението към Еди беше същото: че се нуждае от

някой, който да му помогне срещу стригоя, ако нещата излязат от контрол. Всъщност нямаше „ако“, заключих аз. „Когато“ беше точната дума.

Мисля, че Еди беше по-шокиран дори и от мен.

— Не!

— Еди — поде Нийл със спокоен глас, — зная, че помежду ни има разногласия, но истината е, че аз те уважавам. Смятам, че ти си един от най-великите пазители, които някога съм срещал, и в живота си ти си направил много повече отколкото най-опитните пазители някога ще сторят. Двамата със Сидни сте идеалният отбор, който да ми пази гърба. Трябва да разбереш колко важно е това. Вярно е, че никога не съм се сражавал със стригои, но съм виждал как ги убиват. Когато бях по-млад. — Мрачна сянка се спусна върху лицето му. — Още го сънувам и ако съществува и най-малката вероятност да спрем онези чудовища, трябва да се възползваме от нея. Само си помисли какво ще стане, ако можем да предотвратим превръщането на други хора в стригои!

Думите му не разколебаха Еди, но лицето му доби изражение, което никога преди не бях виждала.

— Не го оспорвам по принцип, но е твърде опасно. И не само за теб. Веднъж направих нещо подобно. — Болката, изкривила чертите му, бе толкова силна, че направо ми скъса сърцето. — Бяхме аз и неколцина приятели. Мислехме, че ще можем да заловим един стригой. И най-добрият ми приятел загина. Независимо от това за колко подготвен се смяташ, дори и да си изправен само пред един от тях, винаги може да се случи нещо непредвидено. Двамата с теб може да не сме достатъчни. А Сидни определено не е — не искам да я обидя. Нуждаем се от много повече, за да имаме шанс за победа.

Нийл внезапно ме погледна очаквателно. Бяха ми нужни няколко секунди, за да осъзная какво искаше.

— Ти обеща, че няма да кажеш на никого!

— И няма да кажа — съгласи се той. — Но помислих, че ти можеш да решиш да го направиш. А ако не, аз няма да настоявам. Смяташ ли, че Еди ще те предаде?

И двамата ме наблюдаваха напрегнато и аз изпитах желание да цапардосам Нийл. Той държеше на думата си. Но в доста широк смисъл. След като чух два пъти речта му, аз почти се разколебах. Може

би защото бях въодушевена от невероятния успех с татуировката на Трей. А колко прекрасно би било да се извърши още един подвиг, от който ще зависи съдбата на толкова много хора? Ако и Еди участва, бе напълно възможно да се справим с един стригой.

Но това означаваше да разкрия тайната си на Еди, а и без това вече знаеха прекалено много хора. Припомних си старата поговорка: „Двама могат да пазят една тайна, ако единият от тях е мъртъв.“ Колкото повече се знаеше за това, толкова по-голяма опасност ме заплашваше.

Въпреки това, когато срещнах твърдия поглед на Еди, си спомних за нашето приятелство и всичко, което бяхме преживели. В един свят на тайни и лъжи, имаше малцина, на които можех напълно да се доверя. Но в този миг, без никакво съмнение, разбрах, че Еди е един от тях.

Поех дълбоко дъх, надявайки се, че не постъпвам глупаво, и протегнах ръка. Огледах се нервно, за да се уверя, че сме сами. Призовах магическата си сила и върху дланта ми заискри пламък, който бавно започна да расте, докато не стигна размерите на топка за тенис.

Еди се наведе над нея и ахна, а оранжевите пламъци затанцуваха върху лицето му.

— Може би. Може би нашите шансове значително се увеличиха — призна той.

[1] Вид мангуст. На англ. Emeerkat (езерна котка). — Б.пр. ↑

[2] Изразът е свързан с моряшката отпуска. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

ЕЙДРИЪН

Беше рожденият ден на Сидни, а моята кола отказваше да запали.

— Сигурно се майтапиш с мен — изпъшках, като завъртях ключа на запалването може би за стотен път. Двигателят изхърка, отново и отново, но не завъртя. Простенах и отпуснах чело на волана. — Това не се случва на мен.

— Проблеми ли има?

Вдигнах глава и видях Роуина, застанала до вратата, която бях оставил отворена. Вдигнах отчаяно ръце.

— Както виждаш.

Тя наклони глава, за да огледа колата, и някои от бледолилавите ѝ плитчини се люшнаха напред.

— На колко години е този боклук?

— Внимавай какво приказваш, жено. Сидни обича тази кола. Може би повече от мен. Освен това ти си художник. Представи си, че оценяваш някое вино. Нали се сещаш — историята на сорта, майсторлъка на лозарите и винарите.

Тя поклати глава.

— Аз карам приус.

Отново се опитах да вдъхна живот на мустанга. Никакъв успех.

— Дявол да го вземе! Точно днес ли трябваше да се случи! На рождения ден на Сидни. Имахме планове.

— Извикай пътна помощ, а аз ще те откарам у вас. — Потупа ме съчувствено по рамото. — Имам един познат, който работи в сервиз. Ще предложи добра отстъпка.

— Едва ли ще е достатъчно — промърморих и извадих мобилния си. — Освен ако е безплатна услуга. Съвсем съм го закъсал до следващата седмица и половина.

— Предполагам, защото си ѝ взел някакъв екстравагантен подарък?

— Не съвсем. Дълга история.

Всъщност се бях примирил, че няма да мога да отрупам Сидни с подаръци. Вече не се чувствах потиснат заради това, нито се тревожех, че се налага да продам копчетата за ръкавели на леля Татяна. Хапчетата навярно ми бяха помогнали, но знаех, че имаше и още нещо. Заради възторжената проповед на Джил и случилото се в Пенсилвания, скъпите материални блага вече не ме блазнаха както някога. Щеше ли да ми достави удоволствие да обсипя Сидни с диаманти? Навярно, но вече не изпитвах необходимост да го сторя. Помежду ни имаше много по-важни неща. Стигаше ми да ѝ стотвя вечеря и просто да се наслаждавам на времето, прекарано насаме с нея.

Разбира се, планирах част от гореописаното време насаме да бъде прекарано в моята кола, която изглежда бе сдала багажа. Може би вече не затъвах в мрачните дебри на отчаянието от типа „не ми се става от леглото“, но можех да се вкисна като всеки нормален човек, чийто план е пропаднал. Почти не проговорих, докато Роуина чакаше с мен на паркинга на кампуса, а просто оставих лошото ми настроение да трови атмосферата около мен.

— Направо ставаш за модел на унилия художник — подразни ме тя. — Да не вземаш уроци по вкиснато настроение?

— Не, просто такъв съм се родил.

Тя се ухили и ме сръга с лакът.

— Горе главата! Ще те откарам където искаш. Ще ти спасим деня, хлапе.

Трудно е да останеш начумерен, когато си в компанията на толкова слънчева жизнерадостност. А и не можех да допусна Сидни да дойде тази вечер и да ме завари нацупен. Трябваше да сътвори истинско чудо, за да се отърве от Зоуи и отложи сестринското празнуване на рождения ден. Навярно щеше да си спести голяма част от напрежението и стреса, като просто отложи срещата с мен, но за мен означаваше много да честваме празника точно на този ден. Аз настоявах да е тази нощ и сега трябваше да организирам всичко.

Влекачът взе на буксир Ивашкинатора и двамата с Роуина потеглихме към града. Събрах последните си пари, за да купя храна за вечерята, а Роуина едва не получи сърдечен удар, когато влязохме в бакалията и чу какво възнамерявам да купя.

— Замразена лазаня? Готова торта? Мислех, че обичаш това момиче.

— Обичам я, но не съм кулинарен гений.

— Но Каси е.

— Да, но тя не е тук.

Роуина въздъхна и извади телефона си.

— Честно казано, чудя се как си се оправял досега без мен.

Час по-късно Роуина и аз посрещнахме Каси в апартамента ми, която носеше пълна пазарска торба. Наблюдавах как изважда най-различни продукти, които не съм и сънувал, че мога да използвам, като andouille^[1] и бамя. Имаше и бутилка бяло вино.

— Сидни не пие — осведомих ги.

— Няма значение — заяви Каси и извади тирбушона. — Виното е за мен, докато готвя.

Роуина потръпна. След моята изцепка в онзи бар, бях напълно сигурен, че Роуина твърдо вярва, че трябва да се запиша в група за анонимни алкохолици. Може би беше права. Видях, че се канеше да скастри Каси за пиенето, но аз махнах с ръка да не го прави.

— Добре съм. — За своя изненада установих, че е вярно. — Най-малко аз съм този, който би искал да се пречка на един кулинарен гений.

Каси ме изгледа над чашата.

— Хей, ти ще помагаш. Нямам намерение да правя сама тази супа от бамя.

— Когато си мисля за романтични вечери в чест на рожден ден, не си представям супа.

— Супа? — Тя едва не се задави с виното си. — Да не би да си мислиш, че това е просто една супа? Ще приготвя нещо, което не можеш да развалиш, докато чакаш гаджето си да дойде. Тази супа става все по-хубава и хубава, докато къкри, а когато, тя се появи и я вкуси, ще бъде твоя завинаги. Няма нужда да ми благодариш.

Въпреки заканата си, Каси всъщност не ме накара да ѝ помагам толкова много. Мисля, че се боеше, че ще оплескам всичко, въпреки че аз наистина се опитвах да внимавам, надявайки се да подобря уменията си. Чистенето на скариди беше истинска загадка за мен, а и никога не бях чувал за запръжка от масло и брашно. Оказа се, че готвенето е много забавно, когато си е някого, който си разбира от работата. След като сложи всички съставки и подправки в супата от бамя, Каси я остави да ври на бавен огън и се зае с шоколадовите

кексчета е ментова глазура. Тъкмо ми бе подала лъжицата, за да разбърквам сместа, когато чух, че телефонът ми звъни. Обикновено го оставям на вибрации, но сега песента на Куин „Под напрежение“ се разнесе с пълна сила. Роуина и Каси прихнаха в един глас.

Връчих лъжицата на Каси и хукнах към дневната. Върху дисплея на телефона се бе изписал непознат номер.

— Ейдриън? Маркъс се обажда. Върнах се в страната.

За един ужасяващ момент си представих как Маркъс проваля с гръм и трясък страхотното ми празненство по случай рождения ден на Сидни. Направо го виждах да сърба супата от бамя.

— Още сме в Аризона и довършваме някои подробности — продължи той, — но планирам в неделя да бъда в Палм Спрингс. Реших, че трябва да организираме всичко, но без да се свързвам директно със Сидни.

— Добра идея. — Телефонът на любовта беше запазен за нас двамата, а алхимиците можеха много лесно да проследят другия ѝ телефон. Сидни постоянно се страхуваше да няма неприятности с тях, но Маркъс рискуваше много повече. — Какво имаш наум?

— Знаеш ли колко мастило е приготвила?

Аз бях с нея — през по-голямата част от процеса.

— Примерно казано, достатъчно, за да се напълни стандартна кофа с боя.

— Хм. Може би бихме могли да се срещнем на паркинг пред магазин за строителни материали. Ще изглеждаме като обикновени купувачи.

— Паркирали един до друг си разменят кофа с боя? Да бе, никак не е подозрително.

— А ти имаш ли по-добра идея? Никога не се знае къде и кога наблюдават алхимиците.

— Сигурен съм, че не наблюдават преподавателката ѝ — казах аз. — А и без това мастилото е в нейната къща. Ще се срещнем там и поне ще имате възможност да поговорите. Сидни несъмнено ще иска да ти даде някои инструкции.

— Това е добра идея — склони Маркъс неохотно. — Щом смяташ, че тази нейна учителка е надеждна.

— На сто процента.

Дадох му адреса и се уговорихме за часа. Когато затворих, Каси и Роуина се кискаха, склонили глава една до друга, докато приготвяха кексчетата, така че реших да не им се пречкам. Изрових телефона на любовта и пратих есемес на Сидни:

„Обади се Робин Худ. Ще се срещне с теб при ДТ, неделя, в осем вечерта. Устройва ли те?“

Отговорът ѝ дойде веднага: *„Ще го уредя. Благодаря, че си уговорил срещата.“*

„Той смята, че заради безопасността е по-добре всичко да минава през мен. Сигурна ли, че ще можеш да дойдеш тази вечер?“

Почти чух въздишката ѝ.

„Да, но беше много трудно и утре ще имам адски проблеми. Освен това избухна и поредната разправия за развода. После ще ти разкажа.“

„Нима току-що използва думичката с «а»? Навърши деветнайсет и вече си съвсем друга жена.“

Понечих да прибера телефона и забелязах, че имам две пропуснати повиквания от Анджелина отпреди два часа. Зачудих се дали да ѝ се обадя. В крайна сметка винаги съществуваше възможността да задигне училищния автобус. Но разбира се, ако се бе случило нещо важно, Сидни щеше да го узнае преди мен. Анджелина не бе оставила съобщение на гласовата поща, затова реших да приема на доверие, че всичко е наред и просто ѝ е хрумнал някой от нейните шантави въпроси.

Когато се върнах в кухнята, кексчетата бяха готови, а Каси довършваше бъркането на ментовата глазура в една купа.

— Леле, ти можеш сама да правиш това чудо? — удивих се аз. — Мислех, че се доставя само в кутии.

Тя изтръска лъжицата в купата.

— Сигурна ли си, че можеш да гарантираш за този тип, Ро?

Роуина се ухили.

— Не и за готвенето. Но за живопис и романтични намерения е напълно надеждна инвестиция.

— Не забравяй и житейските съвети — уточних аз. — И за това много ме бива.

— Уверявам те, че няма да го забравя — подметна Роуина иронично. Огледа се и се намръщи. — Уютно местенце, но никога не

бих предположила, че имаш гадже. Няма никакви снимки. Тя никога ли не забравя по нещо? Сако или плюшена играчка?

От думите ѝ краткотрайна болка прониза сърцето ми, защото тя беше права. Домовете на нормалните хора изобилстват със следи от връзките им. Най-малкото би трябвало да имам залепена върху хладилника снимка на нас двамата със Сидни. В апартамента нямаше никакви признаци, че имам гадже, защото що се отнасяше до останалия свят, аз нямах.

— Ако я познаваше, щеше да знаеш, че тя никога нищо не забравя. — Не споменах за липсата на фотографии. — Прекалено организирана е. Аз съм този, на когото не можеш да се довериш да запомни кое къде е оставено.

Каси посочи към таймера на печката.

— Смяташ ли, че може да ти се доверя да извадиш навреме кексчетата и после да сложиш глазурата? Трябва да изчакаш да изстинат. Повечето хора не го правят.

— Разбира се. И за да докажа колко съм надежден, ще си запиша и...

На вратата се почука и за част от секундата се изплаших, че Сидни е подранила. Въпреки че Роуина и Каси ми бяха приятелки, да завариш две момичета в апартамента на гаджето си надали е най-страхотната изненада за рождения ти ден. Но като погледнах през шпионката, за мой потрес видях Анджелина.

Когато отворих вратата, тя мина наперено покрай мен и отметна меднозлатистите си кичури.

— Трябва да поговорим, а ти не ми вдигаш телефона. О! — Очите ѝ се приковаха в кухнята. Имаш среща?

— Само в сънищата му — изсумтя презрително Роуина.

Запознах ги, като представих Анджелина за моя братовчедка, каквото беше прикритието ни в Палм Спрингс. Тъй като никога не бе сигурно какво може да изтърси тя в следващия момент, реших, че трябва колкото се може по-бързо да се отърва от Роуина и Каси.

— Вие, момичета, ми спасихте живота — заявих им. — Наистина. Това е много по-хубаво от замразената лазаня.

Роуина ми смигна.

— Нещо ми подсказва, че ти и неотразимият ти чар щяхте да бъдете достойна компенсация.

— Да де, но сега мога да запазя неотразимия си чар за нещо друго.

Този път дори Каси се усмихна.

— Не забравяй да добавиш счуканите ментови бонбони. И когато ги покриваш с глазурата...

— ... Да се уверя, че са напълно изстинали — довърших аз.

Изпратих ги, а тя продължи да ми дава последните напътствия, чак до вратата. Когато се върнах, заварих Анджелина да наднича тук-там из кухнята.

— Не пипай нищо — предупредих я, като я видях да протяга ръка към капака на тенджерата със супата.

Тя се отдръпна.

— Защо каза, че са ти спасили живота? И за какво е всичко това?

— За една приятелка.

— Приятелка, с която спиш?

— Приятелка, която не те засяга.

— Тези кексчета изглеждат много апетитни. — Тя надникна през стъклото на вратичката на фурната. — Знаеш ли, днес Сидни има рожден ден. Би било много мило от твоя страна, ако ми дадеш да й занеса едно-две кексчета.

— Като за начало, все още не зная защо си тук. Нито как си дошла.

— Взех автобуса. — Анджелина заряза огледа на кухнята и се потътри към дневната. — Става нещо странно.

Едва не се засмях, но лицето ѝ беше сериозно.

— Какво конкретно странно нещо имаш предвид?

— Сидни, Нийл и Еди. Нещо замислят. Непрекъснато си шушукат и щом ги приближа, тутакси млъкват.

След това, което се случи в кралския двор, не се изненадах, че Сидни и Нийл си говорят доста. Не се съмнявах, че тя искаше да се увери, че всичко е наред с татуировката — за чието разкрасяване трябваше да дам своя принос, напомних си.

— В двореца се случиха доста неща — казах на Анджелина. — Работата е там, че Сидни и Нийл участваха активно в това. Вероятно просто са ги обсъждали.

— Тогава защо и Еди е намесен?

Добър въпрос. Неговата роля беше малко по-трудна за разбиране, но вероятно Сидни е искала да сподели идеите си с още някого. Можех да разбера защо е предпочела Еди пред Анджелина. А и не беше изключено Анджелина да преувеличава потайността на въпросните разговори. Независимо от всичко аз вярвах безусловно на Сидни и щом тя не желаше да замесва Анджелина, щях да я подкрепя.

— Сигурно Сидни не иска да те безпокои, понеже си много заета — казах ѝ. — Не се ли провали на теста по английски?

— Не беше по моя вина — изчерви се Анджелина.

— Дори и аз знаех, че не можеш да преписваш от Уикипедията, а после да я посочиш като източник в есето си. — Когато ми го разказа, Сидни се чудеше дали да плаче, или да се смее.

— Но аз издигнах този „първоизточник“ на изцяло ново ниво!

Честно казано, чудя се как досега сме живели без Анджелина. Животът преди нея трябва да е бил ужасно скучен.

— По-добре се постарай да издигнеш оценките си на изцяло ново ниво. — Изрекох го най-отговорно, почти като Сидни. Чух сигнала на таймера на фурната и побързах да извадя кексчетата. — Сега се върни на автобусната спирка, престани да си фантазираш за конспиративни теории и... Господи! Ти не бива да напускаш кампуса сама!

Лицето ѝ ми подсказа, че това е най-малкият ѝ проблем.

— Мислех си, че ще ме закараш до училище и ще ме прикриеш, ако някой се разсмърди.

— Колата ми е в сервиза. Ще се наложи да се прибереш сама. — Оставих внимателно кексчетата върху плота. — Моля те, моля те, не се оставяй да те хванат. Сидни най-малко се нуждае от подобен род проблеми.

— Тя ли? Аз ще имам проблеми! — възмути се Анджелина.

— Няма, защото ти просто ще си седиш със скръстени ръце и ще чакаш тя да те измъкне от кашата. — Предпочитах Маркъс да ми се натресе и да омете супата от бамя, отколкото Сидни да прекара вечерта в кабинета на директора на „Амбъруд“, опитвайки се да спаси Анджелина от изключване. — А сега трябва да се връщаш. Ти си спец по промъкването крадешком. Можеш да влезеш без да те забележат.

— Продължавам да мисля, че става нещо. — Когато видях, че нямам намерение да пригласям на терзанията ѝ, неканената ми

гостенка кимна към кексчетата. — Сигурен ли си, че не може да си взема няколко?

— Още не са готови. Трябва да се покрият с глазура.

— Ами покрий ги сега. Ще ти помогна. Тая работа „да чакаш, докато изстинат“ е пълна дивотия.

Това беше един от онези моменти, когато ми се искаше все още да владеех магията на духа, за да ѝ внуша да си тръгне. Накрая — след като изтръсках от джобовете си последните монети и ѝ ги връчих за автобуса — тя се изнесе и ме остави да довърша на спокойствие приготовленията си за рождения ден. Почистих апартамента, запалих свещи и се преоблякох в тъмнозелената риза, която знаех, че Сидни харесва. Когато свърших, кексчетата бяха изстинали, а аз дори опитах от супата и установих, че Каси беше права. Това не беше обикновена супа, а истинско вълшебство.

Сидни пристигна около осем и се закова на място веднага щом пристъпи вътре.

— Ухае ми на скариди. И на мента. И на ананас.

— Вечеря, десерт и тези. — Посочих към светложълтите свещи. — Току-що ги запалих. Наричат се „Хавайска сиеста“^[2].

— Това дори не е... Няма значение. — Тя затвори вратата и приближи забързано към мен, за да ме целуне. Това беше една от онези жарки целувки, които ме караха да забравя за всичко наоколо. — Най-добрият ми подарък за рождения ден.

— Не бързай със заключенията — предупредих я и посочих към кухнята.

Тя ме последва и застина с увиснало чене.

— Направил си запръжка от масло и брашно?

— Ако под „направил“ подразбираш „надзиравал“, то — да.

Хапнахме върху масата за кафе в дневната, седнали на пода на светлината на свещите, също както преди два месеца. Никога не съм си представял, че Сидни може да е по-прекрасна, отколкото в онази приказна червена рокля, ала с всеки изминал ден тя ми доказваше, че съм грешил. В чест на рождения ден Хопър беше съживен и се бе сгушил до Сидни, похапвайки изискано от френската наденица.

Признах си, че съм имал помощнички в кухнята и изглежда, откровеността ми я разнежи още повече. Джил беше права, че с несъвършенството си ще спечеля много повече, отколкото със

съвършенството. Ала смехът на Сидни стихна, когато започна да ми разказва за своя ден.

— Зоуи беше бясна. Напоследък се разбирахме толкова добре, Ейдриън! А сега целият напредък в отношенията отиде на вятъра. Казах ѝ, че ще работя заедно с госпожа Теруилиджър — както обикновено — и че и без това за нас ще е по-добре да се измъкнем и да отидем някъде през уикенда, за да отпразнуваме рождения ми ден. Ще имаме повече време заедно и така нататък. — Тя поклати глава. — Но Зоуи не се върза. Всичките ми усилия да си спечеля благоразположението ѝ, се оказаха напусто. Тя започна да се оплаква, че пренебрегвам мисията заради лични причини и просто искам да отложам излизането ни, за да могат онези създания да дойдат с нас. Но това не беше най-лошото. Казах нещо, което не биваше.

— Че смяташ да отпразнуваш рождения си ден с едно от онези създания? — Нямахме как да не се почувствам виновен. Но със сигурност, ако се бе случило нещо лошо, тя нямаше сега да е тук.

Сидни ми се усмихна вяло.

— Казах ѝ, че ако наистина ме обича и иска да съм щастлива, ще ме остави да прекарам рождения си ден както аз искам, точно като мама, когато бях на дванайсет.

— И какво се е случило, когато си била на дванайсет?

— О, мама предложи да ни изведе на вечеря — само момичетата — баща ни отсъстваше от града — за да празнуваме, но аз не исках. Книгата, която чаках с нетърпение, най-сетне бе излязла, и аз мечтах единствено да се сгуша удобно в леглото и да чета цяла нощ.

— Мили Боже — промълвих и докоснах върха на носа ѝ. — Ти си очарователна.

Тя перна ръката ми.

— Както и да е, Карли и Зоуи наистина искаха да излязат, за да си похапнат нещо вкусно, но мама отсече: „Това е нейният рожден ден. Да я оставим да прави, каквото иска“.

— Имаш готина майка.

— Много. — Сидни зарея поглед за няколко минути, светлината на свещите се отразяваше в очите ѝ. — Е, това, че споменах мама, беше най-лошото нещо, което можех да причиня на Зоуи тази вечер. От известно време се опитвам да я убедя да свидетелства за съвместно попечителство, тъй като в този случай тя ще може да живее и с мама, и

с татко. Струва ми се, че тя го обмисляше. И се допитала до баща ни. Ами... Той явно е бил доста многословен. Един разговор, който отново ѝ промил мозъка напълно, защото когато споменах за мама, Зоуи се впусна в разгорещена тирада как не бива да забравяме какъв лош човек е тя. И все в този дух. — Сидни въздъхна. — Мисля, че единственото нещо, което я умилостиви и благодарение на което в крайна сметка успях да се измъкна, беше, когато ѝ казах, че съм ѝ издействала разрешение да упражнява сама обръщане на заден и преден ход на 180 градуса, на паркинга на училището.

— О, да, нищо не е в състояние да накара сърцето на едно младо момиче да запрепуска, както шофирането. Чувал съм, че това е много характерно за семейство Сейдж.

Усмивката ѝ започна да се завръща.

— Тъкмо в това е проблемът, в много отношения тя все още е дете. В един миг иска незабавно шофьорска книжка, а в следващия ме критикува яростно, задето нарушавам правилата на алхимиците. Това е опасно, особено когато тя си мисли, че знае всичко.

Събрах празните купи и станах.

— А както на всички ни е известно, само една от сестрите Сейдж знае всичко.

— Не всичко. Например не зная рецептата за тази супа — подвижна след мен тя. — Но трябва да я науча. Беше невероятно вкусна.

— Може би е по-добре да отидем в Ню Орлиънс, вместо в Рим. — Подредих няколко кексчета върху една чиния, взех свещичка и запалката си. Хопър ме наблюдаваше с интерес; особено го вълнуваха кексчетата. — План за бягство номер трийсет и седем: заминаваме за Ню Орлиънс, където ще продаваме скъпи мънистени колиета на нищо неподозиращите туристи. Няма да имаме и проблем с езика. Обзалагам се, че ще бъде секси, ако се науча да говоря с кажунски^[3] акцент.

— Искаш да кажеш по-секси? Знаеш ли, обзалагам се, че Улф се е борил с алигатори надолу по блатата.

— Аз пък се обзалагам, че ги е опитомявал, за да улесни бягството си от пиратите надолу по реката. — Върнах се в дневната и седнах до нея с чинията.

— Обзалагам се, че е правил и двете — не се предаваше Сидни. Замълчахме за миг, сетне избухнахме в смях.

— И така, рожденичке. — Сложих едно от кексчетата пред нея и забучих свещичката отгоре. Макар да не я бях ползвал от месец, запалката мигом запали фитила. — Пожелай си нещо.

Сидни ме озари с усмивка, по-сияйна от пламъка пред нея и аз усетих как сладко-горчива болка прониза сърцето ми. Какво си пожела тя? Рим? Ню Орлиънс? Някъде другаде? Тя не сподели желанието си, както и бе редно, и просто духна свещичката.

Изръкоплясках и изсвирих, а след това загребах с лъжичка в глазурата на моето кексче, нетърпелив да опитам вкуса на творението си. Имайки предвид, че бях свършил най-тежката работа — глазурата и украсата — чувствах, че мога спокойно да ги нарека мои творения. Каси само бе купила съставките, намерила рецептата и отмерила и смесила продуктите.

— Никога не би ми хрумнало, че толкова добре си пасват супа от бамя и кексчета за десерт. — Сидни замълча, за да оближе глазурата от пръстите си и аз тутакси загубих способността да разсъждавам.

— Това беше част от гениалния план на Каси — казах накрая. — Тя каза, че целувките винаги са по-сладки след глазурата.

— Брей. Тя наистина е кулинарен гений. — Сидни дояде глазурата и изтри деликатно пръстите си със салфетка. — Като заговорихме за целувки. Да разбирам ли, че си излъскал до блясък мустанга?

— Ох. Ами. — Почти бях забравил за колата. — Не се паникьосвай, но...

— О, не. Какво си му направил?

Вдигнах отбранително ръце.

— По-спокойно, нищо не съм му направил.

Разказах ѝ накратко за случилото се този следобед и с тревога видях как дяволитият ѝ поглед изчезва и изражението ѝ помръква.

— Горката кола. Ще се обадя сутринта в сервиза, за да разбере какво не е наред. Май ще трябва да я откараме в специализиран сервиз.

— Ха. Не съм сигурен, че мога да си позволя дори този.

Тя сложи ръка върху моята.

— Ще ти дам назаем.

Усещах какво следва и знаех, че няма начин да ѝ се противопоставя.

— Ще ми се притечеш на помощ?

— Разбира се. Нали това правим. — Тя се приближи до мен. Хопър се опита да се намести между нас, но аз го избутах. — Аз спасявам теб. Ти спасяваш мен. Ние просто ще се редуваме всеки път, когато някой от нас се нуждае от помощ. И ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, мисли си, че спасявам Ивашкинатор, а не теб.

Засмях се и я прегърнах през кръста.

— Това променя всичко. Само дето сега нямам кола и не мога да изпълня обещанието си за рождения ти ден.

Сидни се замисли за няколко мига.

— Е, аз имам кола.

След час бях готов да се закълна, че никога повече няма да си правя майтап за онази мазда.

Оказа се една от най-вълнуващите ни срещи. И безусловно, една от най-изобретателните, имайки предвид колко е тясно на задната седалка. Докато лежахме един до друг, загърнати в одеялото, което се досетих да взема, се опитах да запечатам в паметта си всяка подробност. Гладката ѝ кожа, извивката на бедрото ѝ. Въодушевяващата лекота, изпълваща душата ми, блажената умора.

Сидни дръзко се изправи и протегна ръка към люка на покрива на колата.

— Как ти се струва това като фон за рожден ден? — попита тя триумфално. Сребристият лунен лъч се процеждаше между клоните и струеше върху главите ни.

Преди да си свалим дрехите, тя обиколи квартала, за да се увери, че никой не ни следи. Макар да нямаше основания да подозира, че алхимиците ни шпионират, Сидни предпочиташе да не рискува. Доволна от предпазните мерки, накрая паркира на едно много удобно място на моята улица — от едната страна имаше дървета, а от другата — пустееща сграда на една пресечка от сградата ми. Естествено, някой можеше да мине покрай колата и да ни забележи, но вероятността за това беше много малка в този мрак.

Тя се сгуши отново под одеялото до мен и се извърна, за да отпусне глава върху гърдите ми.

— Чувам сърцето ти — рече тя.

— Нима от време на време проверяваш, за да се убедиш, че не съм нежив?

Отговорът ѝ беше тих смях, последван от дълга, чувствена целувка отстрани по врата ми.

Ръцете ми се стегнаха около нея. Отново се опитах да запомня всяка подробност от този момент. Телата ни се преплитаха в идеална хармония. Струваше ми се невъзможно, че извън блажения лунен рай на тази кола съществува един свят, от който трябва да се крием; свят, който иска да ни разкъса. Мисълта за това, което ни заобикаляше, караше всичко помежду ни да изглежда още по-призрачно и нетрайно.

— Разпадат се нещата; центърът не издържа — промърморих аз.

— Сега Йейтс ли цитираш? — попита тя недоверчиво, като леко повдигна глава. — Тази поема е за апокалиптични видения и Първата световна война.

— Зная.

— След секс имаш доста странни поетични предпочитания.

Усмихнах се и прокарах пръсти през косата ѝ. Не бяха нито златисти, нито сребристи, а е някакъв вълшебен, междинен цвят. Дори във вихъра на любовта и радостта усещах как ме завладява частица от капризното униние на Ейдриън Ивашков.

— Ами... Просто понякога чувствам, че това е твърде хубаво, за да е истина. Дори в моите сънища не бих могъл да създам нещо толкова свършено. — Притеглих я по-близо и притиснах буза о нейната. — И все пак съм достатъчно песимист, за да зная, че накрая ще се събудим.

— Това няма да се случи — заяви тя убедено. — Защото това не е сън. Това е реалност. И ние можем да се справим с всичко, което ни очаква. В поемите, които четеш, не си ли се натъквал на Уилям Морис?

— Това не е ли онзи тип, който произвежда цигари? — Ето че сега ме обвиняваше, че чета неромантични поеми.

— Не. Уилям Морис е английски писател. — Тя се претърколи настрани и се зарови в купчината дрехи на пода на колата. След секунди намери телефона си и потърси името в интернет. — Сега ще го намерим. — „Ръцете им не трепереха, нозете им не се препъваха.“ — Захвърли телефона обратно върху купчината, сгуши се отново до мен и сложи ръце върху гърдите ми, там, където туптеше сърцето ми. — Поемата се нарича „Любовта е достатъчна“. Докато сме заедно, ще бъдем като тях. Без треперене. Без препъване. Няма да ни спрат.

Улових ръцете ѝ и ги целунах.

— Как така ти стана мечтателна романтичка, а аз започнах да се безпокоя за всичко?

— Мисля, че си влияем взаимно. Само не се шегувай с това — предупреди ме Сидни.

— А ти не ми давай такива добри поводи.

Усмихнах ѝ се, но онази тъга продължи да витае над мен, дори когато лежах там, преливащ от щастие. Никога досега не съм си представял, че мога толкова силно да обичам друг човек. И никога не съм и помислял, че мога така да се страхувам да не го изгубя. Така ли се чувстват всички влюбени? Така ли се вкопчват в любимите същества и се будят ужасени посред нощ, изплашени да не останат сами? Това ли е неизбежният начин на живот, когато обичаш толкова дълбоко? Или това се случва само с тези от нас, които вървят по ръба на пропастта, които живеят в такава паника?

Приближих лице на милиметри до нейното.

— Толкова те обичам.

Тя примигна по онзи начин, както когато се боеше да не се разплаче.

— И аз те обичам. Хей. — Едната ѝ ръка се плъзна нагоре и се притисна към бузата ми. — Не гледай така. Всичко ще бъде наред. Центърът ще издържи.

— Откъде знаеш?

— Защото ние сме центърът.

[1] Френски деликатес, свинска наденица с чесън, лук и пиперки. — Б.пр. ↑

[2] Кратка следобедна дрямка в Италия, Испания и някои страни от Латинска Америка. — Б.пр. ↑

[3] Етническа група в щата Луизиана, потомци на френски емигранти, населявали източна Канада. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

СИДНИ

Отпуснах се на колене и огледах работата си. Близко четири килограма мастило, благодарение на което можеше да бъдат освободени други алхимици, които не желяеха повече да бъдат контролирани от началниците си. Това щеше да промени начина, по който Маркър осъществяваше мисията си. Щеше да промени всичко.

Тъкмо Маркър беше част от причината да се съглася с безумното предложение на Нийл. Това бе друга възможност за велико откритие. Проверих въпросния стригой от Лос Анджелис в базата данни на алхимиците и установих, че предположенията на Нийл са верни. Всички признаци сочеха, че този стригой действа на определена територия и обикновено сам. Преобладаващата теория беше, че навярно е наскоро превърнат. Въпреки че тези чудовища не бяха много добри в организацията, опитните стригои знаеха, че са много по-силни, когато действат на групи. Ако този беше начинаещ, толкова по-добре за нас. Само се надявах двама дампири и една вещица, владееща магията с огън, да са достатъчни, за да го победят.

Но бях напълно наясно, че нещо можеше да се обърка, затова не споделих намеренията ни с Ейдриън. Мразех това. Знаех, че постоянно се рушат сериозни връзки, защото единият партньор е достатъчно глупав, за да крие нещо важно. Когато с Ейдриън станахме гаджета, се заклех никога да не правя подобно нещо. Но в същото време знаех, че ако Ейдриън узнае за нашите планове, ще се случат няколко неща.

Първо: ще поиска да дойде с нас. Второ: ако нещо се обърка, ако някой от нас бъде ранен — или, не дай Боже, убит — той никога няма да си прости, че не е могъл да го излекува. Бях го видяла изписано върху лицето му, преди и след като започна да взема хапчетата. Може би се бе пристрастил към усещането за могъщество, което вдъхваше магията на духа. Ала това, което най-много измъчваше Ейдриън, беше неспособността му да помага на другите. Не можех да допусна да се почувства безпомощен.

Последната причина да го държа настрана от нашия план, бе чисто егоистична: не можех да рискувам да му се случи нещо.

„Разпадат се нещата“

Знаех, че думите на Ейдриън бяха само част от съзерцателните му метафизични настроения. Но те не спираха да ме преследват, може би защото разбирах за какво говореше той. Това, което споделяхме помежду си, беше свършено, дори и да имахме само откраднати мигове, независимо че понякога ми се струваше, че танцуваме по ръба на пропастта и неизбежно ще полетим в бездната. Докато обмислях мисията си с Нийл и Еди, се питах с горчивина дали това няма да провали връзката ми с Ейдриън. Прекалено много се тревожехме да не бъдем разкрити. Може би всичко щеше да се разпадне, задето се впускам в една глупава, макар и благородна мисия.

Центърът не издържа.

Въздъгнах и се изправих. Сега нищо не можеше да се направи. Бях решена да доведа докрай замисленото. Сидни Сейдж наистина беше безразсъдна и дръзка.

Като се върнах в стаята си в общежитието, заварих Зоуи да довършва домашната си работа. Нещата се бяха поутоложили след снощната разправа за рождения ми ден, ала помежду ни все още се долавяше напрежение.

— Хей — казах, докато свалях палтото си.

— Хей — отвърна тя. — Приключи ли работата си с госпожа Теруилиджър?

Реших да не обръщам внимание на обвинителния й тон.

— Да. Големият проект е завършен в основни линии, така че вече би трябвало да имам повече свободно време. — Смятах, че това ще я зарадва, но тя продължаваше да се чумери и аз опитах друг подход: — Искаш ли кексче? — Бях донесла останалите кексчета от галавечерята ни с Ейдриън, като й казах, че съм ги купила от „Спенсърс“, който се славеше с добре заредената си витрина за сладкиши.

Зоуи поклати глава.

— Твърде много калории. Освен това, почти е време за вечеря.

— С нас ли ще вечеряш? — попитах с надежда. Също като мен, и тя имаше приятели сред хората и понякога ги предпочиташе пред компанията на мороите.

Видях я как се поколеба, сетне ми се усмихна нерешително и надеждата ми избуя.

— Разбира се. — Зоуи искаше да бъдем сестри. Но също като мен, не знаеше как да стане.

Някой ден, казах си. Някой ден ще оправя всичко. Ейдриън, Зоуи. Животът отново ще стане лесен.

Тя малко се оживи, когато слизахме по стълбите и аз ѝ казах, че може да вземе колата и да упражни различните маневри. За пръв път от доста време оставах в училище за вечерта, така че можех да ѝ позволя да покара маздата. Ала трябваше да призная, че никак не ми щеше да ѝ предоставям колата, след всичко, което миналата нощ правихме вътре двамата с Ейдриън. Спомените нахлуха с нова сила и даже сега дъхът ми секна. Лунната светлина, докосването му. Никога вече нямаше да мога да гледам тази кола с някогашните очи, но сантименталността ми не беше основателна причина да държа Зоуи далеч от нея.

Необичайна атмосфера витаеше около масата на приятелите ми в столовата. Джил беше единствената, която не изглеждаше чак толкова умърлушена, най-вече защото си бе намерила кавалер за бала. Един неин приятел, Мика, щеше да я придружи.

— Отношенията ни са чисто платонични — заяви тя, като хвърли многозначителен поглед към Нийл. — Но ще е забавно да захвърля за няколко часа униформата. Освен това балът ще се състои тук, така че няма да се тревожим за безопасността.

Нийл кимна, но за мен беше ясно, че не бе чул и дума от това, което тя каза. Еди също изглеждаше разсеян, което беше изненадващо, защото макар да отричаше, че копнее за Джил, обикновено никак не му бе приятно, когато тя излизаше с други момчета. Двамата с Нийл имаха угрижен вид и в главата ми се мярна тревожната мисъл, че нещо се е случило. Когато ги видях вчера, мислите и на двамата дампири бяха заети с пътуването до Ел Ей, но не изглеждаха толкова мрачни. Зачудих се дали някой усърден пазител не е видял сметката на нашия „лесен“ стригой.

Последният участник в тази драма беше Анджелина. Тя дори не си даваше труд да прикрие подозренията си. Ейдриън ми разказа за вчерашното ѝ посещение в апартамента му и сега я наблюдавах как мята кръвнишки погледи към мен и момчетата. Тъй като беше много

разсеяна, никога не бих предположила, че тъкмо тя ще забележи едва доловимите знаци. Дори и сега, въпреки бдителността ѝ, от време на време Анджелина се отплесваше да бърби на случайни теми, като например че овчарският пай изобщо не бил пай или пък колко било безсмислено да се учи да пише на компютър, след като технологиите ще се развият толкова, че роботите ще изпълняват всичко вместо нас.

Но когато се захвана да пици морковената торта и как трябва просто да се намаже с крем сирене, вместо да се прави специална глазура, нервите ми не издържах. Взех празната табла и станах, за да си наля вода. Не се изненадах, когато Еди ме настигна.

— Какво става? — попитах. — Анджелина още ли разчепква морковената торта?

— Не. Сега се зае с печивата като цяло и разсъждава дали е по-добре глазурата да се маже след като изстинат, или преди това. — Той въздъхна. — Но предполагам ти е ясно, че има нещо повече.

— Изплюй камъчето.

— Току-що видяхме няколко доклада на пазители за група стригои, които се придвижват по крайбрежието. Всички са съвсем сигурни, че крайната им цел е Лос Анджелис.

Мигом улових подтекста.

— И вие сте разтревожени, че вашият стригой ще се присъедини към тях?

Той кимна.

— Искам да кажа, че не го знаем със сигурност, но това значително променя и усложнява ситуацията. Една от причините тази идея да не е напълно налудничавя, беше, че в момента в областта активността на другите стригои е ниска.

— И какво ще правим? — Тревогата му започна да се предава и на мен.

— С Нийл смятаме, че утре трябва да действваме. Другите стригои още няма да са стигнали дотам, а и е петък. Знаем, че нашия стригой си пада по клиентите на нощните клубове.

Изпъшках.

— Двете със Зоуи щяхме да отпразнуваме рождения ми ден. Ако го отменя... Господи, Еди. Ще бъде ужасно. И без това отношенията ни са доста обтегнати.

Изражението му се смекчи, но погледът му остана непоколебим.

— Това може да е единственият ни шанс.

Извърнах се и огледах столовата. Нийл си бе тръгнал, а Зоуи се бе изправила, несъмнено, за да се запъти към колата. Анджелина се навеждаше нетърпеливо към Джил и аз се запитах дали не е решила да обсъди с нея поредната конспиративна теория. Или може би някоя торта. Или помощниците работи.

— Добре — казах на Еди. — Ще го уредя.

Направих го, но както предрекох, се разрази ужасна сцена.

Когато се върна от кормуването на паркинга, Зоуи беше вкисната, и аз отправих гореща молба към Бог да не е ударила някоя кола. На следващия ден след училище настроението ѝ не се бе подобрило, така че изгубих и последната надежда, че може да ми се размине. Нямахме смисъл да отлагам и ѝ съобщих лошата новина, че празнуването на рождения ден пак се отлага. В края на нашия „разговор“ тя едва сдържаше сълзите си.

— Как можеш да продължаваш да се държиш така? — крещеше тя. — Какво ти става? Когато дойдох тук, си мислех... Мислех, че ще бъде велико. Мислех, че ще бъдем един отбор.

— Ние сме един отбор — уверих я. — Вършим толкова много неща и аз смятам. Ами, смятам, че ти постигаш удивителен напредък в общуването си с мороите и дампирите.

— Да, но не с тях искам да прекарвам времето си. А с теб, Сидни. С моята сестра! Защо всичко друго е по-важно от мен?

Приближих към нея, за да я прегърна, но тя ме отблъсна.

— Зоуи, ти си важна. Аз те обичам. Но трябва да свърша още много неща. Такава е нашата работа. Понякога се налага за известно време да сме откъснати от семейството и близките ни.

— Но ти не си откъсната! Аз съм тук! — Тя изтри ядно сълзите си. — Каза, че си приключила работата си с госпожа Теруилиджър! — Аз отново използвах старото си извинение, защото знаех, че това е едно от малкото неща, срещу които сестра ми не би могла да възрази.

— Така мислехме, но след това научихме за библиотеката в Пасадина. Там разполагат с материала, който ни е нужен. Спомняш ли си онзи откачен тип, за когото ти разказвах, и който ѝ е гадже? — Изсмях се глухо. — През деня ще я води на кучешко изложение и тя ще се освободи чак късно довечера. Добре поне, че библиотеката работи до...

— Не ми пука за тъпата ти библиотека! — Погледът ѝ режеше като лед, когато се втренчи в мен. — Искам да зная нещо, Сидни. И не ме лъжи, нито се опитвай да увърташ. Какво смяташ да кажеш на изслушването?

Това ме свари неподготвена. Понечих да излъжа, но когато срещнах пронизващия ѝ напрегнат поглед, не намерих сили да го сторя.

— Смятам да кажа истината — промълвих.

— И каква е тази истина?

— Че и мама и татко могат да ти предложат хубави неща. Мама не е лош човек, Зоуи. И ти го знаеш.

Лицето на сестра ми остана безстрастно.

— И ако те попитат, при кого смяташ, че трябва да остана, какво ще кажеш?

Взрях се в очите ѝ, които толкова приличаха на моите.

— При мама.

Тя се свлече на леглото, сякаш я бях ударила.

— Как можеш да ми причиниш подобно нещо?

— Защото мама те обича — отвърнах просто. — И ти би трябвало да водиш нормален живот, преди да се обречеш окончателно на каузата на алхимиците.

— Аз вече съм се обрекла на каузата — напомни ми тя, като докосна татуировката на бузата си.

— Още не е твърде късно. — Искаше ми се да можех да ѝ кажа за соленото мастило, но очевидно тя все още не беше готова за това. — Зоуи, откакто дойдох тук, аз за пръв път в живота си имам възможността да правя това, което правят и другите хора. Да имам нормални отношения.

— Да — рече тя горчиво. — Зная.

— Това не е лекомислено и безотговорно. Невероятно е. Искам и ти да имаш такъв живот.

— Това не прилича на нито един от принципите или убежденията на алхимиците, които съм чувала.

— Не прилича. Защото сега говоря като твоя сестра, а не като друг алхимик.

— Ти постоянно превключваш между тези две състояния, при това съвсем произволно. Как разбираш в кое от двете си в даден

момент?

Свих рамене.

— Интуиция.

Зоуи стана. Суровото ѝ изражение ми подсказваше, че обясненията ми не са я трогнали.

— Излизам. Ще се видим, преди да тръгнем за Кларънс.

Думите ѝ ми напомниха, че тази вечер е определена за хранване. Отпуснах се унило на леглото, искаше ми се вече да сме в дома на Кларънс. Извадих телефона на любовта и написах есемес на Ейдриън: „*Нямам търпение да те видя довечера. Как искам да си тук. Имам нужда от теб сега.*“ Не последва незабавен отговор, навярно той работеше върху някакво задание. Продължих да пиша, тъй като ми бе приятно да давам воля на чувствата си: „*Обичам те. Центърът ще издържи и някой ден ще се махнем от всичко това.*“

Когато по-късно отидохме да го вземем на път за Кларънс, едва се преборих с желанието да изтичам от колата и да се хвърля в обятията му. Толкова много проблеми ми тежаха. Зоуи. Пътуването до Лос Анджелис. Не очаквах Ейдриън да води моите битки, но исках само да ми вдъхне кураж преди тях.

И той го стори, дори без да знае, когато малко по-късно имахме един кратък миг насаме. Бях отишла да оставя остатъците от храната в кухнята, а той ме последва след минута.

— Здравсти — поздравих го. — Ръката ми потрепна от нуждата да го докосна.

— Всичко наред ли? — попита Ейдриън. Долових същия копнеж и у него. — Не ми изглеждаш много добре. Искам да кажа, че ти винаги си прекрасна, но... Знаеш какво имам предвид.

— Зная. Имах голям скандал със Зоуи. Подробностите нямат значение. Накратко казано, в момента тя ме мрази. — Свих рамене. — Добре дошъл в моя свят. Взе ли колата? Получи ли есемесите ми?

— Ох. — Той извърна поглед. — Да, на първия въпрос. А колкото до втория. Аз, ъ, май съм изгубил телефона на любовта.

— Какво? — Имах чувството, че земята се разлюля под краката ми. — Ейдриън! В телефона е записано всичко, което става между нас. Моля те, кажи ми, че си изтривал всеки есемес, след като си го прочел.

Виновното му изражение подсказваше, че не го е правил.

— Успокой се. Не съм го изгубил в щаб квартирата на алхимиците или някъде наблизко. Почти съм сигурен, че го забравих вчера в кафенето, докато бях с Роуина. Името ми не е написано на него или нещо подобно. Кларънс ще ми заеме колата си, ще се върна и ще го взема.

Все още ми се виеше свят и ми се гадеше.

— Това може да се превърне в катастрофа.

— Как? Ако някой някога го намери — всъщност едва ли си стои незабелязан под масата — просто ще се посмее над глупавите ни сантиментални разговори. Едва ли ще има възклицания от рода на: „Аха! Ето едно доказателство за забранена любовна афера между човек и вампир“.

Накара ме да се усмихна, както винаги успяваше, но тревогата ми не изчезна. Точно тогава Джил влезе в кухнята и се усмихна, като ни видя. Вече не можеше да следи развитието на връзката ни, но бях напълно сигурна, че тя знаеше, че е минала на следващото ниво.

— Добри новини — сподели шепнешком. — Навярно си отклонила Анджелина от следите си. Тя се опитва да изкопчи от мен сведения за теб, Нийл и Еди. Подозира, че кроите нещо тайно. Сигурно смята, че се срещаш с един от тях.

Засмях се на шегата, доволна, че Джил също бе отклонен от следата за нашето пътуване до Ел Ей.

— Да бе, сякаш точно това няма да е проблем.

Не зная дали тя искаше да добави още нещо, но ѝ попречи появата на още хора, носещи чиниите си. Това сложи край и на разговора между Ейдриън и мен. С него успяхме само да си разменим по един многозначителен поглед, малко преди да тръгна. Надявах се да оцелея през тази нощ и отново да го видя.

Еди, Нийл и аз потеглихме за Ел Ей с моята кола. По време на двучасовото пътуване проговоряхме само за да преговорим плана за действие, може би за стотен път. Еди и Нийл бяха въоръжени със сребърни колове, а аз бях упражнявала магията с огън толкова често, колкото ми бе възможно. Някога се нуждаех от пепел от изгорена тисова кора, мисловно съсредоточаване и доста психическа енергия, а сега можех да я правя дори насън.

Можем да го направим, не спирах да си повтарям. Планът ни е добър.

Намерихме нощния клуб, често посещаван от нашия стригой. Тутакси разбрах с какво го привличаше това място. Тук беше шумно и многолюдно, а охранителите не се престараваха да проверяват лични карти, което означаваше, че имаше много млади и наивни хора. Клубът бе заобиколен от тъмни и извити улички, повечето пусти, ако не се смятаха пияните постоянни посетители на клуба, които се прибираха, препъвайки се у дома. Имаше много затънтени и сенчести кътчета, където можеше да се скрие.

— Ето тук — рече Еди. Бяхме заобиколили клуба и бяхме открили задънена уличка до една запусната сграда. Маркът щеше да се чувства тук като у дома си. Прозорецът на втория етаж беше счупен и когато Еди се покачи на един контейнер за боклук и се прехвърли през перваза, се озова в празен апартамент. — Тук ще го чакаме. — Помогна ми да се кача и двамата заехме възможно най-изгодната позиция; мракът ни скриваше, а в същото време виждахме отлично какво ставаше на тротоара. Нийл чакаше там долу, надявайки се да стане примамка. Преди да го оставим сам, той бе направил доста разтриващи упражнения и целият бе плувнал в пот, за да може стригоят да го подуши по-лесно. Стригоите повече обичаха да пият кръв от дампири, отколкото от човешки същества, но най-много си падаха по моройската кръв — което беше още една причина, поради която не исках Ейдриън да знае за тази авантюра. Ако нашият стригой подуши миризмата на Нийл, тя ще бъде неустоима примамка за него. Предположихме, че ако чудовището долови миризмата на Еди, просто ще я сбърка с тази на Нийл. А моята ще се смеси с миризмата на другите човешки същества наоколо.

След това не ни оставаше нищо друго, освен да чакаме. Нашият стригой обикновено нападаше в определено време, а ние бяхме дошли по-рано. Надявах се, че той ще се помотае в леговището си и няма да се появи, преди да заложим капана. Надявах се още, че наистина ще излезе тази нощ, в противен случай идването ни тук щеше да е напразно.

Когато се случи, беше толкова бързо, че отначало помислих, че ми се привижда. Стригоят изскочи от един от етажите в сградата срещу тази, в която бяхме двамата с Еди, приземи се леко на земята и с

едно плавно движение събори Нийл. Сподавих вика си. Ако стригоят се беше огледал, щеше да забележи укритието ни, но сигурно е бил прекалено въодушевен, че е открил самотен дампир.

Нийл беше притиснат плътно към земята и нямаше никаква възможност да извади кола си. Когато стригоят се наведе над него, Нийл успя да му прошепне:

— Почакай. Превърни ме. Направи ме един от вас. Пробуди ме.

Стригоят спря и се засмя.

— Да те пробудя? Знаеш ли откога не съм попадал на дампир? Няма да си хабя кръвта заради теб. Ще се насладя на твоята.

— Мога да ти помогна. Мога да ти служа. — Не се съмнявах, че ужасът в гласа на Нийл беше истински. И все пак той беше там, рискувайки живота си за по-великото всеобщо благо. Идеше ми да плача, но бях длъжна да остана силна и да чакам да дойде моят ред да изляза на тази опасна сцена. — Мога да ти помогна да намериш други дампири. И морои.

Стригоят отново се засмя. Еди се наведе, за да прошепне на ухото ми, толкова близо, че устните му докоснаха ухото ми.

— Този е силен — изрече задъхано. — И е стар. Много стар. Сбъркали сме.

Нийл изкрещя, когато стригоят го ухапа по шията. Еди се напрегна, а аз сграбчих ръката му.

— Почакай. Трябва да узнаем.

Знаех какви мъки изпитва Еди, защото и аз се измъчвах по същия начин. И двамата искахме да помогнем на Нийл. Бездействието, дори за секунди, противоречеше на всяка частица от съществуването ни. Виковете на Нийл стихнаха до стонове и докато стригоят продължаваше да пие, аз узнах страшната истина. Татуировката не действаше, а ние.

Стригоят внезапно се дръпна назад.

— Какво е станало с теб? — озъби се той. — Вкусът ти е. Нямаш нормален вкус!

Това бе всичко, което Еди искаше да чуе. За частица от секунда изскочи през прозореца и се приземи почти толкова изящно, колкото и стригоят. Замахна със сребърния кол, но стригоят, колкото и да бе невероятно, го очакваше. Еди се оказа прав. Беше стар и много силен. Може би твърде стар и прекалено силен за нас.

Еди и стригоят се завъртяха в смъртоносен танц, а аз изчаках подходящ момент, за да се включа. Беше очевидно, че ако се бием в тясно пространство, една огнена топка можеше да изпепели всички ни. Намеренията ми бяха ясни и прости. Да използвам огън само ако стригоят убие или превърне някой от приятелите ми. Трябваше да се намеся само в краен случай, но се надявах, че ще намеря начин да помогна преди това на Еди, тъй като беше ясно, че задачата му е много тежка и почти непосилна. Нийл, макар и жив, беше извън строя.

Но Еди се биеше великолепно. Беше минало известно време, откакто за последен път го бях наблюдавала в разгара на битка и почти бях забравила, че моят брат под прикритие, с когото се шегувах и обядвах, всъщност беше смъртоносен воин. Успях здравата да затрудни стригоя и само веднъж се подхлъзна и олюля, когато кос удар го запрати в тухлената стена. Еди мигом се окопоти, но аз виждах неизбежното. Няколко леки удара, поредица от малки травми. Те отнемаха силите му. В съчетание с по-голямата сила и издръжливост на стригоя всичко беше само въпрос на време.

Трябваше да действам. Не можех просто да стоя отстрани и да позволя Еди да загине, не и ако бях в състояние да направя нещо. Навярно беше изключено да запрата по чудовището огнена топка, но бях напълно сигурна, че поне можех да отвлека вниманието му. Сkochих през прозореца върху контейнера за смет, а оттам на земята. Но не успях да го направя така ловко както Еди преди малко. Стъпих накриво и се препънах. Дори не беше нужно да използвам магия за отвличане на вниманието, защото стригоят тукати ме забеляза. Изблъска Еди назад и се нахвърли върху мен.

Страх скова всяка частица от мен, когато злобното, смъртнобледо лице се надвеси похотливо над мен. Незнайно как, въпреки огромното желание само да крещя неистово, вдишах ръка и призовах малка огнена топка. Надявах се да го стресна достатъчно силно, за да се разкрие и Еди да успее да го убие. Но за мое изумление огънят не изплаши стригоя. Той сграбчи китката ми и ме удари в тухлената стена. Пламъкът угасна, а аз нададох тих вик.

— Не се опитвай да ми разиграваш такива номера, вещице — изръмжа той. — Познавам такива като теб. Вашата кръв може да не става за пиене, но вратовете ви се прекършват като на всички останали.

Виждах смъртта в очите му, ала не ужасът ме изпълваше, а скръбта — огромна, всепоглъщаща скръб за всички онези неща, които никога нямаше да направя. Никога повече нямаше да видя Ейдриън, никога нямаше да изживеем живота си заедно, никога нямаше да имам онези свършени деца, за които той се шегуваше. Съжалявах дори за изгубените дребни неща. Никога повече нямаше да обядвам с приятелите си, никога нямаше да чуя някоя от нелепите забележки на Анджелина. И никога нямаше да оправя отношенията си със Зоуи.

Беше удивително колко много неща се мярнаха в съзнанието ми за частица от секундата. И не по-малко удивително беше как дори най-дребните неща ставаха толкова значими, когато усещаш, че си на път да ги загубиш.

Внезапно стригоят рязко се извъртя, предусещайки нападението на Еди. Дватамата се впуснаха в смъртоносна схватка и аз бях тутакси забравена. Без да губя нито миг, се втурнах към Нийл, проснат на земята. Тъкмо се опитвах да го издърпам настрани, когато две тъмни фигури изскочиха от дъното на улицата. Отначало си помислих, че някои от клиентите на клуба са се натъкнали на нас. След това ги познах.

Анджелина и Трей.

— Не може да бъде! — възкликнах.

Тя не беше въоръжена, но Трей стискаше в ръка меч — любимото оръжие на Воините на светлината. Появата им стъписа стригоя, което бе достатъчно за Еди да се нахвърли отгоре му и да му нанесе силен удар. Трей приближи от другата страна, размахвайки меча заплашително близо до врата на стригоя. Анджелина ми помогна да издърпаме Нийл на безопасно място, а после коленичи до него. Клепачите му потрепнаха, а ръката му се придвижи към джоба. Зърнах проблясък на сребро. Анджелина измъкна сребърния кол и го стисна в ръце, докато наблюдаваше напрегнато битката, разиграваща се пред очите ни.

Стригоят бе попаднал в капан между Еди и Трей, но не изглеждаше изплашен. Огледа ги преценяващо, а на мен не ми беше трудно да отгатна мислите му. Дори въоръжен и обучен, един човек като Трей беше лесна мишена. Дали да се заеме незабавно с него, или първо да се справи с по-голямата заплаха? Избрал първото, стригоят се метна върху Трей, като едновременно отбягна атаката на Еди. Ударът

събори Треј на земята, но схватката отвлече вниманието му и стригоят се разкри, което даде възможност на Еди да замахне с кола.

Стригоят изсъска от болка, но не забави темпото. Нападнаше и се отбраняваше с лекота. Никой нямаше надмощие и безпокойството ми растеше. Чувствах се безпомощна и трескаво започнах да си блъскам главата коя друга магия мога да използвам. В репертоара си имах богат избор, но тъй като противниците се движеха непрекъснато, не бях сигурна дали няма да нараня някой от приятелите си.

Еди предприе отчаяна атака и почти събори стригоя на земята. Без да се нуждае от подканване, Треј изскочи напред с меч, готов да го обезглави, но стригоят продължи да отбива ударите. Скочи на крака и с един ритник със завъртане събори Еди и Треј на земята. Очевидно решил да смени тактиката, този път дяволското изчадие се спусна към Еди, който вече се надигаше, но малко по-бавно.

В този миг се случи немислимото. От уличната локва внезапно се надигна гъста бяла мъгла, мигом обгръщайки и заслепявайки стригоя. И тогава Анджелина се включи в боя. Всички бяха забравили за нея. Дори аз. Тя скочи от мястото си до мен, хвърли се устремно напред и заби сребърния кол в гърба на стригоя. Чудовището изкрещя. Ударът не бе достатъчен да го убие, но даде възможност на Еди да се съвземе и да го прониза със своя сребърен кол право в сърцето. Стригоят се олюля, размахвайки ръце в последен опит да се спаси, сетне рухна на земята и застина. Възцари се тишина, нарушена единствено от общата ни въздишка на облекчение.

— Ти какво правиш тук? — попита Еди сърдито.

— Спасявам ти задника — тросна се Анджелина. — Знаех, че сте намислили нещо.

— Не говоря на теб — сряза я той. Захвърли сребърния кол, подмина я с ядни крачки и продължи към началото на уличката. Проследих го с поглед и видях там висока, слаба фигура, чиито коси блестяха на светлината на уличната лампа. Джил. Припомних си локвата на улицата, която се превърна в мъгла, и всичко си дойде на мястото.

— Не биваше да си тук! — възкликна Еди и се закова пред нея. Никога досега не го бях виждала да ѝ се гневи. Метна свиреп поглед към Анджелина, преди да се обърне отново към Джил. — Те не трябваше да те водят тук.

— Имам пълното право да съм тук — възрази му тя. — Когато Анджелина най-сетне ни убеди в правотата на подозренията си, бях сигурна, че трябва да помогнем. И го направихме.

Еди не се трогна от думите ѝ.

— Не ми пука какво правят те. Щом искат да рискуват, това си е тяхно право. Но една принцеса, загрижена за своя народ, не бива да се излага на опасност.

— Една принцеса, загрижена за своя народ, няма право да седи със скръстени ръце, докато хората ѝ са в опасност — парира го Джил.

— Имаш ли някаква представа какво можеше да се случи, ако...

— О, я млъквай! — прекъсна го тя и протегна ръце към него. Еди трепна изненадано, но когато Джил го целуна, напрежението му се стопи.

Аз поклатих глава и извърнах поглед.

— О, Боже! — промърморих, без да се обръщам конкретно към някого. — Тази нощ е пълна с изненади.

Сега, след като опасността бе отминала, имах възможност да огледам по-внимателно Нийл. Той беше слаб и замаян от загубата на кръв и от ендорфините на стригоя, но беше оцелял.

— Хей — промълвих и нежно докоснах лицето му. Дампирът ме погледна с блуждаещи очи, като че ли не ме познаваше. — Ти го направи. Доказа, че татуировката действа. Сега разполагаме със средство, което да възпре стригоите да пият от нас.

Дори ако кръвта на Олив не можеше да спре процеса на превръщане, изглеждаше малко вероятно стригоите да изпият докрай противната им кръв, за да го завършат.

Нийл се усмихна едва-едва и затвори очи.

— Трябва да му дадем да пие течности — обади се Еди. Джил сега стоеше на около метър от него, но върху лицето му бе изписано отнесено и благоговейно изражение. — И да го заведем в колата.

Докато двамата с Трей помагаха на Нийл да се изправи, аз се погрижих за тялото на стригоя, като го унищожих със специалните химически вещества на алхимиците. Докато наблюдавах как отвратителното му лице се разпада в дима, ме връхлетя сюрреалистичен момент на прозрение. Припомних си онези безумни секунди, когато си мислех, че всичко, което обичах и познавах, всичко, което представляваше Сидни Сейдж, можеше да изчезне от този свят.

Аз и моите пострадали приятели току-що усетихме ледения полъх на смъртта, танцувайки със злото. Ние го унищожихме, но аз се ужасявах от мисълта, че животът ни бе висял на косъм. Във всеки момент стригоят можеше да спечели надмощие и да убие един от нас или всички ни. Животът и смъртта бяха неразривно свързани и сложно преплетени, а ние се люшкахме между тях. Ала тази вечер удържахме победа над смъртта. Бяхме живи и светът бе прекрасен. Животът беше прекрасен и аз нямах намерение да губя и минута от него.

Когато се върнахме в колите, Анджелина и Трей се хвалеха колко хитро са ни дебнели, за да ни проследят.

— Знаех си — повтаряше тя самодоволно. Държеше Трей за ръка, но в момента нямах нито сили, нито енергия да мисля за това. — Знаех си, че тази вечер ще стане нещо.

— Справи се добре — казах ѝ аз. — Наистина много добре.

Очите ѝ се разшириха от изненада, което ми подсказа, че е очаквала лекция. Може би я заслужаваше, но дълбоко в сърцето си не смятах така. Ние не я възприемахме на сериозно, но тя беше истински борец против злото, също както Еди и Нийл. Погледнах към Трей, който се опитваше да скрие меча под палтото си, и осъзнах, че той също е един от нас. Дори Джил беше.

— Всъщност отначало не повярвах — заговори Джил и се усмихна леко. — Когато Анджелина ми каза, че тръгва по следата, аз отидох в стаята ти, за да те уведомя. Зоуи ми каза, че ще отсъстваш за през нощта и в този миг осъзнах, че наистина става нещо, затова хукнах да я настигна.

— Значи си смятала да ме издадеш? — ахна Анджелина невярващо.

— Нали в крайна сметка всичко мина добре — сви рамене Джил.

— Този път — намесих се аз. Не исках да им изнасям лекция, макар че може би се налагаше. Еди бе прав. Ние останалите можехме да си позволяваме безразсъдни постъпки, но единствената цел на пребиването ни тук беше да осигуряваме безопасността на принцесата. Ако стригоят се беше отскубнал...

В колата ми превързахме раната на Нийл и му дадохме да пие до насита вода и портокалов сок. Той постепенно се изчистваше от ендорфините и се усмихваше, когато осъзна какво бяхме постигнали.

Не мисля обаче, че беше разбрал за пристигането на Джил, иначе нямаше да си лежи толкова отпуснато и да се хили замаяно.

— Успяхме. Доказахме, че татуировката действа. Наистина го направихме. — Разсмях се тихо, а аз се опитах да си спомня дали го бях чувала да се смее преди. — Здравата ще ни трият сол на главата, когато докладваме за това.

Еди отново се усмихна и аз осъзнах, че двамата бяха станали добри приятели.

— Когато узнаят резултатите, се съмнявам, че гневът им ще трае дълго.

— Какъв е планът сега? — попита Трей. — Вече нарушихме вечерния час.

— А подписахте ли се? — попита Еди. Те поклатиха глави. — Нито пък ние. Смятахме да останем навън за цялата нощ и да се вмъкнем на сутринта, когато цари суматоха, всички са заети и може би никой няма ни обърне внимание. Никой от съквартирантите ни няма да ни издаде.

— Да отидем при Кларънс или при Ейдриън — предложи Анджелина.

— Гладен съм — промърмори Нийл.

— Зная едно денонощно заведение — обади се Трей. — В чест на победата ще си поръчаме пържено.

Договорихме се и с двете коли се отправихме към Палм Спрингс.

— Трябва да се видя с Ейдриън — обявих аз на Еди и Джил, веднага щом излязохме на магистралата. — Ще ме оставите пред жилището му и ще продължите с моята кола. Той после ще ме докара в кампуса.

Еди ме изгледа удивено.

— Защо трябва да се виждаш с него?

— Просто трябва. — Не исках да се оправдавам, а и Еди не беше от тези, които дразнят и досаждат с въпроси. Удостои ме единствено с любопитен поглед, когато приближихме апартамента на Ейдриън. Но когато осъзна, че го оставям насаме с Джил, любопитството му прерасна в паника.

— Късмет — пожелах им на излизане от колата, без да съм сигурна кой се нуждаеше повече. — Обади ми се, ако нещо се случи с Нийл. — Той си бе тръгнал заедно с Трей и Анджелина и не очаквах да

има някакви проблеми. Когато се разделихме, вече стоеше стабилно на двата си крака, а дампирите много бързо се възстановяваха.

Еди потегли, а аз закрачих към сградата на Ейдриън с разтуптяно сърце. Още не се бях съзела от разтърсващото преживяване да се озова толкова близо до смъртта.

Влязох в апартамента, който беше тъмен и тих. Все още ме удивляваше колко хубав и спокоен сън имаше моят любим. Промъкнах се на пръсти в спалнята и го видях да лежи на леглото само по боксерки, с усукани завивки, праметнал ръка над главата си. Слабата улична светлина къпеше в меко сияние лицето му, застинало в един от редките мигове на покой. Беше толкова смайващо прекрасен, че почти повярвах на един от предишните му коментари, че двамата живеем във вълшебен сън.

Но това беше реално. Беше самата реалност и ние бяхме живи. Бяхме живи и аз отчаяно исках да се уверя в това. Без повече да се колебая, съблякох дрехите си и се мушнах в леглото до него.

ГЛАВА 22

ЕЙДРИЪН

— Сидни. — Името се отрони в унес от устните ми, когато усетих как тя се мушна в леглото. Съненият ми мозък не успя да изстиска нищо повече, а аз онемях, когато тя ме целуна. Обвих ръце около нея и изтръпнах от безкрайно приятната изненада да откривя, че е гола.

— Какво става? — едва смогнах да попитам. — Не че се оплаквам. По-скоро е интелектуално любопитство.

— Направих нещо потенциално опасно — заговори тя нервно. — Не, не е потенциално опасно. Действително е опасно и много глупаво.

После ми разказа невероятната история за това как тя и Еди захвърлили Нийл в лапите на един стригой. Едва се сдържах да не скоча от леглото и да се нахвърля с яростни упреци срещу нея, задето е рискувала толкова много. В съзнанието ми се мярна ужасният спомен, когато с нея бяхме пленени от двама стригои, а единият я ухапа. Дори не можех да си представя това да се повтори.

— Почакай. — Изправих се и изброих наум всички участници в тази лудост. — Всички са били там? Джил е била там?

— Това не беше част от плана — побърза да ме увери тя и седна до мен. — Беше нейна импровизация, както и на Анджелина. Предполагам, че и на Трей.

Да си представя как Сидни умира, бе повече от ужасно. А в известен смисъл още по-ужасяваща беше картината с умиращата Джил, защото вече я бях виждал.

— Можело е Джил да бъде убита — промълвих аз. — А се предполага, че ние се грижим за безопасността ѝ!

— Зная, зная. — Сидни се облегна на рамото ми. — Наистина не съм искала тя да се озове там. Еди също беше много разстроен, въпреки че не съм сигурна как се чувства в момента, след като тя го целуна.

— След като тя... Какво? Добре, после ще се върнем към това. Господи, Сидни. Защо не ми каза какво сте замислили?

— Защото щеше да се опиташ да ме спреш. Или щеше да поискаш и ти да дойдеш. Повярвай ми, много съжалявам. Не искам да имам тайни от теб. Никога. Искам всичко помежду ни да е ясно и открито. Просто искам... Ами, повече исках ти да си в безопасност. — Сгуши се по-плътно до мен. — Не ми казвай, че не разбираш тази логика.

— Естествено, че я разбирам! И да, наистина щях да се опитам да те спра. По дяволите, Сидни! — Сграбчих ръцете ѝ и се изненадах, че целият треперя. В съзнанието ми отново се изредиха кошмарни картини на Сидни, безжизнена и окървавена. — Това не е като да пиеш чай на вечерското сборище! Това е въпрос на живот и смърт. Ако беше загинала... Ако ме бе изоставила...

— Зная — прекъсна ме тя с въздишка. — Зная.

И внезапно ръцете ѝ се склупиха около мен, устата ѝ се притисна към моята във властна целувка, прогонвайки всички останали мисли, когато ме повали на леглото. Между нас лумнаха толкова нетърпение, такава безумна жажда за обладание, каквито не помнех. Имайки предвид активния ни сексуален живот напоследък, това бе още по-красноречиво. Може би смразяващият дъх на смъртта ни караше толкова яростно да докажем, че сме живи. Знаех единствено, че се нуждаех от нея, че искам да се разтворя в страстта, да се слея с нея. За да не я загубя никога.

Тя продължи да ме целува с диво настървение, с такава нетърпелива жар, че устните ѝ се одраскаха леко в зъбите ми. Бяха само няколко капки кръв, но сладкият метален вкус на кръвта върху езика ми изпълни цялото ми тяло с ослепяващ екстаз. Тя се отдръпна с тиха въздишка и докато я гледах на мъждивата светлина, видях как лицето ѝ се изкриви от ответен екстаз, когато чистият изблик на моройски ендорфини нахлу в кръвта ѝ. Устните ѝ се разтвориха; очите ѝ се разшириха от желание. В този миг бях сигурен, че ако приближа кучешките си зъби към шията ѝ, тя ще ми позволи да ги забия в нея. Ако исках, тази нощ можех да имам и кръвта ѝ, и тялото ѝ. И го желяех. Възбуждащата ѝ кръв ме извиси до върховете на блаженството, събуди глада ми не толкова заради самата кръв — а защото бе нейната. Нейната същност. Копнеех за това всепоглъщащо

единение с нея, да рухнат всички граници помежду ни, да я видя как се потапя във вълната на насладата от ендорфините. Щеше да ми позволи да го направя. Дори можеше да пожелае да го направя — или поне тази Сидни, която случайно бе получила кратък прилив на ендорфини. Ала аз не бях сигурен дали би го искала нормалната Сидни, независимо колко силно ме обичаше. И докато не бях, това бе граница, която ние нямаше да прекрачим, колкото и да ме подлудяваше тази мисъл.

Тя остана надвесена над мен още няколко напрегнати секунди, докато всеки от нас водеше своите вътрешни битки. Сетне мигът на изкушението отлетя и ние внезапно се нахвърлихме един върху друг с ожесточение, което помете спомена за нейната кръв. Аз се къпех в море от желаниа, потъвайки във всяка частица от съществуването ѝ. Нейният плам бе не по-малко изгарящ от моя; тя мълвеше името ми, вкопчила се здраво в мен, а ноктите ѝ се забиха в кожата ми, боеше се да не ме изгуби, ако отпусне прегръдката си.

Честно казано, трябваше да призная, че разбирах причините, заради които ме бе държала в неведение. Не ми харесваха, но ги разбирах. Ако трябваше да си разменим ролите, аз щях да направя същото, за да я предпазя. Трудно бе да я съдя, след като и аз имах тайни, не ѝ споделих за стабилизатора на настроението.

Последното важно нещо в цялата история бе това, че рискът, който бяха поели, си заслужаваше. Не можех да отричам резултатите. Кръвта на Олив действаше. Така или иначе, въпреки лутанията и догадките ни, бяхме успели да създадем магическа ваксина срещу стригоите. Ако само съществуваше начин да се изработи заместител.

— Знаеш ли — размишлявах на глас, докато обмислях случилото се. — Анджелина и Нийл наистина са се подложили на огромен риск. Никога повече няма да им се присмивам.

— Никога? — подразни ме Сидни.

— Е, може би не чак толкова много.

— Еди също рискува — напомни ми тя.

— Да, зная, но за него това е нормално. — И тогава си припомних предишните ѝ думи. — Почакай. Не каза ли, че Джил го целунала?

— Да. Беше много романтично, все едно каза: „Защо рискува живота си, глупчо?“ — Тя замълча. — Всъщност прилича донякъде на това, което току-що се случи между мен и теб.

— По-добре да не е съвсем същото — промърморих.

— Добре. Да кажем само, че мотивите им са били същите — поправи се тя.

Въздъгнах и си отбелязах наум утре непременно да поговоря с Джил.

— Като се има предвид, че всички сте живи и здрави, мога да призная в какъв огромен успех се превърна това фиаско. В кралския двор всички ще са на седмото небе.

— А утре вечерта ще се срещнем с Маркъс и ще му предадем резултата от друг голям успех — допълни тя. — Може би тъкмо безумието на тези идеи е двигателят на успеха им.

— Винаги е така — отвърнах, докато галех с палец потното ѝ рамо. Когато се придвижиха по-нагоре по шията ѝ, пръстите ми докоснаха тънката метална верижка и така открих, че не беше свалила всичко. На шията ѝ още висеше дървеното кръстче, което ѝ бях подарил и внезапно тя ми се стори още по-секси, отколкото ако беше съвсем гола.

— План за бягство номер четирийсет и пет — обявих. — Ще се присъединим към нудистките колонии на остров Фиджи.

— Има ли такива на Фиджи?

— Е, трябва да са на някое топло място, нали?

Паниката да не я изгубя все още гореше в мен, пламъкът бе достатъчно силен, за да пожелае да я любя отново. Ала вместо това останахме да лежим и разговаряме през цялата нощ. В тази блажена отмала не телата, а мислите и душите ни се сляха в едно. В обятията си намирахме радост, покой и утеха, а равновесието, което всеки от нас внасяше в живота на другия, ми позволи да се унеса в дълбок сън, какъвто от доста време не ме бе спохождал.

Не знаех с какви въпроси ще се сблъска тя на следващия ден. Госпожа Теруилиджър отдавна беше удобно извинение за отсъствията ѝ, но Зоуи със сигурност щеше да се чуди какво е задържало сестра ѝ през цялата нощ извън общежитието. Може би Сидни ще ѝ каже, че с преподавателката ѝ са работили до късно и тя е останала да преспи на дивана на Джаки. Както и да се стекат обстоятелствата, по решителното изражение на Сидни на следващата сутрин виждах, че тя ще се справи. Това беше нейна битка, не моя.

Тя прегледа продуктите, които Каси ми бе оставила и реши, че има достатъчно, за да направи палачинки. Вкъщи нямаше сироп, но затова пък в шкафа открих бурканче със сладко от малини и намазахме с него палачинките. Никога досега не бях хапвал по-вкусно нещо. Двата седяхме край кухненската маса с палачинките и кафето, Сидни четеше новините по телефона си, а аз прелиствах томчето с поезия, изпълнен с увереността, че мога да правя това през остатъка от живота си.

— План за бягство номер седемдесет и три — оповестих. — Да открием ресторант за палачинки в Швеция.

— Защо в Швеция?

— Защото там нямат палачинки.

— Всъщност имат.

— Е, в такъв случай вече ще имаме разработен пазар.

Оставих я в „Амбъруд“, изпълнен с противоречиви чувства на радост и задоволство от прекараната заедно нощ и горчивина и съжаление, че се налагаше да се сложи край на това вълшебство. И двамата имахме задължения, но все пак щях да я видя по-късно.

— Знаеш, че те обичам, нали? — Желанието да я целуна на раздяла беше толкова силно, че едва не наруших нашите правила.

Тя се усмихна, прекрасна и сияйна на късната утринна светлина.

— Не толкова, колкото аз те обичам.

— О, Боже. Това е като сбъдната мечта: да спорим кой кого обича повече. Хайде, започваме. Аз те обичам повече. Твой ред е.

Сидни се засмя и отвори вратата.

— Учила съм полемика. Логиката ми ще те разбие. Ще се видим довечера.

Наблюдавах я как се отдалечава и не потеглих, докато не се скри в сградата.

Когато влизах в апартамента си, телефонът ми избръмча за получен есемес. За миг си помислих, че е телефонът на любовта, но след това си спомних, че най-идиотски го бях изгубил. Когато се обадох в кафенето, където смятах, че съм го забравил, ми казаха, че в бюрото им за изгубени и намерени вещи има няколко телефона, така че възнамерявах по-късно да намина там. Междувременно на обикновения ми телефон имаше есемес от Лиса: „Включи си лаптопа.

Трябва да поговорим очи в очи.“ Досетих се за какво се обажда и когато се свързахме, грейналото й лице потвърди предположението ми.

— Чу ли вече? — попита развълнувано кралицата на мороите.

— За опасната и абсолютно своеволна авантюра на група хлапета, в която са се впуснали през изминалата нощ? Да, чух.

Лиса подмина хапливото ми подмятане.

— Ейдриън! Това е велико постижение! Изумително! Сбъдната мечта! Зная, че не е трябвало да го правят, но всичко е приключило благополучно, те са в безопасност и сега ние имаме реални, положителни резултати.

— Зная.

Тя ме изгледа озадачено.

— Изглеждаш необичайно спокоен.

— Чух новината още миналата нощ. Разполагах с достатъчно време, за да я осмисля. — Това, както и мисълта за опасността, на която се бе изложила Сидни, бяха отнели за мен част от величавостта на това приключение.

— Осъзнаваш каква важна роля изигра ти за този успех, нали? — Гледаше ме с пронизващите си нефритенозелени очи. — Ти разгада това, което никой от нас не успя. Случилото се е благодарение на теб.

Свих рамене.

— Не, една от твоите умници също щеше да се сети.

— Но го стори ти. Сега остава само да открием по-ефикасен метод да постигнем същото, който те включва всеки път връщането на стригой към първоначалната му същност. — Ентусиазмът й видимо помръкна. — Ще ми се...

— Зная — прекъснах я, предугадал какво ще последва. — Но не мога, Лиса. Ще продължа да вземам хапчетата.

Тя кимна примирено.

— Така и предположих. Не беше честно да повдигам този въпрос. Знаеш ли, изглеждаш добре — и без шеги, че винаги изглеждаш така. Това е нещо различно. Светлина. Щастие. Не зная.

— Хей, тук не всичко е цветя и рози. Онзи ден слушах „Стената“. Човече, нека ти споделя мнението си за това.

— Може би някой друг път — ухили се тя. — А засега предполагам, че просто ще ни помагаш със съвети. Нина и аз върнахме

към първоначалната им същност двама стригои. Соня беше превърната отново в морой. Дватамата с теб изтръгнахме мъртъвци от смъртта.

— Впечатляващо резюме, Ваше Величество.

— Знаеш за какво говоря. Всички ние сме направили и видели достатъчно, за да разрешим тази загадка. Няма да позволим духът да ни надвие. — Предишното ѝ оживление се завърна. — Не ламтя за известност и слава, Ейдриън, но бих искала да оставя след себе си някакво наследство. И това постижение може да е моето наследство. Не желая да бъда един от онези монарси, които „просто са управлявали“. Искам да направя нещо за народа си.

— Ти правиш много неща за нас, братовчедке. Нали ще прокараш декрета за възрастта на дампириите? Както и за кворума на кралските фамилии?

— Ах. — Лицето ѝ стана сериозно. — Тъкмо затова... Смятах да ти кажа по-късно. Кралският съвет в най-скоро време ще гласува да отпадне закона за двама живи членове от кралския род и доколкото сме запознати с нагласите, ще разполагаме с нужния брой гласове.

— Дявол да го вземе! — възкликнах неволно. — Ако това мине, Джил ще е в безопасност. Може да напусне Палм Спрингс.

Това означаваше, че и Сидни ще трябва да замине.

— Зная. Сигурна съм, че ще мине.

Светът, който познавах, внезапно се промени.

— Какво ще стане с Джил?

— Ще се върне в кралския двор, ще ходи на училище тук, ще се обучава на кралските поръчки. Сигурна съм, че ще се радва да се види и с майка си. — Лиса се поколеба, преди да продължи. — И не бих имала нищо против да се опознаем по-добре. Зная, че според теб се държах лошо с нея.

— Ти направи това, което бе длъжна — казах, без да потвърждавам думите ѝ, но и без да ги отричам. Обстоятелствата бяха поставили двете сестри в доста неприятно положение.

— Добре, на нея можеш да кажеш новината, но иначе изчакай да мине гласуването. След като имаме пълна сигурност, ще го оповестим пред всички.

Козирувах ѝ чинно:

— Както заповядайте. — Ясно беше, че тя смяташе да приключи разговора. — Хей, наблизо ли е по-лошата ти половинка? Искам да го

питах нещо.

В очите ѝ проблесна удивление. Напоследък не бях много близък с Кристиан.

— Разбира се. При мен е. — Видях я как стана и се отдръпна, а след миг на екрана се появи Кристиан с коронната си саркастична усмивка.

— За какво става дума? — попита. — Нуждаеш се от съвети за стайлинга на прическата?

За част от секундата дъхът ми секна. Въпреки че леля Татяна не ме преследваше наяве, никога не бе напускала спомените ми. Членовете на семейство Озера много си приличаха и като го погледнах, с черната коса и леденосините очи, внезапно сякаш видях пред себе си леля му, Таша Озера. Старата паника и депресия започнаха да се надигат в мен, но аз бавно и уверено ги овладях. Кристиан не беше виновен за случилото се. Двамата бяхме приятели. Можех да се справя с това.

— Съветите, които изплагиатства от мен? Не, благодаря. Но чух, че имаш страхотна рецепта за руло „Стефани“.

Гледката си струваше — ченето му увисна и погледът му се оцъкли в пълен потрес.

— Откога готвиш? — едва успя да смотолеви.

— О, знаеш как е. Аз съм ренесансов мъж. Правя всичко. Прати ми рецептата и ще я пробвам. Ще те уведомя, ако внеса подобрения.

Самодоволната му усмивка се завърна.

— Опитваш се да впечатлиш някоя девойка ли?

— С кулинария? — Посочих лицето си. — Това е всичко, което е нужно за целта, драги Озера.

След като приключих с кралските дела, реших да се обадя на Джил. Исках да съм първият, който ще ѝ разкаже за промените в законите. С удоволствие бих я завел на някое уютно местенце, но един от дампирите щеше да настоява да дойде. Не ми се щеше да имам публика, затова се договорихме да се срещнем в училище и да си устроим пикник, като „брат“ и „сестра“. Денят беше прекрасен, а и ми бяха останали още две кексчета. Тази сутрин Хопър излапа повечето от тях, преди Сидни отново да го превърне в статуетка, за да го вземе със себе си и да прекарат известно време заедно.

— Не мога да повярвам, че ти си ги направил — промърмори Джил между две хапки, когато по-късно се срещнахме. Едно от предимствата на заглъхналата връзка беше, че можех да разкрася участието си в печенето на кексчетата.

— А аз не мога да повярвам, че си участвала в безразсъдно преследване на стригой, без да ми кажеш — заявих с остър тон.

Тя въздъхна.

— Щях да го направя, но нямаше време. Всичко стана толкова бързо. В един момент го преследвахме, а в следващия се озовахме в разгара на битката.

— Да. Чух и за това — как после доста си се разгорещила.

Бузите ѝ поруменяха.

— Няма нищо такова. Беше само една целувка. По-късно си поговорихме за това. Отчасти. Той каза „че трябва да помисли“. Каквото и да означава това. — Джил отново въздъхна, този път като нещастно влюбена. — Навярно за него целувката не е нищо особено и дори не я смята за истинска, а просто се опитва да намери начин как да се отърве от мен, но без да ме обиди.

— Той отвърна ли на целувката ти? — не сдържах любопитството си аз.

— Да, но мисля, че просто го сварих неподготвен.

— Сладкишче, Еди е пазител. Никога не можеш да свариш неподготвен някой пазител. — Наблюдавах развеселено как усмивката разцъфна бавно върху лицето ѝ. — Време е и ти да имаш романтична връзка — додадох, — вместо постоянно да си пъхаш носа в моята.

Сега вече усмивката огря цялото ѝ лице.

— Знаеш ли, донякъде ми липсва, че вече не съм част от това — призна Джил. — Може би звучи малко извратено. Не ми се нравеше ролята на воайор, но да усещам цялата тази любов... беше невероятно.

— Бъди търпелива. И твоето време ще дойде. — Слънцето грееше силно, но ние бяхме на сянка и аз се излегнах върху одеялото, което бях донесъл. — Просто се постарай повече любовните изблици да не бъдат насред някоя смъртоносна битка със стригой, става ли?

— Случилото се наистина беше опасно — призна тя. — Не само за моя живот, а и за управлението на Лиса. И всички онези последствия, ако бях умряла.

Облегнах се назад.

— Странно, че го спомена.

Разказах на Джил новините, как вече може би няма да е начело на най-търсените в списъка на най-злите врагове на Лиса. Казах ѝ, че ще може да води нормален живот — доколкото това бе възможно за една принцеса, чиято заварена сестра е кралица на нацията. Очите на моето сладкишче станаха толкова огромни, че ми хрумна абсурдната мисъл, че лицето ѝ няма да ги побере.

— Ще мога да видя мама. — Тя примигна, за да възпре напирашите сълзи. — Свикнах да живея тук, но тя много ми липсва. Искам отново да я видя.

Потупах я успокояващо по ръката, като се въздържах от признанието, че тя не е единствената, която с града за майка си.

Джил бързо овладя емоциите си.

— Какво ще стане с всички, ако си замина? И останалите също ще трябва да заминат, нали? Ще получат нови назначения?

— Предполагам. Няма причина да остават.

— Сидни също ще замине — осъзна Джил.

Кимнах.

— Какво ще правиш?

— Не зная — отвърнах честно. — Аз дойдох тук заради теб. Знаеш, че все още искам да те подкрепям. Но дали е нужно да оставаме заедно, ако връзката помежду ни не е активна? А и как ще последвам Сидни на следващата ѝ мисия? Сега нейната работа е извинение, за да се виждаме. Ако я следвам през половината свят... ами, не бихме могли да го обясним.

— Тя може да напусне алхимиците. Маркърс го е направил. — Съчувствието, изписано върху лицето на Джил, едва не ме разплака. — Бихте могли да отидете някъде. Продължаваш ли да правиш планове за бягство?

Западна Вирджиния. Рим. Ню Орлиънс. Фиджи. Швеция.

— Това беше просто на майтап — промълвих, чувствайки се натъжен, поради причини, които не разбирах. — Трябва да поговоря с нея за това. Тя дори не знае новината, а и проектозаконът още не е гласуван.

Но първо трябваше да се оправим с Маркърс и доставката на мастилото. Когато се прибрах, изпратих есемес на Сидни, подбирайки внимателно всяка дума, тъй като това не беше телефонът на любовта:

„Всичко наред ли е?“ Отговорът ѝ дойде почти незабавно: „Доколкото зная, да“.

След това денят се влачеше безкрайно дълго, най-вече защото тя ми липсваше и исках да я видя. Подготвих домашните си и отидох в онова кафене, но ме очакваше разочарование, тъй като телефонът ми не беше сред намерените. Единствената ми надежда беше, че някой го е намерил в класната стая и го е предал в офиса на охраната в „Карлтън“. В противен случай двамата със Сидни трябваше да се сдобием с нови телефони на любовта.

Когато по-късно отидох в дома на Джаки, вратата ми отвори Маркъс, а зад него имаше някакви младежи, които не познавах. И двамата имаха върху страните си златни лилии, без да са подпечатани с индигово мастило. Зачудих се дали не са опитни свинчета.

— Ейдриън — рече Маркъс и пристъпи напред, за да ми стисне ръката.

— Маркъс — кимнах. Трудно беше да се повярва, че се държахме толкова любезно, имайки предвид факта, че се опитах да го ударя шейсет секунди след като се срещнахме.

— Това са Джейми и Чад; запознахме се в Ню Мексико.

Докато се ръкувах с тях, Джаки влезе в дневната. Усмихнах се, искрено радостен да я видя.

— За мен винаги е удоволствие — рече тя, остави таблата с чай и лимонада и ме целуна по бузата.

— Тази вечер нямаш ли среща? — поинтересувах се.

В очите ѝ проблеснаха развеселени искрици.

— Е, не мога да хукна по срещи, когато съм домакиня на нещо като тайна сбирка, нали? Успокой се, ще можете да останете насаме, а ако си разтревожен за връзката ми с Малахи, можеш да бъдеш спокоен — по-късно ще излезем и всичко помежду ни е прекрасно.

— Да съм разтревожен ли? Не. Озадачен, леко смутен? Да. Но не съм изненадан, че всичко помежду ви е прекрасно. Като истинска разбивачка на мъжки сърца, съм сигурен, че го въртиш на малкия си пръст, Джаки.

Тя се изкиска.

— О, Ейдриън, радвам се, че Сидни те държи наоколо, за да ни развличаш и разсмиваш.

— Предположих, че това ще да е причината — обобщи Маркъс, кимайки в знак на благодарност, докато си вземаше чаша с лимонада. — Като заговорихме за нея... Изненадан съм, че не е дошла тук с един час по-рано.

Погледнах часовника. Всъщност оставах още пет минути до уреченото време.

— Преди месец вече наистина щеше да е дошла. Но сега, когато и сестра ѝ е тук, животът е малко по труден.

Маркъс сбърчи вежди.

— Така ли? Искаш ли да ми разкажеш по-подробно?

Джаки взе на ръце голямата тигрова котка.

— Струва ми се, че това е любезен намек да се оттегля в работилницата. Потърсете ме, ако се нуждаете от нещо, и кажете на Сидни да дойде да ме види, преди да си тръгне.

Седнах в дневната с Маркъс и неговата Весела дружина ренегати. Стратегически се настаних на малкия диван за двама, за да не седне никой на него, докато дойде Сидни. Е, поне не човек. Веднага щом се настаних, три котки скочиха при мен и се разположиха удобно.

— Алхимиците са приели сестра ѝ в своите редици — обясних на Маркъс. — И сега тя е част от мисията в „Амбъруд“. Много е усърдна и нетърпелива да се докаже и в същото време доста подозрителна към дейността на Сидни — например че отсъства прекалено много или че е станала твърде близка с мороите.

Докато говорех, лицето на Маркъс потъмня от тревога.

— Аз я предупредих. Казах ѝ, че това ще се случи. Трябваше да дойде с мен.

Посочих към кофата с мастило, която сигурно бе донесла Джаки.

— Ако го беше направила, нямаше да може да направи това. С откритието си Сидни навярно ще промени цялото ти дело, Робин Худ. Мастило, което завинаги неутрализира внушението на алхимиците, при това съвсем безцветно. Не е ли невероятно? Ще можеш навсякъде да внедриш двойни агенти.

— Зная. — Той погледна към Джейми и Чад, които наблюдаваха прехласнато лидера си. — И повярвай ми, мислил съм за това. Но е прекалено опасно. Алхимиците много добре умеят да надушват предателите.

— Сидни също е много добра — заявих непоколебимо, лоялен към моята любима.

— Зная, че е — съгласи се Маркърс. — Но както й казах преди, не можеш винаги да си на върха. Накрая ще се подхлъзнеш и ще сгреша. Дребните неща. Малките трохи хляб.

Запазих безпристрастното си изражение и се престорих на изцяло погълнат от шарената котка, мъркаща в скута ми, ала отвътре безпокойството ми се усили. Малките неща. Като секс в колата. Или една нощ, прекарана заедно. Или да ме прибере от заложната къща. За всяко от тези неща един шпионин алхимик лесно можете да узнае. Намеренията ни бяха добри, но Маркърс беше прав. Бяхме станали небрежни. Когато вдигнах глава, видях, че ме изучава внимателно с яркосините си очи. Може и да не подозираше за отношенията ни със Сидни, но отлично знаеше какво си мислех: тя се бе подхлъзнала и бе сгреша.

— Ще можеш ли да я измъкнеш оттук? — попитах. — Ако тя тръгне?

— Би трябвало да мога — кимна той.

— Къде би я отвел? — Западна Вирджиния. Рим. Ню Орлиънс. Фиджи. Швеция.

— Още не зная. Някъде, където ще бъде полезна, но в безопасност. — Маркърс помълча няколко минути, а аз видях, че той наистина се тревожеше за нея и за своите доброволци. — А дали тя ще тръгне?

— Ще тръгне — отвърнах твърдо, без да издавам колко щеше да ми бъде трудно да я убедя да избяга. И аз ще тръгна с нея.

Маркърс се замисли, сетне провери мобилния си телефон.

— Къде е тя? Изгарям от нетърпение да науча всичко за това мастило.

Аз също погледнах часовника си. Тя закъсняваше с петнайсет минути. Не помнех Сидни да е закъснявала някога в живота си. Извадих телефона си и се опитах да измисля есемес с неутрален текст. Написах: „*Всичко наред ли е в света?*“. Когато се уверих, че няма да дочакам отговор, го приех като добър знак.

— Може вече да е на път — обясних на Маркърс. — Тя не изпраща есемеси, когато шофира.

Той искаше да узнае нещо повечето за мастилото, така че му поднесох малко смътно описание, без да спомена, че Сидни е използвала магия. Не можах да си спомня геологическите особености, но казаното от мен се оказа достатъчно, за да го заинтригува, както и новината за създаването на „ваксина против стригои“ с помощта на магията на духа. Предполагах, че това не може за дълго да остане в тайна, а Маркърс не беше приятел на стригоите.

Когато изтекоха още петнайсет минути, започнах да се притеснявам. Позвъних ѝ, тъй като знаех, че нейният блутут в колата приема съобщения. Но вместо това се включи гласовата ѝ поща. Маркърс ме изгледа остро.

— Ейдриън, какво става? — попита ме той.

— Аз не... Идва.

Всички чухме как някакъв автомобил навлезе в алеята. Почти веднага вратата му се хлопна и последва бясно и шумно чукане по вратата на Джаки. Малко се изненадах, че Сидни не влезе направо. Джаки се появи при тази суматоха, но аз пръв отворих вратата.

И видях Еди.

Дрехите му бяха изцапани и окъсани, а дясната страна на лицето му — подута и зачервена. Гледаше с див, обезумял поглед. Никога не го бях виждал такъв. Обзе ме смъртен страх. Тъмнината, отчаянието и ужасът, които от толкова дълго не ме бяха навестявали, отново надигнаха уродливите си глави. Знаех какво е станало още преди Еди да ми го каже. Знаех го, защото същата разкъсваща божа бе изписана по лицето му, когато не успя да спаси Мейсън. Знаех го, защото почувствах, че моето лице изглеждаше в този миг също като лицето на Еди.

— Какво става? — извика Джаки.

Но очите на Еди оставаха приковани само в мен.

— Ейдриън — изрече задъхано, — опитах се, опитах се. Но бяха прекалено много. Не можах да ги спра. — Пристъпи напред и стисна ръката ми. — Опитах се, но те я хванаха. Беше засада. Не зная къде е. По дяволите, тя ме заблуди! Никога нямаше да я изоставя, ако не ме беше заблудила!

Бръкна в джоба на палтото си със свободната си ръка и измъкна миниатюрния златен дракон. Подаде ми го, но аз не можах да го докосна.

Маркърс се приближи към нас.

— За какво говорите? Какво се е случило?

За миг затворих очи, опитвайки се да се окопитея. Още не знаех подробностите, но бях наясно с крайния резултат.

— Разпадат се нещата — пророних, като най-после взех дракона.

— Центърът не издържа.

ГЛАВА 23

СИДНИ

Когато се върнах от Ейдриън, Зоуи още беше в леглото с мрачна физиономия и книга в ръка, която едва ли четеше. За част от секундата си помислих, че може би е толкова начумерена заради някой обичаен училищен проблем, като лоша оценка или липсата на кавалер за бала. Но от погледа, който ми хвърли, стана ясно кой бе виновен за вкиснатото ѝ настроение. Не ѝ харесваше, че вечно бях заета, но осъзнах, че това е нищо в сравнение с факта, че съм на страната на мама. Зоуи го смяташе за непростим грях.

— Зоуи — подех умолително, — хайде да излезем да хапнем или да отидем някъде. Да разнообразим малко столовата кухня.

— Нима вече не се разнообрази достатъчно? — тросна ми се тя. — Кафета и сладки приказки с госпожа Теруилиджър. Вкусни кексчета. — Потръпнах от враждебността в погледа ѝ.

— Не става дума за храната, а за теб. Искам да поговорим.

— Аз пък не искам да говоря с теб. — Претърколи се с книгата и застана с гръб към мен. — Махай се. Върви където щеш, прави каквото щеш.

Всъщност, като никога, нямах никакви спешни ангажименти, не и преди срещата тази вечер с Маркърс. Мاستилото ми беше готово, нямах и конкретни магически занимания с госпожа Теруилиджър. Наистина се надявах да оправя отношенията си със Зоуи, но по държанието ѝ личеше, че това няма да стане скоро. Никой обаче не бе отменил домашните и затова си взех чантата и се отправих към библиотеката. Определено не ми се щеше да стоя при сестра си, докато стаята ни напомняше на бойно поле.

Бях по средата на домашното за киселините и основите, когато върху масата ми падна сянка. Вдигнах глава и видях Трей и Анджелина, надвесени над мен, хванати ръка за ръка. Не знаех защо,

но изведнъж избухнах в смях. Може би след цялото напрежение и опасност, изпълнили неочаквано дните ми, тяхната връзка, макар и толкова заплетена, беше като свеж полъх.

— Добре ли си, Мелбърн? — попита Трей. — Да не би миналата нощ да са те светнали по-яко по главата?

Усмихнах се и с жест ги поканих да седнат.

— Не, не. Просто още съм малко замаяна от щастие и облекчение, това е всичко.

Анджелина се прозина.

— А ние добре си прекарахме през остатъка от нощта. Трябваше да дойдеш с нас. Еди каза, че си отишла да се видиш с Ейдриън или нещо такова?

— Да, налагаше се да обсъдим нещо, което се отнася до Джил. — Още една красива лъжа и съдейки по невъзмутимите им физиономии, разбрах, че нито за миг не са се усъмнили в мен.

— Наред ли е всичко с нея? — Внезапната сериозност на Анджелина едва не ме накара отново да се усмихна. Личеше, че отдавна е на тази мисия.

— С нея всичко е чудесно — уверих ги. — Като се изключи бягството ѝ, за да се включи в опасното преследване на стригой миналата вечер.

— Откачени работи станаха миналата нощ — обади се Трей с блеснали очи. — Откачени, но върховни.

— Не знаех, че толкова добре си служиш с меча. Упражняваш се между домашните по химия и футболните тренировки?

Той ми се ухили.

— Просто е част от детството и възпитанието ми, с това съм отрасъл.

— И как смяташ да съвместиш онова с това? — Погледнах многозначително към сплетените им ръце.

Този път и двамата добиха сериозни изражения, а Трей стисна ръката на Анджелина.

— Това означава повече. Нали ти казах, че имам нужда от време, за да помисля и да си изясня какво ще правя? Е, оказа се, че вече съм знаел. При това от дълго време.

— Но това е в разрез с убежденията и принципите, с които си закармен от малък — напомних му. — Против вярванията на твоите

хора.

Той не изглеждаше развълнуван или притеснен.

— Нещата се променят. Това вече не са моите убеждения и вярвания. А те вече не са моите хора. Заявиха ми го съвсем недвусмислено.

— Толкова ли е лесно да скъсаш с всичко? — продължих да го предизвикам.

— А наистина ли съм скъсал с всичко? Първоначалната цел на Воините е била да търсят и унищожават стригои. Но през годините водачите са се отклонили от нея. — Предишното му въодушевление се завърна. — Това, което направихме миналата нощ... Искам да кажа, че беше дяволски ужасяващо. Бях изплашен, особено, когато онзи ме хвърли на земята. Ала в същото време се чувствах на мястото си. Като че ли съм роден за това — да помагам да се изкорени злото от света.

— Сериозно ли каза току-що „да се изкорени“? — подкачих го аз.

Трей поклати развеселено глава.

— Така, както аз виждам нещата, моят път не се отличава особено от това, на което са ме учили. Стригоите са зло. Ние трябва да ги спрем. Мога да го постигна без Воините, по своя начин, който смятам за правилен.

— А аз мога да помогна — включи се и Анджелина. Дватамата впиха погледи един в друг и аз си помислих, че ще се наградят тук и сега. — Ние ще основем наша група.

— Пазителите имат строги правила за дейността на дампирите — предупредих я.

— Аз не съм пазител — сви рамене Анджелина. — Не се отчитам пред тях. А и освен това, нямаше ли разговори с мороите да преследваме заедно тези чудовища?

— Да.

В момента кралицата имаше толкова много проблеми, че ми се струваше, че този бе убягнал от вниманието ѝ. Но действително напоследък все повече и повече се дискутиреше за превантивни удари срещу стригоите — с обединените сили на пазители и морои. От векове мороите спореха помежду си доколко е морално да се използва магията като оръжие. С течение на времето ставаше все по-ясно, че магията може би е ключът към безопасността на тяхната нация.

— Добре — продължих, донякъде изненадана от собствената си заядливост. — Да приемем, че Воините ти позволят да минеш на свободна практика. Но какво ще стане, когато открият, че имаш връзка с жена дамфир? Доколкото виждам, вие двамата не го пазите в тайна.

Трей сви рамене.

— Не, но едва ли имат шпиони тук. А дори и да разберат, ще трябва само да изтърпя известна доза нравоучения. Те няма да ме накажат или нещо подобно. Защо си толкова загрижена за нас? Каква е тази игра на въпроси и отговори? Нали уж ни помагаше?

— Тя е алхимик — намеси се Анджелина, с нетипично мъдра физиономия. — Те всички са си такива. — След това ме шашна още повече, когато внезапно доби смутен вид и измъкна ръката си от тази на Трей. — Извинявай. Това навярно беше. Много грубо към теб. Ние би трябвало да сме по-тактични.

Трудно бе да се прецени кое беше по-нелепо: Анджелина, осъзнаваща нещо подобно, или фактът, че беше напълно невярно.

Защото, честно казано, причината да се заяждам толкова с тях беше ревността ми. Не изпитвах много често това чувство, ала сега ме бе обзело неудържимо. Много, много им завиждах, че можеха така открито да са заедно. Не криеха близостта си. Не се спотайваха. Не се страхуваха от възмездие. Трей беше толкова спокоен при мисълта, че Воините могат да разкрият връзката му. Само преди месец техните упреци щяха да бъдат истински ужас за него. А сега, след като бе изяснил чувствата си, възприемаше гнева им като нещо незначително. В крайна сметка изглежда, че те най-вече са го порицавали и заклеймявали. При цялата им фанатичност и варварщина Воините не бяха като алхимиците, които изпитваха необходимост да отстраняват и дезинфектират проблемите си. Исках да плача и да изкрещя на света, че това е нечестно, но знаех, че нямах право. Животът беше несправедлив към много хора. Аз не бях нещо специално и това бе съдбата, която ми бе отредена.

— Няма нищо — изрекох, опитвайки се да се усмихна. — Щастлива съм за вас, приятели. Наистина.

След няколко секунди те решиха да ми повярват и също ми се усмигнаха. Телефонът ми избръмча за получен есемес и аз видях, че е от Ейдриън. „Всичко наред ли е?“ Отговорих му веднага: „Доколкото зная, да.“

След като Трей и Анджелина си тръгнаха, се опитах да се ободря с мисълта, че довечера ще видя Ейдриън. Можеше и да е по-зле, предположих аз. Макар да бяхме доста ограничени в свободата си, поне се виждахме всеки ден.

И все пак... Достигах до етап, когато това вече не ми беше достатъчно. Исках да си лягам всяка нощ до него, не само за да се любим, а за да се събуждам с него всяка сутрин. Исках да ядем заедно палачинки. Да се срещаме с приятели като двойка. Исках да живея с него. Исках да имам собствен живот.

Когато по-късно се върнах в стаята, видях, че Зоуи е излязла. Отношенията ни продължаваха да са обтегнати, но поне изпитах облекчение, че най-сетне се е съвзела и е излязла от дупката на самосъжалението и враждебността. Достатъчно се бях нагледала на депресиите на Ейдриън и не исках и някой друг да преживява нещо подобно. Двете със Зоуи ще оправим отношенията си. Дължни сме.

Приблизително час преди да тръгна за дома на госпожа Териулиджър, дойде нов есемес от Ейдриън: *„Промяна на плана. Ще се срещнем в онзи ресторант в Индиан Каниън, който е затворен.“*

Съобщението ме шокира: *„Говори ли с Маркърс?“*

Отговорът на Ейдриън се забави: *„Да.“*

Ясно. Не беше нещо необичайно. Последния път, когато трябваше да се видя с Маркърс, той постоянно променяше местата на срещите ни, най-често в последната минута. Смяташе, че така е по-безопасно. Може би и сега ставаше дума за същото.

„През нощта онова място е доста страшно“, написах аз.

„Това е част от плана. Не се тревожи. Всички ще сме там.“

„Добре. Но първо трябва да отида да взема материала.“

„Аз ще го взема.“

Изведнъж осъзнах нещо. Ние използвахме телефоните на любовта. Бях взела моя, без дори да се замисля.

„Намерил си телефона!“

„Да.“

Заля ме огромна вълна на щастие и облекчение. Вече трябваше да съм разбрала, че не бива да се съмнявам в Ейдриън.

„Обичам те“, написах. *„До скоро.“*

Изчаках за отговор, но такъв не последва, затова започнах да се приготвям за излизане. Ресторантът се намираше на двайсетина

минути от „Амбъруд“, в доста отдалечена местност, настрани от главния път. Докато се обличах, все повече и повече се замислях колко опасно и неподходящо е мястото на срещата. Както си бях казала преди малко, това бе идеално място за Маркърс, но съвсем не бе от онези, които обикновено посещавах, ако бях сама. Не се боях от него, но се притеснявах от другите, не толкова благородни хора. Един от уроците за самозащита на Улф гласеше да избягваме несигурните ситуации. Въпреки уверението на Ейдриън, че всички ще бъдат там, реших да взема допълнителни предпазни мерки за собствено спокойствие.

Обадих се на Еди.

— Здравей — поздравих го. — Искаш ли да изпълниш една задача с мен?

— Миналия път, когато ме попита същото, отидохме на среща с група разбунтували се алхимици.

— Е, надявам се, че си се забавлявал, защото точно това смятам да правя и тази вечер. — Познавах го достатъчно добре, за да зная как да го спечеля за някоя кауза. — Трябва да посетя едно отдалечено място. Нийл и Анджелина ще останат тук, за да се грижат за Джил.

Изтекоха няколко секунди, преди той да ми отговори.

— Добре. Кога тръгваме?

— Веднага идвам при теб.

Когато отидох да го взема, Еди беше спокоен и оптимистично настроен. Предположих, че за краткото време, докато стигна до общежитието му, той се е свързал с други дампери, за да ги предупреди, че ще отсъства. Еди не дежуреше при Джил по двайсет и четири часа в денонощието, но не можеше да се отърси от усещането, че тя е особено уязвима, ако той е извън кампуса. Въпреки разногласията им аз знаех, че се чувства по-спокоен да има Нийл като допълнителна защита.

— Трудно е да се повярва, но след снощи всички са толкова спокойни и безгрижни — отбелязах, като видях, че е в добро настроение.

— Това не може да се каже за Нийл — отвърна Еди. — Той изглежда доста объркан. Не искам да кажа, че е потиснат или нещо такова. Напротив, много е щастлив от резултата. Мисля, че просто понякога ти е трудно да повярваш, че си ключът към разрешаването на

огромна загадка. Опита се да ни го обясни снощи, когато отидохме да отпразнуваме успеха.

— Съжалявам, че го пропуснах — вметнах аз. Всъщност не съжалявах ни най-малко, особено, когато си припомнях горещата и страстна нощ с Ейдриън.

— Сидни. — Безгрижието на Еди изчезна и въпреки че не откъсвах поглед от пътя, тонът му ми подсказа, че ще се случи нещо сериозно. — За онова... Имам предвид, че отиде при Ейдриън.

Усетих как гърлото ми се стегна и не можах веднага да му отговоря.

— Нека не говорим за това — промърморих. — Моля те.

— Не, трябва да говорим.

Еди знаеше. Еди знаеше и ако темата на разговора не беше толкова сериозна, щях да се разсмея. Той не съзнаваше собствените си оплетени отношения, но пазителите бяха обучени да наблюдават и забелязват дори и най-незначителните дреболии. И Еди го бе направил и несъмнено бе уловил всички дребни неща между Ейдриън и мен. Дватамата се стараехме с всички сили да крием чувствата си от алхимиците, но да ги спотайваме от приятелите си, които ни познаваха и обичаха, беше просто невъзможно.

— Лекция ли ще ми изнасяш? — попитах го сковано. — Ще ми кажеш, че нарушавам табуто, опазващо от векове чистотата на нашите две раси?

— Какво? — сепна се той. — Не. Разбира се, че не.

Осмелих се да го стрелна с поглед.

— Какво искаш да кажеш с това „разбира се, че не“?

— Сидни, аз съм ти приятел. И той ми е приятел. Никога не бих те съдил и със сигурност никога няма да те издам.

— Мнозина смятат, че това, което вършим, не е правилно. — Изпитвах странно и необяснимо облекчение да призная пред друг отношенията си с Ейдриън.

— Е, аз не съм от тях. Ако го искате... Това си е ваша работа.

— Изведнъж всички станаха много либерални по тези въпроси — промърморих изненадано. — Преди малко чух подобно нещо от Анджелина и Трей — ставаше дума за техните отношения. Не за... Други хора.

— Мисля, че част от това мое убеждение е вследствие обречената ми връзка с Анджелина — рече той много по-весело, отколкото очаквах, имайки предвид, че тя му изневери. — Тя толкова много говореше за своя народ, че след известно време вече не ми се струваше толкова странно и необичайно. И, ами, нашата раса съществува, защото човешките същества и мороите са били заедно и са имали деца.

Върху устните ми затрептя лека усмивка.

— Ейдриън казва, че няма да е справедливо към останалия свят да имаме деца, защото ще бъдат надарени с невероятна сила, съчетана с очарованието, ума и неотразимия външен вид на двамата ни.

Еди се засмя от все сърце. Не го бях чувала често да се смее така и аз също прихнах.

— Да, мога да си представя, че той ще каже нещо подобно. И мисля, че тъкмо това е... истинската причина да не намирам отношенията ви за толкова странни и невъзможни. Въпреки че са против здравия разум, но някак си вие двамата заедно. Просто се получава и изглежда съвсем естествено.

— Против здравия разум — повторих аз. — И това ако не е истина.

Част от веселието му се стопи.

— Но не това ме тревожи. Нито моралната страна. Безпокоят ме алхимиците. Още колко дълго смятате, че ще можете да продължавате по този начин?

Въздъгнах, докато отбивах от главното шосе към мястото на срещата.

— Докато центърът издържи.

Порутеният ресторант, наречен с не особено оригиналното име „При Боб“, през деня се виждаше много добре от шосето. Ала нощно време беше съвсем друго. Големите лампи на тавана отдавна бяха изгорели и по-голямата част от покрития с чакъл паркинг тънеше в мрак. След като угасих двигателя на колата, единствената светлина идваше от крушката близо до задната част на сградата. Беше от тези места, които бяха идеални свърталища за серийни убийци, скитници и Маркърс Финч и неговата дружинка. Тъкмо първите две категории бяха причината да помоля Еди да ме придружи.

Поршето на Кларънс не се виждаше, но наблизо бе паркиран голям сив ван.

— О, Боже! — въздъгнах. — Чудя се колко ли сподвижници е довел Маркър със себе си.

Еди не каза нищо. Всички романтични размишления бяха забравени и той мигом бе влязъл в ролята си на опитен пазител. Районът бе събудил всичките му инстинкти за тревога и аз знаех, че обучението му бе взело връх и той щеше да огледа всеки ъгъл. Дори вървеше пред мен и пръв опита да отвори вратата. Прозорците бяха покрити, но аз виждах отвътре да се процежда слаба светлина. Дръжката се завъртя в ръката на Еди, той бутна вратата, пристъпи вътре и...

Попадна правно в засада.

Не можах да различа никакви отличителни особености. Всички бяха в черно и носеха черни скиорски маски. Мисля, че очаквах да съм сама, защото само един от тях се протегна към Еди и очите на непознатия се разшириха от ужас, когато моят приятел не само избегна ръцете му, но в същото време го сграбчи и го запрати през стаята, където явно се блъсна в друг маскиран.

— Сидни, бягай! — изкрещя Еди.

Незабавният инстинкт ми заповядваше да не изоставям Еди, но когато дампирът ме избута през вратата, разбрах, че идва с мен. Хукнахме към паркинга, но видяхме още две фигури в черно да излизат от вана, отрязвайки пътя към колата ни. Еди сграбчи ръката ми и двамата затичахме в противоположната посока, където зад сградата в мрака се бе ширнало безбрежно пясъчно поле.

Бях добра бегачка, но знаех, че Еди е принуден да се забави заради мен. Знаех също, че всички опити да го накарам да се спасява без мен ще бъдат напразни. Тревата по полето бе хилава и оскъдна и имаше само едно-две дървета. Тогава зад нас се разнесоха викове. И изстрели.

Еди успя да хвърли поглед през рамо, без да забавя крачките си.

— Приближават се — предупреди ме той. — Приблизително седмина, с фенерчета. И очевидно са въоръжени.

— Виж! — ахнах аз. Пред нас виждах още две фенерчета да приближават от посоката, в която се бяхме насочили.

Той не каза нищо, но изведнъж ме дръпна рязко надясно, бутна ме на земята, а после ме придърпа в една канавка, която бе забелязал с превъзходното си зрение на дампир. Притисна ме по корем и надвисна над мен, за да ме защити от куршумите. Канавката бе плитка и ни заслоняваше едва отчасти, а тънкото самотно дърво отстрани също не беше кой знае какво прикритие. Сърцето ми туптеше учестено в гърдите и аз се опитах да се успокоя, за да не ме издаде задъханото ми дишане. Еди беше замрял над мен напълно неподвижен, всичките му мускули бяха напрегнати като пружини, готов в следващия миг да се хвърли в атака, ако се наложи.

Виковеите приближаваха; повечето от преследвачите ни най-често си подвикваха един на друг за посоката, чудейки се къде сме изчезнали. Докато лежах там, с надеждата да ни подминат, отчаяно се опитвах да разбера кои са те. Очевидно не бяха сподвижниците на Маркърс, неговата весела дружинка от ренегати. Но явно беше някой, който силно искаше да ни плени — или по-точно мен — за да ми заложи толкова изкусно организиран капан. Можех да се сетя само за една група, която пасваше на това описание.

Алхимиците.

Точно заради това от толкова време живеех в страх; само не очаквах толкова бързо да рухне всичко. В ума ми препускаха милион въпроси. Откога алхимиците са ни дебнали в Палм Спрингс? Заловили ли са Ейдриън и Маркърс?

— Сидни!

Познатият глас секна дъха ми. Баща ми.

— Сидни, зная, че си някъде тук. Ако ти е останал здрав разум и благоприличие, излез и се предай.

Един опитен преговарящ може би щеше да произнесе тази реч с по-внимателен, по-убедителен тон. Но не и баща ми. Беше груб и безчувствен, както винаги, всяка негова дума звучеше като обида.

— Ще е по-лесно за теб, ако го направиш — продължаваше баща ми. — Както и за онова... момче. Той не ни е нужен. Може да си тръгне, ако ти дойдеш с нас. — После го чух да пита с по-тих глас: — Това ли е той!

— Не, не е той — отвърна му млад женски глас.

Лекото сковаване на Еди ми подсказа, че и той е познал гласа на Зоуи.

— Това е за твое добро — изръмжа баща ми, без никаква милостива нотка в гласа. — За твоята душа. За твоята човечност. Ние знаем всичко. Намерихме телефона. Ела с нас, за да те спасим от по-нататъшно проклятие и осквернение.

Телефонът. Изгубеният телефон на Ейдриън. Толкова се страхувах, че ще стане причина за катастрофа, въпреки безгрижните коментари на Ейдриън, че телефонът не означава нищо, освен, ако някой не знае, че е негов. Очевидно се оказа прав — някой знаеше. Някой беше наясно, че това не е телефонът на някакъв случаен непознат, влюбен до уши в гаджето си. Как е разбрал? Да не би някой да го е следил в училището и да го е откраднал там? Това беше загадка, за чието разгадаване няхах време.

Настана тишина. Всички чакаха да се предам. Еди и аз едва дишахме. Внезапно един лъч освети укритието ни. Еди скочи преди нападателят да успее дори да извика за помощ. Удари го с такава сила, че го повали на земята, сетне ме сграбчи, без да се колебае дори за миг. В този миг връхлетя следващият нападател, който успя да удари Еди по лицето. Дампирът го блъсна настрани и продължи да се оттегля почти без никакво забавяне, влачейки ме със себе си, докато се препъвах. Вероятно бе преценил добре обстановката, избирайки най-безопасния маршрут, тъй като не виждах никакви светлини пред нас. Отново проехтя изстрел и чух как баща ми изкрещя:

— Спрете! Можете да я улучите! Не стреляйте, освен ако само той не е на прицел.

Очите ми не можеха да се адаптират в мрака и трябваше да се доверявам на Еди.

— Мисля, че по-нататък полето преминава в ниски планини и пустош — рече той. — Ще ни изгубят следите и там ще се крием колкото време е нужно. — За Еди оцеляването в пуста местност явно беше лесна задача. — А после ще се приберем у дома и ще измислим нещо.

Ще измислим нещо. Какво по-точно? Да се опитаме да се договорим с хора, които се опитват да ме похитят и да убият Еди? Той зави рязко наляво и аз разбрах защо, когато видях светлина в посоката, в която се бяхме насочили. Нямаше как да разберем докъде се бяха разпръснали. Следващият изстрел, който чухме, проехтя близо, много по-близо, отколкото очаквахме. Това означаваше, че някой бе забелязал

Еди и ни приближаваше. А това беше удивително, тъй като не беше лесно да се достигне пеша един дамфир.

Не, не дампира. А мен. Еди не бягаше с нормалното си темпо. Бягаше с моята скорост. Може би, ако беше сам, щеше да успее да им се изплъзне и да се укрие в някой пущинак, но не и докато аз съм с него. Аз бях човек, а единият крак още ме болеше от неуспешното ми приземяване на улицата снощи.

Еди няма да ме изостави, мислех си обезумяло. Никога няма да ме изостави. Те искаха да заловят мен, не им пукаше за него. Той можеше да оживее или да умре, за тях нямаше значение. Но ако им пречеше, щяха да го застрелят, а после да унищожат тялото му.

— Еди — изрекох, задъхана. — Трябва да се разделим.

— Никога.

Отговорът не ме изненада. Това, което истински ме изуми, бяха думите на Ейб Мазур, изплували сред хаоса в главата ми: *„И нито за миг не си и помисляй, че не бих извършил ужасни, неописуеми неща, ако се налага да спася някого, когото обичам.“* И тъй като това беше Ейб, аз, естествено, предположих, че имаше предвид да извърши ужасни, неописуеми неща на други хора. Но докато двамата с Еди се държахме един за друг, думите придобиха съвсем различно значение. В онзи момент знаех, че бих направила всичко, за да спася верния си приятел, когото обичах.

Дори това да означаваше да сторя нещо ужасно и неописуемо на себе си.

Чувах изстрелите и тропота на краката по земята. Те приближаваха. Както и оръжията. И макар и стисната в жестоките клещи на ужаса, когато сърцето ми сякаш всеки миг щеше да се пръсне в гърдите, без никакво усилие измислих една ал химистка лъжа.

— Нали видя какво направих с огъня? Мога да направя още едно подобно заклинание. Не точно същото, но не по-лошо. Имам у себе си артефакт, нещо като амулет, но той трябва да се използва от разстояние. Ако се разделим и аз отвлека вниманието им, ти ще изречеш заклинанието. Това е магия за сън. Ще подейства на всеки, с изключение на мен, защото аз съм защитена.

— Аз не мога да правя магии — възрази той. — Защо ти не я направиш, а аз да отвлека вниманието им?

— Защото ще подейства и на теб, ако ти също си наблизко. Можеш да го направиш. Магията е в амулета. Просто ще произнесеш заклинанието и ще я задействаш.

Зарових със свободната си ръка в чантата си, докато тичах. Измъкнах Хопър — в кристалната му форма — и го подадох на Еди заедно с ключовете.

— Вземи ключовете, защото ти ще можеш по-бързо да подкараш колата, когато избягаме. Когато изричаш заклинанието, вдигни дракона — промълвих задъхано. — И кажи: centrum premanebit.

— Сеп. Какво?

— Centrum premanebit — повторих твърдо. — Изречи го три пъти, с лице към нас, но се увери, че си се отдалечил достатъчно. Ако някой те залови и прекъсне, магията ще доведе до нежелани резултати.

— Не мога! Не мога да те изоставя. Ще намерим друг начин.

— Не, няма да намерим. — Чувствах как умората надделява и кракът ме заболява още по-силно. Ако Еди разбереше, знаех, че ще се опита да ме носи, а това само щеше да утежни ситуацията. — Това е нашият шанс. Те са прекалено много, но ние можем да ги неутрализираме с един удар. Моля те, Еди. Каза, че си ми приятел. Аз съм ти приятел. Довери ми се. Зная какво правя.

Отекна още един изстрел и прахта се надигна само на половин метър от нас, където куршумът се заби в земята.

— Аз ще тръгна натам — заяви Еди, сочейки с Хопър. — Ти поеми наляво. Не виждам там никой от тях. Ако ти се опиташ да привлечеш вниманието им, те няма да имат време да стигнат до теб, преди да направя магията. Нали така?

— Точно така. — Стиснах ръката му и преглътнах напирещите сълзи. — Можеш да го направиш. И запомни — аз съм твой приятел.

— Centrum premanebit.

— Centrum premanebit — повторих. Той ме пусна и ние се разделихме. Еди хукна под кос ъгъл надясно, ала вместо да се затичам в противоположната посока, аз се обърнах и се насочих обратно към мястото, откъдето бяхме дошли. И почти незабавно попаднах в ръцете на похитителите си.

— Няма да се бия с вас — изрекох едва чуто, когато те сграбчиха ръцете ми. — Но трябва веднага да ме заведете при баща ми. Отведете ме отгук. Ще говоря единствено с него.

Молех се те да ме послушат и да се отдалечим достатъчно, преди Еди да разбере, че съм го излъгала и да се втурне да ме спасява. Похитителите направо ме влачеха, но се вслушаха в молбата ми и ние напредвахме доста бързо. Това беше част от прословутата ефективност на алхимиците. Те имаха мисия. И искаха да я завършат бързо и докрай.

Баща ми и Зоуи, без маски, стояха близо до границата между паркинга и полето. Бях толкова изтощена, че исках да се свлека на земята, но се удържах на крака, дори когато придружителите ми ме пуснаха и ме бутнаха грубо напред. Погледнах баща ми право в очите.

— Еди ще извика помощ — изрекох хладнокръвно. — Ако искате да избегнете кървава схватка с пазителите, трябва да тръгнем веднага.

— Поне все още си запазила здравия си разум — изсумтя той и кимна рязко към вана. — Отведете я там.

Похитители ме повлякоха към вана и ме набутаха вътре върху дългата седалка. Местата във вана бяха разположени доста странно — гърбът на моята седалка се допираше до гърба на седалката на шофьора и седалките на пътниците, така че аз гледах към задната част на вана. Един алхимик седна до мен, а други двама се настаниха отпред, извън полезрението ми. Миг по-късно баща ми и Зоуи влязоха и заеха седалките срещу мен, така че можех да виждам лицата им. Останах с впечатлението, че наоколо са скрити и други коли с алхимици. Едва успях да закопчея колана си, когато алхимикът до мен улови ръцете ми, изви ги и ги завърза зад гърба ми. Ванът потегли и ние се отдалечихме сред облак от чакъл и прах. Молех се другите алхимици да ни последват преди Еди да се втурне да ме търси. Не исках повече стълкновения, които можеха да застрашат живота му.

Във вана се възцари тягостна тишина. Само баща ми и Зоуи бяха с открити лица, и аз извърнах поглед към нея.

— Ти ме предаде.

Тя не беше подготвена за жестокостта в гласа и очите ми. Преглътна с усилие.

— Т-ти сама се предаде. Извършила си ужасни неща. Позволила си им да развратят съзнанието ти.

— Затова ли е всичко това? — попитах аз. — Или защото смятах да свидетелствам в полза на мама?

Баща ми трепна.

— Така искаме да ти покажем какво означава семейството в действителност. Разбира се, отговорността е моя. Трябваше да разбера, че това ще се случи още когато избяга с онова момиче дамфир. Тогава трябваше да се намеся, но бях заслепен от сантиментални чувства.

Изсмях се горчиво.

— Наистина ли? Сантиментални чувства? Не мога да повярвам, че го изрече с такава невъзмутима физиономия. — Извърнах се отново към Зоуи. — Ти ли открадна телефона?

Тя поклати глава.

— Намерих го в колата, докато упражнявах онези маневри.

В гърдите ми се надигна и угасна безрадостен смях. Разбира се. Ейдриън бе забелязал, че телефона му го няма в деня след рождения ми ден. Сигурно е изпаднал от джоба на панталоните му, докато сме събличали трескаво дрехите си на задната седалка.

Не, осъзнах изведнъж. Не беше паднал. Беше изваден. От мен. Когато четох на Ейдриън стихотворението на Уилям Морис, грабнах първия телефон, който ми попадна. Имах голям избор, тъй като разполагахме с четири телефона. Не обърнах внимание чий съм взела, а след това още по-безгрижно го бях захвърлила върху купчината дрехи, нетърпелива двамата с Ейдриън отново да сплетем голите си тела.

— Но имаше и други неща — рече Зоуи, с блеснали от сълзи очи. — Как говореше и се смееше с тях. Как винаги изчезваше някъде. Кексчетата.

Част от гнева ми се стопи, изместен от объркване.

— Кексчета?

— Каза, че си ги купила. Но онзи ден в столовата, когато Анджелина се оплакваше от онази торта, изведнъж започна да възхвалява шоколадовите кексчета с ментова глазура, които Ейдриън бил направил. Дрънкаше нещо, че трябвало да се изчака да изстинат, преди да им се сложи глазурата.

Това бе още един ужасен и в същото време почти смешен момент. Кексчетата и секът в колата за рождения ми ден ме бяха погубили.

Не, Сидни, помислих си. Не се възвеличавай толкова. Ти сгреши много преди това.

— Ние ще те спасим — изрече тя с треперещ глас.

— Не се нуждая от спасение. Всичко с мен е наред. Първо трябваше да дойдеш да говориш с мен, преди да направиш всичко това. — Понечих да махна с ръка за по-голям ефект, но тя бе завързана. — Можехме да поговорим. Аз съм твоя сестра.

— Не, Сидни. — Безмилостното ѝ, безкомпромисно лице напомняше ужасяващо на изражението на нашия баща. — Ти си просто поредният алхимик и аз се отнасям към теб, като към такъв — точно както ти ми каза.

Думите ѝ ме нараниха до дъното на душата ми и баща ми побърза да се възползва от моментната ми слабост.

— Промили са ти мозъка, но ние ще те върнем в правия път — заяви той. — Ще бъде много по-лесно, ако ни сътрудничиш.

— Казах ви, че с мен всичко е наред! — Гневът, за който не подозирах, избухна, помитайки страха и тъгата ми. — Вие сте тези, заблуждавани и мамени от векове на фанатизъм и суеверие. Морците и дампирите са също като нас — е, с тази разлика, че са много по-почтени и морални.

Не предугадох плесницата. Въпреки всичките си недостатъци, баща ни никога не ни е удрял, но този шамар ми подсказа болезнено, че той не страдаше от никакви скрупули и угризения да прибегва до бой като средство за възпитание. Главата ми отхвъркна назад и аз прехапах език.

— Ти не знаеш какви жертви правя за теб — изсъска той с леденостудени очи. Дори стъкленото око на Кийт изразяваше повече чувства. — Нямах представа какъв късмет имаш, че правим това за теб. Мракът те е покварил толкова надълбоко, че не съм сигурен колко време ще е нужно, за да се изчистиш изцяло от него. Но без значение колко трудно ще бъде, колко време ще отнеме, ние ще поправим всичко, което онзи морей е сторил с теб.

Изкривих устни в някакво подобие на усмивка, усещайки вкуса на кръвта в устата си.

— Сигурен ли си в това, татко? Защото той стори всичко с мен.

Очите на баща ми се стрелнаха към седящия зад мен. Трепнах, когато усетих убождане във врата си. Светът се завъртя, обля ме светлина, ушите ми забучаха. За миг лицата на Зоуи и баща ми се размазаха пред погледа ми, сетне мракът ме погълна, толкова далеч, че

да твърдя, че беше разстроен от сполетялото ни нещастие, колкото мен, но навярно беше вторият поред в списъка.

ГЛАВА 24

ЕЙДРИЪН

След като нахлу в къщата на Джаки и разказа за случилото се през онази нощ, ние тутакси прибяхме към стандартните методи на действие. Многократно звънихме на мобилния телефон на Сидни. Отидохме до затворения ресторант. Там нямаше и следа от Сидни — както и в „Амбъруд“. Само за два часа всички лични вещи бяха прибрани от стаята ѝ, а администрацията бе уведомена, че Сидни Мелроуз и Зоуи Ардмор напускат училището, при това незабавно. Нямаше оставен нов адрес. Напълно естествено объркването ни предизвика недоумение у персонала, тъй като се предполагаше, че сме роднини.

Маркърс ни чакаше в дома на Джаки. Не желаше да идва в общежитието, в случай че алхимиците все още се навъртат в района. Видимо разтревожен, скочи на крака още щом влязохме в стаята. Джаки кръстосваше нервно из стаята.

— Открихте ли нещо? — попита тя. Еди поклати глава, а аз отидох при Маркърс.

— Къде е тя? — попитах настойчиво. — Къде биха могли да я отведат?

— Не зная — отвърна той с измъчено изражение.

— Разбира се, че знаеш! Точно това е по твоята част. — Едва се сдържах да не го разтърся. — Нали знаеш всичките им мръсни игри, дявол да го вземе! Предполага се, че си големият мозък! Къде е тя?

Еди дойде при нас и ме хвана за ръката. Мисля, че се боеше да не се нахвърля върху Маркърс.

— По-кратко — предупреди ме той.

— Съжалявам — промълви с преbledняло лице Маркърс. — Наистина не знам къде е тя. Мога само да гадая, да се обадя тук-там. Но след като няма за какво да се хвана, това е все едно да търсиш игла в купа сено, казано пословично.

Обикновено хората не използват изрази като „казано пословично“. Това е запазена марка на такива умници като алхимиците. Сидни също щеше да я използва. Простенах и се тръшнах в едно кресло.

— Те казаха, че ще я спасят от проклятието — рече Еди. Изглеждаше ужасно и не си бе дал труда да се измие и да почисти дрехите си.

— Да — съгласи се Маркърс мрачно. — Сигурен съм, че те точно това си мислят, че правят. Има безброй места, където биха могли да я скрият — много от които, не, повечето от които дори моите информатори не знаят. Места, където отвеждат хора като нея. Ами... те не са публично достояние в средите на алхимиците.

Хора като нея.

Прилоша ми. Зарових лице в длани, докато си мислех за безумната история, която ни разказа Еди.

— Онзи телефон. Онзи проклет телефон. — Аз бях виновен. Моя беше вината, че я бяха заловили. Ако не бях толкова небрежен, нямаше да го изгубя. Когато вдигнах глава, видях, че всички ме гледат озадачено. Дори Еди, който бе наясно с нашата история, не проумяваше каква е ролята на телефона. Маркърс внезапно се изправи.

— Почакайте. Ние можем да я намерим. Зная как.

Затаих дъх и се надигнах.

— Как?

— С твоя помощ — заяви Маркърс нетърпеливо. — С помощта на магията на духа можеш да проникваш в сънищата. Тя все някога ще заспи. Открий я и я накарай да ни каже къде се намира.

Свлякох се обратно в креслото. Идеше ми едновременно да се смея и да плача. Искях да удрям, да троша.

— Не мога. Може да се каже, че духът ми в момента е извън строя.

И наистина беше. Страхът, че няма да мога да излекувам Сидни, ако се нарани, ме преследваше от първия ден, в който започнах да вземам стабилизатора на настроението. Но никога, никога не съм си представял, че ще ми се наложи да създам сън. Макар да знаех, че е безнадеждно, се опитах да се концентрирам и достигна до духа, както бях свикнал. Нищо не стана. Дори не беше като да го усещам и да не мога да го достигна. Духът просто го нямаше.

Разочаровах я, провалих се. Бях слаб, твърде слаб, за да се справя с тъмната страна на духа. Предадох се, посегнах към хапчетата и сега бях безсилен да ѝ помогна. Дали духът ще се върне, ако ги спра? И колко време ще отнеме? В този момент подобни въпроси бяха безполезни. Сидни бе изчезнала и никой от нас не можеше да направи нищо, когато тя най-много се нуждаеше от нас.

Джаки се прокашля.

— Аз може би ще успея да помогна. Мога да направя магия за отгатване — също като онази, която тя направи за твоята приятелка морой. Трябва ми косъм от косата ѝ.

Плаха надежда се зароди в мен.

— Сигурен съм, че в апартаента ми има много от нейните косми. — При тези думи веждите на Маркъс се стрелнаха нагоре.

— Тук също трябва да има. — Джаки се извърна и забърза към работилницата. Последвах я и наблюдавах как тя коленичи до рафта, където Сидни държеше нещата, които не можеше да занесе в стаята си в общежитието.

Повечето бяха разни магически джунджурии, които Сидни не искаше да рискува да бъдат намерени от Зоуи. Имаше и дрехи, в случай че ѝ се наложи да се преоблече, ако се изцапа, докато работи, обясни ни Джаки. Типично за Сидни беше да се погрижи за всичко. Имаше още и една кадифена мантия и няколко книги с магии. Разгърнахме внимателно дрехите, търсейки отчаяно някой изпаднал косъм. Най-сетне намерих един, фин и блестящ като истинско злато — близо до яката на пурпурната тениска. Подадох косъма на Джаки и разгърнах тениската. Едва се удържах да не избухна в сълзи.

Това беше тениската, която ѝ бях изрисувал — пурпурна, с голямо пламтящо сребристо сърце. За част от секундата ни видях отново двамата в онази претъпкана и задимена сестринска къща. Седяхме на пода един до друг и когато се взрях в очите ѝ, видях отразен в тях собствения си копнеж. Целувката ѝ разтърси моя свят и в онзи момент, без значение колко упорито го отричаше тя, ние се свързахме навеки.

Притиснах тениската до гърдите си. От нея все още се разнасяше едва доловимото ухание на парфюма на Сидни.

— Ще взема това.

Джаки кимна.

— Върви при приятелите си. Ще ми отнеме известно време, докато се концентрирам и направя магията.

— Трябва да я намериш — изрекох задъхано и сграбчих ръката ѝ. Знаех, че звуча налудничаво и отчаяно. Но точно така се чувствах в онзи момент. — Трябва. Ако нещо ѝ се случи... Аз не мога... Това е...

В очите на Джаки заблестяха сълзи и за моя изненада тя ме прегърна.

— Ще направя всичко, което мога. А сега ти трябва да се съвземеш и успокоиш.

Не бях сигурен дали съм успял да го постигна, преди да се върна при Еди, Маркъс и останалите, но те бяха толкова заети със собствените си тревоги, че не ми обърнаха внимание. Само Еди забеляза появата ми. Лицето му бе мрачно, а челото — набраздено от тревога и отчаяние.

— Опитах се — прошепна той, — опитах се, Ейдриън. Никога нямаше да я оставя, ако знаех. Щях да остана с нея до края. Животът си щях да дам и...

С мъка овладях чувствата си. Еди бе изгубил още един приятел. Лош късмет, както се казва. Той бе един от най-дръзките и способни пазители, но не го вярваше заради неуспехите, които бе преживял. Когато се взрях в очите му, съзрях пламъка на всепоглъщащата себепомраза, която го разяждаше. Познавах това чувство, което тровеше и мен.

— Зная, че би го пожертвал — уверих го. — Но не си могъл да сториш нищо.

Той поклати глава и зарея изтерзания си поглед в пространството.

— Бях пълен глупак. Изобщо не биваше да се хващам на тези приказки за заклинания и магии. Но след като я видях какво направи с огъня, всичко изглеждаше толкова... Ами, реално. Повярвах ѝ. Изглеждаше логично.

Усмихнах му се безрадостно.

— Защото тя го умее. Тя е обучена да убеждава хората да повярват в разни неща. И да ги надхитрява. Никакъв шанс не си имал. — Също така бе готова да пожертва своя живот, за да спаси приятеля си, ала никой не я бе обучавал на това. Това просто ѝ идваше отвътре.

Еди нямаше да се огъне толкова лесно и аз го оставих на болката му, за да остана насаме с моята. Айнщайн ми бе казал, че дори със стабилизатора на настроението тъжните събития ще ме натъжават, а щастливите ще ме радват. Бил е прав, защото докато седях там, а моят свят се разпадаше около мен, имах чувството, че никога не съм вземал и едно от онези хапчета. Черното, задушавашо отчаяние, което мислех, че съм стъпкал и пропъдил завинаги, се процеждаше във всяка частица от съществуването ми. Ненавиждах се. Ненавиждах живота си, защото Сидни я нямаше в него.

Нещастията ме обгръщаше с лепкава пелена, също както в старото време, когато владеех магията на духа — само дето духът вече го нямаше. Ако беше с мен, нямаше да се чувствам толкова дяволски ненужен. Не можех да дам нищо на Сидни. Никога не съм могъл.

Но Джаки можеше. Ако няхах сили да се изтръгна от това задушавашо отчаяние, можех поне да потърся светлината на надеждата в някой друг. Джаки щеше да успее. Щеше да намери Сидни и някак си, може би с вудуто на Маркърс и юмруците на Еди, щяхме да си върнем Сидни. Вкопчих се в тази искрица надежда, раздухвайки я до малко пламъче, което пропъди част от мрака в сърцето ми. Вината и себеомразата позагълхнаха и аз си казах, че трябва да бъда силен. Заради Сидни. Тя ми вярваше.

Но когато Джаки се върна, по лицето ѝ прочетох, че магията не се е получила.

— Опитвах се — рече тя със зачервени очи. — Мислех, че съм се свързала с нея, но нямаше за какво да се заловя. Никакви образи. Само мрак.

— Тя жива ли е? — попитах, едва разпознавайки собствения си глас.

— Да — отвърнаха в един глас Джаки и Маркърс.

Изгледах ги въпросително.

— Ако беше мъртва, щях да успея да изрека заклинанието — каза Джаки, без да уточнява.

— Те нямат да я убият. Не е в техния стил — поясни Маркърс. — Твърде много ценят хората си. Просто ще се опитат да я променят, да я накарат да мисли различно.

— Ще я превъзпитат — отроних глухо.

Той разпери безпомощно ръце.

— Е, те го наричат така.

— Доколко могат действително да я променят? — попита Еди. — Имам предвид... Тя е Сидни. Тя ще бъде същата. Нали? Ще се бори с тях.

Маркъс мълча дълго, преди да отговори.

— Разбира се. — Не беше толкова добър лъжец като Сидни. Обърна се към мен. — Тя никога не си е правила татуировка със солта, нали? — Поклатих глава, но по лицето му разбрах, че вече знаеше отговора. Не казах нищо за вероятната, но недоказана защита, която осигуряваше на Сидни ползването на магията. Не разполагахме с нищо конкретно, освен думите на Инес, но Сидни беше оптимистично настроена и смяташе да проведе някои експерименти върху себе си, когато имаше време. Което сега очевидно изтичаше.

— След като всичко се уреди — ми бе казала тя. — Тогава ще имаме време.

Останах буден през цялата нощ, неспособен да намеря покой. На следващия ден групата ни бе извикана в дома на Кларънс за среща с алхимик на име Мора. Тя беше на възрастта на Сидни с къса кестенява коса, подстригана на черта с прав бретон. Беше облечена в униформата на „Амбъруд“.

— Аз съм новият алхимик, назначен в Палм Спрингс — заяви с хладен, официален тон. — Ще бъда посредник във всички евентуални проблеми и конфликти, които могат да възникнат с мороите. Доколкото разбрах, принцесо, вие вече сте се приспособили към живота в училището и се съмнявам, че ще има причина да общуваме често.

Останалите от нас гледаха мрачно. Всички знаеха, че Сидни е била отведена насила, въпреки че не всички причини им бяха известни. Онези, които не подозираха за мен и Сидни, предполагаха, че са я отстранили, задето се е сближила прекалено много с нас — което всъщност не беше много далеч от истината.

Мора раздаде на всички ни визитката си.

— Тук са написани моят имейл и телефон, ако искате да се свържете с мен. Имате ли някакви въпроси?

— Да — казах аз. — Къде са Сидни и Зоуи Сейдж?

Усмивката на Мора беше любезна като на политик, но аз видях в очите ѝ онзи леден поглед, присъщ на алхимиците. Съмнявах се, че тя би изтърпяла да остане в една стая с мен, ако знаеше предисторията на

Сидни, ала беше очевидно, че Мора хранеше обичайното презрение и недоверие към моята раса.

— Съжалявам — отвърна тя хладно. — Аз просто отивам там, където ме изпратят. С мен не се споделя секретна информация. Ще трябва да се обърнете към моите началници, ако искате да научите подробности относно новото назначение на сестрите Сейдж. — По тона ѝ беше ясно, че не вярваше, че някой ще ми ги каже и поне по този въпрос двамата бяхме на едно мнение.

Тази сутрин не бях пил стабилизатора на настроението и през целия ден не усетих никаква промяна. Джаки ми каза, че смята да опита други магии за търсене след две седмици, когато настъпи новолуние. Обещанието ѝ, както и надеждата, че мога да си върна магията на духа, ме държаха далеч от касата с водка. Най-голямото ми постижение беше посещаването на занятията. Искрах единствено да си остана вкъщи и да се свия в някой ъгъл. Или да продължа да тормозя Маркърс за последни сведения. Единствено мисълта за Сидни ме караше всеки ден да ходя в „Карлтън“. Тя нямаше да иска да отсъствам от часовете, не само защото вярваше в необходимостта от образование, но и защото смяташе, че рисуването ме предпазва от черната пропаст на отчаянието. Влачех се като робот из кампуса и рисувах картини само в сива и черна гама.

Три дни след като спрях хапчетата, вече бях сигурен, че мрачните ми настроения са се завърнали. Беше също както преди.

Когато се събудих на петия ден, долових първите проблясъци на духа.

Едва не се разплаках. Беше минало толкова време и когато разпрострях сетивата си, докосвайки онези искрящи, проблясващи нишки магия, имах чувството, че досега не съм дишал свободно. Това беше най-важната, най-съществената част от мен, която бях изгубил. Как съм могъл да се откажа от нея? Все още не можех изцяло да я уловя и овладя, но сладостта на тази сила бе опияняваща и съживяваща. За пръв път от изчезването на Сидни изпитах истинска надежда, както и желание да се обадя на Лиса. Бях затворил крана на безнадеждността и внезапно почувствах в себе си мощ да завладя света.

— Трябва да се свържеш с алхимиците и да разбереш къде е Сидни — заявих на Лиса, когато тя вдигна.

— За какво говориш? — попита тя с основателно недоумение.

Очевидно никой не си бе дал труда да я информира за промените в Палм Спрингс. Докато Джил беше в безопасност, алхимиците не смятаха да съобщават на кралицата на морои те подробности за мисията. Запазих в тайна отношенията си със Сидни и ѝ обясних, че алхимиците са се паникьосали и са отвели Сидни, защото се е сприятелила твърде много с нас. Както и преди, разказът ми не беше много далеч от истината.

— Това е ужасно — рече Лиса. Долових състраданието в гласа ѝ. — Но не мога да направя много. Това е тяхна вътрешна работа, колкото и да е ужасно. Нямам право да отправям искания към тях, както и те не могат да ме разпитват за някой от моите поданици. Алхимиците и мороите работят съвместно, но не се контролираме взаимно.

— А не може ли просто да попиташ? Моля те. — Опитвах се да говоря съдържано, благодарен, че не общувахме с видеовръзка. Дори не можех да си представя какво щеше да издаде лицето ми.

— Ще попитам — неохотно се съгласи тя, — но не мога да обеща нищо.

— Зная. Благодаря ти. — Изведнъж ме осени прозрение. — Ти я познаваш. Не можеш ли с магията на духа да достигнеш до нея в съня ѝ? Аз се опитвах, но заради хапчетата.

— Аха. — Лиса замълча за миг. — Бих искала. Мога да опитам, но не съм толкова добра като теб. Трябва да познавам някого много добре, за да го посетя в съня му. Може би е по-добре да помолиш Соня.

Идеята беше добра и аз се вкопчих в нея като удавник за сламка. Соня и Сидни бяха станали добри приятелки, но Соня също не беше много умела в създаването на сънища с магията на духа. Когато след два дни ми се обади, новините не бяха обнадеждаващи.

— Опитвах — каза тя, — но не можах да я достигна. Може би нямам такива способности. Ти си най-добрият в това.

— А може би тя е будна — предположих, без да съм сигурен, че го вярвам. Надеждите ми отново рухнаха в бездънните гълбини на отчаянието, но не за дълго, защото на следващата сутрин успях да се докосна до духа.

И ето го отново, онова усещане, че съм възвърнал най-съществената част от себе си. Чак дъхът ми секна. Магията гореше в мен, опияняваща и великолепна. Изтичах навън по боксерки и тениска.

Нямаше много хора, но един мъж, разхождащ кучето си на отсрещния тротоар, ме изгледа удивено. Без да се колебае, призовах сялата на духа и аурата на мъжа блесна пред мен в синьо и оранжево.

— О, Господи! — пророних задъхано. Моята магия се бе върнала. Мога да го направя. Махнах на съседа и побързах да се върна в апартамента. Щом се озовах в спалнята, седнах на леглото и се опитах да се концентрирам, за да създам сън с магията на духа. Трябваше да съм спокоен, а възбудата и тревогата ми пречеха да се отпусна. Ала когато най-сетне изпаднах в транс, не можах да я достигна.

Върнах се в реалния свят и се опитах да проявя благоразумие. Ако Сидни се намираше някъде в Щатите, за нея също беше ден. Освен това може би силата ми трябваше да укрепне още малко. Но мракът временно бе отстъпил и аз отново се носех на крилата на надеждата, навярно в онова превъзбудено състояние, за което ме предупреждаваше Айнщайн. Но не си въобразявах. За пръв път от дни имах чувството, че не всичко е изгубено. Можах да спася Сидни.

Приливът на духа ме зареди с толкова много енергия, че през следващите четири дни почти не спях. Кипях от жизненост и нетърпение, а и се боях да не пропусна възможността да се свържа с нея, когато спи. Вече можех напълно да контролирам духа и постоянно създавах сънища, надявайки се да я достигна. Но безуспешно. Понякога изобщо нямаше връзка. Понякога имах усещането за мрак или някаква стена. Каквото и да бе, резултатът винаги бе един и същ: никаква следа от Сидни.

Мрачното настроение започваше отново да ме обзема, когато най-сетне се обади Джак и каза, че може да опита поредната магия. Запътих се послушно към къщата ѝ, ала психически бях сломен и се люшках над ръба на черната бездна. И не беше толкова заради провалите ни (при все че също ми тежаха), колкото заради други неща. Толкова се бях концентрирал върху усилията си, че почти не ми оставаше време да мисля за самата Сидни. Какво се случваше с нея в момента? Маркът не ми обясни много ясно какво ще ѝ сторят и въображението ми рисуваше ужасяващи картини. Предишната себеомраза се завърна. Сидни страдаше. Тя се нуждаеше от мен, а аз не бях до нея.

На алеята за коли пред дома на Джаки беше паркирана непознатата кола и когато тя ме пусна вътре, се изненадах да видя Джил и Еди.

— Какво правите тук? — попитах ги.

— Исках да присъствам на заклинанието — отвърна Джил. Изглежда ме с дълъг и преценяващ поглед. — Освен това исках да поговоря с теб.

— Откъде знаеш къде сме... — Млъкнах. Ведно с всичко останало връзката помежду ни се бе възстановила. Джил отново беше в синхрон със съзнанието ми и съдейки по измъченото ѝ изражение, беше подвластна на всички смени на настроенятията ми.

— Ейдриън — рече тя нежно. — Трябва да поспиш.

— Не мога. И ти знаеш защо. Не мога да рискувам да я изпусна. Тя все ще заспи и аз трябва да съм буден, за да я достигна.

— От дни се опитваш. Време е да признаеш, че нещо не е наред. Нещо те блокира.

Тя имаше право, но не исках да го призная. Исках да вярвам, че ако се опитам малко по-упорито или улуча подходящия момент, ще достигна до Сидни. Неотдавна говорих с Лиса в съня ѝ, когато тя ми съобщи, че е претърпяла провал с алхимиците, и знаех, че все още притежавам способността да създавам и контролирам сънища.

— Това няма значение — заявих упорито. — Джаки ще я намери. Тя ще успее. — Извърнах се към нашата домакиня. — Има още две неща, които можеш да направиш, нали?

Тя кимна.

— Едното може да се осъществи само в тази фаза на луната. Другото може да бъде направено почти по всяко време. Просто изисква много повече психическа енергия и някои рядко срещани съставки, с които не разполагам. Беше ми нужно време, за да ги набавя.

— Тогава да действаме.

Магията при новолуние трябваше да бъде извършена на открито. Джаки бе изградила олтар, покрит с тамян и други предмети. Ние стояхме на разстояние и наблюдавахме мълчаливо. Заклинанието се състоеше от неразбираеми думи и жестове, а аз се унесох в спомени за всички онези случаи, когато бях със Сидни, докато Джаки правеше магии. Сидни притежаваше вродена дарба да усеща магията и всеки път затаяваше дъх, а в очите ѝ се четеше възхита и преклонение,

докато наблюдаваше наставницата си. Аз не чувствах нищо, освен страха и надеждата, които се бореха в мен.

Джаки най-после се изправи, върна се при нас и поклати глава.

— Нищо. Съжалявам. Ще опитам другото заклинание.

Направи го вътре в къщата — впечатляващо постижение на магическите ѝ способности, в резултат на което създаде във въздуха голям въртящ се диск. Беше изразходвала толкова много психическа енергия, че едва не се строполи в несвяст на пода, но аз я подхванах, преди да падне.

— Все още нищо. — Чак тогава, когато видях, че сълзите ѝ всеки миг ще рукнат, разбрах колко дълбоки са чувствата ѝ към Сидни. — Мислех, че едно от двете заклинания ще е успешно. Но всеки път пред мен се изпречваше тъмна стена. — Отведохме я в дневната, а аз отидох да потърся в кухнята нещо за ядене. Бях научил едно важно нещо за изтощените магьосници — нуждаеха се от калории. — Случи ми се нещо подобно, когато сестра ми беше в кома.

Джил потръпна.

— Смятате ли, че Сидни е в кома? Дали са я наранили?

— Не зная достатъчно за техните методи — отвърна Джаки и пое с благодарност чашата с ябълков сок, която ѝ подадох. — Сигурна съм, че все още е жива, ала това е всичко.

Отпуснах се на малкия диван и се съсредоточих, докато изпадна в транс за съня. Не изглеждаше много вероятно, че ще успее там, където Джаки се бе провалила, но трябваше да опитам. Както се опасявах, се натъкнах само на безкраен мрак. Беше трудно да се каже къде свършваше нейният и започваше моят.

Когато дойдох отново на себе си, останалите ме наблюдаваха с мрачни и решителни физиономии.

— Върви си у дома, Ейдриън — рече Джил. — Почини си. Ще си ѝ полезен много повече, ако си силен и отпочинал.

— Аз съм напълно безполезен — отвърнах сломено.

Когато бях със Сидни, без значение дали изгаряхме в пламъците на страстта, или просто седяхме и разговаряхме, не вярвах, че сърцето ми може да побере повече любов. А сега не вярвах, че може да понесе по-голямо отчаяние. Не, не само сърцето ми. Всяка частица от мен страдаше толкова силно. Другите често ми натякваха, задето се троя с

алкохол, ала истинската отрова беше тази всепоглъщаща мъка, която в крайна сметка щеше да победи.

И като заговорих за алкохол. За пръв път от месец насам, исках да пийна. Исках да се напия. Да пия, докато не пропадна в бездната на моя мрак, отвъд всички емоции, защото не можех да издържа повече и миг на този ад. Алкохолът щеше да притъпи духа и способността да създавам сънища, ала и без това досега сънищата ми с нищо не бяха помогнали на Сидни.

— Недей — рече Джил, отгатнала мислите ми. Приблужи и седна до мен. — Все още има надежда.

— Има ли? — Облегнах се на рамото ѝ, чудейки се как все още можеше да го вярва, особено след като беше директно свързана със сърцето ми.

С периферното си зрение забелязах на другия край на масата Хопър. Бях го оставил тук след онази нощ, когато отвлякоха Сидни, което беше много лошо от моя страна.

— Какво ще стане с него? — попитах Джаки. — Има ли начин да го съживиш?

Тя погледна златистия дракон.

— Не. Сидни е единствената, която може да го призове. Отразява му се добре, ако го държиш близо до себе си, дори и във формата на кристал, но ако някога излезе от това състояние, ще е слаб и болен. Разбира се, след изтичането на една година, той и без това ще се върне в своето измерение. Но е нещастие да си заключен в това неподвижно състояние толкова дълго.

— Зная как се чувства — промърморих. Жалко, че не можех да изведа Хопър да пийне с мен. Би могъл да стане Хопър Бармана.

Еди изгледа с презрение Хопър, но аз подозирах, че това чувство бе по-скоро насочено към самия него, отколкото към лъскавия дракон.

— Толкова съм глупав — избъбри дампирът. Напоследък това бе неизменният му рефрен. — Изобщо не биваше да ѝ вярвам. Крещях онова „заклинание“ отново и отново наред полето и всичко, което постигнах, бе да им осигуря още време да избягат с нея.

— Тя просто те е защитавала — обади се Джил.

— Аз трябваше да я защитавам, това беше моята задача — изръмжа Еди.

Джаки допи сока си и посегна към кесията с курабийки.

— Какво заклинание ти каза да изречеш?

Еди смръщи вежди.

— *Cent... centrum premanebit*. Това истинско заклинание ли е?

— Не, поне доколкото ми е известно. — Джаки му хвърли съчувствен поглед, който той дори не забеляза. — Но ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, фразата е на латински. При много магии се използва този език.

— Какво означава? — попита Джил. Аз все още се облягах на нея, ала мислите ми се рееха, докато прехвърлях наум близките барове. В центъра бяха по-приятни, но можех да се натъкна на познати, ако отида в „Карлтън“. Искях ли да бъда сам, или не?

— Ами, *centrum* означава център — отвърна Джаки. — *Premanebit* е глагол в бъдеще време. Може да се преведе като „остава“. Или може би „устой“. Двете думи заедно ще звучат като „центърът ще устой“.

Вдигнах рязко глава.

— Почакай — прошепнах с пресекващ глас. — „Центърът ще издържи“.

Прощалните думи на Сидни. Не са били за Еди, а за мен.

Последните останки от самообладанието ми се стопиха и аз рязко се изправих. Джил се пресегна към мен.

— Ейдриън.

— Ще се видим по-късно, приятели. — Отправих се към вратата, като пътьом взех Хопър и го пъхнах в джоба на якето.

Центърът ще издържи.

Ще издържи ли наистина, Сидни? Защото аз се разпадам.

— Къде отиваш? — подвикна ми Еди.

— Навън — отвърнах. — План за бягство номер осемдесет и осем: иди някъде, където за известно време няма да чувстваш нищо.

Двамата с Джил се спогледаха разтревожено.

— Кога ще се върнеш?

Centrum premanebit.

Поклатих глава и се извърнах.

— Вече няма значение.

ГЛАВА 25

СИДНИ

Събуди ме студът. Нямах представа колко дълго съм потъвала и изплувала от непрогледната тъма, без сънища и видения, нито колко време е изминало, откакто бях във вана със семейството си. Съдейки по пресъхналата си уста и замаяната глава, в тялото ми все още имаше някакъв наркотик, но явно бяха намалили дозата, за да дойда в съзнание.

Лежах върху груб и неравен бетонен под, който не само не пропускаше никаква топлина, но беше още по-неудобен, защото беше влажен. Това засилваше усещането за студ, който се процеждаше в костите ми. Бавно и с усилие се надигнах до седнало положение и се обгърнах с ръце в напразен опит да се стопля. Във влажната килия не беше повече от десет градуса, а фактът, че бях гола, не помагаше.

В помещението цареше мрак. Черен като катран. И преди съм била в тъмнота, но тази бе непрогледна. Нямах нищо, нито дори искрица светлина, за да могат очите ми да привикнат. Мракът беше почти осезаем, тежък и задушаваш. Трябваше да се осланям на останалите си сетива, за да добия представа какво ме заобикаля, но в тази зловеща тишина слухът ми не долавяше никакъв звук.

Зъбите ми започнаха да тракат и аз притиснах колене към гърдите си. Потръпнах, когато твърдят под одраска кожата ми. Свих се на топка, неспособна да повярвам, че съвсем доскоро съм била сред пустинята. Колко време бе изминало оттогава? Нямах понятие, нито знаех къде съм сега. Наркотикът, с който ме бяха упоили, бе спрял хода на времето. Можеше да са минали дни или минути от отвличането ми.

— Здравей, Сидни.

Гласът се разнесе ненадейно. Сякаш звучеше от всяка част от килията и отекваше в стените. Беше женски, но звукът бе синтезиран, като че ли жената говореше през филтър. Не казах нищо, но вдигнах глава и се втренчих право напред, без да мигам. Ако помещението бе оборудвано с модерна звукова система, вероятно имаше и камери за

нощно виждане, с които ме наблюдаваха. Алхимиците може и да се опитат временно да блокират сетивата ми, но несъмнено щяха да се подсигурят, така че самите те да разполагат с всички предимства.

— Знаеш ли къде си? — попита гласът.

Трябваше да преглътна няколко пъти, преди езикът ми да се раздвижи и да формулира думите.

— В плен на шайка болни воайори, на които им доставя удоволствие да гледат едно голо момиче?

— Ти си болната, Сидни. — Гласът бе лишен от всякакви емоции. — Тъмнината, която те заобикаля, е нищо в сравнение с мрака, обсебил и осквернил душата ти. Ние ще ти помогнем да го прогониш.

— Предполагам, че едва ли ще ми дадете дрехи и одеяло?

— Ти се възраждаш в света, в студ и голота. Дава ти се нова възможност да се спасиш.

Отново отпуснах глава върху коленете си и не отвърнах. Можеха да го украсят с всякакви метафори, които си пожелаят, но на мен ми бе ясно, че подобно лишение беше психологически метод, за да ме пречупят. Следващите думи на гласа го потвърдиха.

— Колкото повече ни сътрудничиш за собственото ти спасение, толкова по-удобен ще бъде престоят ти тук.

Сякаш по даден знак червата ми изкуркаха и аз отново се запитах колко време бе изминало.

— Задръжете си удобствата. Не се нуждая от спасение.

— Всичко, с което дойде, бе унищожено, с едно-единствено изключение. Това е знак на нашата добра воля. Ние не желаем да бъдем жестоки. Искаме да ти помогнем.

Запазих мълчание.

— Предметът е в килията ти, ако го искаш — добави гласът.

Ето че се започна: интелектуалните игри на алхимиците.

Не знаех какво да очаквам от превъзпитанието. Причината да се забулва всичко в тайнственост несъмнено бе да се внуши страх. Съвсем логично бе да се прилагат психически и физически мъчения. Когато искаш да преобразиш някого, първо трябва да прекършиш волята му.

Гласът не каза нищо повече и аз се заклет да не се улавям на въдицата им. При все това, колкото по-дълго седях, толкова по-силно

ставаше любопитството ми. Какъв бе предметът, с който се опитвах да ме изкушат? Ако изобщо наистина имаше такъв. Знаех, че не бива да им се подчинявам. Знаех, че съпротивата е най-добрата тактика. Но любопитството продължаваше да ме гризе, а аз наистина няхах представа какво още имаше в тази килия. Едно проучване нямаше да навреди.

Станах и с изненада установих, че краката едва ме държат. Чувствах се леко замаяна, но в тъмнината поне няхах усещането, че стаята се върти. Пристъпих предпазливо напред с протегнати ръце. Не след дълго се ударих в стена. Повърхността бе студена като всичко наоколо, но гладка, с издълбани линии, което ме наведе на мисълта, че са тухли или плочки. Или ниши за микрофони и камери?

Огледът ми не продължи дълго. Килията беше приблизително два и половина метра на три и половина. Никъде не напипах врата. В единия ъгъл имаше мивка и открита тоалетна чиния, несъмнено за да се увеличи унижението при този експеримент. Напипах крана и го завъртях. Водата, която потече, бе ледена, но тъй като не долових странен мирис или вкус, подложих шепи, за да отпия, почувствала внезапно изгаряща жажда. Близко до мивката в стената бе закрепен малък диспенсър за течен сапун, от който се разнасяше миризма на антисептик. Едва не се усмихнах. Дори в килията за мъчения алхимиците не отстъпваха от хигиенните си стандарти.

След като не открих нищо друго, се върнах при първоначалното си място върху пода.

— Добре изиграно — признах. — Предполагам, че се хванах в капана.

Нищо не последва. След няколко секунди ми хрумна идеята да изследвам пода. Знаех, че те ме наблюдават и се наложи да преодолее стеснителността си, докато пълзях наоколо, прокарайки ръце по всеки сантиметър от грубата повърхност. В крайна сметка единственото, което постигнах, бяха разранените ми колене.

— Тук няма нищо — казах. — Надявам се, че поне сте се насладили на представлението. Доста се постарях.

Внезапно ме заля ярка светлина. След целия този мрак аз извиках от шока и закрих очите си с ръце.

— Боли, нали? — попита гласът. — След като си живяла в мрак, е трудно да се върнеш към светлината.

Отне ми доста време, за да привикна. Дори когато най-сетне бях в състояние да сваля ръцете от очите си, пак се налагаше да ги присвивам. Взрях се напред и видях, че светлината идва от един квадрат в стената. Както подозирах, в стената бяха издълбани няколко ниши. Тази беше със стъклена повърхност, което позволяваше да надникна вътре. Нишата беше малка, но достатъчно голяма, за да побере източника на тази ослепителна светлина.

И кръстчето на Ейдриън.

Защитната стена на съпротивата, която се опитвах да издигна, започна да се пропуква, но аз бързо се овладях, знаейки че не бива да издавам чувствата си. При все това не успях да се сдържа и плъзнах пръсти по стъклото, докато се вирах с болка в кръстчето. Беше непокътнато, малкият дървен кръст беше все същият, с изрисувани нежни сребристи цветя, закачен на пиринчената си верижка.

— Нямах право да носиш този свят символ — продължи гласът. — Но ние приемаме като добър знак това, че носиш подобна реликва. За нас е доказателство, че независимо колко си затънала, колко си покварена, част от теб копнее да се завърне към чистотата и праведния път.

— Вече съм поела по този път — промълвих аз, неспособна да откъсна очи от кръстчето. — И то отдавна.

— Не. Ти си се отклонила от него и си се принизила. Затънала си в нечестивия, извратен свят, който се движи противно на всички правила на природата и спасението. Когато намериш сили да признаеш това, когато чистосърдечно изповядаш греховете си, ще получиш своя кръст обратно.

Ръката ми, все още притисната о стъклото, потръпна от копнежа да докосне кръстчето, да се вкопчи поне в малка частица от Ейдриън. Студът, който продължаваше да ме измъчва, мигом охлаби ледената си хватка, като че ли мислите за моя любим стоплиха ума и сърцето ми. Ейдриън, с безгрижната си усмивка и невероятните зелени очи, Ейдриън, чиито ръце ме прегръщаха силно през нощта и ме притискаха към сърцето му. Ейдриън, който се бореше с демона в себе си, за да постъпва както е редно. Ейдриън с неговата непоколебима вяра в мен.

Ако можех да си върна кръстчето, ако можех да имам тази връзка с него. Тогава сигурно препятствията и разстоянието помежду ни ще

изгубят всякакъв смисъл. Със сигурност можех да издържа мъчителните предизвикателства, на които щяха да ме подложат.

Това е едно от тях, осъзнах. Морковът, който ми протягат. Те искаха да взема кръста. Ала ако се прекърших, ако признаех обвиненията им, нямаше да бъда по-близо до Ейдриън. Независимо колко силно исках кръстчето, ако го приема, щеше да означава, че се изправям срещу него, че обръщам гръб на всичко, за което толкова усилено работих. Бавно, мъчително отдръпнах ръка и я стиснах в юмрук. Не се нуждаех от материален предмет, който да ми напомня за неговата любов. Аз вече я носех в сърцето си и това бе достатъчно, за да преодоля това изпитание.

— Нямам какво да признавам — процедих през стиснати зъби.

— Имаш много да признаваш — изрече гласът. — Но трябва да започнеш от малките неща. Направи една крачка по пътя на спасението и изкуплението. Кажете: *„Аз съгреших срещу моя род и позволих душата ми да бъде осквернена. Готова съм да се пречистя от мрака.“* Кажете тези думи и всичко се стане много по-лесно за теб. Ще получиш кръста си. Ще получиш одеяло. Ще получиш храна. По един или друг начин ние ще те пречистим от мрака, но ако не ни сътрудничиш, ще разбереш, че методите, към които за съжаление трябва да прибегнем, могат да бъдат... доста неприятни.

В гърдите ми припламна страх, но аз решително го потуших. Хвърлих към кръстчето един последен жаден поглед и се опитах да мисля не за малкия предмет, а за любовта в очите на Ейдриън, докато ми го даваше. Извърнах се и отидох в другия край на килията.

— Нямам какво да признавам — повторих.

— В такъв случай не ни оставяш избор — произнесе гласът. — Поведението ти ни разочарова и много, много натъжи.

Светлината угасна, потапяйки кръста — и мен в тъмнина. Главата ми се замая и аз разбрах, че те по някакъв начин вкарваха наркотика в тялото ми, теглейки ме обратно към онзи свят без сънища. Дали не е бил във водата?

По един или друг начин ние ще те пречистим от мрака, но ако не ни сътрудничиш, ще разбереш, че методите, към които за съжаление трябва да прибегнем, могат да бъдат... доста неприятни.

— Добре — успех да промълвя, малко преди да се сгърча на пода. — Да видим какво можете да предложите.

Издание:

Автор: Ришел Мийд

Заглавие: Огнено сърце

Преводач: Стамен Стойчев

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолени“

Излязла от печат: 29.08.2014

Редактор: Диана Кутева

Технически редактор: Симеон Айтов

ISBN: 978-619-157-085-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13671>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.